

Autoarea bestsellerului **Ultima concubină**

Lesley Downer

Puntea viselor

roman

e book
HUMANITAS fiction

Ilustrația de pe copertă: Katsushika Hokusai, *Fuji în timpul sărbătorii Tanabata* (detaliu), „O sută de vederi ale Muntelui Fuji“

ISBN: 978-606-779-020-7 (epub)

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372.743.382; 0723.684.194

Lesley Downer

Puntea viselor

Traducere din engleză de
CARMEN SĂNDULESCU

Cuprins

Pentru Arthur

Haru no yo no	Într-o noapte de primăvară
Yume no ukihashi	Puntea plutitoare a viselor
Todaeshite	Se prăbuşeşte:
Mine ni wakararu	Rotindu-se în jurul piscului
Yokogumo no sora	Un nor alunecă spre cerul deschis
	Fujiwara Teika (1162-1241)

Clopotele templului Gion dau glas vremelniciei tuturor lucrurilor; florile de udumbara de la ultimul loc de odihnă al lui Buddha stau mărturie faptului că tot ceea ce înfloreşte ajunge prin firea lucrurilor să se încline. Nu dăinuie cei mândri, se topesc ca visul unei nopți de primăvară. Cei puternici se spulberă în cele din urmă ca praful în bătaia vântului.

Povestea familiei Heike (o culegere alcătuită pe la 1371)

JAPONIA
la 1870
0
200 km
0
200 mile
TONAMI
Sendai
B
Lacul Inawashiro
Aizu Wakamatsu
AIZU
Nikko
Marele
Drum al
Nordului
Edo/Tokyo
M.Fuji
Yokohama
Marea Japoniei
Honshu
Lacul Biwa
Nagoya
Kyoto
Osaka
Drumul
Mării de Răsărit
Hiroshima
CHOSHU
Hagi
Kochi
TOSA
Shikoku
HIZEN
Kumamoto
Nagasaki
Kagoshima
M. Sakurajima
SATSUMA
Kyushu
Oceanul Pacific
N

PARTEA I

Bujorul Negru

1

Lunea a zecea, Anul Cocoşului, anul al şaselea al epocii Meiji (noiembrie 1873)

O aromă apetisantă se strecura prin draperiile de la intrare şi plutea pe lângă ferestrele de la Bujorul Negru, cel mai cunoscut restaurant din întregul Tokyo. Taka se apucă strâns de margine, ca să nu se dezechilibreze, când rişca se opri cu o hurducătură şi băiatul dădu drumul loitrelor de bambus. Se lăsă pe spate, închise ochii şi respiră adânc. Aerul era încărcat de arome care aduceau cumva cu izul înţepător de ţipar pus la fript, dar erau mai picante, mai uleioase, mai bogate. Vită, friptură de vită: mirosul timpului nou, al civilizaţiei, al vremurilor luminate. Iar ea, Taka Kitaoka, în deplina maturitate a celor treisprezece ani pe care-i împlinise, avea să-i simtă gustul pentru prima oară.

Fujino, mama ei, coborâse deja din rişca oprită drept în faţa restaurantului şi trecuse de intrare într-un tremur de fuste voluminoase de un gri ca de hulub. Mătuşa Kiharu se ţinea după ea, minionă şi elegantă în chimono şi jachetă *haori*[1] cu tăietură pătrată; ca un vas micuţ în spatele unui uriaş vapor, o urma sora lui Taka, Haru, îmbrăcată cu o rochie de un galben pal demnă de o prinţesă, cu părul strâns într-un conci lucios.

1. *Haori* – jachetă tradiţională japoneză, cu mâneci foarte largi. (N. tr.)

Şi Taka purta o rochie în stil occidental. Era pentru prima dată când se îmbrăca aşa şi se simţea mândră, stângace şi puţin emoţionată. Purta o rochie de zi din mătase fină de un roz garofiu, strânsă pe talie, cu o idee de turnură, nouă-nouţă, executată pe comandă de un croitor din Yokohama. O pusese pe servitoarea ei, Okatsu, să îi strângă corsetul atât de tare, încât abia putea să respire, apoi îşi luase jacheta, mănuşile şi pălărioară asortată. Îşi ridică fustele cu mare atenţie în timp ce păşea pe culoar, trecând pe lângă mai multe rânduri de ghete care miroseau a piele bine lustruită.

Aerul dinăuntrul restaurantului era fierbinte, plin de aburi, de arome şi sunete extraordinare. Mirosul cărnii care sfârâia se amesteca cu îmbâcseala fumului de ţigară ce se lăsa peste toată încăperea ca o pătură. Peste babilonia de voci şi râsete, clefăieli şi plescăieli, se auzeau strigăte răguşite: „Aici! Înc-o

porție de friptură de-asta bună!“, „Se stinge focul. Mai adu repede cărbuni!“, „Încă o sticlă de sake!“ Ca o tânără bine-crescută ce se afla, Taka ştia că ar fi trebuit să-şi țină privirile lipite pudic de fustele mamei, dar nu se putea abține. Trebuia să arunce o privire în jur.

Încăperea era ticsită de bărbați, mari şi mici, bătrâni şi tineri, stând cu picioarele încrucişate în jurul meselor pătrate – fiecare cu vasul de mangal afundat în mijlocul ei –, umblând cu bețişoarele prin tingirile de fontă în care sfârâia şi bolborosea, de parcă ar fi fost viu, ceva cărnos care-şi tot schimba culoarea din roşu în maroniu. Erau îmbrăcați în cele mai felurite şi mai ciudate haine, unii păreau domni cu respect față de tradiție, înveşmântați în robe largi strânse la brâu cu *obi*[2], alții aveau cămăşi cu guler înalt, iar din buzunarele lor de la piept se ițeau legănându-se ceasuri masive de aur. Pălăriile cu boruri țepene şi umbrelele negre ca nişte aripi de liliac zăceau pe podea în preajma lor. Pe pereți erau prinse tot felul de bucăți de hârtie şi pe ele erau cuvinte caligrafiate în scrierea colțuroasă *katakana*, de unde se vedea clar că erau străine: *miruku*, *cheezu*, *bata* – „lapte“, „brânză“, „unt“ –, cuvinte pe care orice om care spera să fie socotit modern trebuia măcar să pretindă că le cunoaşte.

2. Brâu lat legat cu o fundă mare la spate. (N. tr.)

Taka nu mai călcase niciodată într-un loc atât de exotic şi nici nu-i mai fusese dat să vadă o asemenea colecție de oameni înspăimântător de mondeni. Se uită de jur împrejur cu uimire, după care îşi plecă ruşinată privirea când îşi dădu seama că şi bărbații se uitau fix la ea.

— Otaka! strigă mama ei, rostindu-i numele în formula cea mai politicoasă.

Ridicându-şi fustele, Taka porni în fugă după ea pe coridor şi de-acolo într-o cameră din spate. Era încărcată cu mobilă de lemn masiv care arunca umbre lungi în lumina pâlpâitoare a lumânărilor şi a lămpilor. Servitoarele închiseră grabnic uşa în urma ei, dar strigătele grosolane şi râsetele tot răzbăteau. Se aşeză pe un scaun, netezind valurile țesăturii, încercând să nu se vadă cât de inconfortabil se simțea cu picioarele atârnate, în loc să le țină îndoite sub ea – cum era obişnuită. Mama ei ocupase trei scaune ca să-şi poată întinde toate volănaşele şi faldurile rochiei de după-amiază. Servitoarele se porniră să vânture cărbunele din vasul cu jăratic, după care intrară cu farfuriile pe care tronau bucăți de carne de un roşu închis, lucios şi pe care le aşezară felii-felii pe tava de fier bine încinsă. Mirosul cărnii care sfârâia umplea aerul, iar Taka strâmbă din nas îngrozită.

— Nu cred că pot să mănânc aşa ceva, zise ea în şoaptă către Haru.

— Ştii ce spune domnul Fukuzawa.

Taka aruncă o privire admirativă spre conciul lucios al surorii ei, invidiind-o pentru alura ei perfectă, nici un fir de păr nu era nelalocul lui. Cu doi ani mai mare decât Taka, Haru părea matură de pe-acum. Era mereu surâzătoare şi senină, gata să accepte tot ce i se întâmpla. Luă bețişoarele şi se aplecă în față.

— Trebuie să mâncăm carne ca să ne hrănim corpul, dacă vrem să fim înalți şi puternici precum occidentalii.

— Dar are un iz tare… ciudat. Oare am să mai pot face rugăciuni către Buddha şi ceilalți zei dacă mănânc din ea? N-am să miros la fel ca occidentalii? Mirosul ăsta o să se simtă oriunde m-aş duce.

— Ce vorbe mai spuneți şi voi, fetelor, interveni cântat mătuşa Kiharu, ducându-şi degetele gingaşe la bărbie şi înclinându-şi căpşorul. N-ați citit *Stând în jurul oalei de tocană*?

— Bineînțeles că nu, zise Fujino cu afectare. Nu citesc asemenea prostii. Sunt domnişoare bine-crescute. Se duc la şcoală. Ştiu de pe-acum mult mai multe decât o să ştim noi două vreodată. Istorie, ştiință, cum a apărut lumea, cum să vorbească civilizat şi să facă adunări…

— Dar vai, draga mea Fujino, mă întreb dacă au aflat ce e mai important – cum să-i fii pe plac unui bărbat, cum să-l distrezi şi să te asiguri că nu mai pleacă de lângă tine!

Fujino îşi strânse evantaiul şi o lovi în glumă peste braţ, ţâţâind cu o falsă dezaprobare.

— Zău aşa, Kiharu-*sama*! Mai lasă-le puţin.

Mătuşa Kiharu era cea mai apropiată prietenă a mamei. Amândouă fuseseră gheişe la Kyoto şi Taka o ştia de când era de-o şchioapă. Acum, o văzu aplecându-şi cochet capul şi zâmbind cu subînţeles; după care îşi ţuguie buzele şi începu să recite într-o cadenţă săltăreaţă:

Samurai sau ţăran; artizan sau negustor;
bătrâior, tinerel; băieţel sau fată;
isteţ foc sau prostănac, nevoiaş sau de soi,
nu ajungi civilizat dacă pic de carne n-ai mâncat!
Carne în lunile de iarnă – plus lapte, brânză şi unt;
Scrotul de taur face din tine bărbat adevărat![3]

3. Vezi drepturile de copyright de la pagina de copyright.

Fujino râdea cu sughiţuri. Îşi luă apoi beţişoarele şi le afundă în oala care fierbea la foc mic, ridică o felie de carne uşor cenuşie şi o aşeză frumos în bolul lui Taka.

— Nu vrem să te transformăm în bărbat, dar sigur vrem să fii o persoană civilizată!

Taka mestecă gânditoare, plimbând bucăţica de carne dintr-o parte în alta. Era aţoasă şi gustul avea ceva aproape greţos, dar trebuia să se înveţe cu el dacă voia să fie o femeie modernă. Se gândea la băiatul cu ricşa, care aştepta afară fumându-şi pipa, şi la rândaşii care stăteau ghemuiţi în anticameră. Mare păcat că ei n-au să aibă niciodată şansa de a se civiliza, dar aşa era în firea lucrurilor.

În anul acela, i se schimbase corpul mai mult decât şi-ar fi imaginat. Se făcuse înaltă şi subţire ca o tulpină tânără de bambus, constatase că i se umflă sânii pe sub ţesătura chimonoului, avusese primele sângerări – devenise femeie. Dacă ar fi rămas în vechea capitală, Kyoto, unde se născuse, acum ar fi fost gata de a-şi desăvârşi educaţia de gheişă şi s-ar fi pregătit pentru ritualul deflorării. În loc de asta, iat-o aici în fremătătorul oraş Tokyo, învăţând cum să devină o femeie modernă.

Pentru că lumea se schimba chiar mai repede decât se schimba ea. Îşi petrecuse primii ani de viaţă în Gion, cartierul gheişelor din inima oraşului Kyoto, într-o casă întunecoasă de lemn cu panouri care scârţâiau şi se bălăbăneau la orice adiere, cu o uşă subţire care se hâţâna şi se înţepenea în canelură. Mama ei fusese o gheişă bine-cunoscută acolo. Când se plimba pe aleile înguste din cartier, persoanele aflate în trecere înclinau capul şi intonau: „Bună dimineaţa, Fujino-*sama*, ce mai faci?“ cu voci subţirele şi melodioase de gheişă.

De-a lungul zilei, vibraţiile tânguioase de *shamisen*[4] răsunau prin toată casa ori de câte ori Fujino îşi exersa talentele de gheişă, pentru că ele, cum se ştie, sunt artiste, animatoare; cele două ideograme *gei* şi *sha* înseamnă „arte“ şi „persoană“. Seara, ea şi alte gheişe îşi făceau apariţia pe la petreceri. Ofereau de mâncare, umpleau cupele de sake, dansau şi cântau melodii tradiţionale, tachinau, spuneau glume şi poveşti şi jucau jocuri. Unii dintre clienţii lor erau negustori, bătrâni cu fălcile lăsate, alţii erau samurai tineri şi frumoşi. Dar indiferent cu cine avea de-a face, dacă oamenii se simţeau frământaţi de griji, gheişele erau gata să-i asculte cu atenţie şi să le ofere înţelegere. Erau cele mai bune prietene ale bărbaţilor, iar unele le erau şi iubite.

4. *Shamisen* – instrument tradiţional cu trei coarde ciupite. (N. tr.)

Pe vremea când era o copiliță, Taka dădea o mână de ajutor la petrecerile gheişelor, prinzând din mers felul lor de a fi, ducând iute de colo-colo tăvile cu băuturi şi ascultând conversațiile istețe ale gheişelor, învățând să le vorbească dialectul în cadență sfioasă, cum se obişnuia la Kyoto. Mama ei şi Haru o învățau să îngâne melodii de-ale gheişelor, să danseze frumos şi să cânte la *shamisen*. Fratele ei mai mare, Ryutaro, fusese trimis să stea cu tatăl lor şi să deprindă arta războiului. Îşi găsise sfârşitul într-o luptă cu multă vreme în urmă, atât de multă, încât abia şi-l mai amintea. În schimb, fratele mai mic, Eijiro, rămăsese alături de familie şi era mereu prin preajma casei, chinuind-o în fel şi chip.

De când se ştia ea, străzile fuseseră pline de samurai, care forfoteau de colo-colo şi se încăierau. Între bărbații din clanurile de la sud, care erau hotărâți să-l detroneze pe shogun şi pe oamenii lui de încredere, şi cei din nord, care formau poliția shogunului şi îl sprijineau, se iscau mai mereu conflicte. Pe când era mică, nişte samurai din clanul sudic Choshu dăduseră foc palatului imperial, unde locuia împăratul. Într-una dintre amintirile ei cele mai vechi, se vedea stând pe stradă, cu ochi mari de uimire, privind fumul care se ridica în vălătuci, în timp ce oamenii fugeau cuprinşi de panică, speriați că focul ar putea cuprinde întreg oraşul.

Nu o dată, poliția shogunului venise să bată cu pumnii în uşa lor, cerând să-l vadă pe tatăl ei. Atunci se vedea alungată undeva în partea din spate a casei, de unde, cu gura căscată şi inima bubuind, obişnuia să spioneze prin vreo crăpătură a uşilor de hârtie, în timp ce mama ei se punea în calea lor, jurând că bărbatul nu se afla în casă, deşi Taka ştia prea bine că era acolo.

Fusese conştientă de la bun început că mama ei şi prietenele ei gheişe îi iubeau pe bărbații din clanurile din sud şi că poliția shogunului şi bărbații din nord erau duşmani mult detestați. Noapte de noapte, grupuri de samurai din sud se adunau în ceainării să pună la cale tot felul de comploturi sau pur şi simplu să stea de vorbă şi să râdă. Mama ei juca rolul gazdei binevoitoare în timp ce ei beau şi dezbăteau, cu ochii în patru ca nu cumva poliția shogunului să apară pe neaşteptate. Şi dintre toți samuraii, cel mai curtenitor şi mai strălucitor era tatăl ei. Când i se adresau, oamenii îi spuneau „generale Kitaoka“. Cu o statură impunătoare, direct şi serios, el era cel care prezida întrunirile. O vreme stătea acolo liniştit, după care începea să vorbească, iar ceilalți se opreau din discuții şi ascultau. Taka se simțea mândră că e fata unui asemenea om.

Era adesea plecat. Uneori îşi găsea mama plângând şi-atunci ghicea că el se dusese undeva la luptă, iar ea se temea pentru soarta lui.

Când Taka avea opt ani, se dăduse o bătălie crâncenă chiar în apropierea oraşului. Auzea bubuitul tunurilor şi simțea în aer mirosul de fum alunecând ca un nor.

Apoi venise bucurie mare. Cei din sud câştigaseră. După câteva luni, shogunul fusese alungat de la cârma țării. Edo, capitala lui, fusese capturată, iar palatul Edo, unde îşi avusese reşedința, fusese predat în mâinile celor din sud, care aveau să formeze un nou guvern în numele tânărului împărat. Unul dintre conducători era tatăl ei. Peste alte câteva luni sosise vestea că împăratul pleacă de la Kyoto şi se mută la Edo.

Taka şi familia ei trebuiau să se mute, ca să se alăture tatălui; brusc, viața ei lua o altă întorsătură. Până atunci nu ieşise din cartierul gheişelor. Nici vorbă să fi păşit afară din oraş şi nu călătorise niciodată cu lectica. Avea să-şi petreacă douăzeci de zile stând în genunchi într-o cutie capitonată care mergea hurducăit de-a lungul Drumului Mării de Răsărit. Când privea pe furiş prin ferestruică sau cobora să-şi dezmorțească picioarele, nu vedea decât un şir nesfârşit de oameni şi lectici escortate de servitori, gărzi, hamali şi cai împovărați de bagaje. A traversat păduri şi munți şi a văzut pentru prima dată apele scânteietoare ale oceanului.

Edo, noua ei casă, era cel mai mare, cel mai bogat şi cel mai palpitant oraş din lume. Până nu demult, fusese un loc cu palate în care locuiau *daimyo*[5] şi cu reşedinţe de samurai, cu străzi înguste înţesate de meşteri populari şi negustori – exact aşa cum apare în nenumărate gravuri în lemn. Odată împăratul instalat aici, locul devenea şi mai captivant. Proclamat drept noua capitală, primise şi un nume nou: Tokyo, „Capitala de la Răsărit“. Kyoto fusese doar „Capitala“.

5. *Daimyo* – stăpâni feudali aparţinând elitei samurailor. (N. tr.)

Pe-atunci, Tokyo nu avea decât cinci ani. Era un oraş tânăr, dădea pe-afară de atâta zgomot şi energie, oamenii forfoteau în toate direcţiile, holbându-se la clădirile noi şi neobişnuite care se ridicau în preajma lor. Când Taka s-a văzut acolo pentru prima oară, Ginza – unde se afla Bujorul Negru – era o zonă greu de descris, înţesată de prăvălii sărăcăcioase de lemn în care se vindeau cufere, dulapuri şi ţesături. Cu un an în urmă izbucnise un foc pârjolitor şi cartierul arsese din temelii. Acum se înălţase din nou. Era un spaţiu magic: clădiri splendide de cărămidă şi piatră se aliniau de-o parte şi de alta, cu şiruri de colonade şi balcoane în care domni cu pelerine scoţiene şi doamne îmbrăcate cu rochii înfoiate ca cele din Occident stăteau şi priveau cu atenţie la ricşe şi la omnibuzele trase de cai care înaintau cu iuţeală, de parcă lumea întreagă ar fi prins brusc viaţă sub ochii lor.

Oamenii spuneau, şi poate era adevărat, că, pentru prima dată, simţeau că existenţa lor ar putea lua un alt curs. Sub domnia shogunilor, îmbrăcămintea şi pieptănătura tuturor fusese decretată prin lege. Un bărbat din neam de samurai trebuia să se îmbrace ca un samurai, iar un negustor, conform clasei din care făcea parte. Dar acum, dacă avea cu ce, oricine putea să iasă în lume îmbrăcat după moda nouă şi nimeni nu şi-ar mai fi dat seama din ce clasă provenea. Noul guvern încuraja o asemenea atitudine. Dacă oamenii îşi doreau să fie cu adevărat moderni, nu trebuiau decât să mănânce puţină carne.

Iar pe străzi vedeai oameni veniţi din Occident. Mama ei îi spusese că, înainte ca Taka să se nască, pe vremea când ea însăşi era copil, vapoare negre sosiseră pufăind în golful Edo, aducând cu ele barbari cu feţe pale, cu trăsături groteşti, nasuri uriaşe şi arme înspăimântătoare. Astăzi îi găseai peste tot, ridicând clădiri în stil occidental, faruri şi staţii de telegraf, deşi lumea încă se uita la ei cu ochi mari oriunde îi întâlnea.

Taka îi vedea adesea pe stradă. La un moment dat, un asemenea om a venit chiar la ei acasă pentru a o învăţa engleza. Aveau cu toţii o înfăţişare foarte ciudată, de fapt abia dacă puteai s-o numeşti omenească, dar ea ştia că trebuia să-i admire pentru că deţineau cheile către civilizaţie şi luminare. Guvernul îi încuraja pe bărbaţi ca măcar să se îmbrace în stil occidental, să mănânce carne precum barbarii şi să înveţe limbi occidentale, pentru ca Japonia să se alăture lumii din afara ei şi să fie egala naţiunilor din Vest. Femeile care erau în pas cu moda erau mai puţine la număr, dar gheişele dăduseră întotdeauna tonul în modă, iar mama ei era clar o persoană care se afla înaintea propriului timp.

Până şi calendarul se schimbase. Anul care tocmai trecuse fusese cel de-al cincilea al domniei împăratului Meiji, un an *yang* al Maimuţei de Apă, conform calendarului tradiţional, după care ar fi trebuit să urmeze al şaselea, un an *yin* al Cocoşului de Apă. Numai că guvernul făcuse un anunţ nemaiauzit: anul urma să se încheie în a doua zi a celei de-a douăsprezecea luni. Ziua următoare avea să fie numită 1 ianuarie, prima din anul care începea – 1873, conform calendarului european.

Vechiul calendar avea o noimă, dar cel nou era de neînţeles. 1873 părea doar o cifră aleasă la întâmplare. La urma urmelor, cine ar fi putut să-şi amintească ceva de acum o mie opt sute şaptezeci şi trei de ani sau să aibă vreo idee de ce anume ar trebui ca din acel punct să pornească un calendar? Cei

mai mulți oameni pur şi simplu ignorau calendarul oficial şi continuau să-l folosească pe cel vechi, la fel cum nu luau în seamă nici noua denumire, Tokyo, pentru ei oraşul era tot Edo, iar ei – edoiți.

Singura schimbare de ordin practic era că Anul Nou venise prea devreme. Parcă era complet anapoda să respecți ritualurile de An Nou şi să te bucuri de mâncărurile tradiționale în toiul iernii, în loc să o faci atunci când îmboboceau florile de prun. În anii de dinainte, copiii ieşeau să joace badminton sau să se uite la jucătorii care alergau de colo-colo, dar acum era mult prea frig.

Tatăl lui Taka fusese şi el acolo când se schimbase calendarul. Era adesea plecat cu treburi şi fata era nespus de încântată când îl vedea acasă. Îi era puțin teamă de el. Era un bărbat uriaş, la fel de robust şi de înalt ca un luptător de sumo şi voinic ca un urs. Şi el, şi Fujino aveau o statură impresionantă.

Scrisese un poem ca să marcheze schimbarea calendarului şi, când Taka se aşezase pe genunchii lui mari, i-l şi recitase:

Din vremuri de demult apuse, aceasta e ziua în care întâmpinăm Anul cel Nou.
Cum oare va ajunge calendarul adus din Vest la satele din munții îndepărtați?
Zăpada vesteşte venirea unui an plin de rod, iar familiile îşi cinstesc bătrânii.
Ce vesele sunt strigătele copiilor de la sat.

*

— Prin urmare, Oharu se mărită şi ai să fii bunică în curând, zicea mătuşa Kiharu râzând pițigăiat.

Obrajii lui Haru se înroşiră ca focul şi fata îşi pironi privirea în bolul cu bucăți de carne sticloasă.

— Şi apoi va trebui să ne luăm de pe suflet şi grija pentru Taka, răsună vocea lui Fujino.

Era rândul lui Taka să se facă mică. Măcar dacă mama ei n-ar mai vorbi atât de tare, îşi zicea ea luptându-se vitejeşte cu o altă bucată de carne. Era cumplit de greu de mestecat, dar refuza să se dea bătută.

Nu peste mult timp, îşi dădu seama că în restaurant se întâmplă ceva. Glasurile şi zăngănitul bețişoarelor, foşnetul mânecilor în mişcare şi tropăitul picioarelor din camera alăturată încetaseră. Se lăsase o linişte deplină, de parcă toată lumea şi-ar fi ținut respirația, urmată de un răcnet înfricoşător şi zarva mesenilor care se ridicau în grabă şi se îmbulzeau spre uşă.

Apoi se auzi zgomot de paşi care se îndreptau spre încăperea lor. Taka simți un fior de spaimă. Se uită atent de jur împrejur. Erau prinse în capcană, nu mai aveau nici o altă ieşire. Se repezi spre partea din spate a camerei, lovindu-se de o masă în goana ei. Din fericire, era masivă şi greoaie, aşa că nu se clinti. Dacă tăciunele ar fi alunecat de pe masă, ar fi aprins tot ce era în jur. Încercă să se ascundă în spatele lui Haru şi al servitoarelor, lipindu-se de perete atât de strâns, încât simțea pe piele firele de nisip din ipsos.

Cu un trosnet sec, mama ei eliberă cele trei scaune pe care stătea. Fujino se ridică ferm cu pumnalul sclipindu-i în lumina lumânărilor. Acum, pentru că era iubita unuia dintre samuraii de frunte ai țării, se învățase să poarte pumnal după obiceiul femeilor de samurai. Mătuşa Kiharu stătea lângă ea. Şi ea avea pumnal.

Respirând anevoie, Taka se uită spre uşa care tocmai se deschidea. În lumina difuză de pe hol, zări un chip cu o mască de pânză, cum aveau tâlharii. Ochii negri sclipeau printre cutele pânzei. Era un bărbat înalt şi voinic, cu pantaloni ponosiți şi cu mânecile ample ale hainei de samurai legate la spate – un om gata de luptă. În mână îşi ținea sabia.

Taka îşi dădu imediat seama cu cine aveau de-a face – un luptător ronin, samurai fără senior, sărăcit şi înrăit, care nu avea de dat socoteală nimănui. Când era copil, străzile roiau de bărbați ca el, care se plimbau țanțoş căutând necazul cu lumânarea. Se trezi năpădită de amintiri pe care se străduise din

răsputeri să le înăbuşe – strigăte care răsunau pe străzi, pumni care izbeau în uşă, mama ei înfruntându-i pe intruşii furioşi. Îşi amintea cum trăgea cu ochiul printre obloane şi le vedea trupurile chiar în dreptul casei lor.

Fujino se puse în faţa lui. Taka îşi dorise adesea ca mama ei să semene mai mult cu mamele prietenelor de la şcoală – subţirică, emotivă, cu buzele bine strânse –, să nu fie atât de impunătoare şi de spectaculoasă. Dar acum simţea că îi creşte inima de mândrie.

— Ce mai zarvă! zise încetişor Fujino.

Îşi folosea vocea de gheişă, tonalităţile reci la care obişnuia să apeleze când bărbaţii băuseră prea mult şi deveneau obraznici. Şi-atunci o singură căutătură a ochilor ei îngustaţi îi făcea să tremure ca nişte copii.

— Şi totul din pricina unui singur bărbat! rosti silabele cu dispreţ. Dacă aş fi în locul tău, eu m-aş descotorosi de sabia aia. Bani, după asta ai venit?

Omul avu o uşoară ezitare, de parcă îndrăzneala ei l-ar fi prins pe picior greşit. Apoi îi aruncă o privire feroce, sfidătoare.

— Unde e trădătorul? mârâi el. Ştiu că e aici.

Vorbea lungind vocalele ca în sud. Deci era un bărbat din clanul Satsuma, la fel ca tatăl lui Taka. Pe el îl căuta. Ştia că tatăl ei avea duşmani, nu era pentru prima dată când cineva venea după el. Omul trebuie să fi văzut emblema familiei pe ricşa de afară.

— Şi ce-ţi închipui că faci aici, tu, bărbat din clanul Satsuma, fluturând sabia ca un bandit? Ar trebui să-ţi fie ruşine. Poliţia trebuie să apară din clipă-n clipă. Ai face mai bine să pleci acum, cât mai poţi.

— E aici, ştiu că e aici trădătorul de Kitaoka, rosti numele aproape scuipându-l.

Fujino îşi îndreptă umerii. Fustele ei voluminoase umpleau încăperea. Bărbatul păru să se micşoreze în faţa ei.

— Ai grijă cum vorbeşti despre soţul meu, omule, răsună vocea ei. E un bărbat mult mai de seamă decât ai să fii tu vreodată.

Omul îşi ridică puţin sabia, dar cu tăişul în jos.

— Soţul tău? zise el rânjind. Tu nu eşti soţie de samurai. Ştiu să recunosc o gheişă. Eşti târfa aia grasă din Kyoto, nepreţuita lui gheişă. Dar ştiu că te-ai ajuns faţă de vremurile când pluteai de colo-colo prin cartierele plăcerii, nu-i aşa, Prinţesă Porcuşor? Gata, s-a sfârşit, am să-ţi pocesc chipul drăgălaş.

Fujino ridică pumnalul.

— Laşule! Aici nu sunt decât femei şi copii.

— Femei şi copii. Şi eu am femei şi copii pe care trebuie să-i întreţin. Ruşine să vă fie cu hainele voastre barbare de mascaradă, staţi aici şi vă umflaţi burţile cu mâncarea barbarilor. Nu ne-am dus să luptăm şi să murim ca să ne vedem femeile luându-se ca maimuţele după barbarii ăia împuţiţi. Eu sunt Terashima Morisaburo, adăugă el rupându-şi masca şi dând la iveală o faţă negricioasă cu o cicatrice care-i încreţea obrazul. Un lucru poţi să-i transmiţi lui Kitaoka. Crede că ne poate lua săbiile, crede că noi o să le predăm aşa, pur şi simplu, şi să rămânem fără apărare. Crede că noi o să stăm cu mâinile încrucişate în timp ce el demobilizează armata şi recrutează ţărani – auzi tu, ţărani – să facă treaba samurailor. Şi ce-ar trebui să facem noi, samuraii, cum să supravieţuim când nu avem nici de lucru, nici stipendii? Ei? zise omul făcând un pas înainte. La întrebarea asta să-mi răspunzi!

Vârî sabia pe sub fustele lui Fujino şi o smuci în sus. Ea se trase înapoi, dar Taka auzise ţesătura pârâind.

— Uite ce cred eu despre găteala ta occidentală!

Sabia spintecă iar aerul cu un şuierat. Taka icni îngrozită. Fujino îşi ridică din nou pumnalul ca să pareze lovitura, dar, în loc de zăngănitul încleştat al oțelului, se auzi o bufnitură înfundată. Uitându-se temătoare de după fustele lui Haru, Taka văzu că bărbatul calculase greşit înălțimea încăperii. Sabia se înfipsese în bârna joasă de pe tavan şi rămăsese acolo, vibrând.

După care observă o mişcare în holul din apropiere şi zări un crâmpei de piele oacheşă şi o sclipire de ochi, ochi oblici ca de pisică. Mai era cineva acolo – nu băiatul de la ricşă, nu rândaşii, ci un alt agresor, unul chiar mai înspăimântător decât primul. Restaurantul era pustiu. Toți fugiseră. Nu mai era nimeni care să le apere de ticăloşii ăştia.

Din tavan începu să plouă cu rumeguş şi se auzi ceva pârâind. Samuraiul îşi smulsese sabia din lemnul bârnei. O ridică iar cu putere, gata să dea o lovitură mortală.

Pe neaşteptate, un braț subțire se ivi din umbră şerpuind în spatele omului şi i se înfăşură în jurul gâtului. Luat prin surprindere, samuraiul se poticni şi se dădu înapoi. Capul i se smuci spre spate. Apucă zdravăn degetele care i se strângeau în jurul gâtului. Chipul i se învinețea şi sabia îi căzu din mână. Fujino se avântă şi o prinse. Răcnind furios, samuraiul se zvârcolea, întorcând unul câte unul degetele care-l țineau. Reuşi să se sucească şi începu să-i care pumni celui care-l atacase.

Taka văzu scurt fața noului sosit şi rămase cu gura căscată dându-şi seama că era doar un băiat, şi încă unul sfrijit. Pe chipul ars de soare ochii i se măriseră de spaimă, dar avea privirea încruntată a cuiva care nu se dă bătut. Avantajul surprizei fusese de partea lui, dar acum era limpede că n-avea sorți de izbândă în fața samuraiului vânjos.

Fujino îşi muşca buza de jos şi se încruntase de atâta concentrare. Îi dădu sabia lui Kiharu, ridică iar pumnalul şi se opri cu brațul deasupra capului. Aşa neînfricată cum era mama ei, nu o văzuse niciodată vărsând sânge. Fujino respiră adânc şi abătu pumnalul direct asupra umărului dezgolit al samuraiului. Când îl trase la loc, sângele țâşni pătându-i fustele bogate. Se cutremură de groază.

Bărbatul scheună şi se prinse de umăr; lovitura îi încetinise mişcările, dar nu-l scosese din luptă. Fujino îşi dădu capul pe spate amenințător şi băiatul făcu un salt în lateral. Femeia se aruncă asupra samuraiului, îl împinse zdravăn şi îl doborî cu zgomot sub greutatea ei considerabilă. Micuța mătuşă Kiharu i se aşeză pe picioare. Cele două femei suflau din greu şi se făcuseră roşii la față, dar din priviri aruncau scântei. Samuraiul se contorsiona, izbea cu pumnul în podea şi scotea țipete înăbuşite, dar în zadar.

În dreptul uşii se iviră câteva chipuri neliniştite – un omuleț de vârstă mijlocie, rotund ca un butoi şi cu un aer servil care-şi freca mâinile neliniştit şi doi polițişti voinici cu mutre neînduplecate şi uniforme elegante. În învălmăşeala generală, nimeni nu îi observase venind. Polițiştii pironiră brațele samuraiului şi Taka îl auzi respirând adânc atunci când Fujino se săltă în picioare. Îşi netezi fustele, uitându-se la ei toți cu mâhnire.

— Îmi pare atât de rău, doamna mea, atât de rău, spuse bărbatul cel dolofan pe care Taka îl socoti a fi proprietarul restaurantului, frângându-şi mâinile dolofane, după care se lăsă în genunchi, înclinându-se adânc, iar şi iar.

Se iveau şi alte chipuri, aruncând priviri din spatele uşii, cu ochi mari ca ai iepurelui gata să o ia la goană – ricşarul şi rândaşii. Se aruncară în genunchi în fața lui Fujino şi, în timp ce se loveau cu capul de podea, bălmăjeau frânturi de scuze.

Salvatorul lor stătea pe hol cu un aer nehotărât. Era un ştrengar cu fața îngustă, nu cu mult mai mare decât Taka, înalt şi stângaci, cu gât lung şi nas proeminent. Avea chipul înnegrit de parcă ar fi muncit pe câmpurile de orez şi pe buza de sus se vedea că-i dădeau tuleiele. Purta o combinație de haine cu totul

ieşită din comun. Taka fu nevoită să-şi ascundă un zâmbet când îşi dădu seama că purta o jachetă de fată, cu mânecile scurtate. Din ochii lui negri şi înguşti țâşneau priviri pline de curiozitate. Taka îşi roti şi ea ochii şi văzu scaunele răsturnate şi grămezile de carne împrăştiate pe podea. Mesele, cu tot cu vasele lor pline de cărbuni, rămăseseră, surprinzător, tot în picioare.

Fujino se întoarse către el.

— Ai sosit la timp, tinere, zise ea cu gravitate aşezându-se în genunchi. Îți suntem îndatorați.

Băiatul se lăsă şi el în genunchi şi se plecă, şovăitor şi stânjenit.

— Iertare, zise el privind țintă în podea. Nu am făcut mare lucru.

Vorbea rustic şi uşor nazalizat. Dincolo de graiul în stil Edo, se simțea vag un dialect anume. Băiatul se tot uita pe furiş în jur de parcă abia aştepta să scape de acolo.

— Aiurea, zise Fujino cu vioiciune. Ne-ai salvat!

— Era doar în trecere pe aici, doamna mea, spuse unul dintre ricşari, ploconindu-se frenetic şi dezvelindu-şi dinții într-un rânjet jenat. Prinse brațul băiatului şi îl strânse cu putere: Noi am fost, noi l-am oprit. Doamnele noastre sunt la ananghie, i-am spus, şi l-am trimis să caute ajutoare. A năvălit un bandit în restaurant, i-am zis noi, unul dintre luptătorii ronin, un bărbat din Satsuma, după cum arată. Nu cutezam să le cerem celor care mâncau înăuntru, toți păreau a fi oameni de vază. Iar el l-a împins şi s-a năpustit direct în casă.

— N-am făcut mare lucru, domnia voastră, bâigui băiatul. Nu era decât unul singur şi nici măcar n-am reuşit să-l opresc fără ajutor. Îmi pare rău că am dat greş. Oricum, eu mă duc în drumul meu. Se înclină din nou şi începu să se retragă spre uşă, tot în genunchi.

Fujino îşi duse mâna spre talie, de parcă ar fi uitat că poartă îmbrăcăminte occidentală, şi nu *obi*. Întinse mâna după poşetă, aruncă o privire spre băiat, dar o lăsă deoparte. Se vedea clar că era mult prea mândru ca să accepte bani.

— Cum te cheamă, tinere? întrebă ea cu blândețe.

— Yoshida, Nobuyuki Yoshida. Mă bucur că v-am putut fi de folos.

Brațele slăbănoage arătau ca nişte bețe care se ițeau din mânecile hainei vechi. Taka îşi văzu mama încruntând din sprâncene în timp ce-l măsura cu privirea. Era îmbrăcat mult prea ponosit ca să fie din neam de samurai sau de negustori, dar nici nu se purta ca un servitor. Era imposibil să-şi dea seama cine era.

— Aşteaptă, zise Fujino punând un şervet peste petele de sânge de pe fusta ei. Jupâne, du-l pe băiat la bucătărie şi dă-i de mâncare. Şi fă-i rost de un rând de haine cuviincioase.

Fața rotundă a proprietarului de restaurant lucea de transpirație. Ridică din sprâncene uitându-se la băiat, după care suspină, îşi duse palmele la podea şi se înclină plin de respect.

— Cum spuneți, doamna mea. Cu siguranță că tânărul merită o răsplată. Facem în aşa fel încât să plece de aici cu burta plină şi cu o robă cumsecade de bumbac.

— Eu mă duc în drumul meu, mormăi iar băiatul.

— De care casă aparții? insistă Fujino.

Băiatul plecă privirea.

— Am ajuns abia de curând la Tokyo, doamnă. Am rude aici, dar… ăă… am stat în casa unui bărbat care se numeşte Shigehiro Iinuma, un funcționar de rang mediu de pe domeniul Omura din provincia Hizen. Acolo am lucrat.

Nu pomenise numele propriei familii.

— Zici că ai stat. Şi acum?

Băiatul roşi.

— Îmi caut de lucru.

— Şi familia ta?

Taka se crispă. Mama ei era gheişă. În situațiile în care alții ar fi ezitat, ea şoca mereu prin stilul direct. Băiatul şovăi.

— Am tată şi frați, domnia voastră, însă locuiesc foarte departe de aici.

— Prin urmare, nu ai de lucru? întrebă Fujino, care era capabilă să obțină informații de la oricine, indiferent cât de şovăielnică ar fi fost acea persoană.

— Ca să fiu sincer, doamnă, tocmai am fost să vorbesc cu cineva. Speram să obțin o slujbă de curier. Hiromichi Nagakura îmi dăduse o scrisoare de recomandare să i-o duc. Numai că are casa plină şi zice că nu-şi mai poate permite nici un alt servitor.

Vorbise în mare grabă. Taka se cutremură, căutând să-şi imagineze o lume atât de aspră, în care oamenii nu-şi mai puteau permite nici măcar un curier în plus. Casa lor era oricum plină de oameni. Fără îndoială, unul în plus n-ar fi contat prea mult, nu? Apoi vorbi.

— Nu putem să-i dăm noi de lucru, mamă? Am nevoie de cineva care să-mi care cărțile când mă duc la şcoală.

În cameră se lăsă tăcerea. Când se pornise să vorbească – cu glasul ei subțire –, toată lumea se întorsese să o privească. Haru o înghionti, dar era prea târziu. Băiatul se uita apăsat în jurul lui ca un urs încolțit, dar şi el se răsucise spre ea.

Taka simți că-i iau foc urechile şi plecă ochii. Fujino se încruntă, dar chipul i se îndulci şi zâmbi îngăduitor. Când se întoarse din nou spre băiat, părea gânditoare.

— Hiromichi Nagakura zici, fostul viceguvernator de la Aomori? Ai o scrisoare de la el? Arată-mi.

Băiatul o privi încruntat, de parcă ar fi vrut să spună că nu avea nevoie de mila nimănui. Fujino ținea mâna întinsă cu un aer şăgalnic şi împăciuitor. Când voia ceva nimeni nu putea să o refuze, îşi zicea Taka admirativ. Băiatul scoase un sul de hârtie din mânecă. Fujino îl desfăcu şi îl citi, cu fruntea încrețită.

În timp ce mama ei examina hârtia, Taka se uita la băiatul care stătea cu privirea ațintită în podea, cu umerii lăsați, căznindu-se să-şi păstreze aerul de indiferență. La un moment dat, făcu ochii mari şi îşi apăsă mâinile subțirele una de alta atât de tare, de parcă şi-ar fi interzis să spere.

— Da, Nobu, spuse Fujino cu glas măsurat, întorcându-se spre el. Se vede treaba că eşti un băiat cinstit şi puternic. Avem nevoie de cineva ca tine. Ai să te descurci mai bine decât rândaşii ăştia care nu-s buni de nimic şi care ne lasă pradă oricărui atac nebunesc. Avem nevoie de un ajutor în plus. Spune-mi cu cine trebuie să vorbesc şi îți oferim ceva de lucru.

Nobu o privi şi, pentru prima dată, schiță un zâmbet.

2

În anticamera de la Bujorul Negru întunericul creştea. Lampioanele prinseră viață sfârâind în clipa când servitorii apropiară lumânările subțirele de fitile, iar fumul greu şi muşcător îşi făcu loc în aerul îmbibat de iz de țigară şi arome puternice de carne friptă.

Nobu se alătură ricşarilor şi rândaşilor; stătea afară, ghemuit, bine înfipt în călcâie, molfăind de zor tija pipei. În locul de unde venea el, oamenii mâncau hrană bună şi simplă – orez, tofu, legume, peşte –, nu animale măcelărite, îşi zicea în sinea lui.

Din interior răzbăteau iar strigăte şi râsete. Se pare că mai toată lumea uitase rapid întâmplarea care adusese atâta tulburare. Nobu îşi încreţi nasul şi se uită lung, pe sub sprâncene, la filfizonii care-şi etalau hainele străine cu mâneci strâmte, umblând de colo-colo, făcând semne cu mâna şi zâmbind cu gura până la urechi, vorbind cât puteau ei de tare. Ai fi zis că sunt creaturi venite de pe altă lume.

Încă de când se trezise, în zori, avusese senzaţia că ceva plutea în aer. Poate că de fapt fusese doar vântul îngheţat care sufla prin crăpătura uşii sau cârâitul ciorilor sau scârţâitul carelor şi negustorii care treceau pe acolo, strigând cu glas cântat:

— Castane coapte! Cartofi dulci! Tofu!

Tocmai dăduse pe gât bolul de supă miso în casa înghesuită a familiei Iinuma, de la capătul unei alei înguste din „oraşul de jos“ – un cartier prăpădit din estul oraşului Tokyo, zona săracilor –, când stăpânul casei, un bărbat gârbovit, abătut, cu o scăfârlie pistruiată, îi zisese, clătinând din cap cu mâhnire, că nu mai puteau să-l ţină acolo. Abia mai aveau ei ce băga în gură. Nobu ştia că omul spune adevărul. Casa era plină de copii şi familia îşi câştiga existenţa mizeră tăind frunzele uscate de tutun. De ani buni, Nobu se tot muta dintr-o casă în alta. Atunci când eşti silit să trăieşti din mila altora, cam aşa se întâmplă.

Soţia veştejită a lui Iinuma-*sama* îşi ştersese mâinile cu şorţul, îi pusese în palmă câteva monede şi rămăsese în uşă făcându-i semne de bun-rămas în vreme ce el o pornea uşurel prin labirintul de alei. Nobu dăduse colţul o dată, de două ori, de trei ori; după care, neştiind încotro s-o apuce, plecase în căutarea lui Hiromichi Nagakura, fostul viceguvernator al provinciei nordice Aomori şi vechi prieten al tatălui său. Nagakura, un bărbat subţire cu un chip blând şi un aer de uimire necontenită, se îmbrăca şi acum în haine de samurai şi căuta să-şi ducă viaţa ca şi cum nimic nu s-ar fi schimbat. Şi el o ducea rău, nu era pentru prima dată când îi întindea o mână de ajutor lui Nobu. Îi dăduse o scrisoare adresată unui om pe nume Tsukamoto, care, zicea el, ar putea avea nevoie de un curier.

Nobu străbătuse jumătate din oraş, strivind sub picioare mormane de frunze moarte, dar, când în sfârşit găsise casa, Tsukamoto – un om cu sprâncene groase şi o expresie acră – îi aruncase doar o privire scurtă şi zisese:

— Vezi-ţi de drum. O sperietoare de ciori ca tine n-are ce să caute aici.

„O sperietoare de ciori ca tine…“ Nobu simţise sângele năvălindu-i în obraji şi îşi strânsese pumnii la auzul unei asemenea insulte. Cuvintele continuau să-i răsune în urechi pe când se îndepărta poticnit, fără să ştie în ce direcţie se îndreaptă, ori încotro îl purtau picioarele. Îşi croia drum printr-o mulţime, auzea glasuri şi râsete rostogolindu-se pe lângă el, când un bărbat cu priviri sălbatice, cu faţa pe jumătate ascunsă sub o mască de pânză şi două mânere de sabie ieşind din *obi* trecu pe lângă el ca un tăvălug, aruncându-l cât colo. Nobu îşi dăduse imediat seama cu cine avea de-a face: un om din sud, un membru al clanului Satsuma – pricina tuturor suferinţelor sale.

Un lucru era mai presus de orice îndoială: duşmanul duşmanului său era prietenul lui. Pe oricine s-ar fi pornit acest individ să atace, Nobu avea de gând să-l apere şi să aplice vreo câţiva pumni în falca duşmanului; măcar atât să facă şi el. Se năpusti orbeşte pe urmele lui, observând în treacăt anticamera plină de servitori cuprinşi de panică, mesenii care împingeau cât colo tăbliile meselor din faţa lor, căznindu-se să nu stea în calea intrusului.

Iar acum se pare că-şi câştigase dreptul la o slujbă.

— Un adevărat erou! zise brusc o voce nazală.

Un ins costeliv cu ochi apropiaţi, parcă veşnic la pândă, cu faţa arsă de soare şi pulpe vânjoase de ricşar îl înghionti în coaste. Îşi lăsase larg deschisă haina gen *happi* de un albastru-indigo ca să scoată în evidenţă tatuajul minunat care-i împodobea pieptul osos.

— N-am făcut decât să dau buzna fără să mă gândesc la nimic, mormăi Nobu cu ochii lipiți de lemnul tocit al podelei.

Nu era cazul să-şi atragă antipatia omului, lucru foarte posibil dacă ar fi căutat să dea totul în vileag punându-l într-o postură penibilă.

— Eşti omul cu norocul, nu-i aşa? zise ricşarul, scuturându-şi uşor pipa şi golindu-i vatra în cutia cu cenuşă. Îşi îngustă privirea şi se uită fix la el, după care gura i se deschise a zâmbet, dând la iveală câțiva dinți lipsă: Eu sunt Gonsuké. Nu ai nimic de luat cu tine, după câte văd.

Dacă ar fi avut, n-ar fi umblat îmbrăcat aşa, cu o jachetă de fată, îşi zise cu mâhnire Nobu. Livreaua strălucitoare a lui Gonsuké îl făcea mai conştient de propria înfățişare. Doamna cea bucălată cu rochie cenuşie îi spusese proprietarului să-i dea haine şi ceva de mâncare, după care se răzgândise şi-i oferise de lucru. În acel moment, mai că ar fi ales hainele şi mâncarea. Ucenicii şi rândaşii care trândăveau prin anticameră se uitau lung la ținuta lui bizară, în timp ce foamea îi rodea stomacul.

Avusese mare noroc, îşi zise apoi. Dacă nu s-ar fi întâlnit cu aceste doamne, ar fi dormit sub cerul liber în noaptea care avea să urmeze, iar afară se făcuse frig de-a binelea.

— Locuiesc pe-aici pe-aproape, nu? întrebă el nepăsător.

Nu voia ca omul de lângă el să-şi dea seama cu câtă disperare avea nevoie de un loc de muncă.

— În Shinagawa, care-i la marginea golfului, lângă terenurile de execuții. Unde începe Drumul Mării de Răsărit. Ştii locul?

— Adică… reşedințele Satsuma?

Nobu făcu ochii mari. Nu-i trecuse prin minte că oamenii ăştia ar fi putut avea de-a face cu cei din sud. La urma urmelor, Gonsuké vorbea cu un accent orăşenesc mai puțin educat, iar în ce priveşte partea feminină, Nobu recunoştea cu uşurință o gheişă de la prima vedere. În cartierele dure în care-şi petrecea zilele şi nopțile le vedeai peste tot. Numai că doamnele din restaurant erau gheişe de rang mult mai înalt, evident. Aveau întru totul aerul şi fasoanele pe care le întâlneşti doar în cartierele de distracție de la Kyoto. Cea înaltă şi bucălată cu ten perlat şi trăsături clasice de gheişă purta una dintre rochiile acelea la mare modă – precum multe alte gheişe. Era o rochie în stil occidental, mare cât un clopot de templu. Cât despre cea micuță, se vedea limpede cine este după buzele lucioase vopsite într-o nuanță verzuie şi după felul provocator în care îşi lăsase în jos gulerul chimonoului, ridicându-şi părul în creştet ca să lase la vedere pielea delicată a cefei.

Tinerele erau fără îndoială prea rafinate pentru nişte urmaşe de gheişă. Dar cum rămânea cu Satsuma…? Femeile ar putea fi concubinele unuia dintre conducătorii clanului Satsuma, îşi zicea el în gând. Dar tot n-avea nici o noimă. Cum se face atunci că un ronin Satsuma atacase nişte doamne din acelaşi clan?

Oricum, presupunând că aveau totuşi legături cu Satsuma, cum ar putea el să accepte aşa ceva, să primească de lucru în casa lor? Oricât de disperat ar fi fost, nu s-ar fi înjosit niciodată într-atât încât să muncească pentru duşmani, pentru „samuraii de cartof“ – care se porniseră roiuri-roiuri, de pe câmpurile lor de cartofi dulci din sudul întunecat şi de neînțeles, şi înhățaseră puterea, iar acum controlau întreaga țară. Nu mai era post în guvern pe care să nu fi pus mâna.

Era rău să fii servitor, dar măcar până acum reuşise să-şi găsească de lucru printre ai lui. Chiar şi oamenii sărăciți din nord aveau nevoie de servitori. De obicei nu aveau cu ce să-l plătească, îi asigurau doar mâncarea şi un loc de dormit pentru că făcea curățenie şi ținea ordine în casă. Şi, la scurt timp, îşi dădeau seama că nu-şi mai permiteau nici măcar atât. Ajungea mereu pe străzi, bătând la uşa următoarei

persoane căreia îi fusese recomandat, milogindu-se pentru ceva de lucru sau măcar pentru un loc unde să-şi poată pune capul.

— Ascultă-mă pe mine, zeii te-au tratat cu mare bunăvoință. Nu ştii cine este stăpânul nostru?

Gonsuké se învârti în loc cu un aer important ca să-i arate lui Nobu emblema de culoare albă care împodobea spatele hainei lui strălucitoare. Era o pană înconjurată de un cerc. Nobu se holbă la el fără să înțeleagă.

— Nu-l recunoşti? Kitaoka – stăpânul nostru e generalul Kitaoka, bărbatul cel mai de seamă din toată Japonia. Până şi un cerşetor ca tine trebuie să fi auzit de el.

Nobu se trase înapoi îngrozit.

— Generalul Kitaoka…?

Kitaoka – cel mai detestat dintre toți oamenii sudului, comandantul-şef al forțelor sudiste, cel care-i convinsese pe oamenii shogunului să predea castelul Edo în mâinile duşmanului fără luptă, ucigaşul răspunzător pentru moartea a jumătate din familia lui Nobu, distrugerea domeniului pe care-l aveau şi risipirea întregului clan. Doar gândul la Kitaoka îl făcea să se cutremure. Îl ura din adâncul sufletului. Nu era om din nord care să nu-i cunoască numele. Avea mâinile pătate de sângele clanului Aizu.

Gonsuké rânji:

— Nu e cazul să-ți faci griji. Te întrebi cum de o familie atât de importantă s-ar uita la o sperietoare de ciori ca tine. Întrebarea asta mi-o pun şi eu. Era de-ajuns să-ți dea nişte bani, nu să-ți găsească de lucru. Trebuie să fi făcut ceva într-o viață anterioară de a dat peste tine asemenea noroc.

Nobu simți un fior rece pe şira spinării. Fusese pe punctul să se arunce senin direct în labele duşmanului. Avea nevoie de lucru, dar nu-i ardea buza atât de tare, încât să se umilească în fața măcelarului din Satsuma. Era mai bine să îndure foamea.

Respirând anevoie din pricina sentimentului de oroare care-l stăpânea, îşi îndesă pipa la centură, se ridică în picioare dintr-un salt şi o porni orbeşte prin mulțimea împestrițată de bărbați care rânjeau şi bolboroseau ca maimuțele, îmbrăcați care cum puteau – fie în haine occidentale nelalocul lor, fie în veşminte japoneze. Ajunsese în dreptul uşii, simțea aerul proaspăt de afară şi se pregătea să iasă cât mai iute pe stradă când, în spatele lui, se făcu auzită o explozie de țipete şi râsete, însoțită de un fum care se ridica în vârtejuri. Uşa încăperii înțesate de meseni se deschisese şi în ea apăru o fată, cea care-i ceruse doamnei trupeşe să găsească ceva de lucru pentru el.

Se uita de jur împrejur, uşor încruntată, de parcă ar fi căutat pe cineva din priviri. Fata porni apoi ca săgeata prin mulțime, care se dădea la o parte să-i facă loc, şi Nobu îşi dădu seama, uluit, că după el venise. Îl apucă de mânecă şi se uită la el ferm.

— Nu pleca, zise ea stăruitor. Te rog să nu pleci! Vino cu noi! E o casă bună, o să vezi, ai să fii fericit acolo.

Nobu se opri. Văzuse destule femei în viața lui de om tânăr – de la doamnele din casa în care copilărise şi până la gheişele, curtezanele, cântărețele şi târfele spurcate la gură care populau zona săracă din estul oraşului, soții şi concubine din casele sărăcăcioase ale bărbaților pentru care lucrase –, dar niciodată nu văzuse pe cineva ca ea. Jumătate copil, jumătate femeie, avea cel mai dulce chip pe care-l zărise vreodată, cu pielea ca de porțelan, ochi mari, căprui, cu sclipiri aurii şi un aer de nevinovăție de-a dreptul irezistibil. Îşi dădea seama că se holba la ea, dar îi venea greu să-şi întoarcă privirea. Orice impuls de a fugi fusese dat uitării. Era de neînchipuit că o asemenea făptură ar putea fi înrudită cu generalul Kitaoka.

Din fericire, fata nu părea să-şi dea seama de spaimele şi îndoielile care se învălmăşeau în mintea lui, zăpăcindu-l. Se lumină la faţă.

— Aşadar, ai să rămâi. Sunt foarte bucuroasă!

Ricşarii şi rândaşii săriră în picioare şi se înclinară cu respect când mama ei intră în anticameră, masivă şi maiestuoasă, foşnind din fuste, urmată de micuța doamnă îmbrăcată în chimono şi de fata cea mare, cu rochia de un galben pal.

Nobu fusese cât se poate de hotărât să nu lucreze în veci pentru ele, dar acum se gândea că până la urmă nu putea să fie chiar aşa de rău. Păreau binevoitoare, iar fata cu rochia roz îi zâmbea atât de atrăgător, de parcă el ar fi fost cel care le făcea o favoare. Adevărul e că se simțea intrigat. Ştia că, dacă va merge cu ele, va trebui să fie cu mare băgare de seamă la fiecare pas. Era nebunie curată să locuiască în casa duşmanului. Dar nu mai avea nimic de pierdut şi cel puțin urma să aibă de lucru.

Zona rezervată celor din Satsuma era chiar la marginea oraşului, pe un teritoriu al nimănui pe care shogunii îl folosiseră ca loc pentru execuții. Se afla la capătul dinspre Tokyo al Drumului Mării de Răsărit. De-a lungul lui înaintau în marş delegațiile din Satsuma, ori de câte ori veneau aici, lăsând în urmă casele lor de la marginea insulei Kyushu – care se afla departe, spre sud-vest. Puternicul clan Satsuma se numărase printre principalii duşmani ai shogunului şi primiseră poruncă să-şi construiască reşedințele acolo, la o bună distanță de castelul Edo, ca să aibă cât mai puține ocazii de a stârni necazuri. Odată cu sosirea barbarilor, şi legiunile străine fuseseră plasate tot acolo, din acelaşi motiv.

Nobu alerga printre rândaşi, în norul de praf stârnit de hurducăiala ricşelor care înaintau cu zarvă pe lângă ei. Când îşi aruncă ochii în jur, văzu că se aflau pe un drum larg de-a lungul căruia se vedea un şir de temple învăluite în umbră, întrerupt când şi când de câmpuri uscate de orez şi plantații prăfoase de duzi. Copacii foşneau şi se legănau în vânt, ultimele frunze ale anului cădeau unduindu-se – ruginii, portocalii, vişinii şi aurii –, la fel cum se întâmpla cândva, demult, sub ochii lui, în luncile şi munții de lângă casa copilăriei. Amintirea îi împânzi ochii de lacrimi. Îşi încetini ritmul, îndepărta frunzele cu piciorul şi revedea cu ochii minții străzile elegante din Aizu, casele cu ziduri groase vopsite în negru şi piscurile zimțate care sclipeau în zare. Şi-ar fi dorit ca viața să nu fi fost atât de aspră, ca locul numit cândva acasă să fi existat şi astăzi şi să se poată întoarce acolo în loc să rătăcească prin acest oraş ostil, vânând orice şansă de supraviețuire.

Fusese silit să se maturizeze prea repede. Până nu demult era un copil fugind către şcoală cu ghiozdanul doldora de cărți, şi în clipa următoare tot oraşul avea să fie cuprins de flăcări. Fusese nevoit să bată drumuri lungi în rând cu refugiații fără număr care înaintau desculți prin zăpadă. Uneori se simțea atât de istovit, încât nu-şi dorea decât să-şi găsească un loc unde să se facă covrig şi să nu se mai trezească niciodată.

Se gândea la frații lui – Yasutaro, cel mai mare dintre ei, grav rănit în luptă; Kenjiro, cel de-al doilea fiu şi cel mai isteț dintre toți patru, dar mai mereu suferind; şi Gosaburo, cel de-al treilea fiu, care renunțase la propriile planuri de viitor ca să se îngrijească de tatăl lor – omul curajos şi mândru care se văzuse exilat de pe propriul domeniu, nevoit să ducă un trai mizer pe întinderile sărace ale nordului extrem. Clătină din cap: faptul că-şi plângea de milă îl umplea de ruşine.

Preocupați de educația lui, Yasutaro şi Kenjiro îl luaseră cu ei când porniseră spre sud să-şi caute de lucru la Tokyo. Din păcate, nu peste mult timp aveau să descopere că cei care veneau din nord şi luptaseră în război, pentru că aveau vârsta potrivită, erau priviți cu suspiciune. Era mai uşor pentru un copil ca Nobu să-şi câştige existența. Kenjiro, care stăpânea bine limba engleză, îşi găsea când şi când

slujbe de traducător pe lângă occidentali, în cine ştie ce locuri uitate de prin țară, dar Yasutaro sfârşise prin a fi iarăşi purtat de val spre nordul natal.

Nobu era cel mai norocos. Nu ajunsese să-şi facă studiile, dar măcar izbutise să supraviețuiască aici, la Tokyo, unde se mai iveau ocazii să găseşti de lucru; avea cu ce să-şi umple stomacul sau urma să aibă; iar acum primise şi o slujbă, deşi n-ar fi îndrăznit niciodată să le mărturisească celor din familie numele noilor lui stăpâni. Cine ştie, poate reuşeşte să câştige ceva bani să le trimită şi lor.

Se lăsase întunericul atunci când şirul de ricşe şi rândaşi depăşi un colț de drum. O briză aspră atinse obrajii lui Nobu. Băiatul simți mirosul de aer sărat şi văzu sclipirea apei, pe care pânzele şi navele se înşirau ciorchine. Pătrate de lumină gălbuie marcau bucățile de pământ din fața unui rând de tarabe acoperite. Luna se ridica palidă deasupra mării. Pescăruşii băteau din aripi şi scoteau țipete stridente. Nobu se opri locului respirând anevoie şi-şi şterse fruntea.

— Golful Tokyo, zise unul dintre rândaşi. Suntem la doi paşi.

Nobu se simți brusc descurajat şi se întrebă cam ce fel de loc era acela spre care se îndreptau.

Înaintară de-a lungul unui zid înalt care părea să nu se mai sfârşească. La baza lui se vedea un şanț plin ochi de frunze. Ajunseră la o poartă mare cât o casă de raport din zona săracă, cu pragul de sus sculptat şi acoperiş încărcat de olane. Cot la cot cu rândaşii, Nobu trecu pe sub poartă, peste o porțiune de pietriş greblat, de-a lungul unor alei care despărțeau porțiuni de grădină acoperite de licheni şi cu pini înveliți în paie pentru a-i proteja de frigul iernii. Mai dădură un colț şi în fața ochilor se întindea acum un ciorchine de clădiri conturându-se vag în întuneric, cu acoperişuri, terase şi porticuri impunătoare, legate între ele prin podețe. Fascicule de lumină străbăteau prin crăpăturile uşilor de lemn care protejau împotriva ploii. În partea din față se vedea o intrare principală de proporții impresionante – unde puteau să tragă palanchinele şi ricşele –, iar în interior sclipea vag auriul paravanelor. Gărzi în uniformă mărşăluiau de colo, colo, cu puştile pe umăr.

Nobu se holba cu stupoare. Locul era prea grandios, prea mare. N-avea ce să caute aici. Ar trebui să dispară chiar acum, cât încă mai putea. Numai că porțile se închiseseră şi ricşele se mişcau săltat spre o laterală a casei. Servitorii erau gata aliniați şi se plecau în semn de bun venit, ajutându-le pe doamne să coboare.

— Gonsuké, du-l pe Nobu în aripa servitorilor.

Ricşa din față scârțâi cu putere când doamna cea voinică puse un picior încălțat în mătase, apoi pe celălalt pe scăunelul special pregătit de unul dintre servitori:

— Ai grijă să primească o masă bună şi un rând de haine ca lumea.

Nobu îl urma pe Gonsuké, care mergea în direcția casei, când uşa se deschise şi un tânăr înalt şi vânjos se arată vederii, păşind apăsat. Servitorii se înclinară şi se dădură înapoi, lovindu-se unii de alții ca să-i facă loc. Avea părul scurt şi purta haine scumpe în stil occidental. Nobu simți un gol în inimă văzându-i aerul disprețuitor şi felul arogant în care-şi ținea umerii. Se trase înapoi şi încercă să se piardă printre rândaşi şi ricşari. Auzise că generalul Kitaoka era un uriaş, iar bărbatul care abia venise era şi el solid; fiul lui, îşi zise Nobu. Tânărul se răsti la rândaşi, după care se răsuci, îşi puse palmele pe coapse şi îl fixă pe Nobu cu ochii lui mari şi negri. Nobu rămăsese cu ochii în pământ, hotărât.

— Şi ce-avem aici? Cine-i mutra asta posacă? Nu cumva ți-ai mai luat un servitor, mamă? Ce-ar spune tata? Nu ni-i putem permite nici pe cei pe care-i avem. Tânărul se mai apropie cu un pas şi îl împunse pe Nobu în piept: Tu de colo, ce-ai de spus?

Nobu se încruntă şi îşi încleştă pumnii. Abia mai respira din pricina furiei. Făcea eforturi să se abțină şi să nu facă vreun gest prostesc. Detesta faptul că samuraii de cartof nu doar îi învinseseră pe ai lui, dar

îi şi transformaseră în sclavi, îi puseseră la pământ şi-i striviseră sub călcâie. Poate că norocul lui apusese în timp ce al ţăranului ăstuia parvenit sporise, dar nu se simțea inferior în fața lui nici cu o fărâmă. Numai că aici nu era în cartierele sărace din Tokyo, şi unde mai pui că omul era de două ori cât el şi voinic pe deasupra. N-ar avea nici o şansă dacă ar încerca să se bată cu el. Va trebui să aştepte momentul potrivit. Asta era soarta celor din clanul Aizu. Într-o bună zi, va veni şi vremea lor şi se vor răzbuna. Respiră adânc, îşi recăpătă stăpânirea de sine şi înclină capul.

— Nu te-apuca să bagi spaima în el, Eijiro. Lasă-l în pace! Fata cu rochie roz sărise din ricşă şi o luase la fugă spre ei, cu poalele fustei ridicate şi picioruşele călcând hotărât peste pietriş: Ştie să facă destule, mult mai multe decât tine.

— Am avut probleme la Bujorul Negru, zise calm doamna cea voinică. Cineva a încercat să ne atace – un ronin nebun, care-şi tot vântura spada în dreapta şi-n stânga. Ar fi putut să ne omoare. Flăcăul ăsta a apărut nici nu ştiu de unde şi ne-a ajutat, aşa că i-am oferit de lucru. Măcar atât să facem.

— Ne-a salvat viața, zise fata. O să-mi care cărțile când mă duc la şcoală.

Tânărul îşi îndreptă spatele şi se întunecă la față. Ar fi trebuit să-şi asculte instinctele, îşi zise Nobu. O să aibă probleme dacă rămâne aici. Pe urmă aruncă o privire fugară în direcția fetei, care se uita pieziş şi sfidător la tânăr. Până acum nimeni nu sărise să-i ia apărarea, în orice caz nimeni care să arate atât de bine ca ea. Deocamdată n-are să plece, îşi mai zise el.

3

Într-o după-amiază, să fi fost o lună de la sosirea noului servitor, Fujino le convocă pe Taka, Haru şi pe câteva dintre fetele în casă şi porniră toate în grup spre magazia reşedinței. Era frig între pereții de lut văruiți în alb şi Taka se uita la aburii care-i ieşeau din gură. Se înfăşurase în mai multe rânduri de chimonouri şi pusese peste ele o jachetă *haori*, dar tot îşi freca mâinile şi le ascundea în mâneci ca să le încălzească. Rogojina de sub picioarele ei părea o bucată de gheață.

Îşi încreți nasul. Magazia mirosea a vechi, a umezeală şi a ipsos mucegăit. Erau multe cotloane întunecate pe care nici un felinar, oricât ar fi fost de puternic, nu le putea lumina şi acolo păreau să stea la pândă tot soiul de monştri şi de prezențe fantomatice. Moşteniri de familie, antichități de preț, lucruri de care nimeni nu avea să se mai folosească vreodată erau păstrate între aceste ziduri rezistente la foc. Chiar şi în cazul în care clădirea principală, în toată măreția ei, s-ar face scrum şi familia ar pieri odată cu ea, aceste comori pe cale de mucegăire ar supraviețui.

Pe măsură ce înaintau spre interiorul magaziei, cuferele şi lăzile aruncau pe pereți umbre care se legănau tot mai amenințător în lumina lampioanelor mişcătoare. Ajunseră în dreptul unor lăzi, le curățară de păianjeni şi le deschiseră. Fujino începu să scoată la iveală chimonouri învelite în hârtie, cutii cu vase de porțelan, păpuşi şi cărți vechi, obiecte din lemn frumos lăcuit, rulouri pictate şi ustensile pentru ceremonia ceaiului. Femeia clătina din cap cu un aer confuz şi mormăia.

— Asta nu merge. Nu, nici asta. Venise acolo ca să pregătească zestrea lui Haru, dar părea cam copleşită de situație.

Okatsu, cu fața ei rotundă şi zâmbetul drăgălaş, stătea pe genunchi şi punea lucrurile deoparte cu aceeaşi viteză pe care o avea Fujino când le scotea la iveală. Era fata în casă special angajată pentru Taka şi asta fusese treaba ei încă de când se mutaseră cu toții la Tokyo, cu cinci ani în urmă. Era cu zece ani mai mare decât Taka. Când veneau în vizită, prietenii fratelui mai mare o tachinau neîncetat pe Otaksu, şi Taka se vedea adesea nevoită să o salveze când tinerii o fugăreau prin casă, încercând să pună

mâna pe ea şi să o gâdile. O dată, unul dintre ei răsturnase o lampă pe când încerca s-o înhaţe, abajurul de hârtie se rupsese şi rogojinile se îmbibaseră cu ulei. Servitoarea îngăduia totul cu o bună dispoziție remarcabilă. Buna dispoziție era specialitatea ei. Oricât de mare ar fi fost hărmălaia care s-ar fi stârnit în jurul ei, puteai oricând să te bizui pe Okatsu: ştia ea să pună totul în ordine.

— Iată, asta căutam.

Se auzi un foşnet de hârtie când Fujino desfăcu şi dădu deoparte ambalajul protector şi ridică la lumină un chimono. Taka simți că i se taie respirația şi întinse mâna să-l atingă. În lumina difuză, crizanteme sălbatice brodate cu fir auriu, rozaliu şi indigo se înlănțuiau pe mătasea de un mov pal a mânecilor, umerilor şi poalelor.

— Şi asta.

Mama ei ridică la vedere o jachetă vătuită cu poale matlasate şi cu frunze de bambus țesute în mătasea de culoarea fildeşului. Era brodată cu ramuri de bambus măslinii, iar dintre frunze se ițea un mic bâtlan verde cu cioc portocaliu. Manşetele, umerii şi poalele erau de un portocaliu incandescent, nuanța curmalului japonez.

— Sunt moşteniri de familie. Nu le-am mai văzut de ani de zile.

Cu un aer respectuos, Taka luă țesătura catifelată. Era netedă şi grea.

— Şi aici sunt tot lucrurile mamei mele.

Ştergându-şi cu blândețe ochii, Fujino se aplecă peste un alt cufăr şi scoase la iveală boluri străvechi pentru ceremonia ceaiului, cutii de ceai în săculețe de mătase şi pămătufuri de bambus şi linguri mari, adânci. Prinse un bol de ceai între degetele ei grăsuțe, cântărindu-l bine, după care îl lăsă în grija servitoarelor:

— Bunica voastră era cea mai faimoasă gheişă din tot oraşul Kyoto. Prinții obişnuiau să coboare de la palatul imperial să asiste la ceremonia ceaiului şi să-i admire dansul.

Taka şi Haru dădură din cap. Mama le spusese de multe ori că unul dintre prinți se îndrăgostise de bunica lor şi dorise să şi-o ia drept concubină. Numai că autoritățile de la palat îi interziseseră una ca asta; dacă le-ar fi sfidat, ar fi sfârşit în exil şi ar fi căzut în dizgrație, ba poate chiar ar fi fost omorât. Şi bunica lor îl iubea pe prinț, dar, ca o adevărată gheişă, a pus binele lui mai presus de al ei şi i-a interzis să vină să o mai vadă. După aceea, fusese metresa mai multor negustori şi luptători de sumo, iar mai târziu avusese o relație de lungă durată cu un foarte cunoscut actor de kabuki, dar pe prinț nu-l uitase niciodată. Când stăpâna casei de gheişe murise, bunica lor primise cheile şi devenise la rându-i stăpână, trăind aievea visul oricărei gheişe din acele timpuri – independența financiară.

În fața ei, Taka se simțea îngrozită. Şi-o amintea ca pe o femeie micuță, neînduplecată, care părea foarte, foarte bătrână. Stătea întotdeauna dreaptă şi avea obiceiul să-şi încleşteze degetele osoase de brațul fetei şi să o privească fix, cu ochi pătrunzători, ori de câte ori făcea ceva nelalocul lui. Pielea de la încheieturile mâinii era atât de subțire, încât părea aproape transparentă. Administra casa de gheişe cu o mână de fier, dar era amabilă cu propriii nepoți şi le spunea poveşti, cu vocea ei aspru-şoptită.

Haru stătea pe genunchi, cu mâinile în poală, cu cocul impecabil prins şi dat cu ulei de păr. Făcu un gest spre toate acele lucruri, chimonouri, ceramică şi obiecte lăcuite.

— Nu-mi trebuie toate astea, mamă. Mă duc în altă casă şi n-o să mai fie ale noastre. Păstrează-le dumneata.

— Te duci în altă casă. Mama lor clătină din cap şi râse cu tristețe: Fata lui Fujino din cartierul Gion se mărită. Cine şi-ar fi închipuit una ca asta? Unele prietene de-ale mele s-au căsătorit cu iubiții lor, dar eu nu, tatăl vostru nu s-a decis niciodată să mă ia de soție. Am să fiu mereu o gheişă. Dar să o văd pe

Haru a mea mireasă, imaginează-ți! Şi tu la fel, Taka. Te duci la şcoală şi ai să fii şi tu mireasă. Nu peste mult timp, n-are să mai ştie nimeni că suntem din neam de gheişe.

Aşa îngenuncheată, cu spatele arcuit elegant, Haru părea mai curând fiica unui mare senior decât a unei gheişe. Lui Taka nu-i venea să creadă că sora ei putea fi atât de matură, de calmă şi cumpătată.

— Dacă eu ar trebui să mă mărit, mi-aş dori cu disperare să ştiu ce fel de om e soțul meu! zise ea ridicând vocea.

— E o familie respectabilă, de cel mai înalt rang, iar mirele este un bărbat cinstit, cu perspective excelente. Intermediarul mi-a dat toate asigurările.

Fujino rosti cu voluptate cuvântul „intermediar“. Taka ştia cât de mândră se simțea mama ei că aranjase căsătoria lui Haru după toate regulile, exact cum fac familiile respectabile de samurai. Era o uniune între familii, nu o alianță în stil gheişă, hotărâtă cât ai bate din palme.

— Familia a fost cercetată cu de-amănuntul, generație cu generație. Nu au probleme financiare, nici scandaluri ascunse, nici vreo formă de nebunie, n-avem nici un motiv de îngrijorare.

— Abia aştept să mă îmbrac în chimonoul de nuntă şi să mă sui în litiera lăcuită, zise Haru cu voce calmă. Deşi mi-e puțin teamă că s-ar putea să nu mă ridic la înălțimea aşteptărilor familiei. Sper c-am s-o pot mulțumi pe soacra mea.

Haru îşi frânse mâinile micuțe. De fapt, îi era foarte teamă. Taka vedea bine abia acum. Să fii trimisă de acasă urmând să te măriți cu un bărbat pe care n-ai să-l întâlneşti decât în ziua nunții… Taka ştia că mama lor avea cele mai bune intenții în tot ceea ce le privea pe amândouă, dar era totuşi o perspectivă care-ți dădea fiori.

Pe furiş, în adâncul inimii ei, Taka îşi dorea ca propria ei viață să semene mai mult cu cea a mamei lor sau cu viețile despre care citea în romanele de dragoste şi jurnalele unor doamne de la curțile de demult. Se visa cu ochi deschişi făcând schimb de versuri cu un domn misterios într-o noapte poleită de lună, cum făcuse lady Sarashina cu sute de ani în urmă, sau ducându-se la o întâlnire de taină între ruinele năpădite de buruieni ale unui conac, precum Ocho şi Tanjiro din *Calendarul florilor de prun*, sau perpelindu-se în ghearele de foc ale unei pasiuni interzise, ca îndrăgostiții din piesele kabuki, care îşi puneau capăt zilelor pentru că doar aşa puteau fi împreună.

Sau ar putea să fugă în lume cu un bărbat din Gărzile Imperiale – unul din tinerii aceia eleganți cu păr scurt şi uniforme cu nasturi lucioşi şi care se învârteau prin toată casa când era şi tatăl ei aici. Îi admira de la distanță. Îşi amintea de unul în mod deosebit, înalt, liniştit şi destul de atrăgător. Se bucura de rolul de confident special al tatălui ei, dar era mult prea mare ca să acorde vreun pic de atenție unei copile ca ea.

Ştia bine că, în realitate, gheişele nu erau cu nimic mai fericite decât soțiile, că mama ei se simțea adesea singură şi ducea dorul tatălui lor, că şi-ar fi dorit să se poată întoarce la Gion. Dar măcar ea şi tatăl lor țineau unul la celălalt. Din tot ce spuneau prietenele ei de la şcoală, soțiile de samurai îşi vedeau bărbații rar de tot. Numai că, în cele din urmă, ce-şi dorea Taka nu conta deloc. Nu era stăpână pe propria viață. Curând avea să fie şi ea trimisă de acasă, ca şi Haru, să se mărite cu un bărbat pe care nu-l cunoştea. Acum devenise fiică de samurai şi asta era soarta fiicelor de samurai.

— O să-mi fie dor de tine, Haru-*chan*, zise Fujino suspinând. Ochii ei erau scăldați în lacrimi: O să fie tare linişte pe-aici, după plecarea ta. Mai întâi tatăl tău, acum tu. Nu ştiu cum am să fac față.

— Tata o să se întoarcă la noi, o să fie aici la nunta lui Haru? întrebă Taka moale.

Ştia răspunsul. Bineînțeles că nu avea să se întoarcă.

Părea că nu-şi mai văzuse tatăl de un car de ani. Încerca să nu se gândească la asta, să-i uite absenţa, dar acum, deodată, îi apăru în minte o imagine vie şi clară, de parcă l-ar fi avut în faţa ochilor – mâinile mari, mângâietoare, trupul voluminos şi faţa mare, pătrăţoasă. Îl vedea patrulând prin camerele goale, fumând pipă după pipă, îi auzea glasul serios când schimba vorbe cu colegii sau hohotele răsunătoare. Uneori arunca pe furiş câte o privire în încăperile lui şi-l descoperea îngenuncheat lângă masă, în faţa unui morman de hârtii. Se încrunta şi-i spunea că e ocupat, dar pe urmă începea să rânjească, îi făcea semn cu mâna, iar ea alerga şi se cocoţa pe coapsa lui masivă. Îşi amintea asprimea hainelor largi de bumbac pe care le purta prin casă. Cuibărită în braţele sale, se simţea protejată de orice şi de oricine.

Ea îi povestea ce făcuse în ziua cu pricina, ce citise, cu ce altceva se mai ocupase şi el asculta, dădea din cap şi spunea cu gravitate „Chiar aşa, micuţa mea Taka? Chiar aşa?“, după care îi povestea despre copilăria lui, cum crescuse undeva departe, la capătul îndepărtatei insule Kyushu, în oraşul Kagoshima, printre palmieri şi ceruri albastre, cu vulcanul Sakurajima înălţându-se în mijlocul golfului, bolborosind şi scuipând fum. Gândul la el o făcea să se simtă goală pe dinăuntru.

Când tatăl ei se afla acolo, zi şi noapte soseau cohorte de oameni. Umpleau încăperile de primire şi coridoarele. Îşi amintea de soldaţii care stăteau strânşi în grupuri, cu capetele lipite unul de altul, discutând cu toată seriozitatea, de şirul nesfârşit al solicitanţilor, cu daruri de oferit şi favoruri de cerut, şi de oamenii care veneau doar pentru un sfat. Toată lumea părea nerăbdătoare să-l întâlnească pe marele general.

Seara, în dreptul grandioasei intrări principale, îşi făceau apariţia bărbaţi cu chipuri severe şi cu mustăţi, cu pantaloni *hakama*[6] şi jachete *haori* lungi până la genunchi, elegant înnodate în faţă sau în uniforme impecabile, croite după moda occidentală. Coborau din ricşă sau din trăsură. Mama lui Taka angaja gheişe ca să-i distreze şi mulţi dintre bărbaţi veneau şi ei însoţiţi de gheişele care le erau iubite. Nu-şi aduceau soţiile. Ar fi fost de neimaginat pentru o nevastă de samurai să se amestece cu alţi bărbaţi decât cei din familie. Aici interveneau profesionistele bine educate, precum gheişele; iar mama ei era una dintre cele mai cunoscute.

6. *Hakama* – pantaloni tradiţionali, foarte largi în partea de jos, formaţi din şapte cute (două în spate şi cinci în faţă). (N. tr.)

Bărbaţii beau, vorbeau şi mâncau, iar după ce consumau cantităţi îndestulătoare de sake, gheişele treceau la *shamisen*, ciupeau coardele delicate şi cântau, dansau, iar oaspeţii se ridicau şi ei, nu tocmai siguri pe picioare, să-şi arate cu mândrie măiestria într-ale dansului şi calităţile muzicale. Mai târziu se dedau la jocuri de beţie, exact ca în vremurile vechi de la Kyoto. Tatăl lui Taka, arătos şi elegant, proaspăt ras şi invariabil îmbrăcat în *haori* şi *hakama*, se întreţinea cu admiratorii.

Fetei îi plăcea grozav să-i audă vocea joasă şi râsul răsunător când se uita pe furiş în sala de banchet, bine luminată de lămpi. Deşi acum nu mai făcea ucenicie de gheişă, i se întâmpla uneori să fie chemată pentru a-i servi pe oaspeţi. Când prindea ocazia să intre acolo cu băuturi sau cu mâncăruri, i se cerea să se poarte ca o adevărată doamnă dintr-o familie de samurai – să-şi ţină ochii plecaţi cu pudoare, să aşeze tăvile în faţa musafirilor, să se încline şi să dispară. Era deprimant în comparaţie cu zilele de dinainte când era încurajată să stea cu oaspeţii şi să-i farmece cu sporovăiala ei de fetişcană. Viaţa unei doamne din neam de samurai se anunţa a fi mult mai lipsită de distracţii decât fusese viaţa de gheişă, din câte se vedea. De fapt, acum când i se schimbase statutul, o încerca bănuiala că tot ce însemna distracţie avea să dispară cu totul. De aici înainte, viaţa avea să fie un şir de obligaţii, în numele datoriei.

La scurtă vreme după acea vizită la Bujorul Negru, tatăl ei apăruse devreme, venind valvârtej de la muncă, şi îi auzise pe el şi pe mama ei vorbind cu voce joasă. Puţin după aceea apăruseră Gărzile

Imperiale în uniformele lor splendide, vreo cincizeci sau şaizeci la număr, şi-i ajunseseră la urechi vorbe, strigăte şi zăngănit de oțel. Vreme de cinci zile, avuseseră loc întâlniri febrile, zi şi noapte. După care servitorii strânseseră bagajele tatălui ei. Când Taka pusese o întrebare, mama ei îl răspunsese scurt: „Tatăl tău pleacă la Kyushu". Avea un ton care nu lăsa loc de întrebări. Pe chipul palid i se citea încordarea, deşi el pleca des de acasă.

Se aşezaseră unii lângă alții să-şi ia rămas-bun. Când tatăl lor ajunsese în dreptul ei, îi prinsese bărbia în mâna lui mare, se uitase lung la ea şi i se umeziseră ochii. „Ei, micuța mea Taka", zisese el, „să ai grijă de mama ta".

Şi plecase, însoțit de toți acei oameni tineri, într-un şir lung de ricşe care ridicau praful de pe drum. Deodată, casa se cufundase într-o linişte adâncă.

Taka se întreba de ce nu-i luase şi pe ei cu el. Acolo jos la capătul insulei Kyushu, în capitala provinciei Satsuma, Kagoshima, avea soție şi copii, nu era nici un secret. Şi totuşi, i-ar fi fost foarte uşor să-i aducă pe Fujino şi pe copiii ei într-o casă din apropiere. Aproape toți ceilalți tați țineau mai multe case, dar el nu alesese calea asta, poate din pricină că plecase într-o asemenea grabă. Şi unde mai pui că Fujino s-ar fi plictisit de moarte la țară.

Gheişele erau obişnuite cu absențele bărbaților pe care-i iubeau. Toate ştiau că iubiții lor aveau soții şi copii, ceea ce făcea ca respectarea regulii numărul unu a demimondenelor – nu uita niciodată că dragostea e doar un joc – să fie cu adevărat vitală. Numai Taka ştia de câte ori i se repetase asta, de când era mică. Gheişele învârteau bărbații pe degete şi-i făceau să se îndrăgostească de ele până peste cap – asta le era menirea, cu asta se ocupau –, dar aveau mereu grijă să nu se lase târâte în vâltoare. Majoritatea gheişelor puteau lesne jongla cu mai mulți bărbați deodată; fiecare dintre ei credea că el e singurul iubit şi le întreținea, drept care femeile reuşeau să aibă un trai îndestulat.

Dar mama ei nu juca după regulile obişnuite ale gheişelor. Era cu adevărat devotată generalului Kitaoka. Se baza pe el în tot ceea ce le privea pe ea şi familia ei. Nu exista nici un iubit de rezervă. Ignora cu totul regula de căpătâi şi, din acest motiv, Taka se temea pentru ea. Era bine şi frumos să fii gheişă, însă doar dacă aveai grijă să nu laşi pe nimeni să-ți fure inima.

Servitoarele împachetau de zor vaze, chimonouri şi baloturi de mătase pentru zestrea lui Haru, când uşa magaziei se deschise, lăsând să pătrundă întunericul şi un val de aer înghețat se răsuci ca un bici prin încăpere. Flăcările lampioanelor începură să pâlpâie şi se stinseră, hârtiile care protejau chimonourile se împrăştiară pe podea, iar cutiile lăcuite de ceai se rostogoliră cu zgomot de jur împrejur. Era Eijiro, cu poalele chimonoului fluturând în vânt. Le dădu deoparte pe Okatsu şi pe celelalte servitoare, fără să le arunce o privire, şi se aşeză drept în fața lui Fujino şi a celor două fete, cu un rânjet triumfător întipărit pe față.

— Ți-am spus eu!

Făcu o pauză de efect. Taka avu un geamăt interior, întrebându-se ce belea mai cocea de data asta. De când plecase tatăl lor, se tot plimba prin casă, țanțoş nevoie mare, făcând pe stăpânul şi spunându-le tuturor ce să facă.

— Ştiți sabia cu mâner de aur încrustat pe care am adus-o cu mine de la Aizu şi o țin în firida din pavilionul bărbaților?

— Sabia Matsudaira?

— Am avut eu bănuielile mele în legătură cu Nobu al vostru, de la bun început. Se străduieşte cât poate să-şi ascundă accentul, dar eu aud cum îi scapă ici, colo câte un sunet nazal care e sigur din nord. Aveți o

asemenea slăbiciune pentru el, încât ştiam că o să am nevoie de dovezi concrete. Aşa că l-am chemat şi i-am spus: „Am ceva de lustruit“. După care i-am arătat sabia. Ar fi trebuit să-i vedeți fața. Şi-a încleştat pumnii. Tremura. Arăta de parcă ar fi văzut o stafie. Ştia exact ce avea în față şi de unde venea şi cum am ajuns eu să pun mâna pe ea. O clipă am crezut că are de gând să o smulgă din teacă chiar atunci, pe loc, şi să sară la mine, atât de tare mă fulgera din priviri. Am reuşit în sfârşit să străpung aerul de fals servilism pe care-l are. Atunci am ştiut fără nici un dubiu. Eijiro îşi puse mâinile în şold: Trebuie să spun că nu am fost surprins. Nu mi-a plăcut deloc, din prima clipa când l-am văzut. E un individ posac. Uitați-vă la felul în care îşi roteşte privirile pe sub sprâncenele alea groase, atent la tot ce se petrece în jur.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă Haru. A refuzat să lustruiască?

— Bineînțeles că nu. A lustruit-o cu asemenea râvnă, încât mă gândeam că vrea s-o subțieze până dispare de tot. Trebuia să-şi joace rolul mai departe. Aşa că, uite dovada. E Aizu până în străfundul inimii. Ați adus un duşman în casă! Ce credeți că ar zice tata? Am de gând să-l arunc în stradă chiar acum.

Fujino lăsă capul în jos şi rămase cu ochii la vraful de chimonouri bine învelite de pe podea. Taka se întreba din ce pricină căzuse mama ei pe gânduri.

Era greu să ți-l imaginezi pe Nobu drept vlăstar al odiosului clan Aizu. Dintre toate clanurile nordice care luptaseră de partea shogunului, Aizu era cel mai încăpățânat şi cel mai de temut. Abia după înfrângerea lor se terminase în sfârşit războiul. Tatăl ei îi spusese că shogunul şi cei care-l sprijineau voiau să împiedice Japonia să meargă înainte şi, dacă n-ar fi fost îndepărtați de la putere, țara lor n-ar fi avut nici o şansă în drumul spre civilizație şi lumină. Drumul ales de națiunile din vestul Europei.

Taka îşi amintea bine cum arăta poliția shogunului: bărbați din clanul Aizu, zvelți şi puternici, cu chipuri nemiloase şi ochi arzători, care băteau cu pumnii în uşa lor de la Kyoto, iar mama le stătea în cale jurând că tatăl lor nu se afla acolo. Eijiro luase el însuşi parte la nişte lupte, deci nu era nimic surprinzător că se aprindea uşor când era atins într-un asemenea punct nevralgic. Numai că totul se întâmplase cu multă vreme în urmă – mă rog, cu cinci ani în urmă, ceea ce s-ar putea să nu fie prea mult pentru el, dar pentru ea era aproape o jumătate de viață. Era un copil pe atunci, evenimentele i se păreau mai degrabă palpitante decât înspăimântătoare.

Eijiro prinsese antipatie față de Nobu din prima clipă când îl văzuse sosind în casa lor. Taka îl zărea pe băiat în fiecare zi, măturând grădinile, umblând cu paşi mici şi iuți de-a lungul şi de-a latul încăperilor uriaşe ca să şteargă rogojinile, servind la masă alături de ceilalți servitori, atunci când îi venea rândul. Îl găseai mereu în spatele ricşei când ea şi Haru se duceau la şcoală sau se întorceau. Se purta ireproşabil, îşi făcea treaba în linişte, nu-şi dădea aere, dar avea ceva care îl deosebea de ceilalți servitori. Întreaga familie simțea asta. Dacă ar fi fost la fel ca ceilalți, Eijiro l-ar fi tratat cum îi trata pe toți: nu l-ar fi băgat în seamă decât în momentele când împărțea porunci, pe un ton răstit şi aspru. Dar, dintr-un motiv sau altul, pe Nobu părea să-l perceapă ca pe un rival.

Taka îşi miji ochii. Încă nu era convinsă că Nobu făcea parte din clanul Aizu. Dovada lui Eijiro nu era deloc întemeiată. Dar dacă era adevărat, dacă venea cu adevărat dintre ei, atunci clanul Aizu nu putea fi chiar atât de rău la urma urmelor, îşi zicea ea.

Ştia că nu se cădea să intervină, dar cuvintele îi țâşniră de pe buze înainte să le poată opri:

— Tata e un om corect şi drept, zise ea. Ştii foarte bine ce-ar spune el. Nu cred că Nobu e din clanul Aizu şi, chiar dacă ar fi, era prea mic pe atunci. N-a fost la război.

— În familia lui au fost destui care au luptat şi au murit. E un degenerat, cum sunt toți cei din clanul lui. Umblă mereu încruntat, nu scoate nici o vorbă. Nu poți să ştii ce-i trece prin cap. Nimic bun, de asta

putem fi siguri. Mi-ați spus chiar voi ce i-a făcut acelui samurai din clanul Satsuma, la Bujorul Negru. La fel o să ne facă şi nouă mâine, poimâine, dacă nu ne păzim bine – o să ne taie beregata când dormim.

Taka s-ar fi pornit pe râs dacă Eijiro n-ar fi fost atât de îndârjit. El nici măcar nu trăise întâmplările de la Bujorul Negru. La urma urmelor, Nobu n-ar fi avut cum să se măsoare cu samuraiul.

— Nu-i stă în fire aşa ceva, protestă ea. E blajin şi harnic, nu-i aşa, mamă?

— I-ați arătat destulă bunătate. L-ați plătit cu vârf şi îndesat pentru că v-a ajutat atunci, la Bujorul Negru. Nu-i datorați nimic. Ar fi cazul să plece.

Eijiro îşi îndreptă umerii. Taka ştia bine că femeile nu aveau nici un cuvânt în fața bărbaților, că o femeie trebuia să se supună voinței tatălui, apoi a bărbatului şi, dacă el murea, a fiului celui mai mare. Dar tradiția nu spunea nimic despre supuşenia în fața fratelui, mai ales când poruncile lui n-aveau nici o noimă.

— N-ar fi trebuit să o trimiți la şcoala aia, mamă, zise Eijiro cu asprime. I se vâră în cap tot felul de idei prosteşti. Fetele trebuie să-şi cunoască locul. Ar trebui să o învățăm să fie o soție bună şi o mamă înțeleaptă. N-are nevoie de studii.

Fujino se încruntă. Îşi scosese evantaiul şi îl lovea cu vârful degetelor, dusă pe gânduri.

— Bietul Nobu, spuse ea. E doar un copil. Taka are dreptate. Chiar dacă e din clanul Aizu, e un flăcău cinstit şi tatăl tău ar fi de părere că trebuie să fim mărinimoşi.

După chipul ei care privea undeva în zare, Taka îşi dădea seama că mama ei se gândea la Ryutaro. Când plecase pe lumea cealaltă, avea cu doar câțiva ani mai mult decât Nobu acum. Primul născut, Ryutaro, fusese favoritul mamei. Însă Taka abia dacă-l cunoscuse. Când ea ajunsese la vârsta la care să-şi poată aduna amintiri, tatăl lor trimisese după băiat. Taka n-avea decât opt ani când sosise vestea că Ryutaro fusese ucis într-una dintre ultimele bătălii crâncene ale războiului civil. Gheişele erau învățate să renunțe la fiii lor şi trebuiau să fie mândre atunci când ei piereau în luptă – cel puțin asta se aştepta de la ele –, dar moartea lui fusese o lovitură cruntă pentru mama lor.

— La fel ar spune şi Ryutaro, zise Taka ferm.

Ştia cum să o câştige de partea ei. Fujino dădu din cap.

— Lasă-l în pace, Eijiro, spuse ea. Nu dai afară nici un servitor dacă n-ai un motiv bine întemeiat.

Eijiro îi aruncă o privire mânioasă.

— Am să-l găsesc.

Cu fruntea întunecată, se întoarse pe călcâie şi plecă.

Taka îşi îngădui un mic zâmbet victorios. Nu ştia ce-i venise şi de ce luase partea lui Nobu cu atâta sârg. Poate din pricină că Eijiro era pornit împotriva lui, şi când Eijiro se opunea la ceva ea sărea, de obicei, susținând contrariul. Sau poate din pricină că Nobu era atât de tânăr, la fel ca ea, şi se vedea limpede ce viață grea ducea, mult mai grea decât a ei. Era doar o fată de treisprezece ani, nu avea nici un fel de putere, dar ştia exact cum arată nedreptatea. Ori de câte ori Eijiro îl va brusca pe băiat, ea o să-i ia apărarea, îşi mai zise în sinea ei. O fi Eijiro pornit să-i facă necazuri lui Nobu, dar şi ea putea să fie la fel de încăpățânată. Jură ca, din acel moment, să facă tot ce-i stătea în putință pentru a-l proteja pe băiat.

4

În zilele şi săptămânile care au urmat, toți erau atât de prinşi cu pregătirile pentru nunta lui Haru, încât nici măcar Eijiro nu şi-a mai găsit timp să se ocupe de noul servitor.

Anul Nou a venit iar prea devreme – zăpada acoperea încă pământul şi mai era mult până când primii muguri vineţii aveau să dea strălucire crengilor noduroase ale prunilor. Taka se străduia să uite că era ultimul An Nou pe care ea şi sora ei îl petreceau împreună. Jucau *uta-garuta* şi *hanafuda*[7], iar Haru ieşea câştigătoare de fiecare dată. Şi aşa a început cel de-al şaptelea an al epocii Meiji, un an al Câinelui de lemn, 1874, după noul calendar.

7. *Uta-garuta, hanafuda* – jocuri de cărţi. (N. tr.)

Câteva luni mai târziu, într-o zi de primăvară când cireştii abia îmboboceau, Haru avea să se suie în lectica ei de nuntă. Taka dăduse o mână de ajutor la alegerea fardurilor şi la îmbrăcatul chimonoului negru de ceremonie, cu emblema familiei brodată pe mâneci şi pe guler. I se părea atunci că sora ei nu arătase niciodată atât de încântător – ai fi zis că e o păpuşă de porţelan. Haru se aşezase confortabil în lectică, intermediarul, coaforul, servitorii, hamalii şi cuferele se aflau în bună rânduială, şi-n acea clipă cărăuşii ridicară lectica pe umeri şi procesiunea o porni din loc. Taka, mama ei, fetele în casă şi servitorii stăteau în dreptul porţii şi se uitau în urma şirului de oameni care se făcea tot mai mic, până când dispăru cu totul în umbra copacilor. Lacrimile şiroiau pe obrajii lui Taka, iar mama ei îşi sufla nasul. Haru nu se ducea departe – noua ei familie locuia la Tokyo, aproape de palatul imperial –, dar nu mai putea veni în vizită până când nu-i îngăduia soacra ei.

După câteva zile, au primit o scrisoare. Taka avea s-o citească peste umărul mamei ei. *Salutări*, scrisese Haru. *Sper că eşti bine, deşi vremea e cam schimbătoare. Îţi scriu doar ca să te anunţ că sunt sănătoasă şi voioasă. Familia Fukuda are mare grijă de mine, iar soţul meu este un om bun.* Scrisoarea se încheia aşa: *Sunt foarte ocupată cu treburile casei şi recunoscătoare faţă de soacra mea pentru răbdarea pe care o arată faţă de prostia şi stângăcia mea. Fiica dumitale, Haru.*

Ochii fetei se umplură de lacrimi. Se gândea la Haru, draga de Haru, stând într-o casă printre străini. Probabil că se simţea cumplit de singură. Taka suspină. Curând şi ea avea să trimită o scrisoare întocmai ca asta, plină de cuvinte goale care nu dădeau nimic în vileag. Curând şi ea avea să fie trimisă într-o altă casă.

Cireşii din grădină erau încărcaţi de flori când Fujino îi anunţă că nişte gheişe, prietene de-ale ei, aveau să vină în vizită în ziua următoare. În oraş sosise un celebru maestru al dansului şi el trebuia să le înveţe câteva dansuri noi; totul se încheia cu ceremonia ceaiului şi masa.

— Să nu ne deranjezi, îi spuse ea lui Taka. Fă-ţi de lucru câteva ore, după ce te întorci de la şcoală.

În ziua cu pricina, Taka se trezi cu mult înainte de răsăritul soarelui. Cerul era vârstat cu nuanţe rozalii şi în aer se simţea prospeţimea când ieşi din casă şi-l văzu pe Nobu lângă ricşă. Ducea cu el cărţile ei şi cutia lăcuită în care se păstra mâncarea de prânz. Spălat şi ras, cu părul bine uns şi strâns în creştetul capului, îmbrăcat în roba dungată, strânsă cu o centură îngustă (ambele primite de la mama ei), părea de-a dreptul distins. Toate fetele de la şcoală aveau servitori care le duceau cărţile, dar ai lor erau flăcăi din Edo, piperniciţi şi crăcănaţi ca Gonsuké, băiatul cu ricşa. Nici unul nu era arătos ca Nobu. După ce se aşeză şi o luară din loc, cu huruieli şi hurducăieli, Taka se întoarse să se uite la Nobu, care alerga în spate prin vălătucii de praf stârniţi de ricşă. El nu avea şansa de a merge la şcoală şi asta i se părea cumplit.

Şcoala la care se ducea Taka era într-o clădire care fusese cândva templu budist, cu holuri întunecate de-a lungul unor încăperi mucegăite, în care fetele stăteau pe genunchi în faţa unor pupitre joase, studiind la lumina slabă care pătrundea licărind prin hârtia translucidă a paravanelor *shoji*.

Mai toate fetele – după cum îi spunea mereu mama ei – mergeau la şcoli unde li se predau doar alfabetul de bază şi câteva ideograme *kanji* şi trebuiau să învețe pe dinafară cărți precum *Mai multă învățătură pentru femei*, *Texte alese despre pietatea filială* şi *O sută de poeți, o sută de poeme* înainte de a fi trimise să deprindă lucrul de mână şi arta confecționării hainelor. Totul pornea de la teoria că fetele sunt ființe simpluțe, lipsite de putere fizică şi slabe de minte, care n-aveau de ce să învețe să citească sau să scrie mai mult decât le-ar fi fost necesar când notau comanda trimisă boiangiului, precizând ce fel de fire le trebuie. Dar şcoala la care mergea Taka era pentru fiicele elitei. Învățau şapte până la opt mii de ideograme *kanji*, ca să aibă ştiință de carte în adevăratul sens al cuvântului. Studiau arta de a scrie poezii, aritmetica şi folosirea abacului, învățau pe de rost scrierile lui Confucius şi ale altor clasici, ba chiar şi engleză – tot ceea ce de obicei era strict rezervat băieților.

Taka ştia că prezența ei într-o şcoală cu un asemenea statut era un privilegiu pentru ea. Şi totuşi, când ricşarul lăsă loitrele de bambus pe pământ, simți cum o cuprinde panica, aşa cum i se întâmpla în fiecare zi. Intră în clasă, întoarse cu fața în sus plăcuța de lemn pe care era scris numele ei, îndepărtă, cot la cot cu alte eleve, stivele de pe pupitre şi se aşeză la locul ei cu trusa de scris în față. Însă tot simțea că o roade o presimțire nefastă.

Mai toate fetele erau din neam de samurai, fiice ale colegilor tatălui ei. În timp ce Taka îşi petrecuse primii ani de viață învățând să devină gheişă, ele studiaseră cititul, scrisul şi alte arte rezervate samurailor, cum ar fi călăria sau lupta cu halebarda – arma femeilor. Taka descoperise rapid că dansul şi cântul erau artele orăşencelor de rând sau, mai rău, ale gheişelor, care făceau parte dintr-o pătură atât de joasă, încât nici nu figurau în sistemul de clase. Asemenea abilități nu figurau sub nici o formă printre deprinderile unei fete de samurai bine-crescute, căreia nu i-ar fi trecut prin cap să se poarte ca o maimuță dresată – pentru că aşa erau socotite animatoarele de profesie. Taka se străduise din răsputeri să înlăture orice ar fi adus cumva cu graiul vorbit la Kyoto şi cu felul de a fi al gheişelor, dar în zadar. Toată lumea ştia prea bine că mama ei era gheişă.

Cât timp tatăl ei, faimosul general Kitaoka, stătuse cu ei în oraş, nimeni nu suflase o vorbă. Unde mai pui că Haru era atât de stăpână pe ea şi se purta cu atâta demnitate, încât nimeni n-ar fi cutezat să-i pună la îndoială statutul de fiică de samurai. Însă acum totul se schimbase. După plecarea surorii ei, Taka crezuse că-şi va face prietene printre fetele de la şcoală, dar erau prea diferite.

Ziua începu cu recitări şi toate fetele citeau cu voce tare, cât puteau ele de tare. Fiecare citea pasaje la alegere din textul pe care-l studiau şi în încăpere domnea o oarecare hărmălaie. Urma la rând scrierea. Profesoara se aşeză în dreptul ei, luă pensula şi făcu o ideogramă, iar Taka o scrise şi ea iar şi iar, până când simți că o stăpâneşte. După care trecu la următoarea. Mâinile aveau să fie acoperite curând de cerneală.

În ziua aceea, trebuiau să se apuce de studiul unui text clasic. Toate celelalte fete erau sigure pe ele când citeau, în schimb Taka se tot poticnea de câte ori îi venea rândul.

În timp ce-şi strângeau cărțile şi alergau de colo-colo să curețe clasa, fetele vorbeau despre florile de cireş, care atârnau în ciorchini atât de grei, încât puteai să le atingi cu mâna, pe străzi şi în grădinile templelor.

— Mâine facem un picnic şi ne ducem să vedem florile de cireş, zise Ohisa, o fată înaltă şi zveltă.

Avea aere de aristocrată şi purta haine occidentale şi la şcoală, doar ca să fie în ton cu moda.

— Da, mâine e o zi potrivită, spuse Yuki, o fată scundă şi cu ochelari. Mama spune că acum se văd florile de cireş în toată frumusețea lor.

— Nu era parcă şi un cântec despre florile de cireş? întrebă Ohisa, căutând-o din priviri pe Taka.

Taka zâmbi, dădu din cap încântată că fusese inclusă în conversaţie, şi începu să fredoneze *Sakura, Sakura*, vestitul refren pe care îl cântau gheişele în acel anotimp, înălţând şi coborând braţele în ritmul muzicii. Credea că celelalte abia aşteptau să i se alăture, numai că ele s-au uitat la ea cu ochi mari şi au izbucnit în râs. Îşi dădu seama prea târziu că totul fusese doar o capcană.

— Fireşte că tu trebuie să-l ştii, nu-i aşa? zise Ohisa, tărăgănând fiecare cuvânt şi apăsând voit tonul. Ce zice lumea despre mama ta? Că e gheişă parcă, nu?

Taka nu mai scoase un cuvânt şi lăsă capul în jos. Fusese expusă public drept o impostoare. Cu obrajii în flăcări, cu pieptul străpuns de durerea pe care i-o provocaseră vorbele înţepătoare, cu ochii în lacrimi, o luă la goană spre ricşă. Nici măcar chipul lui Nobu, care aştepta acolo lângă Gonsuké, nu reuşi să o aline.

Ajunse acasă, unde petrecerea mamei ei era în toi. Sunetul uşurel al coardelor de *shamisen* şi râsul strident al gheişelor o făceau să se simtă şi mai rău. Se răsuci pe călcâie şi porni spre terenurile din jurul casei. O să se plimbe pe sub cireşi. Poate asta o s-o facă să se simtă mai bine.

Din spate se auzi vocea ascuţită a servitoarei ei, Okatsu.

— Doamnă, doamnă, încotro vă duceţi? O să se întunece curând. S-ar putea să fie şerpi sau vulpi pe-acolo. Nu puteţi să mergeţi de una singură.

— Atunci vino şi tu cu mine.

Vocea mamei se auzi parcă plutind dinspre casă.

— Okatsu, unde eşti? Am o treabă pentru tine, chiar acum.

Se lăsă tăcerea. Taka se îndepărtase bine de casă. Pe urmă răsună iar glasul lui Okatsu.

— Nobu, leneşule ce eşti! Ce faci acolo? Du-te după tânăra stăpână.

În urma ei se auzi un zgomot de picioare care fugeau, însă nu-l băgă în seamă.

În cei cinci sau şase ani de când locuiau acolo, Taka explorase fiecare colţişor al domeniului. Era uriaş, o ditamai întinderea de pământ, încât nu era greu să rătăceşti la marginea oraşului. Ca să-l menţină în cea mai bună stare, era nevoie de o armată de grădinari. Unele părţi fuseseră amenajate după modelul unor peisaje pitoreşti din Japonia – cu tot cu dealuri şi lacuri, pavilioane, poduri şi cărări unduitoare, cu felinare de piatră şi case de ceai ascunse ochiului cu atâta meşteşug, încât cel care pornea la plimbare şi se trezea în faţa lor rămânea plăcut surprins. Alte părţi erau intenţionat lăsate în sălbăticie. La capătul terenurilor se vedeau poteci care te purtau pe lângă nişte crânguri de bambuşi până în pădure. Flori de cireş roz-albe cădeau cernut precum zăpada, se adunau în grămăjoare de-a lungul drumului, la baza pietrelor şi la rădăcina pomilor.

Lovind încet cu vârful picioarelor, Taka îşi croia drum printre petale, îmbufnată, vag conştientă de prezenţa lui Nobu în spatele ei. Acum, când toată lumea pornea de la ideea că e fiică de samurai, nu i se mai permitea să se amestece cu băieţii. Dar cu servitorii era altceva, nu contau nici ca băieţi, nici ca bărbaţi. Erau dintr-o altă specie.

— Urăsc şcoala, zise ea cu năduf. Se depărtase mult de casă, urcând panta care ducea spre păduri. Vedea în faţa ei mulţimea de copaci, un vălmăşag seducător de frunze. Printre ele se stârni brusc o adiere: nu mă mai duc acolo niciodată, continuă ea.

— Trebuie.

Se răsuci surprinsă. Nu se aştepta să-i răspundă cineva.

— Numai aşa puteţi să învăţaţi. Sunteţi foarte norocoasă că mergeţi la şcoală.

Nobu se oprise odată cu ea, menţinând o distanţă cuviincioasă între ei. O altă pală de vânt şi, pe sub copaci, lilieci care zburau fantomatic. O pasăre părea că-şi strigă singurătatea.

Taka îl cântări pe băiat din priviri. Avea ochi negri, inteligenți şi un nas oarecum proeminent, care-i dădea un aer ciudat, aristocratic. Parcă era şi nu era servitor. Nu ştia cu siguranță din ce categorie făcea parte. Ceilalți servitori n-ar fi înțeles nimic din viața ei, dar în cazul lui exista o mică şansă.

Suspină.

— Toate celelalte sunt bune la istorie şi la aritmetică. Şi îi ştiu pe clasici. Ele au început studiul de mici, în timp ce eu n-am învățat decât să cânt, să dansez şi să mă acompaniez la *shamisen*. Când tata era încă aici nici nu deschideau gura, dar acum că a plecat nu le mai pasă. Azi am început cu *Povestea familiei Heike*. Toate o ştiau, numai eu nu. Fetele îşi duceau mâinile în dreptul feței şi şuşoteau sau râdeau de câte ori făceam vreo greşeală. Şi pe urmă… pe urmă…

Era peste puterile ei să povestească cât de adânc fusese umilită când, din uitare de sine, începuse să cânte şi să danseze. Ochii i se umplură de lacrimi.

Să aşternu liniştea şi apoi Nobu murmură ceva. La început, Taka nu desluşi cuvintele. Vorbea atât de încet, încât de-abia îl auzea. Pe urmă îşi dădu seama ce spunea.

— „Clopotele templului Gion dau glas vremelniciei tuturor lucrurilor; florile de udumbara de la ultimul loc de odihnă al lui Buddha stau mărturie faptului că tot ceea ce înfloreşte ajunge prin firea lucrurilor să se încline. Nu dăinuie cei mândri, se topesc ca visul unei nopți de primăvară. Cei puternici se spulberă în cele din urmă ca praful în bătaia vântului.“

Băiatul recita primele rânduri din *Povestea familiei Heike*, epopeea străveche în care ea se poticnise în dimineața aceea. Se opri locului şi nici nu îndrăznea să respire, aşteptând să audă continuarea.

Nu repeta mecanic, precum cineva care a învățat pe de rost. Aşa cum făcuseră ele la şcoală. În gura lui nu sunau ca un şir de cuvinte pe care fusese pus să le învețe. Vorbea cu simțire, ca şi cum i-ar fi fost smulse din suflet. Brusc, pentru prima dată, Taka le înțelese pe deplin. „Cei puternici se spulberă în cele din urmă…“ Acum, ea şi neamul ei erau cei puternici, dar poate, cândva, puterea fusese de partea lui Nobu şi a neamului din care venea. Oricum, toți erau meniți să se spulbere în cele din urmă „ca praful în bătaia vântului“.

Zvonuri firave de instrumente şi de voci care cântau plutiră spre ei dinspre partea cealaltă a domeniului, unde se afla casa.

— Cum de ştii textul ăsta? întrebă ea uimită.

El se încruntă şi lăsă capul în jos.

— L-am învățat când eram mic.

— Adică… ştii să citeşti?

Cuta dintre sprâncene se adânci şi mai mult.

— N-am mai studiat de ani de zile. Pur şi simplu mi-am adus aminte.

Taka se uită lung la el, înduioşată. Trebuie să fi fost cu vreo doi ani mai mare decât ea, înalt şi stângaci, cu obraji pe care mijeau primele tuleie de păr negru. Se lăsa când pe un picior, când pe celălalt. Erau atât de multe lucruri pe care ar fi vrut să le ştie despre el – despre viața lui, despre copilărie. Doar că acum, după ce Eijiro îi spusese că băiatul era din clanul Aizu, nu mai îndrăznea să-l întrebe. Simțea că în viața lui exista un secret întunecat pe care n-ar trebui să-l cerceteze.

Îşi aminti momentul când sărise în ajutorul lor. Atunci părea o ființă dintr-o altă lume. Acum era doar unul dintre servitori, şi totuşi se vedea că e din altă plămadă, cum era şi ea. Ea era altfel decât celelalte fete, el era altfel decât ceilalți servitori. Pierdută în gânduri, îşi muşcă buza de jos.

— Sunt cu mult în urmă, zise ea. Vrei să mă ajuți? Trebuie să-mi exersez scrisul. Haide să găsim un loc unde să ne aşezăm şi am să-ți arăt ideogramele pe care le-am învățat astăzi.

Nu voia să-i lase impresia că-l tratează de sus. Părea atât de sensibil, şi Taka îşi dădea seama că n-ar fi fost deloc greu să-l jignească. Avea sentimentul că, într-o bună zi, băiatul ăsta va dispărea. O să-şi ia zborul şi gata, nimeni n-are să ştie pe unde este; pur şi simplu n-au să-l mai vadă niciodată.

Se uită la ea şi i se lumină faţa. Îi vedea ochii negri strălucind în semiîntuneric. Părea cu totul alt om. După care se încruntă din nou.

— Dar nu se poate să rămâneţi singură cu mine. Sunt bărbat.

— Am voie să stau cu servitorii.

Amândoi ştiau că nu era chiar aşa. Taka se temu din nou că l-a jignit, dar el nu părea să fi observat.

— Vino. O să-ţi arăt ascunzişul meu.

Taka o porni înainte, făcându-şi loc printre crengi şi rugi sălbatici, călcând peste trunchiuri de copaci căzute. În adâncul pădurii era un crâng greu de găsit, unde se jucau cândva ea şi cu Haru. Târâseră până acolo buşteni pe care să stea şi improvizaseră un mic acoperiş sub care să se strecoare atunci când ploua.

Se aşezară unul lângă altul pe trunchiul unui copac. Taka dădea deoparte bolovanii şi pietricelele şi netezea un petic de pământ, în timp ce Nobu ascuţea un băţ.

— Scrie „bărbat“, zise Taka.

Era mai bine să înceapă cu începutul.

Acum chiar că îl ofensase.

— Orice copil ştie asta, zise el pufnind pe nas.

Din două linii ca două beţe alcătui un corp deasupra unor picioare ca furcile.

— Acum „mare“.

El fornăi din nou, cu privirea în pământ şi schiţă un alt om făcut din beţe, la care adaugă încă o linie orizontală, ca două braţe întinse.

— „Mama“.

Băiatul se încruntă. O umbră îi trecu peste faţă când se aplecă să scrijelească ideograma. Şi continuară tot aşa până ajunseră la un semn pe care nu-l ştia.

— „Puritate“.

Atunci scrise ea ideograma, iar el o copie întocmai, o dată şi încă o dată, mişcare cu mişcare. Trecură prin zece cuvinte noi, după care îl verifică să vadă dacă-l mai ştia pe primul. Se întunecase atât de mult, încât abia mai vedeau semnele scrijelite pe bucata de pământ.

Taka sări în picioare, brusc conştientă că amândoi ar păţi-o rău de tot dacă erau descoperiţi. Nobu ar avea de tras şi mai mult decât ea. Ar putea să mănânce bătaie, să fie alungat, sau şi mai rău.

— Trebuie să plecăm.

— Mulţumesc, zise el, pentru ajutor.

Roşi, conştientă de ochii care o priveau intens. În timp ce se luptau cu tufişurile şi fugeau înapoi spre casă, Taka îşi dădu seama pe neaşteptate că nu se mai simţise atât de fericită de la plecarea surorii ei.

În seara aceea, îşi aranjă cărţile. Erau versiuni simplificate ale unor scrieri clasice – poeziile lui Ariwara no Narihira, *Povestea lui Genji, Biblioteca Yamato: Predând o sută de poeme scrise de o sută de poeţi* şi *Brocartul stacojiu: Marele tezaur – O sută de poeţi, o sută de poeme*. Erau cărţi cu cele opt minuni ale naturii şi poezii dedicate fiecăreia dintre ele, inclusiv celebrele versuri ale lui Narihira despre muntele Fuji. Mai era *O ţesătură japoneză de obiceiuri alese pentru femei*, *Vechi obiceiuri elegante pentru femei*: *carte de buzunar* şi *Tezaur de precepte pentru femei*. Le alese pe cele care nu-i trebuiau acum – îşi încheiase treaba cu ele – şi pe care după ea, erau cele mai folositoare. Scotoci până scoase la

iveală o trusă de rezervă cu tot ce era necesar pentru scris: placă de pisat tuşul, baghetă, picurător de apă şi pensule – plus un caiet de lucru nou-nouț. Plănuise de pe-acum un întreg program de educare pentru el.

Singura grijă era cum să-l îndepărteze de ceilalți servitori, de sub ochii mamei şi a lui Eijiro, ca să-l poată învăța. Ştia că mama ei s-ar împotrivi categoric, iar Eijiro s-ar simți de-a dreptul indignat dacă ar afla una ca asta. Să abată un servitor de la munca lui, să stea de una singură cu un tânăr – era de-a dreptul scandalos. Nobu ar fi cel care-ar pătimi cel mai tare. Eijiro l-ar lua la bătaie, l-ar alunga, ba poate chiar l-ar omorî. Era doar un simplu servitor, proprietatea lor, Eijiro putea să facă ce voia cu el.

Taka se uita lung la peisajele, păsările şi animalele de pe paravanele care formau pereții camerei, la sclipirea felinarelor vechi, la micul ei birou cu grămada de cărți pe care tocmai le alesese, la firida în care cineva aranjase la întâmplare câteva flori într-o vază şi la ruloul pictat care atârna alături, pe perete, la rafturile delicate şi cuferele mari de lemn, la cutia cu tutun, la arzătorul cu mangan şi vasul de fiert apă agățate în cui, la ceainicul şi ceştile de pe margine, la propria ei umbră care se mişca spasmodic odată cu pâlpâirea flăcărilor, la fiecare adiere.

Apoi începu să zâmbească. Okatsu. Asta era soluția. Are să-i împărtăşească totul servitoarei ei de încredere. Okatsu va fi însoțitoarea lor. Ea putea oricând să spună că avea nevoie de ajutorul lui Nobu pentru o treabă sau alta. Era o fată isteață, o să găsească ea ceva. În plus, Taka ştia că fratele ei avea o slăbiciune pentru Okatsu. Dacă era cineva care să-l poată învârti pe degete, ea era persoana potrivită. Ea trebuia să fie cu ochii în patru şi să-i abată atenția lui Eijiro dacă acesta ar fi început să pună întrebări şi să adulmece peste tot.

Taka ştia că încalcă toate regulile, dar asta nu făcea decât să-i stârnească interesul. Mai ales din cauză că îl sfida pe Eijiro. Era extrem de entuziasmată. În sfârşit, avea un plan.

5

Vara era în toi. Era şi momentul când oamenii treceau la mâncăruri mai grase, cum ar fi țiparul la grătar sau vinetele înăbuşite. Şi se răcoreau ducându-se la teatrele kabuki să vadă poveşti cu stafii, care le dădeau fiori reci pe şira spinării. Servitorii scoseseră uşile de lemn care formau pereții casei şi apărau interiorul de ploaie şi pictau hârtia uşilor glisante *fusuma*, transformând reşedința într-un vast pavilion unde călcai pe un şir de tatami răcoroase care miroseau vag a paie de orez; doar stâlpii subțiri de lemn arătau unde se termina o încăpere şi unde începea alta. Când şi când, se făcea simțită o adiere de vânt. Fujino stătea tolănită în interior, ştergându-se pe frunte şi fluturând evantaiul.

Nobu era afară, dând o mână de ajutor grădinarilor care ridicau o împletitură de nuiele menită să susțină crengile crescute peste măsură ale unui pin străvechi. Greierii umpleau aerul cu țârâitul lor asurzitor – cri, cri, cri se auzea de lângă un copac, cri, cri, cri, venea răspunsul de lângă altul. Băiatul desfăcu prosopul pe care şi-l înfăşurase în jurul capului şi îl stoarse. Sudoarea împroşcă pământul prăfuit. Îşi înnodase haina *happi*[8] în jurul taliei şi acele de pin îi zgâriau pielea. Țânțarii țiuiau pe lângă obrajii lui.

8. *Happi* – haină tradițională japoneză cu mâneci drepte, de obicei, de culoare albastră sau indigo, cu blazon distinctiv. (N. tr.)

Îngânând un cântecel, fixa împletitura de bambus la locul ei şi folosea frânghiile din paie de orez ca să facă bucle în jurul ramurilor. Se simțea fericit, mai fericit decât fusese vreodată de când plecase de acasă. Îşi găsise o nouă casă. Fujino se purta frumos cu el, ceilalți servitori erau prietenoşi, avea un

acoperiş deasupra capului şi haine decente. Şi, mai ales, avea şansa să învețe carte. Prindea cu iuțeală şi scrisul, şi cititul.

Ori de câte ori i se ivea ocazia, după-amiaza târziu când Taka venea de la şcoală şi Nobu era la bucătărie sau mătura prin grădini, îşi făcea apariția Okatsu şi îi zicea:

— Nobu, trebuie să mergem să culegem ceva pentru cină.

Taka descoperise că Nobu cunoştea toate plantele sălbatice care creşteau pe domeniu. Într-o zi, la puțin timp după ce îşi începuseră lecțiile, se furişaseră în pădure cu cărți cu tot. El înainta cu privirea mai mult în pământ, cum făcea mereu, în căutare de rădăcini comestibile, lujeri, muguri şi frunze care se ițeau din stratul verde al muşchilor şi la rădăcina pinilor. Tocmai făceau un pas mare pentru a trece pârâul care se unduia printre copaci, când Nobu ochi un lăstar delicat de culoare cafeniu deschis care se pitea printre firele de iarbă şi plantele sălbatice de pe margine.

Dădu tufele deoparte, se aplecă la rădăcina lui şi îl rupse. Era umed şi lucios, avea partea de sus ovală, cu aspect de fagure, şi pe tulpina micuță se vedeau câteva frunzulițe. Îl duse la nas. Simțise un vag miros de pământ care îi aducea aminte de casa lui din nordul îndepărtat, cratițele care fierbeau înăbuşit pe soba înnegrită de funingine. Îl întinsese către Taka şi, după ce se uitase în jur şi ochise o mulțime de lăstari mititei care abia îşi scoteau capetele, zâmbise radios.

— Coada-calului! Nu ştiam că se găseşte pe aici. Trebuie să luăm ceva în care să le punem. Bucătarul le poate prăji şi sunt tocmai bune pentru masa de seară.

Taka adulmecase tulpina subțirică şi îşi încrețise nasul. El râsese zgomotos.

— Noi, cei din nord, mâncăm orice – frunze tinere de ferigă, podbal, brusture, captalan. Sunt atâtea ierburi delicioase care cresc în păduri şi pe munți.

— Nu te cred, zisese ea chicotind şi privindu-l cu ochi mari.

Băiatul dăduse din cap cu toată seriozitatea.

— Mâncăm şi larve de trântori, lăcuste şi carne de urs când vânătorii reuşesc să prindă ceva şi aduc cu ei vreo bucățică. Îşi linse buzele doar gândindu-se la atâtea bunătăți. Dar asta se întâmplă numai la ocazii speciale. Dintre toate mâncărurile de primăvară, lăstarii de coada-calului sunt cei mai buni. Îi prăjeşti la foc mare, cu sos de soia şi un strop de sake. Sunt foarte gustoşi. Trebuie să culegem cât mai mulți.

O porniseră înapoi spre casă pentru a lua ceva de cărat lăstarii şi, mai târziu, aveau să se întoarcă la bucătărie cu un coş încărcat. Imediat, bucătarul se şi aruncase cu entuziasm într-o nouă experiență culinară.

Mai apoi, Okatsu primi sarcina să găsească ierburi sălbatice şi Nobu se ducea cu ea pentru că era singurul care putea să le recunoască.

Era scuza perfectă. Nobu şi Taka se întâlneau la locul lor secret din pădure şi stăteau unul lângă altul, concentrându-se asupra cărților. Mereu erau ideograme noi de învățat şi texte de citit. Taka era un profesor sever, îl controla tot timpul şi-l mustra dacă uita ceva.

De câte ori avea o clipă de răgaz exersa cele mai noi ideograme: le scrijelea pe pământ când lucra în grădină – după care le ştergea la iuțeală –, le desena repetat cu degetul în palmă când făcea curat prin casă. Noaptea, în aripa servitorilor, îşi lua un lampion, îşi îngropa capul sub aşternuturi şi se apleca asupra cărților pe care i le dăduse Taka. Chiar dacă erau doar instrucțiuni despre cum să fii o bună gospodină în casa ta, fiecare cuvânt nou îi îmbogățea vocabularul.

Îşi dăduse seama că erau anumite lucruri pe care şi ea le-ar fi putut învăța de la el – istorisiri vechi pe care i le spusese mama lui, poveşti de demult pe care ea nu părea să le cunoască. Uneori doar stăteau de vorbă – despre casă, familie, profesorii ei, şcoala la care se ducea, colegele îngrozitoare pe care le avea,

despre istorie, geografie, poezie, pictură, despre clasicii chinezi şi cărțile englezeşti pe care ea abia începea să le citească.

— Mi-ar plăcea să fiu poet sau artist sau cărturar, îi spusese ea într-una dintre zile.

Stăteau unul lângă altul, cu spatele lipit de un copac. Se răsucise şi venise mai aproape de el, îşi sprijinise umărul de brațul lui. El stătea complet nemişcat; simțea căldura corpului micuț care se atingea de al lui.

— Nu pot să-mi închipui ceva mai rău decât să ajung mireasa cuiva şi să plec de aici, ca sora mea, Haru, şoptise ea ridicând privirea spre el. Prefer să stau aici cu tine.

Şi dintr-odată, spre deplina lui încântare, începuse să danseze pentru el, cântând încetişor, mişcându-se în ritmul muzicii, depănând o întreagă poveste doar cu mâinile – citea o scrisoare imaginară, îşi ştergea lacrimile imaginare. Când băiatul o aplaudase, se îmbujorase, se pornise pe râs şi se aruncase alături de el pe covorul de frunze.

Okatsu stătea de pază şi, pe drumul de întoarcere spre casă, căutau vârfuri de ferigă sau brusturi ca să-şi umple coşurile. Nimeni nu-i lua la întrebări, nimeni nu părea să bănuiască ceva şi deveneau tot mai îndrăzneți. Când Fujino şi Eijiro erau plecați, ea se aşeza uneori alături de Nobu chiar pe veranda camerei mari şi bine aerisite în care Taka scria şi picta de obicei; stăteau acolo legănându-şi picioarele, pocnindu-şi călcâiele unul de altul, se uitau la copaci, la pietre şi la florile care scânteiau sub razele dogoritoare.

Însă nu totul mergea ca pe roate. Nobu încă nu fusese plătit, aşa că nu avea bani să trimită familiei, deşi din când în când primea veşti despre ei. Când avea o zi liberă, străbătea oraşul ca să-şi viziteze mentorul, vechiul prieten al tatălui său Hiromichi Nagakura, cel care-i dăduse biletul hotărât de soartă şi-l trimisese pe drumul care se terminase abrupt la Bujorul Negru. Acolo găsea mereu scrisori care-l aşteptau.

Acum le citea singur, nu mai avea nevoie de ajutorul lui Nagakura. Frații lui mai mari erau amândoi bine, scriau ei, nu era cazul să-şi facă griji din pricina lor. Se vedea clar că voiau să-l liniştească. Yasu, cel mai mare, tot nu avea de lucru, dar Kenjiro, cel mai isteț, care vorbea şi citea în engleză, îşi găsise o slujbă: traducea pentru nişte tehnicieni străini undeva într-o zonă mai îndepărtată, dar cu sănătatea nu stătea prea bine. Fiind mai mari decât Nobu, amândoi avuseseră vreme să-şi termine educația înainte de a fi aruncați în stradă. Sperau să se întoarcă la Tokyo şi să-şi găsească o locuință ca să-l poată vedea când şi când. N-aveau nici o veste de la Gosaburo şi nici de la tatăl lor, care trăiau în sărăcie în nordul extrem al țării. Nobu se vedea silit să presupună că erau bine, că frații lui i-ar fi spus dacă n-ar fi fost aşa.

Însă adevăratul motiv de îngrijorare era Eijiro. Cu toate că era mai mereu plecat, prins cu ocupațiile obişnuite ale tinerilor de douăzeci de ani răsfățați de soartă, oricare ar fi fost ele, când se afla acasă, îi făcea viața un chin. Venea la bucătărie strigând în gura mare: „Nobu, câine leneş ce eşti, pe unde umbli? Dulăpiorul de pantofi trebuie curățat urgent“, sau „Privatele arată dezgustător. Du-te şi spală-le până le faci lună“. Nobu executa tot ce i se cerea, încercând să nu manifeste nici un strop de resentiment, ca să fie sigur că Eijiro nu va găsi nici un motiv pentru a-l alunga. Amândoi ştiau bine care era de fapt situația. Eijiro aparținea clanului Satsuma, Nobu clanului Aizu. Satsuma se afla pe cai mari, cel puțin pentru moment.

Nobu îşi spunea mereu că viața lui de acum era prea bună, n-avea cum să dureze, dar măcar să se bucure de ea cât mai putea.

Fixă ultima creangă a pinului legând-o bine de împletitură, se asigură că stătea bine, se ridică şi îşi şterse fruntea cu mâneca. A doua zi, cea de-a şaptea din luna a şaptea a vechiului calendar lunar, era o zi mare – Tanabata, sărbătoarea prințesei țesătoare şi a ciurdarului. Entuziasmul celor de afară răzbătea

chiar şi prin zidurile înalte ale domeniului, şi băiatul auzea zgomotele de pe drum – unde oamenii aşezau la vedere lampioane şi agăţau serpentine uriaşe de hârtie.

În seara aceea, Nobu ieşi să dea o raită pe-afară. Copacii păreau nişte santinele negre, fantomatice. Se depărtă de casă până când liniştea îl înghiţi cu totul. Un greier singuratic ţârâia pătrunzător, iar ţânţarii bâzâiau în jurul lui. Găsi un loc deschis chiar lângă lac şi se pierdu cu privirea printre stele. Luna încă nu se înălţase şi o panglică de stele străbătea în vârtejuri bolta vastă şi neagră, dintr-o parte în alta: Râul Cerului. Se gândea la o altă noapte fără lună şi glasul mamei îi reveni în memorie. Aproape că o şi auzea vorbind cu el.

De obicei, se străduia să nu se gândească deloc la asta, dar acum, cu toată împotrivirea lui, amintirile îl năpădeau. Era o noapte îmbălsămată, deşi verile din munţii nordului nu fuseseră niciodată atât de fierbinţi şi lipicioase ca cele de la Tokyo. Era un băieţel pe atunci, stând cu mama în grădina casei; aveau o casă mare. Iar deasupra lor se ridica, uriaş şi negru, umplând cerul, acoperind jumătate dintre stele, castelul Aizu.

— Uită-te acolo, Nobu, spusese mama lui.

Parcă îi simţea şi acum parfumul şi auzea vocea caldă a locuitorilor de la nord.

— Acolo sus, unde sunt adunate atâtea şi atâtea stele, e Râul Cerului.

Se uitase şi văzuse o panglică sclipitoare de stele străbătând bolta. Era chiar mai strălucitoare în ţinuturile nordice decât aici, în sud.

— Vezi cele trei stele mari?

Îşi lăsase capul pe spate, se uitase stăruitor, o dată şi încă o dată, până când distinsese trei puncte de lumină care marcau un triunghi vast de-o parte şi de alta a râului, chiar în vârful boltei cereşti.

— Cea mai strălucitoare dintre ele e prinţesa ţesătoare, spusese mama lui arătându-i steaua.

— Şi acolo în colţul opus, dincolo de Râul Cerului?

Urmărise degetul ei cu ochii şi se oprise la o stea care scânteia de partea cealaltă a năframei pline de luminiţe.

— E ciurdarul.

— A treia ce este? întrebase el.

— Asta nu face parte din poveste, zisese ea râzând.

— Spune-mi, spune-mi!

Ştia cât de mult îi plăceau poveştile. Îngenunchease, îl trăsese spre ea în poală, după care începuse:

— A fost odată ca niciodată, cândva demult…

„Cândva demult“, aşa continua povestea mamei, prinţesa ţesătoare locuia în palatul celest. Tatăl ei era regele cerurilor şi fata îşi petrecea zilele stând pe malul râului ceresc şi ţesând mătăsuri în toate culorile curcubeului, ca să facă haine pentru zei. Până într-o zi când îi căzură ochii pe tânărul şi frumosul ciurdar care mâna vacile pe partea cealaltă a râului. Se îndrăgostiră şi se căsătoriră. Numai că erau atât de absorbiţi unul de celălalt, încât nu mai aveau timp pentru altceva. Prinţesa nu mai făcea ţesături frumoase, iar ciurdarul îşi lăsa vacile să rătăcească pe toată întinderea cerurilor. În cele din urmă, regele cerurilor, tatăl fetei, ajunse la limita răbdării şi porunci pedeapsă aspră pentru amândoi. Cei doi aveau să fie despărţiţi pentru totdeauna, să trăiască fiecare pe altă parte a Râului Cerului şi să nu se mai vadă în veci. Mai târziu, se îmbunase. Poate că lacrimile prinţesei îi înmuiaseră inima. Puteau să traverseze râul şi să se întâlnească doar o dată pe an, zisese el, în ziua a şaptea a lunii a şaptea.

Îndrăgostiţii se prăpădeau de dor şi tânjeau după ziua în care puteau să fie din nou împreună. Dar când venise ziua, descoperiseră că de fapt nu exista nici un pod. Şi se uitau lung unul la altul, peste râul de

stele, vărsând lacrimi. Chiar atunci trecea pe acolo în zbor un stol de coțofene cereşti. Văzându-i plângând, păsărilor li se făcuse milă de ei şi improvizaseră pe loc o punte de aripi, ca să-i ajute să se întâlnească.

Şi de atunci, în fiecare an, făceau la fel. Ce-i drept, coțofenele nu veneau pe ploaie şi îndrăgostiții trebuiau atunci să mai aştepte încă un an până la următoarea întâlnire. De aceea, când venea Tanabata, toată lumea făcea rugăciuni de vreme frumoasă. Când ploua, îi spusese mama lui, cădeau lacrimile celor doi îndrăgostiți despărțiți de stele.

De fiecare dată când era Tanabata, Nobu îşi aşternea dorințele pe bucăți de hârtie, cu scrisul lui laborios de copil şi se ducea cu mama, surorile şi frații la templul din zonă. Acolo înnodau bucățile de hârtie pe ramurile mişcătoare de bambus pentru ca toate dorințele să se împlinească.

Nobu se răsuci şi se întoarse în prezent. Trecuseră şase ani de atunci. Se uită în sus spre stelele strălucitoare cu priviri încețoşate de lacrimi, îşi apăsă ochii cu mâinile şi clipi hotărât. Durerea amintirii era aproape de nesuportat. Chiar atunci luna începu să se ridice şi inundă grădinile cu lumina ei: nu mai putea să-i vadă pe prințesa țesătoare şi nici pe ciurdarul ei.

În ziua următoare, la prima oră a dimineții, Nobu aşeza la loc ultimele vase folosite la micul dejun când Okatsu sosi în fugă la bucătărie, roşie în obraji de atâta agitație.

— Doamna te trimite să cauți frunze de taro şi să culegi roua de pe ele.

Okatsu îi puse în brațe o carafă. Nobu zâmbi. Cunoştea vechiul obicei legat de Tanabata: să-ți scrii dorințe cu tuş obținut din roua culeasă de pe frunzele de taro. Se spălă pe mâini şi ieşi din casă. Greierii cântau strident, copacii, pietrele şi florile sclipeau sub razele fierbinți ale soarelui. Se anunța o nouă zi de zăpuşeală. Găsi o porțiune unde creşteau plante de taro. Frunzele mari în formă de inimă, ca nişte ceşti cu gura largă sau ca două mâini întinse, erau încărcate de rouă. Aplecă cu grijă frunzele să culeagă roua şi nu se opri până nu umplu carafa pe jumătate.

Taka stătea în genunchi pe verandă, îmbrăcată cum se obişnuia vara, într-o *yukata* simplă şi veselă din bumbac albastru cu alb. Cu părul strâns în conci, fața liberă, tenul proaspăt al tinereții, ochii depărtați şi trăsăturile delicate, era de-a dreptul fermecătoare. Nobu nici nu cuteza să respire. Simțea că îi ard obrajii. Lăsă privirile în jos şi începu să râcâie pământul cu piciorul. N-ar fi trebuit să se uite la ea cu asemenea ochi, îşi zicea în sinea lui. Era stăpâna şi profesoara lui şi dovedea o totală lipsă de respect dacă se gândea la ea în alt fel, chiar şi preț de o clipă. O asemenea fată nu era de nasul unora ca el.

Îşi impuse să se concentreze, turnă încetişor roua în adâncitura plăcii de pisat, luă bagheta şi începu să macine. De-acum şi până la sfârşitul vieții, îşi zise el, de câte ori va simți mirosul dulce al tuşului proaspăt pisat, are să-şi aducă aminte de ziua aceea. Taka îşi luă pensula, o înmuie în tuş, o şterse de marginea pietrei, după care se aşternu pe scris cu mişcări elegante.

— Nobu, trebuie să-ți pui şi tu o dorință, zise ea zâmbind către el şi lăsă pensula pe un suport. Pe urmă mergem cu toții la templul Sengaku şi le agățăm pe crengile de bambus.

Nobu luă şi el o pensulă. Se descurca atât de bine cu învățatul, încât nu mai avea nevoie de ajutor ca să poată scrie. De obicei, băieții trebuiau să-şi dorească succes la şcoală, iar fetele ca lucrul lor de mână să fie la fel de frumos ca cel al prințesei țesătoare, numai că el avea o altă dorință pe care şi-o pusese în minte. Atinse hârtia cu pensula, puse palma pavăză în fața lui ascunzând ce avea de gând să scrie, pentru ca numai zeii care îndeplinesc dorințele să-i poată citi cuvintele. Pe urmă, împături hârtia o dată şi încă o dată, până obținu o fâşie lungă şi îngustă.

Brusc, Nobu îşi dădu seama că paşi grei, zgomotoşi traversau în fugă camerele mari şi goale în direcția lor. Preocupați să scrie, nu băgară de seamă agitația dinăuntru.

— Mamă, vino să vezi şi tu.

Era Eijiro. Acum se auzeau izbituri şi bufnituri. Pe măsură ce se apropia, Eijiro lovea cu piciorul în mesele care îi stăteau în cale, azvârlind cât colo felinare, ceainice şi ceşti.

Nobu aruncă o privire de jur împrejur, înmărmurit de spaimă. Îi trecu prin minte să sară de pe verandă şi să se ascundă sub casă, dar nu mai avea vreme. Era clar că, de la celălalt capăt al casei, Eijiro văzuse totul cât se poate de clar, prin spațiul larg deschis al încăperilor. Fusese plecat noaptea trecută. Cum de se întorsese la ora asta? Se relaxaseră într-o asemenea măsură, încât uitaseră cu totul faptul că făceau un lucru interzis. Nici măcar nu se mai obosiseră să stea cu ochii-n patru.

O clipă mai târziu, Eijiro năvăli afară din casă, roşu la față. Un iz stătut de tutun şi de sake plutea în jurul lui. Se opri locului, căutând să-şi recapete suflul, şi le aruncă o privire crâncenă.

— Aşteptam de mult să vă prind. Aveam eu bănuielile mele de la o vreme.

Nobu, Taka şi Okatsu rămaseră neclintiți. Fuseseră prinşi asupra faptului şi nici un fel de scuză nu i-ar fi putut salva.

Eijiro izbi fulgerător cu piciorul. Carafa în care Nobu adunase rouă zbură de pe verandă pe pietriş şi se făcu cioburi. Fujino venea gâfâind în urma lui, de pe chipul dolofan se scurgeau picături de sudoare, iar pe chimonoul de bumbac se vedeau pete întunecate în drepul sânilor şi sub brațe.

— Eijiro, pe toți zeii… Ce e în mintea ta? Eşti un bărbat în toată firea.

— Câine Aizu ce eşti! Ai întrecut orice limită, striga Eijiro. Am spus mereu că nu trebuie să pripăşim aici oameni adunați de pe străzi. Ne-am plătit datoria față de tine cu vârf şi îndesat. Să nu te mai prind pe lângă sora mea. Nici o clipă.

Fujino ieşi din casă şi ajunse pe verandă. Când îi văzu pe Taka, Nobu şi Okatsu stând împreună, făcu ochii mari şi fruntea i se înălță a uimire. Ca toate femeile adulte, îşi rădea sprâncenele şi-şi înnegrea dinții lustruindu-i cu un amestec de praf de nucă şi fier dizolvate în oțet sau ceai. Ar fi fost un gest nemaiîntâlnit de excentricitate dacă n-ar fi respectat obiceiul. În dimineața cu pricina era foarte devreme şi fata în casă încă nu o aranjase. Nu avea nici urmă de sprâncene, ceea ce îi dădea un aer şi mai surprins. Îşi scoase evantaiul de la brâu şi începu să-şi facă vânt cu furie.

Taka se uita fix în podea, apoi luă brusc o hotărâre fermă.

— Nu făceam decât să ne scriem dorințele de Tanabata, mamă. Nobu ne-a salvat, nu-i aşa? Face parte din familie. Şi tu ții la el.

Eijiro fornăi.

— Doar zeii ştiu ce puneați voi la cale. Ce-o să spună oamenii? Cum o să facem când o să vină vremea să găsim un soț pentru Taka şi oamenii o să înceapă să spună că neprețuita mea soră îşi petrece tot timpul cu un servitor din clanul Aizu? O să rămânem cu ea pe cap.

Nobu îşi plecă fruntea, sperând să fie ignorat. Ştia că jignirea era gravă şi că vina îi aparținea. Îşi dădu seama că ținea încă în mână hârtia pe care-şi scrisese dorința. O mototoli în palmă micşorând-o cât de mult putu şi încercă să o strecoare pe nevăzute în mânecă. Probabil că Eijiro sesizase mişcarea. Îl înşfăcă pe Nobu de încheietura mâinii şi-i smulse bucata de hârtie. În graba mare, fu cât pe ce să o sfâşie, dar tot reuşi să pună mâna pe ea. O greutate ca de plumb se lăsă peste inima lui Nobu. Îşi dorea să se facă nevăzut, să intre în pământ, să sară de pe verandă, s-o ia la goană şi să nu se mai întoarcă niciodată.

— Deci câinele ştie să scrie, zise Eijiro despăturind hârtia. O citi cu buzele încrețite. O privire stranie – de triumf amestecat cu încântare şi dispreț – îi apăru brusc pe chip: Ia ascultați aici. „Fie să rămân în

casa aceasta aproape de Taka-*sama* pentru totdeauna.“

Obrajii lui Nobu luaseră foc. Cum a putut să fie atât de nesăbuit încât să scrie una ca asta? Aruncă o căutătură spre Taka. Ea îşi ferea privirea fixând cu stăruință podeaua.

— Uite ce cred eu, zise Eijiro rupând hârtia în bucățele şi aruncându-le în aerul înăbuşitor, cât mai departe cu putință. Ai auzit şi dumneata, mamă. Trebuie să ne descotorosim de el chiar acum.

Taka i se adresă mamei ei, ridicând vocea pe un ton îmbufnat.

— Nu e corect. Nu am făcut nimic rău. L-am învățat să citească, asta e tot. Recunosc că n-ar fi trebuit să mă amestec în treburile lui, dar am vrut doar să-l ajut. E foarte isteț, locul lui nu e printre servitori. Nu-l învinuiți pe Nobu. A fost greşeala mea, nu a lui. Ştii că Eijiro nu l-a plăcut de la bun început. A căutat în fel şi chip să ne prindă cu ceva. E un şarlatan.

— Obrăznicătură mică, cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa despre mine? Eijiro ridică ditamai palma şi o pocni zgomotos peste cap.

— Copii, copii, ajunge, spuse scurt şi răstit Fujino.

Nobu auzise zgomotul loviturii şi o văzu pe Taka clătinându-se pe genunchi şi pălind. Apoi fata îşi duse mâna la cap şi ochii i se umplură de lacrimi. Se uita furioasă la Eijiro cu buzele tremurând.

Nu era nimic ciudat în faptul că Eijiro îşi lovea sora. Femeile erau considerate proprietatea bărbaților, la rând cu servitorii, şi partea masculină a familiei putea face din ele ce voia – să le pedepsească, să le bată, ba chiar să le omoare. Tot aşa stăteau lucrurile şi în clanul Aizu. Taka nu era decât o sclavă, un bun personal care avea să fie trimis într-o altă casă. Teoretic, Nobu cunoştea toate astea, dar el nu putea să vadă lucrurile în acelaşi fel. Se abținea cu greu să nu se arunce asupra lui Eijiro, însă ştia că, dacă l-ar fi atins, ar fi fost terminat.

— Şi tu, Okatsu, m-aşteptam la mai mult de la tine, zise Fujino. Eşti o femeie în toată firea. Ar fi trebuit s-o opreşti pe Taka. Pentru asta te afli aici! O să căutăm pe altcineva dacă nu eşti atentă. M-ai dezamăgit.

Okatsu stătea în genunchi, cu palmele la podea şi fața lipită de pământ. Îşi ridică privirea.

— Nu e ceea ce credeți, doamnă, şopti ea cu voce tremurătoare. Nu au rămas niciodată singuri. Pot să jur pentru ei. Nu făceau absolut nimic rău. Se puse pe plâns, plecându-se iar şi iar: Îmi pare rău. Îmi pare tare rău.

— Nu e vina ta, Okatsu, zise Eijiro.

Se răsuci pe călcâie. Taka era tot cu mâna la cap.

— Dar tu, fata mea – să te amesteci cu bărbații, să te înhăitezi cu un servitor, cu un duşman. Ai adus ruşinea asupra casei noastre!

Apucă furios placa de pisat, pătând chimonoul fetei şi împroşcând veranda cu tuş, după care îşi trase brațul ca şi cum s-ar fi pregătit să o lovească iar peste cap. Nobu icni îngrozit. Sări brusc în picioare şi-l prinse de încheietură. În timp ce făcea gestul îşi dădu seama că-şi ruina orice şansă de a rămâne acolo pe care ar mai fi putut s-o aibă.

În ochii lui Eijiro apăru o sclipire. Îl provocase pe Nobu să facă exact ceea ce îşi dorise el – să se poarte atât de rău, încât stăpânul să găsească motivul perfect să-l alunge.

De-acum Nobu nu mai avea nimic de pierdut. Orbit de furie, abia dacă mai putea gândi. Inima îi bubuia, răsufla scurt şi sacadat. Îi venea să-l omoare pe Eijiro. Vechea zicală a samurailor îi trecu prin minte ca un fulger: „Lasă-l pe duşman să taie în carne vie, ca tu să-l poți tăia până la os“.

Eijiro era mai mare şi mai puternic, dar Nobu îl trase spre el şi-l lovi cu pumnul. I-ar fi plăcut să-l strângă de gât, dar chiar şi în acel moment de nebunie tot ştia că, dacă făcea una ca asta, ar fi mers prea departe.

În clipa următoare, zbură de pe terasă. Era ultimul lucru pe care şi-l mai amintea. Când se izbi de pietriş, Eijiro veni grămadă peste el şi începu să-i care pumni. Nobu simţea în nări doar miros de sudoare şi de sânge. Pe ochi i se pusese o pâclă sângerie. Îşi mişca braţele cu disperare, căutând să mai strecoare şi el câte o lovitură, şi apoi simţi cum pumnul lui se izbeşte de ceva tare. Eijiro scoase un urlet.

Fujino începu să ţipe:

— Ajutor, ajutor! Veniţi repede să-i opriţi. Îmi omoară fiul.

Pentru Nobu vorbele ei avură efectul unei alte lovituri dureroase. Deci nu-i păsa decât de fiul ei. De el nici nu se sinchisea. Se înşelase, nu-şi găsise o nouă casă, aici nu era câtuşi de puţin casa lui. Era vlăguit. Se simţea prea copleşit de disperare ca să mai încerce să-i opună rezistenţă lui Eijiro, care-i mai trase vreo doi pumni înainte să apară în goană servitorii şi să-i despartă.

Eijiro se ridică şi, cu mâinile în şold, se uită în jos spre Nobu.

— Ticălos nerecunoscător. Ai noroc că nu te-am omorât. Te luăm la noi şi uite cum ne răsplăteşti! Se încruntase, dar pe faţa lui se ghicea umbra unui rânjet: Cară-te de aici. Chiar acum!

— Lasă-l să-şi ia lucrurile, zise sora lui, care plângea în hohote.

— Lucruri? Nu are nimic, doar ce i-am dat noi.

Nobu se ridică încet în capul oaselor. Îşi duse mâna la faţă. Era plină de sânge.

— Javră Aizu ce eşti! Să nu te mai prind că pui piciorul pe pământul nostru, zise Eijiro cu glas lătrat. Gonsuké, Chubei! Scoateţi-l de aici!

Servitorii îl ridicară de jos. Vocea lui Eijiro se făcu auzită din nou.

— Nu e nevoie să vă purtaţi cu blândeţe. E un criminal, luaţi seama. Şi e din clanul Aizu!

Îl duseră în pas forţat către partea din faţă a casei. Străbătu poticnit pietrişul şi grădina acoperită de muşchi, trecând pe sub pini. Poarta cea mare cu partea de sus sculptată şi acoperişul greu, lăsat, i se înfăţişă ameninţătoare.

Pe urmă, de nicăieri se arătă Okatsu, alergând către ei. Îi vârî în mână un portofel de pânză şi un cufăraş de bambus. Servitorii nu-i dădură importanţă. Nici măcar nu încercară s-o oprească.

Îl împinseră pe Nobu spre poarta laterală, o deschiseră, iar Nobu ieşi în drum cu paşi împleticiţi. Căzu în genunchi. Oamenii care erau în trecere, îmbrăcaţi în haine de sărbătoare, se dădeau înapoi speriaţi şi îl ocoleau cu grijă.

Poarta se închise cu zgomot în urma lui. Stătea acolo în mijlocul drumului şi simţea că i se învârte capul. Fusese trezit la realitate cu multă brutalitate. O etapă a vieţii lui se încheiase. Ajunsese din nou pe străzi, fără bani, fără nimic – sau aproape nimic; avea portofelul de pânză şi cufăraşul de bambus. Durerea, disperarea, sărăcia, mizeria, toate îi erau însoţitori bine cunoscuţi. Singura senzaţie nouă era cea de gol. Certitudinea că n-avea s-o mai vadă niciodată pe Taka îi sfâşia sufletul.

Încet, încet se ridică în picioare şi se îndepărtă şchiopătând. Nu se uită deloc înapoi.

PARTEA A II-A

Prințesa țesătoare şi ciurdarul

6

Luna a şaptea, Anul Şobolanului, al nouălea an al epocii Meiji (august 1876)

Era o nouă zi înăbuşitoare. Taka lăsă jos pensula, îşi scoase batista din mânecă şi începu să-şi tamponeze fața şi brațele ca să îndepărteze sudoarea care-i înțepa pielea. Dinspre grădină se auzea clinchetul vântului şi zgomotul sec al țevii de bambus care se rotea în jos lovind marginea bazinului de piatră cu un poc, poc monoton. Greierii se dezlănțuiseră din plin şi țârâitul lor devenise asurzitor. E uimitor ce hărmălaie pot face aceste minuscule insecte, îşi zise ea. Sunetul îi pulsa în urechi. Părea întruchiparea însăşi a verii.

Servitorii forfoteau de colo-colo, străbătând încăperile în pas alert, înarmați cu cârpe umede tocmai bune de şters praful şi de lustruit ramele delicate de lemn ale paravanelor *shoji*. Peste hârtia din fața ei cădeau sclipiri de lumină palidă.

Aplecă uşor placa de pisat şi mai adăugă puțină apă, luă bagheta şi începu să macine. Mirosul dulceag al tuşului proaspăt pisat o purtă în lumea amintirilor şi îi dădură lacrimile. Se strădui să respire adânc, puse bagheta jos şi îşi îngropă fața în palme. Trecuseră aproape doi ani de la acea îngrozitoare zi când îl văzuse pe Nobu pentru ultima dată.

Într-o după-amiază întocmai ca asta, încinsă şi apăsătoare, Nobu îşi luase drumul, plecase din viața ei şi nu se mai întorsese. Plânsese zile la rând şi chiar şi-acum, când se ducea la colțişorul secret din pădure să stea singură cu gândurile ei, îi reveneau în minte clipele când era acolo cu el şi amintirea dureroasă o făcea să lăcrimeze din nou. Nu fusese decât servitorul şi elevul ei, îşi zicea ea, atât şi nimic mai mult. Se simțea singură, iar el, treptat, îi devenise prieten. Dacă ceva o necăjise din cale-afară era numai felul în care-l tratase Eijiro, brutalitatea lui. De când plecase Nobu, viața i se părea cumplit de goală.

Nu-i ajunsese la urechi nici o veste despre el, evident, nici măcar o şoaptă. Era de aşteptat. Nobu dispăruse pur şi simplu, fusese înghițit de marele oraş. Sau poate se întorsese la Aizu. Ea n-avea să afle niciodată ce s-a întâmplat.

De la o vreme nu se mai gândea la el aşa des – doar când simțea miros de tuş sau când roțile de la ricşă scârțâiau într-un fel anume sau când zărea un pâlc de coada-calului ițindu-se pe lângă malul râului.

Acum mergea la o şcoală nouă – Kijibashi, primul liceu pentru fete din Japonia. Înainte să plece tatăl ei, îl implorase să o înscrie şi pe ea acolo. Era o şcoală destul de diferită de cea veche. Acolo erau şi fete ca ea, fete cu care se putea înțelege – fete din Kyoto, unele chiar îşi începuseră viața ca ucenice în casele de gheişe, aşa cum făcuse şi ea. Nu mai avea motive să se ruşineze de măiestria ei într-ale dansului.

Taka era încântată de noua ei şcoală. Se simțea norocoasă că învață acolo. Ca şi celelalte, se îmbrăca în fuste-pantaloni *hakama* îndrăznețe, cum numai băieții ar fi purtat, peste un chimono bordo şi o jachetă *haori* croită în stil bărbătesc, cu umeri pătrați. Ieşea în lume cu toate cărțile ei venite din occidentul Europei şi avea sentimentul că aparține epocii moderne. Studia din greu: muzica vocală, matematica, lucrul de mână, caligrafia, arta şi engleza – materia preferată.

Tocmai începuseră să citească un roman foarte palpitant, cum era *Calendarul florilor de prun* sau *Povestea rustică a lui Genji* sau *Poveşti macabre*, dar scris în întregime în engleză. Se numea *Gu-rei-tsu Ekku-supeku-tei-shi-onzu*. Dacă citea silabele destul de repede reuşea să redea sunetele pe care le auzise în clipa când profesorul ei, un barbar cu față roşie şi transpirată numit John-*sama*, le pronunțase: *Great Expectations*. Era povestea unui băiat pe nume Pippu, le explicase el, iar titlul însemna „visuri mărețe“. I se părea o carte tocmai bună de studiat. Şi ea avea visuri mărețe – deşi era fată, nu băiat, şi prin urmare nici măcar nu cuteza să se gândească dacă puteau fi vreodată mai mult decât visuri.

Întâmplările dezastruoase petrecute cu două veri în urmă avuseseră cumva şi un rezultat bun. După plecarea lui Nobu, Fujino nu mai făcuse nici o aluzie la măritiş, deşi Taka nu-şi putea permite să uite de tot. Ştia că discuția nu putea fi amânată la nesfârşit. Mama ei nu pomenea niciodată numele lui Nobu şi câteodată Taka se întreba dacă nu cumva şi ei îi părea rău pentru felul în care se purtaseră cu el.

Taka încercă să se concentreze asupra prezentului. Chiar în acea dimineață îl aştepta pe maestrul ei de pictură, dintre toți profesorii, la el ținea cel mai mult. Iar după-amiaza, ea şi mama ei aveau să gonească valvârtej pe străzi ca să vadă un spectacol de dans susținut de una dintre prietenele gheişe ale lui Fujino.

Îngânând un cântecel, îşi muie pensula în tuş, înlătură surplusul, şi o coborî cu o mişcare hotărâtă. O ținu apăsat şi-apoi o ridică – părea un dans pe hârtie. Fiecare tuşă era mai întâi apăsată, apoi uşoară. Se aşeză iar pe călcâie, pentru a verifica cum se usca cerneala şi cum se dizolva la marginile tuşei. Era al sutelea bambus pe care îl pictase în ziua aceea şi primul care o mulțumea.

Pe tatami se auzi şoapta unor paşi care se apropiau. Îşi ridică privirea, tresărind când Fujino intră cu mişcări lungi şi luă loc pe o pernă, potrivindu-şi faldurile chimonoului sub genunchi ca o cloşcă pe cuibar. Acasă, mai ales pe o vreme caniculară ca asta, chiar şi ea purta îmbrăcăminte japoneză, în locul rochiilor occidentale greoaie pe care le prefera de obicei.

Taka îşi țuguie buzele. Mama ei nu venea de obicei la ea atât de dimineață. Îi sclipeau ochii şi gura plină era atât de rotunjită, încât arăta ca o fundiță – părea să fi adus veşti pe care ardea de nerăbdare să le comunice, dar nu era sigură dacă vor fi bine primite.

Taka îşi spălă pensula şi o şterse cu o cârpă.

— Acum termin, mamă.

Fujino îşi scoase evantaiul şi începu să-şi facă vânt. Obrajii dolofani luceau de sudoare.

— Nu e deloc frumos din partea tatălui tău că a plecat şi m-a lăsat să fac totul de una singură, zise ea suspinând. E o mare responsabilitate.

Avea dinți uluitor de albi. Nu-i mai înnegrea de câteva luni bune, iar acum, în loc să-i țină feriți de privirile celorlalți – precum celelalte mame –, luceau ca perlele, precum dinții virginelor şi ai bărbaților. Îi era greu să se învețe cu chipul cel nou al mamei. Taka îşi impuse să nu se mai holbeze la ea.

Ştia că mama ei juca un rol important în societatea de la Tokyo. Desigur, nu mai era invitată la multe dintre petrecerile protocolare, acum când tatăl lui Taka nu se afla aici, dar toți îşi aminteau de el şi îl onorau. Oamenii se plecau adânc când îşi făcea apariția, în ricşă sau în trăsură, iar ea înclina din cap – pentru că îi plăcea să păstreze aparențele.

Împărăteasa anunțase cu ceva vreme în urmă că nu-şi va mai înnegri dinții. Oricât de incredibil ar părea, femeile străine nu-şi dădeau cu luciu negru pe dinți. Taka îşi amintea bine că se pornise pe un chicotit nestăpânit doar la gândul că ar putea exista femei care nu-şi înnegreau dinții. Totuşi, era imperativ ca membrii înaltei societăți din Japonia să le urmeze exemplul, dacă voiau ca țara să fie cu adevărat civilizată şi luminată. Aşa procedaseră doamnele de la curte, luându-se imediat după femeile străine. Ca gheişă şi membră a societății de la Tokyo, Fujino nu prea avea de ales: trebuia să fie în pas cu moda.

Cu toate astea, Taka şi-ar fi dorit câteodată ca mama ei să nu fie atât de progresistă. Nici măcar nu-şi mai rădea sprâncenele, care răsăreau acum deasupra ochilor, negre şi stufoase ca două omizi.

— De câteva luni bune urmăresc să-ți aranjez o situație, zise Fujino aplecându-se în față şi uitându-se la Taka în felul ei direct şi tulburător. Sunt convinsă că le-ai remarcat pe toate femeile din zonă care au trecut pe aici. N-au venit să mă viziteze pe mine, au venit pentru tine. Am stat de vorbă cu mulți pretendenți şi pot să afirm cu mândrie că am fost foarte pretențioasă. Am primit vreo zece, douăzeci de propuneri, m-am gândit bine la ele şi le-am respins. Nu mă aşteptam să fiu nevoită să trec prin toate astea de una singură.

Un țânțar țiuia prin cameră şi Taka îl alungă cu mâna.

— Am făcut tot ce mi-a stat în putință şi sunt sigură că am găsit pretendentul potrivit. M-am gândit bine toată noaptea. El este bărbatul pe care tatăl tău şi-ar dori să-l iei în căsătorie.

— Căsătorie…? Taka simți un fior rece, în ciuda zăpuşelii de afară: Dar, mamă…

Taka bănuise de la început că într-acolo băteau vorbele lui Fujino, dar alungase gândul. Îşi văzuse prietenele luându-şi bun-rămas şi părăsind şcoala, una câte una, cu fețele încremenite într-un zâmbet rigid la gândul unui viitor greu de imaginat, lângă un om pe care nu-l întâlniseră încă. Numai că-şi spusese mereu: mie n-o să mi se întâmple asta, eu am să scap de o asemenea soartă.

Fujino râse uşor, ca un clinchet de clopoței – cum fac gheişele. Taka detesta momentele când mama ei îşi punea masca de gheişă. Atunci era clar că se pregătea să o împingă de la spate, cu vorbe frumoase, într-o direcție în care ea nu voia să meargă.

— Haide, haide, fata mea, zise ea. Nu e cazul să arăți de parcă ai vedea cine ştie ce stafie înfiorătoare jelindu-se şi smulgându-şi părul, smocuri, smocuri. Ştii cât sunt eu de modernă. Nu mai e ca în zilele de demult. Când eram eu fată – mai tânără ca tine, mult mai tânără –, bunica ta m-a expediat şi gata. Nici măcar nu mi-a spus ce planuri avea cu mine.

Taka ştia exact despre ce era vorba. O trimisese să fie deflorată, asta voia să spună. Taka îşi aminti ultimele zile petrecute la casa de gheişe de la Kyoto. Când se plânsese că trebuia să se mute la Tokyo, Haruyu, bătrâna gheişă ofilită care lucra acolo, îi spusese că ăsta era un mare noroc. Însemna că n-avea să treacă prin ce trecuse ea, Haruyu. Pe când Haruyu avea treisprezece ani, adică imediat ce devenise adultă, fusese obligată să se aşeze la rând ca să poată fi aleasă de unul dintre clienți. Ea îşi ascunsese în părul lăsat pe spate un pieptene întors cu dinții în jos – după cum fusese sfătuită. Se spunea că e un descântec şi astfel te fereai să fii aleasă, însă nimeni nu putea garanta că are cu adevărat efect. Oricum, chiar dacă negustorul de mătăsuri bătrân şi guşat sau furnizorul cu palme transpirate alegeau altă fată pentru noaptea aceea, la un moment dat, virginitatea ei tot trebuia vândută cuiva. La urma urmelor, avea o

datorie de plătit. Haruyu nu se plângea că ar fi lipsită de noroc. Trata lucrurile ca o femeie cu picioarele pe pământ. Aşa se întâmpla cu cele ca ea.

— Căsătoria nu e o soartă chiar atât de îngrozitoare față de lucrurile pe care a trebuit să le accept eu, îți garantez asta, zise Fujino zâmbind cu superioritate, de parcă vorbele ei ar fi pus capăt disputei.

Însă Taka nu era deloc convinsă. Bănuia că măritişul nu era chiar atât de diferit de încercările prin care trecuseră mama ei şi Haruyu. Şi ea va trebui să se culce cu un bărbat pe care nu-l cunoştea.

Mama ei aruncă o privire spre servitori, care se făcură nevăzuți. Se mută mai aproape de Taka şi coborî vocea.

— Propunerea a venit de la Hiroyuki Hashimoto, un domn cu o poziție excelentă, foarte potrivit pentru rolul de intermediar. L-a întâlnit pe tatăl tău când el era încă la putere. Este funcționar-şef al companiei Shimada.

Se opri şi se uită spre Taka cu un zâmbet atotcunoscător. Taka ştia că mama ei se aştepta să-i citească pe chip încântarea. Familia Shimada făcea parte din clasa modestă a negustorilor, dar se bucurau de bogății uriaşe şi aveau mare succes. Din câte auzise Taka, practic ei conduceau guvernul.

Fujino respiră şi îşi flutură evantaiul de parcă simplul gând la aceşti oameni ar fi umplut-o de entuziasm.

— Casa Shimada vrea să facă o alianță cu noi, deşi tatăl tău s-a retras.

„S-a retras…“ suna de parcă tatăl ei s-ar fi călugărit, nu ar fi plecat valvârtej, dezgustat de colegii din guvern, şi nu s-ar fi dus acasă, la baza lui de pe insula Kyushu. Dar mama ei prefera să nu aducă în discuție chestiunile spinoase sau, dacă nu avea încotro, se referea la ele pieziş.

— Familia Shimada a cercetat în amănunțime ce era de cercetat şi fireşte că totul e în perfectă ordine, continuă mama ei. Sunt foarte impresionați de lucrurile pe care le-au auzit despre tine – caracterul tău, realizările tale.

Taka rămăsese cu privirea la petele de sudoare care se lățeau sub brațele dolofane ale lui Fujino. Căldura îi dădea amețeli. Țârâitul greierilor părea că-i bubuie în creier. Nu sunt chiar atât de naivă, mamă, îşi zicea în sinea ei. Vor să facă o alianță cu cea de-a doua familie a generalului Kitaoka. Nu are nimic de-a face cu mine.

— Te rog, mamă, zise ea pe un ton plângăcios, străduindu-se să-şi stăpânească tremurul din voce, nu mai putem aştepta puțin? Studiile… nici măcar nu mi-am terminat studiile.

Fujino îşi strânse evantaiul cu un plesnet şi se uită aspru la ea.

— Ai şaisprezece ani de-acum. Vrei să ajungi fată bătrână, să fii una dintre femeile bătrâne şi smochinite care trăiesc cu părinții lor până la sfârşitul vieții, fără să cunoască vreun bărbat sau să aibă copii? Menirea femeii e să aibă copii, pentru asta există femei. Ai noroc că există cineva care e gata să te ia. Tatăl tău s-a cam grăbit când te-a dat la liceul ăsta excentric unde eşti acum. Ştiam eu că au să-ți bage în cap tot felul de prostii. L-am prevenit că nici o casă respectabilă nu şi-ar dori o fată cu şcoală. Oamenii s-ar gândi imediat că ar putea fi neascultătoare şi încăpățânată şi nu prea pricepută la treburi de-ale soțiilor. Şi ar avea dreptate.

Îşi desfăcu iar evantaiul şi începu să-l fluture cu un aer poruncitor, pocnind țânțarii care bâzâiau pe lângă capetele lor. Okatsu, servitoarea lui Taka, alunecă tăcut pe genunchi şi împinse vasul cu bețişoare parfumate pentru îndepărtarea țânțarilor mai aproape de ele. Mirosul dulce pătrunzător al petalelor arse de crizantemă gâdilă nările fetei. Fujino îşi netezi fustele cu nerăbdare.

— Nu vrei să afli nimic despre viitorul tău soț? E o partidă foarte atrăgătoare. Pe chip i se citea aceeaşi neînduplecare, dar în obrazul rotunjor îi apăruse o gropiță: Este nici mai mult, nici mai puțin

decât fiul adoptiv al domnului Shimada şi cel pe care l-a ales ca moştenitor, gânguri ea. Domnul Hashimoto m-a încredințat că băiatul e socotit un geniu – un geniu în domeniul lui, al băncilor. Acum lucrează cu domnul Shibusawa, îl ajută să pună la punct un sistem bancar în stil occidental. Se numeşte Hachibei Masuda. Se aplecă spre ea cu o sclipire în ochi: Domnul Hashimoto mă asigură că valoarea lui se măsoară în mii de yeni – poate chiar milioane în următorii ani.

Taka se încruntă. Fujino folosea tonul ei cel mai mieros, de parcă ar fi vrut să seducă un client din cale-afară de pretențios; numai că Taka nu era un client şi nici nu se simțea sedusă. Cum îşi putea imagina mama ei că vreo fată de samurai care se respectă s-ar putea lăsa impresionată de un bărbat care îşi murdărea mâinile lucrând cu bani? Ştia că gheişele vedeau altfel lucrurile, gheişelor le plăceau banii, dar întotdeauna crezuse că cel puțin mama ei era mai presus de astfel de lucruri. Iar vremurile se schimbaseră – trebuia să-şi repete la nesfârşit, ca să nu uite nici o clipă.

Se întrebă dacă asta era adevărata problemă. Tatăl ei era plecat de aproape trei ani şi nu ştia cum reuşea mama ei să țină şi acum ditamai domeniul. Îşi închipuise mereu că banii trimişi de el acopereau toate cheltuielile, dar nu era deloc sigură. Poate de-asta era Fujino atât de dornică să facă alianța cu o familie înstărită?

— Şi cum se face că un tânăr atât de convenabil este încă liber?

Dinții tulburător de albi ai mamei sclipiră.

— O întrebare legitimă, iar răspunsul este: pentru că a fost în străinătate, a studiat în America. S-a întors acum câteva zile. Şi ce crezi că-i trebuie acum? O soție, normal, una care să facă parte din lumea lui. Evident că nu vrea decât ce e mai bun, aşa că familia lui s-a gândit la noi. Am tot aşteptat să găsesc propunerea perfectă, Taka, şi am găsit-o. Ai să fii stăpână în casa Shimada. O să ai o casă uriaşă şi un roi de servitori. Vezi? E un bărbat pe gustul tău – un om de lume, care ştie să aprecieze o soție educată. Este exact ce-ți doreşti tu. Alegerea perfectă.

Taka nu scotea un cuvânt. Nu ştia de ce mama ei se mai obosea să stea de vorbă cu ea. La urma urmelor, totul era deja hotărât.

— M-am întâlnit cu părinții lui, bineînțeles. Şi cu el, adăugă Fujino.

Îşi făcea furios vânt cu evantaiul, parcă ar fi fost cuprinsă de nerăbdare doar gândindu-se la el. Obrajii ei rotunzi erau acum trandafirii. Taka se uita posomorâtă la tuşul care se usca pe placă şi pe foile încrețite de hârtie pe care pictase bambuşi. Cu cât auzea mai mult, cu atât mai puțin îşi dorea să aibă de-a face cu acel bărbat.

— Arată foarte bine, să ştii, aş spune chiar că e un bărbat frumos. Are maniere impecabile, toate calitățile la care ai putea visa şi vârsta cea mai potrivită – douăzeci şi cinci de ani. Una peste alta, un tânăr încântător. Vezi şi tu că nu e cazul să-ți iei aerul ăsta posac. Eu țin la fata mea. N-aş face nimic care să te întristeze.

Cât despre ea, arăta exact ca atunci când juca cărți – un joc de-a ghicit florile – şi ținea în față mâna câştigătoare. Taka suspină. Nu avea de ales.

— Țin să-ți reamintesc, draga mea, că eşti a doua fată din a doua casă. La Kagoshima locuieşte actuala soție numărul unu, doamna Kitaoka; şi ea are copii. Nici măcar nu ştiu ce alte concubine are tatăl tău. Nu-mi rămâne decât să presupun că eu sunt numărul doi.

Mama ei lăsă o umbră de tristețe să-i pâlpâie pe chip. Apoi se întoarse hotărât spre Taka. Juca un joc complicat.

— Înțelegi, nu? Ai mare noroc că cineva vrea totuşi să te ia, cu atât mai mult cineva cu un viitor atât de luminos ca Masuda-*sama*. Va fi o alianță cel puțin la fel de strălucită ca cea pe care am aranjat-o pentru

Haru. Tatăl tău va fi cât se poate de mulțumit.

Taka suspină. Haru, surioara ei dragă. Cât de mult îi simțea lipsa! Îşi aminti cum stăteau pe genunchi una lângă alta, pictând împreună. Iar acum Haru era plecată, ştearsă din registrul familiei, proprietatea unei alte case.

Retrăi momentul în care Haru pornise la drum cu mult curaj, în lectica ei de nuntă, cu servitorii fugind în urmă. N-o mai văzuse de mai bine de un an, când venise acasă să dea naştere primului copil. Avea un pântec imens şi gemea când se ridica de pe podea. Noaptea când se întindeau una lângă alta, fiecare pe salteaua ei, îi spusese în şoaptă că acum zilele ei erau cumplit de lungi şi plicticoase. „Cos“, zisese ea. „Admir grădinile. Nu mai pot să mă închid în cameră şi să citesc.“ Timpul trece tare încet. Soțul ei era un om destul de bun, dar îl vedea rar şi trebuia să se supună tuturor instrucțiunilor soacrei.

Şi-apoi sosise ziua naşterii. Erau momente pe care Taka n-avea să le uite niciodată. Vedea şi acum chipul lui Haru, de parcă l-ar fi avut în fața ochilor – alb ca hârtia, cu buzele bine strânse, luptându-se din răsputeri să-şi păstreze stăpânirea de sine pe care ceilalți o aşteptau din partea unei soții de samurai. Taka fugea de colo-colo cărând ligheane cu apă fierbinte şi făcând exact ce-i spunea mama ei. După care se aşezase pe genunchi lângă Haru şi o strânsese tare de mână, uitându-se la ea cum se chinuie în spasme şi rugându-se la toții zei care îi veneau în minte ca sora ei să nu moară, aşa cum se întâmpla cu atâtea femei.

În cele din urmă, Haru nu se mai putuse abține şi începuse să țipe ascuțit, în salturi, în timp ce creatura micuță îşi făcea loc spre lumină: mai întâi un cap livid şi încrețit cu smocuri dese de păr negru îmbibat de mucozități, apoi un trup mic, vinețiu. Haru îl prinsese în brațe şi îl ținuse strâns, gâfâind cu mândrie, de parcă îşi găsise în sfârşit rațiunea de a trăi.

Taka nu era deloc pregătită pentru aşa ceva. Nu încă, îşi zise în sinea ei, nu încă.

— Ştiu că îți place să studiezi, zise mama ei, bătând-o uşor pe braț. Dar nimic nu te împiedică să continui după ce vei fi mireasa lui Masuda-*sama*.

— Cum rămâne cu Eijiro? Pe el nu-l obligi să se căsătorească!

Brusc, totul i se părea foarte nedrept. Fratele ei ajunsese un tânăr desfrânat care-şi irosea zilele şi nu dădea nici un semn că s-ar maturiza, darămite să se linişească, să se aşeze la casa lui.

Chipul mamei ei se îndulci.

— Toate la vremea lor, draga mea, toate la vremea lor. E bărbat, draga mea, la ce te poți aştepta? Asta fac bărbații. Ai să vezi când vei avea propriii tăi fii. Trec printr-o perioadă de porniri nestăpânite cât sunt tineri, dar pe urmă se potolesc şi preiau frâiele casei, exact ca tații lor.

— Dar tu nu ai fost obligată să te căsătoreşti cu un străin, mamă. Tu şi tata…

Generalul Kitaoka nu fusese niciodată un părinte aspru, rezervat şi distant, ca tații altor fete. Cât trăise alături de ei, îl surprinsese mângâind părul mamei ei de câte ori credea că nu-l vede nimeni şi culcându-şi capul pe sânul ei. Ştia cât de mult țineau unul la altul.

Trecuseră aproape trei ani de când se certase cu colegii lui, demisionase din funcțiile guvernamentale pe care le avea, îşi făcuse bagajele şi se făcuse nevăzut în nori de praf, în fruntea unui alai de ricşe. Când şi când mai sosea câte o scrisoare. Acum era un adevărat gentilom fermier. Vâna, pescuia, se plimba pe dealuri însoțit de câini, se antrena în arta de a mânui spada, citea cărți, scria poeme. Uneori, Taka se străduia să-şi imagineze viața lui de acum. Ştia că locuieşte cu soția lui în oraşul Kagoshima din provincia Satsuma, la extremitatea sudică a insulei Kyushu. Ai fi zis că era la capătul lumii. Cât de plictisitor trebuie să fie totul, îşi zicea ea, după tentațiile culturale de la Kyoto şi traiul palpitant de la Tokyo.

Când plecase, îşi dorise să-i fi luat şi pe ei la Kagoshima. Ar fi fost atât de simplu să-i aducă pe toți – pe mama ei, pe fratele ei şi pe ea – într-o casă separată, departe de soția lui. Dar acum era o adevărată uşurare să se ştie aici, la Tokyo. Nu-şi putea închipui o soartă mai rea decât să fie exilată într-un loc ca acela.

Cu toate astea, oricât de ciudată şi de inconsecventă era purtarea lui, ştia că el n-ar fi forțat-o să se mărite. Pentru că era prea neconvențional şi o iubea prea mult ca să facă un asemenea pas.

— Prefer să fiu gheişă, ca tine.

Cuvintele îi scăpară înainte să le poată pune stavilă. Mama ei se zbârli.

— Ajunge. Suntem a doua familie a generalului Kitaoka, să faci bine să ții minte. Ne-am ridicat în societate şi n-am nici o intenție să te las să înjoseşti numele familiei. O să te descurci cu mult mai bine decât mi-a fost dat mie. Şi cu asta am încheiat orice discuție.

— Dar de ce ai cheltuit atâția bani ca să mă şcoleşti dacă nu voiai altceva decât să mă măriți şi să mă pui să-mi petrec viața încuiată în casa cuiva? se tângui Taka. Aşa ceva nu e cu nimic mai presus de viața de servitor. De ce nu pot să muncesc? Am să predau poezie sau pictură. Mama ei îşi ridică sprâncenele ca două omizi. Ştiu că sunt doar o femeie, dar aş putea să fiu cărturar, un cărturar bun, adăugă Taka amărâtă încercând să alunge zâmbetul batjocoritor de pe chipul lui Fujino. Am să fiu prima femeie-cărturar. Ai vrut mereu să fiu în pas cu progresul. Ar fi un semn de mare progres.

Mama ei îşi făcu vânt cu evantaiul, dând semne că ajunsese la capătul răbdării.

— Ştiam eu că atâta învățătură nu miroase a bine. I-am spus tatălui tău, zise ea suspinând. Semeni cu el, draga mea, dar, trebuie să recunosc, şi cu mine – încăpățânată. Presupun că nu mă puteam aştepta ca fata unei gheişe să fie la fel de bine-crescută ca odrasla unui samurai. Dar, cu toate astea, ai să faci cum ți se spune.

Servitoarele aduseseră ceaiul şi Fujino turnă o ceaşcă pentru ea şi una pentru Taka, după care se aplecă în față şi o bătu afectuos pe mână.

— Dar ai dreptate, draga mea. E vremea civilizației şi a minților luminate şi o să tratăm lucrurile ca nişte oameni moderni. Masuda-*sama* abia aşteaptă să te vadă, aşa că l-am invitat aici, să se întâlnească cu fratele tău. O să-i urezi bun venit şi o să serveşti ceaiul. Te asigur că are să te cucerească. E un tânăr atât de fermecător. Vezi, n-am de gând să-ți ascund cine ştie ce secrete cumplite.

Taka tresări. Un tânăr care să-şi vadă mireasa înainte de ziua nunții – aşa ceva nu se mai auzise. Dacă tatăl ei s-ar fi aflat aici, el n-ar fi permis niciodată un asemenea lucru. Iar asta se întâmpla doar pentru că mama ei era gheişă şi nu avea habar despre felul cum se purtau oamenii respectabili, îşi zise ea.

— De fapt, vine chiar după-amiază. Mi-aş dori doar ca tatăl tău să fi fost şi el aici.

Glasul lui Fujino se schimbase şi Taka constată cu groază că i se umpluseră ochii de lacrimi. Îşi feri privirea. Nu voia să accepte că mama ei ar putea să aibă sentimente ca şi ea.

— Tocmai când ne gândeam că s-a terminat războiul şi o să trăim din nou liniştiți, el pleacă valvârtej şi dus este, se tângui Fujino. El şi prețioasele lui principii. Şi când te gândeşti unde ajunsese. Era cel mai puternic om din toată țara… şi el dă cu piciorul la tot. Doar zeii ştiu la ce îi stă mintea, cu viața lui de fermier şi vânătoarea. Îşi tamponă ochii cu mâneca şi se întoarse către Taka cu un zâmbet palid: Ia uită-te la tine. Eşti plină de cerneală pe față! Ai face bine să te aranjezi dacă tot te pregăteşti să fii soția unui om bogat.

Poate că de asta era mama ei atât de nerăbdătoare să-i găsească un bărbat, îşi zicea Taka în timp ce foşnetul mătăsos al ciorapilor lungi dispărea în vastele încăperi. Poate că simțea nevoia să-şi facă de lucru ca să umple golul din propria ei viață. Părea puțin cam prea veselă şi radioasă. Măcar dacă n-ar fi

fost gheişă. Gheişele şi samuraii erau cele două fețe ale oglinzii, iar Taka se simțea mereu sfâşiată între felul de-a fi al mamei şi spiritul aprig de samurai al tatălui.

Şi cel mai rău era că nu avea nici o scăpare. Simțea de pe acum zidurile închisorii care se strângeau încet, încet în jurul ei.

7

— Otaka-*sama*, şuieră Okatsu, respirând precipitat de atâta agitație.

Din clipa în care Fujino dăduse buzna în cameră cu vestea ei nemaipomenită, Okatsu se plimba de colo-colo şi venea cu brațele încărcate de rochii. Le atârnase de-a lungul pereților, compacte şi ample şi viu colorate, ca nişte păsări exotice – rochii de zi încărcate de volănaşe şi panglici, rochii croite pe corp cu corset şi partea de jos dichisită temeinic, rochii elegante şi vaporoase cu trenă şi vreo două corsete cu balene în care nici o femeie nu s-ar fi putut simți în largul ei – cumpărate de la centrul comercial Ebisuya al domnului Kawakami, cel care le aducea cufere întregi direct acasă.

— Dacă mă îmbrac cu una din astea, am să dărâm ceainicul, spuse Taka râzând.

Îşi alese un chimono simplu, albastru deschis; pe mâneci şi poale se zărea un chenar discret cu flori de gențiană.

— Nu se poate să vă aranjați ca o femeie în vârstă, se plânse Okatsu în timp ce o ajuta să-şi fixeze fusta şi gulerul. De ce nu alegeți ceva mai tineresc, mai strălucitor?

— A stat în America, nici măcar n-o să bage de seamă, zise Taka.

Adevărul e că spera de fapt ca o persoană atât de progresistă cum era acest Masuda-*sama* să strâmbe din nas văzând o femeie îmbrăcată tradițional.

Acum Okatsu stătea pe genunchi, cu fața lipită de paravanul *shoji* care delimita camera, ferind-o de orice priviri. Îndepărtase puțin partea din mijloc, doar atât cât să tragă cu ochiul.

— Taka-*sama*. Distinsul oaspete tocmai soseşte.

— Okatsu, nu te mai uita. Nu e demn.

— Arată ca un adevărat gentilom, chițăi Okatsu cu respirația tăiată. Şi uite-i hainele – exact ca cele ale barbarilor. Veniți aici să vedeți, doamnă. Ştiți bine că n-o să mai aveți cum, odată ce duceți ceaiul.

Avea dreptate, ar fi fost lipsit de cuviință. Taka şovăi, după care se aşeză pe locul lui Okatsu. Îşi ținu respirația, închise un ochi şi îl lipi pe celălalt în dreptul crăpăturii dintre paravane. Inima îi bătea cu putere. Probabil din cauză că s-ar fi simțit înjosită dacă acel tânăr necunoscut ar fi zărit-o cumva, îşi zise ea.

În soarele orbitor al după-amiezii, valeții închideau porțile şi servitorii se strângeau ciorchine în jurul celor trei superbe ricşe tapițate, împodobite cu cercul şi semiluna – emblema familiei Shimada. Dintr-una tocmai cobora un tânăr. Se întoarse către casă şi, preț de o clipă, chipul i se văzu în întregime. Ceva metalic sclipi – un lanț de ceas. Taka se trase înapoi, temătoare că ar putea fi văzută, după care respiră adânc şi îşi fixă iar ochiul în dreptul crăpăturii.

Nu remarcă atât fața tânărului, cât felul seniorial în care se purta, ca şi cum ar fi fost stăpânul lumii. Se ținea drept, uitându-se de jur împrejur cu un aer disprețuitor, cu sprâncenele ridicate şi colțurile gurii lăsate, de parcă ar fi vrut să sugereze că, într-adevăr, un asemenea loc era oarecum sub nivelul lui. Avea păr lucios, tuns elegant după moda *jangiri*, scurt, neted şi cu cărare pe o parte, exact cum poartă occidentalii. În timp ce fratele ei şi prietenii lui combinau stilul japonez cu cel occidental – jachetă occidentală peste pantaloni *hakama* sau robă japoneză la care asortau o pălărie melon –, Masuda-*sama*

adoptase stilul occidental din cap până-n picioare. Avea un costum care părea foarte scump, o vestă cu batistă perfect îndoită ieşind din buzunarul de la piept, cravată şi pantofi strălucitori de piele. Şi le purta cu un aer cât se poate de nonşalant.

Greierii ţârâiau leneş, soarele dogorea, iar curtea sclipea în lumina după-amiezii. Pe faţă îi apăruseră broboane de transpiraţie. Se încruntă, îşi scoase batista din buzunarul pantalonilor şi le şterse cu furia unui războinic care respinge atacul unui duşman.

— Cred că se coace în hainele alea, şopti Taka la urechea servitoarei. Vedea bine că era exact genul de bărbat pe care mama ei îl considera perfect – tânăr, înfumurat, bine îmbrăcat şi putred de bogat.

Lângă Masuda-*sama* se aflau doi, trei bărbaţi cu mustaţă. Taka ghici repede că primii doi trebuie să fie intermediarul, Hashimoto-*sama*, şi tatăl lui Masuda-*sama*. Mai era unul mai tânăr, cu faţa lată şi un aer hotărât, care conform tradiţiei trebuie să fi fost fratele. Surprinsă, remarcă şi o femeie. De obicei, femeile nu participau la asemenea ceremonii. Ceea ce însemna că familia avea vederi cu adevărat progresiste. Femeia era de vârstă mijlocie, o văduvă cu un aer ameninţător, privire mânioasă şi bărbie vizibil retrasă. Când se uita în jur ducea la ochi o pereche de ochelari pe o tijă. Toţi erau îmbrăcaţi în haine occidentale elegante, bărbaţii în costume cu guler înalt, femeia într-o rochie de zi cu trenă şi cu o bonetă mare pe cap.

Taka ştia prea bine că, odată măritată cu acel tânăr, pe mama lui avea să o vadă zi de zi, şi nu pe el. Pe ea va fi obligată să o servească până în ziua în care una dintre ele ar fi murit. Dacă ar fi fost o femeie blândă, viaţa ar fi putut fi uşoară pentru Taka; numai că mai toate soacrele erau departe de a fi blânde. Taka o urmări cu privirea şi îşi simţi inima ca de plumb când femeia se răsuci şi se răsti la un servitor care, după câte se părea, nu ţinea umbrela de soare exact acolo unde voia ea.

Cât despre Masuda-*sama*, nu conta deloc nici cum arăta, nici ce fel de om era. Desigur, ar fi o alianţă strălucitoare. Prietenele ei ar fi galbene de invidie. Când abandonau şcoala, toate se lăudau cu tânărul înstărit care le căzuse în plasă, cu chimonourile scumpe şi lecticile de mare lux gata pregătite pentru nuntă; iar ea, Taka, urma să se mărite cu cel mai bogat şi cel mai râvnit dintre toţi tinerii.

Numai că, odată căsătoriţi, abia dacă se mai vedeau. Într-un fel sau altul, ar urma să aibă copii, dar altfel el s-ar duce să se distreze în cartierele plăcerilor şi în zonele unde erau case de gheişe şi ar avea, fără doar şi poate, o armată de ţiitoare. Cum făceau toţi bărbaţii cu avuţia şi statutul lui, cum făcuse şi propriul ei tată. De aceea acceptau toate fetele soţul ales de părinţii lor. În parte, pentru că asta se aştepta de la ele şi pentru că, până la urmă, doar un singur lucru conta: să fie un bărbat capabil să-i ofere soţiei sale un stil de viaţă corespunzător. Firea lui nu avea mare importanţă. Relaţia dintre ei urma să fie pur formală.

În cazul de faţă, şi ea ar fi putut face acelaşi tip de compromis – doar că, în timp ce el ar fi fost ocupat cu munca şi cu amantele, ea s-ar fi trezit închisă în casă cu mama lui. O asemenea perspectivă o îngrozea – şi nu vedea nici o portiţă de salvare.

Trăgând cu ochiul printre paravane, sentimentul că totul era inevitabil o copleşi atât de tare, încât se lăsă la loc pe călcâie, fără un cuvânt. Se simţea prinsă în capcană. Înainte, viaţa i se oferea plină de posibilităţi. Acum libertatea aceea se vedea dintr-odată curmată.

Grupul traversa hotărât curtea, servitorii se mişcau rapid pe lângă ei protejându-i cu umbrele de soare.

— Okatsu, du-te şi urează-le bun venit. Eu nu pot, zise Taka.

Îi trecuse brusc prin cap o idee nebunească. Şi fratele ei, şi prietenii lui păreau să o placă pe Okatsu, ba chiar o găseau irezistibilă. De câte ori se ducea să-i servească, toţi ochii se fixau asupra ei. Trebuia să rabde tachinări nesfârşite şi, din când în când, să se strecoare abil din îmbrăţişările lor stângace. La fel de bine şi-ar putea exercita farmecul şi asupra acestui tânăr, cine ştie.

Okatsu îşi acoperi gura cu palma şi începu să râdă cu sughițuri.

— E absurd, doamnă. Nu pot face una ca asta.

— Ai să te achiți de sarcină mult mai bine decât mine. Oricum, nu se cade ca acest Masuda-*sama* să-şi vadă mireasa înainte de ziua nunții. Nu aşa se fac lucrurile.

— Dar a venit aici tocmai din acest motiv, doamnă, ca să vă vadă. Nu aşa a spus onorabila dumneavoastră mamă?

Okatsu era servitoarea ei de încredere, dar ştia bine cine deținea puterea în casă – Fujino.

— N-ai putea să-i spui tu mamei… Te rog, spune-i că sunt bolnavă, zise Taka dând primele semne de panică.

Okatsu râdea de i se scuturau umerii, dar rămase neclintită, pe genunchi. Taka îi aruncă o ultimă privire rugătoare, după care văzu că nu are încotro şi se ridică. Nu mai avusese asemenea emoții de când se prezentase la concursul de admitere, la liceul Kijibashi. Acum era mult mai rău. Probabil că aşa se simțeau condamnații când se duceau spre locul unde urmau să fie scurtați de cap, îşi zise ea.

*

Uşa de la somptuoasa intrare principală era larg deschisă. Un paravan amplu cu imaginea unui tigru pictată pe el umplea aproape tot spațiul. Ochi aurii străluceau în semiobscuritate. Taka se lăsă pe genunchi lângă mama ei, trăgându-se cât putea de mult spre partea întunecată a încăperii şi ținându-şi ochii plecați, în timp ce tânărul îşi scotea pantofii strălucitori de piele şi înainta spre penumbra răcoroasă a holului de la intrare. Un iz neobişnuit, de pe alte meleaguri, se amesteca cu mirosul distinct al sudorii. Două picioare, în ciorapi de mătase fină, se opriră în fața ei. Se roşi atât de tare, încât parcă îi luaseră foc şi urechile.

— Îmi cer scuze pentru vizita anunțată în ultima clipă, zise el.

Avea un glas destul de strident, uşor tărăgănat şi Taka îşi aminti că abia se întorsese din străinătate şi probabil că nu mai era obişnuit să vorbească japoneza.

— Va trebui să mă iertați, ştiu că totul este cam neaşteptat. Nu e mult de când m-am întors şi bănuiesc că am căpătat obiceiuri străine. Mama dumitale mi-a povestit totul despre dumneata.

Mama fetei răspunse în locul ei.

— Bine ați venit! Casa noastră este neîncăpătoare şi nedemnă, dar vă rog să intrați.

Era o frază cât se poate de convențională; ar fi rostit-o şi dacă stăteau într-o colibă, şi dacă locuiau într-un palat. În realitate, casa lor nu era chiar atât de mică, dar nici din cale-afară de mare şi părea destul de modestă pentru a fi locuința celei de-a doua familii a generalului Kitaoka.

La bucătărie, servitoarele pregătiseră tot ce era necesar pentru ceremonia ceaiului. Taka se familiarizase cu ritualul de pe vremea când era o copilă şi stătea în cartierul gheişelor, la Kyoto. În ziua de astăzi, când toată lumea era modernă şi se declara de partea progresului, ceremonia era considerată ridicolă şi demodată, dar ei tot îi plăcea. Fujino insistase ca Taka să pregătească o simplă ceremonie de vară, doar atât cât să arate că stăpâneşte toate rafinamentele tradiționale, fără să fie deloc în urmă cu moda. Era un echilibru greu de menținut.

— Grăbeşte-te, spuse mama ei. Nu înțeleg de ce porți un chimono atât de ponosit. Nici nu vreau să-mi imaginez ce-o să creadă doamna Masuda.

Era chiar mai agitată decât Taka. Când Taka se lăsă pe genunchi, aşeză tava pe podea lângă ea şi deschise uşa, conversația se opri. Iar când se ridică în picioare, urmată îndeaproape de mama ei, se aşternu o tăcere deplină. În încăpere plutea o lumină domoală, cu sclipiri bine filtrate prin paravanele *shoji*.

Taka aruncă o privire spre fratele ei, Eijiro, care stătea pe genunchi în locul care-ar fi fost de drept al tatălui lor. Fața lui pătrățoasă, întocmai ca a tatălui, era umflată şi îmbujorată, iar ochii de dulău păreau pe jumătate închişi. „Mahmur, ca de obicei“, îşi zise Taka, „dar bine măcar că se întorsese la timp din cartierele plăcerii“. Îşi făcea vânt cu un evantai şi ținea capul uşor plecat. Pe chipul lui plutea un aer morocănos. Roba i se desfăcuse uşor şi din buzunarul de la piept ieşea la vedere un ditamai ceasul de aur. Arăta de-a dreptul şleampăt prin comparație cu spilcuitul Masuda-*sama*, care mai întâi îşi îndoise un picior elegant îmbrăcat, pe urmă pe celălalt, de parcă n-ar fi fost învățat să stea pe jos.

Taka încălzi bolul adus de la bucătărie, măsură pulberea de ceai verde, amestecă iute cu pămătuful de bambus. Apoi, cu mişcări domoale, bolul alunecă pe tatami până în dreptul tatălui lui Masuda-*sama*, care stătea cu picioarele încrucişate pe locul de onoare, în fața firidei – cu rafturile ei elegante, cu rulourile pictate şi vaza înaltă de bambus din care ieşea un singur fir de camelie, aşezat cu mare artă. Bărbatul luă bolul, îl ținu uşor în căuşul mâinilor şi luă cele trei înghițituri de rigoare, urmate de o sorbitură zgomotoasă.

— A trecut ceva vreme de când n-am mai băut ceai verde. E delicios, zise el cu un mormăit, lingându-se pe buze.

— E plăcut să vezi că oamenii păstrează asemenea arte străvechi, zise doamna Masuda, care poate că nu era atât de trufaşă pe cât părea. Şi eu am învățat tot ce ține de ceremonia ceaiului când eram fată. Ne străduim atât de mult să ne transformăm în occidentali, încât suntem în pericol să ne lepădăm de propria cultură.

Se întoarse către Fujino. Taka vedea bine că femeia ezita şi nu găsea modul cel mai potrivit de adresare, nu era sigură ce grad de respect sau de familiaritate ar trebui să arate. Mama ei era soția a doua a fostului consilier-şef al regatului, cândva cel mai puternic om din țară, chiar dacă între timp el se retrăsese din funcții. Dar era gheişă şi deci, prin definiție – cel puțin conform sistemului tradițional al claselor –, mai mult decât vrednică de dispreț, cea mai de jos dintre cei de jos.

— Eu sunt o femeie de la oraş, se hazardă doamna Masuda. Aud că le-ai învățat pe fete artele gheişelor. Spune-mi, cărei şcoli de dans îi aparții?

Pe buze îi apăru un zâmbet fad. Prin urmare, la ordinea zilei erau familiarismele. Taka sesiză disprețul implicit al tonului şi se zburli. Cum îndrăznea snoaba asta bătrână şi uscată s-o ia în derâdere pe mama ei pentru că era gheişă? N-ar fi cutezat niciodată să spună una ca asta dacă generalul Kitaoka ar fi fost de față. Însă Fujino ştia să-şi poarte singură de grijă. Slobozi un râs de clopoțel.

— Am vrut să le oferim fetelor noastre o educație cât mai vastă, zise ea senină. Acum Taka învață la liceul Kijibashi. Poate n-ați auzit de el. E primul liceu pentru fete care-a apărut în țară. Am înscris-o imediat ce s-a deschis. A intrat în prima serie.

— Îl ştiu foarte bine, zise doamna Masuda cu voce insinuantă.

Pe frunte i se adunaseră broboane de transpirație. Pielea îi atârna pe față ca o mască.

— Probabil că aici vremea ți se pare mai plăcută după căldura de la Kyoto. Eşti din Gion, îmi închipui.

Taka surâse în sinea ei. O simplă orăşeancă n-avea cum să o întreacă pe mama ei. Fujino era imună la înțepături.

— Aud că ați studiat în America, Masuda-*sama*, zise Fujino cu voce cântată. Taka noastră a învățat matematică, engleză, istorie şi franceză. Spune ceva în engleză, Taka.

Taka îşi simți inima bubuind şi murmură poticnit în engleză:

— *You are welcome*. *Our house very small*.[9] Se uita fix în podea şi simțea că îi arde fața.

[9]. Bine ați venit. Casa noastră foarte mică. (N. tr.)

Masuda-sama răspunse imediat cu vorbirea lui tărăgănată:

— *Our house* is *very small. Thanks. You speak English well*.[10]

[10]. Casa noastră este foarte mică. Mulțumim. Te descurci bine în limba engleză. (N. tr.)

Taka îşi ridică privirea. Era conştientă că ochii lui căprui o cântăreau din cap până-n picioare. S-ar fi aşteptat ca Masuda-*sama* să fie şi el emoționat, însă părea ciudat de relaxat şi de sigur pe el. De fapt, era destul de arătos şi se văzu nevoită să admită că avea ochi blânzi. Numai că asta nu conta câtuşi de puțin. Detesta ideea de a fi obligată să se mărite cu cineva, oricine ar fi fost el.

— Ce au spus? gânguri Fujino. Sună încântător.

În timp ce Taka strângea serviciul de ceai şi se retrăgea în grabă spre bucătărie, o auzi pe mama ei zicând:

— Avem la dispoziție ani întregi în care putem să ne întâlnim şi să ne cunoaştem. Taka e o fată excelentă şi o gospodină bună. După cum vedeți, am crescut-o după principiile tradiționale. Înainte de toate, este ascultătoare, vă garantez. Ceea ce era foarte departe de adevăr, îşi zise Taka zâmbind în sinea ei. Dacă sunteți de acord să mergem mai departe, mai spuse Fujino în concluzie, putem trece imediat la planurile de nuntă. Sunt convinsă că va fi o alianță splendidă.

Brusc Taka văzu aşternându-se în fața ei viața care o aştepta – o veşnicie în care va trebui să suporte aerele de superioritate ale acestui bărbat şi sarcasmul mamei lui, să fie mereu cu zâmbetul pe buze, să stea în rând cu servitorii, pregătită să se încline ori de câte ori soțul ei cel înfumurat, îmbrăcat impecabil, sosea acasă sau pleca de acasă. Desigur, avea să fie persoana numărul unu printre membrii gospodăriei. Nu-şi putea închipui o însingurare mai crâncenă. Prin urmare, uite la ce îi servea educația costisitoare. Îşi muşcă buzele, stăpânindu-şi lacrimile.

— O să vă obişnuiți, spuse blând Okatsu. Toată lumea se obişnuieşte. Oamenii plâng mereu când vine vremea să se căsătorească şi să plece de acasă. Ca să prinzi un pui de tigru, trebuie să intri în vizuina tigrului. Parcă aşa spunea Nobu, nu?

Îi rosti numele uitându-se întrebător spre Taka, de parcă ar fi vorbit despre el în fiecare zi. Taka surâse şi dădu din cap. Nobu, care apăruse atât de brusc la Bujorul Negru, ca o adiere venită dintr-o altă realitate. Atunci realizase ea că lumea era cu mult mai mare decât şi-ar fi putut închipui vreodată. Brusc, îi apăru în fața ochilor un chip băiețos cu obraji arşi de soare, ochi înclinați şi urechi caraghioase, pleoştite.

— Avea una şi mai bună, insistă Okatsu. Odată căzută, floarea nu se mai întoarce pe creangă…

— Odată spartă, oglinda nu mai reflectă nici o imagine, se grăbi Taka să sfârşească proverbul.

— Da, îi plăceau vorbele din bătrâni, nu-i aşa? Numai că asta nu se potriveşte. Asta ar însemna că odată lucrul făcut nu mai poate fi desfăcut. Dar încă nu s-a hotărât nimic, nu am ajuns la căsătorie. Trebuie să existe o altă zicătoare, mai dătătoare de speranță. Ce spuneți despre „ursul…“? Ba nu. „Când vine iarna, primăvara nu poate fi departe.“ Asta e foarte potrivită. E bine s-o păstrăm în minte.

Taka râse.

— Nobu! Ce mai aer de coate-goale avea, chiar şi după ce-i dăduse mama nişte haine cuviincioase. Îmi venea să zâmbesc de câte ori îl vedeam în jacheta lui dungată de valet, prea mică, din care îi ieşeau stângaci brațele.

Obrazul lui Okatsu se îndulci:

— Vă mai amintiți cum l-ați ajutat să învețe carte?

— I-am dat nişte cărți, asta e tot. Era teribil de mândru. N-a scos o vorbă cum că ar vrea să învețe până când nu m-am oferit eu să-i arăt cum se fac ideogramele. Era doar un fel de a mă ajuta pe mine să le învăț mai uşor de fapt. Pe urmă, l-am prins trăgând cu ochiul la cărțile mele. N-ar strica să-i dau şi lui cărțile prin care eu am trecut – aşa m-am gândit atunci. Mai târziu, cum avea o clipă liberă, se cufunda în matematică şi istorie. Îşi dorea mult, foarte mult, să evolueze.

Okatsu suspină. Taka îi aruncă o privire. Amândouă aveau lacrimi în ochi.

— Era un băiat bun.

— S-ar fi cuvenit să fie samurai, spuse Taka. Ce păcat că nu putea fi altceva decât servitor.

Dar în Japonia acelor zile mulți oameni nu erau ce păreau a fi. Până şi Gonsuké, băiatul cu ricşa, scăpase o dată o vorbă cum că avusese parte de un alt fel de viață înainte de război. De parcă toți ar fi fost azvârliți la grămadă în aer şi ar fi căzut la loc într-o mare învălmăşeală. Oameni care fuseseră cândva la vârf erau acum în păturile de jos, iar alții, de condiție modestă – cum era familia ei –, ajunseseră la vârf. Nobu ar fi găsit imediat o zicală ce ar fi surprins situația asta, fără îndoială.

Odată ce împlinea zece ani, o fiică de samurai nu mai putea să stea la un loc cu băieții. Dar Nobu nu se număra nici printre samuraii cei mândri, nici printre băietanii bogați din propria ei clasă. Era doar un servitor, nu intra deloc la socoteală ca băiat. Şi-l amintea cum făcea curățenie prin casă şi se îngrijea zilnic de grădină şi cum fugea după ricşa ei, ducând cărțile şi cutia cu prânzul până la şcoală şi înapoi. Într-un fel sau altul, Taka se aflase adesea în tovărăşia lui. Tare mult şi-ar fi dorit să-l ştie aici ca să-i poată spune totul pe îndelete, cum obişnuia cândva, dar o asemenea dorință nu-şi mai avea rostul. Nobu dispăruse de multă vreme.

8

— Sunt aici, hai vino pân' aici, se auzi o voce fremătătoare de fetişcană în graiul seducător al cartierului de plăceri Yoshiwara. Vorbea încetişor şi insistent, de parcă ar fi ademenit o pisică: Da, tu, frate. Ce tot faci acolo ascuns într-un colț?

O altă voce, seducătoare şi mustind de insinuări, şuieră:

— Aci găseşti distracție şi pentru servitori, şi pentru stăpâni, să ştii, fiule!

Nobu oftă. „*Trois petites truites cuites, trois petites truites crues*“, mormăia el şi simțea că îl doare falca străduindu-se să-şi potrivească buzele în ton cu silabele atât de complicate ale francezei. „Trei păstrăvi mici fripți, trei păstrăvi mici cruzi.“ Tot nu reuşea să-l distingă pe „i“ de „e“ sau pe „ri“ de „ru“, nici să scoată vreun sunet care să aducă măcar vag cu felul în care se pronunța „r“ în limba franceză. Dar de bine, de rău, în zilele lungi ale acelei veri, izbutise să-şi găsească un colț unde ultimele raze de lumină se filtrau printr-o gaură a paravanului de hârtie, chiar după ce restul camerei se cufunda în întuneric. Se aşeza pe genunchi, cu picioarele lungi îndoite sub şezut, cu cartea fixată în dreptul peticului de lumină şi se lăsa absorbit de gramatica franceză. „*À cœur vaillant rien d'impossible*“, murmura el, repetând un poverb din lista fără sfârşit pe care de-acum ar fi trebuit să o ştie cap-coadă. „*Inima cutezătoare nu cunoaşte imposibilul*.“ Ceilalți studenți erau cu mult înaintea lui, nu avea cum să-i ajungă din urmă, dar trebuia să se străduiască neîncetat.

„Dacă vrei să prinzi un pui de tigru, trebuie să intri în vizuina tigrului.“ Auzea şi acum glasul calm al mamei lui, povățuindu-l. Ştia un proverb pentru orice împrejurare. Silabele rostite ani de-a rândul de atâta lume îi aminteau exact cum făcuse mama să le incrusteze şi în mintea lui de băiețel dintr-un oraş nordic îndepărtat. Provocarea de a învăța franceza îl descuraja mai mult decât ideea de a intra în vizuina

unui tigru, dar pentru el era singura cale de a răzbate în viață. Şi exact asta trebuia să facă. I-o datora familiei, dacă nu lui însuşi.

Îl îndurera şi-acum gândul la mama şi surorile lui, la tatăl şi frații lui – fie morți, fie ducându-şi zilele în sărăcie. Cu toate că timpul îi mai alinase din suferință, tristețea îi strângea încă inima. Dar chipul mamei nu-i mai apărea în fața ochilor decât cu trăsături vagi, pentru că abia şi le mai amintea.

Cât despre Taka…

După ce se îndepărtase împleticindu-se de poarta casei lui Kitaoka, avusese nevoie de ceva timp să se pună iar pe picioare. Eijiro îl lovise mai tare decât socotise el pe moment. În cele din urmă, ajunsese la casa lui Nagakura, bunul prieten al tatălui său. Îi predase tot ce găsise în portofelul dăruit de Okatsu – zece yeni –, chiar şi hainele curate din cufăraşul de bambus, după care se ghemuise într-un colț ca un câine de pripas, gata să-şi lingă rănile.

Plecase de acolo cât putuse de repede. Casa lui Nagakura era plină ochi: membrii familiei, studenți, refugiați veniți din nord. Nu putea rămâne la nesfârşit. Îşi găsise de lucru ca servitor cu casă şi masă, pe urmă făcuse livrări pentru un restaurant specializat în prepararea țiparilor, lucrase la o baie publică unde căra lopeți de cărbuni încinşi şi masa spatele clienților. Însă chiar şi după ce toate rănile se vindecaseră, toate vânătăile se estompaseră şi nu mai arăta ca un soldat abia întors din război, câteodată, când era de unul singur, tresărea şi se trezea brusc la realitate. Îşi dădea seama atunci că rămăsese cu privirea în gol, adânc cufundat în tristețe.

Cele mai neaşteptate lucruri îi trezeau amintiri – o lumină care cădea cine ştie cum, un miros de mâncare, o voce cu o tonalitate anume. Gândul la Taka îl durea foarte tare, la fel de tare ca o lovitură adevărată, precum bătaia pe care i-o administrase Eijiro. Uneori era o durere surdă, alteori un spasm, exact ca atunci când încasezi un pumn în stomac. Şi se oprea locului, încremenit, iar ochii i se umpleau de lacrimi.

Odată ducea o scrisoare, când brusc ochii îi căzură pe o tânără delicată, îmbrăcată într-un chimono modest, cu părul strâns la spate, mergând alături de cineva care părea a-i fi însoțitoare. Se luase după ele în graba mare şi abia aproape ajunsese în dreptul lor, dar nici gând să fie Taka. Se întrebase furios cum de-i trecuse prin minte că ea ar fi putut rătăci pe-acolo, prin cotloanele sordide pe unde-şi făcea el veacul acum.

Altădată fusese trimis cu un comision şi drumul îl purtase până în Ginza. În fața restaurantului Bujorul Negru se vedeau rânduri-rânduri de lectici şi Nobu se trezise uitându-se după Gonsuké şi după emblema familiei Kitaoka, o pană într-un cerc. Din restaurant ieşeau nişte femei îmbrăcate în rochii occidentale scumpe şi rămăsese cu ochii la ele până când i se spusese să-şi ia tălpăşița de acolo; dar fireşte că Taka nu se număra printre ele. Cât de prost fusese în clipa când lăsase garda jos, îşi tot spunea el, când se lăsase sedus de ideea că fericirea este cu putință, că viața înseamnă mai mult decât să te zbați pentru a supraviețui. Acum trebuia să plătească.

Pe urmă, într-o bună zi, se întâmplase ceva care schimbase totul. Trecuse pe la Nagakura să vadă ce mai face şi să-şi ia scrisorile primite de la frați. Spre marea lui mirare, impozantul fost viceguvernator al provinciei Aomori, un om cu mişcări domoale, sosise la intrare în fugă, gata să-l întâmpine. De obicei, era posac şi părea veşnic uluit de dezastrele care îl loviseră, dar în ziua aceea radia.

— S-au anunțat examene pentru Şcoala Militară de Cadeți. Curând, adăugase el înainte ca Nobu să apuce să-şi scoate sandalele. Tu te-ai născut într-o familie de samurai, ai arta de a lupta în sânge. De ce nu te înscrii? Dacă eşti admis, ai să te pregăteşti pentru cariera militară şi devii ofițer. Eu am să garantez

pentru tine. Nu prea mai am multe motive de mândrie în vremurile de astăzi, dar măcar atâta pot să fac pentru fiul unui vechi prieten.

De uimire, Nobu scăpase pe jos pachetul pe care-l avea de dus. Vestea îl lovise ca un trăsnet şi, pe măsură ce se gândea mai bine, îl copleşeau pe rând înfiorarea, agitația şi spaima. Ştia că trupele de samurai care formaseră cândva armata clanului fuseseră dizolvate. Acum exista o armată națională, înființată cu doar câțiva ani în urmă, şi acolo aveau dreptul să se înscrie chiar şi cei ca el, care făceau parte din clanurile învinse. Era practic singura slujbă pe care o putea obține un bărbat din neamul lui, Aizu. Funcțiile guvernamentale fuseseră monopolizate de oamenii clanurilor aflate la putere – Choshu, Tosa, Hizen şi Satsuma, odioşii samurai de cartof. Ar fi avut un loc unde să trăiască, cel puțin în timpul anului şcolar, şi unde mai pui că toate costurile i-ar fi fost plătite, pentru că provenea dintr-o familie săracă; ba chiar ar fi primit şi ceva bani de buzunar. Ar fi putut să iasă din nou în lume cu fruntea sus. Ar fi avut un viitor – dacă reuşea să intre, fireşte.

Lumina pălea. Nobu abia mai reuşea să vadă cartea pe care o ținea în mâini. Trase din pipă, amintindu-şi ziua geroasă când pornise către Biroul pentru Educație Militară să se prezinte la examene. Îşi ocupase locul, stând cu genunchii pe nişte rogojini înghețate într-o cameră mare şi goală, alături de ceilalți candidați, toți cam de vârsta lui. Frigul care-i pătrundea prin hainele subțiri îl făcea să tremure. Avea degetele atât de rebegite, încât îi fusese greu să mişte pensula ca să scrie.

Când îi venise rândul să fie ascultat, i se ceruse să citească cu voce tare din *Istoria neoficială a Japoniei* a lui Rai Sanyo, şi el îndreptase mulțumirile tăcute spre Taka pentru că-l ajutase cu învățătura. Susținuse apoi proba de aritmetică, după care fusese pus să compună o scrisoare către un prieten din oraşul lui de baştină, în care să explice de ce îşi dorea să urmeze cariera armelor. În final, făcuse față unui interviu şi trecuse printr-un examen fizic.

Apoi, tăcere. Îşi găsise câte o slujbă umilă, căutând să aibă mereu un acoperiş deasupra capului, să pună deoparte ceva bani şi să nu dispere văzând că timpul trecea şi nu primea nici o veste. La cinci luni după ce se prezentase la examene, sosise o scrisoare. O strânsese în mâini cu înfrigurare, nici nu îndrăznea să se uite la ea. În cele din urmă, ținându-şi răsuflarea, o desfăcuse încetişor. Fusese acceptat.

Nici nu-i venea a crede. Se putea oare ca norocul să înceapă în sfârşit să-i surâdă? Citise cuvintele iar şi iar până când se convinsese că avea în fața ochilor adevărul adevărat, că nu se înşelase câtuşi de puțin. Pe urmă chiuise, sărise în sus de bucurie, îşi pocnise călcâiele unul de altul şi se repezise într-o suflare să le scrie fraților şi tatălui şi tuturor celor pe care-i cunoştea. Cu mari eforturi strânsese bani să-şi cumpere o uniformă în stil francez: pantaloni gri, jachetă bleumarin cu tresă şi ciucuri galbeni, lenjerie, chipiu militar şi pantofi lucioşi de piele.

În prima zi de şcoală, străbătuse drumul până în cartierul Ichigaya, trecuse dincolo de porțile mărețe şi de terenuri şi se apropiase intimidat de clădirea cu trei etaje de pe deal – Academia Militară, o construcție mare de piatră, cu ziduri albe cum aveau doar depozitele, dar cu ferestre de sticlă şi uşi prinse în balamale, întocmai ca cele din Apus. Încăperile şi coridoarele răsunătoare îi dăduseră o senzație confuză, de entuziasm şi groază. Era convins că din acel moment viața lui avea să se schimbe pentru totdeauna.

Însă avea să-şi dea seama că admiterea la şcoală era doar începutul. Se număra printre ultimii din clasa cea mai de jos. Era ocupat de dimineața până noaptea cu studiul, exercițiile şi deprinderea artelor marțiale. Toți profesorii şi instructorii militari erau francezi pentru că, după cum se lăudau ei în fața studenților, armata franceză era cea mai bună din lume şi scopul lor era să facă din noua armată japoneză una la fel de bună. Prima obligație era să învețe limba franceză şi tot ce era legat de Franța – istorie,

geografie, munți, ape şi oraşe. Abia apoi puteau studenții să treacă la manualele de teorie şi tactică militară, toate scrise în limba franceză.

Nobu trăia întocmai ca un francez. În dormitor se odihnea pe un pat tare, nu pe saltea, stătea la masă pe scaun şi mânca diverse feluri franțuzeşti – supă, pâine şi carne, iar duminica, orez şi carne cu sos curry. Îi luase ceva timp să se învețe cu gustul cărnii, dar chiar şi aşa, în timp ce mai toți ceilalți studenți se plângeau că nu le place mâncarea, Nobu se simțea de parcă s-ar fi născut din nou, direct în paradisul de apus al lui Amida Buddha.

Numai că venise vacanța. Toți prietenii lui de la şcoală aveau un loc în care să meargă, dar nu şi el, şi-atunci se văzuse iarăşi silit să-şi găsească de lucru ca servitor, ca să o scoată la capăt.

„*À cœur vaillant rien d'impossible*“, mormăi el.

Se auzi un chicot. O mână micuță cu degete murdare şi unghii roase ateriză direct pe pagina din fața lui. Fata cu glas dulce îşi aplecă trupul moale, cu pielea umezită din pricina căldurii, şi se sprijini de el, învăluindu-l în arome ispititoare de santal şi aloe. Nobu se porni pe râs, recunoscându-se învins. Felinarele de la colțuri aruncau umbre lungi, iar în aer plutea un fum gros de tutun. Nu mai avea rost să se străduiască cu cititul.

— Măi să fie, aici avem unu' cu nasu-n carte, cântă vocea fetei.

Sub stratul alb de fard, suficient de gros cât să acoperi cu el peretele unui depozit, se ghicea o fețişoară neastâmpărată, cu bărbie ascuțită şi ochi cercetători. Era foarte tânără, n-avea mai mult de treisprezece ani.

— Dar mie-mi plac ăştia cu nasu-n carte, continuă fata pe un ton mieros, uitându-se la el cu ochi mari. Şi unde mai pui că e şi drăguț. Citeşti, nu-i aşa? Stăpânu' tău o să fie ocupat ceva vreme, să ştii. E Mori-*sama*, nu? Dă o petrecere mare, cu douăzeci de invitați. Cine ştie când o să întrebe de tine… da' nu curând.

— Ştii pe cine a angajat în seara asta? interveni cea de-a doua voce, râzând pe înfundate. Pe Segawa a noastră. Doar ce e mai bun pofteşte Mori-*sama*, doar pe Segawa a noastră, cea mai faimoasă curtezană din toată Yoshiwara – ba nu, din toată țara. E ca floarea de cireş, nimeni nu se poate compara cu ea. O să-l țină ocupat pe Mori-*sama* al tău până dimineața, pot să-ți spun de pe-acum! E o femeie care dărâmă castele, ruinează bărbați, îi face să se sfâşie unul pe altul; ea singură poate să pună în genunchi o națiune doar cu un foşnet de fuste. Bătrâna chicoti cu subînțeles: Da, ştim că tu n-ai cum să-ți permiți o femeie care dărâmă castele. Nu te văd ruinându-te pentru nimeni, fiule, n-ai avea ce să pui la bătaie ca să te ruinezi. Dar ai putea să-ți alegi o servitoare, o fată de ceainărie sau o băieşiță. Avem fete pentru toate buzunarele şi putem să facem un preț special pentru un flăcău frumos ca tine. N-am vrea să ajungi pe cine ştie ce alee împuțită cu vreo „pasăre de noapte“, sau cu vreo „rățuşcă de râu“, sau cu vreo femeie pe care-o poate avea oricine pentru o sută de *mon*-i, nu-i aşa? Ar fi păcat să pierdem un tânăr aşa drăguț ca tine. Femeia râse spart cu un glas de găină bătrână, iar fata chicoti pisiceşte.

Dinspre partea opusă a încăperii, unde Bunkichi şi Zenkichi – însoțitorii care lucrau pentru acelaşi stăpân ca şi Nobu – împărțeau un clondir de sake, se tot auzeau pufăituri. Din gurile celor doi atârnau pipe lungi.

— Ce vorbe mai sunt şi astea, mătuşică? întrebă Bunkichi.

Îşi lărgise centura şi jacheta de bumbac se tot desfăcea, dând la iveală pieptul costeliv, brațele slăbănoage şi coapsele lungi, cu oasele ieşite în afară. Servitoarele îl pipăiau admirativ.

— „Curtezană“, „distrugătoare dă castele“? În ziua de azi folosim cuvinte mai realiste. „Doamne dă închiriat“, nu aşa le zicem noi, fraților? Şi locşoru’ ăsta al vostru – e un „salon dă închirieri“, eu aşa aş zice. Iar acu’ dumneata eşti „doamnă“, nu „mătuşică“.

Tânărul luă o păstaie verde şi poroasă din farfuria care se afla în fața lui şi strivi între dinți o boabă fiartă de soia, după care trase un râgâit.

— De când te ştiu ai avut o minte ascuțită, răspunse femeia. Pe chipul ei veştejit se vedeau ochii negri, înguşti, care înregistrau tot ce mişca în jur: Oare cum îl numesc oamenii – Actul de eliberare a vitelor? se puse pe un râs fornăitor.

— Actul de emancipare a prostituatelor, zise Zenkichi, scoțându-şi pieptul în afară şi rostind silabele pe un ton pompos, de-a dreptul caraghios.

Era un tip cu față netedă şi un aer de mare dandy.

— N-a fost deloc prielnic pentru afaceri, asta e sigur, zise bătrâna pe un ton sec. Unele fete din alte case au profitat de ocazie şi s-au făcut nevăzute. Doar zeii ştiu pe unde le umblă acum picioarele. Dar casele cele mai bune, cum e a noastră, nu au avut nici un fel de probleme. Noi ne-am tratat fetele cu blândețe, de când mă ştiu. Fața i se încreți într-un zâmbet subțire: Dar ai dreptate, băiete. Astăzi nimeni nu mai e de vânzare, iar fetelor noastre le-am şters toate datoriile. Deşi, uşuratice cum sunt, nu fac decât să adune altele noi. Aşa că avem şi-acum nevoie de clienți, înțelegi tu – clienți cum ar fi dragul nostru Mori-*sama*; şi lumea pricepe vorbele vechi mai bine decât pe-astea noi.

Deci, iată-l din nou acolo în Yoshiwara, oraşul plăcerilor fără sfârşit, unde întunericul nu se lăsa niciodată, luminile nu se stingeau nici o clipă, iar pe străzi roiau mereu cete de petrecăreți. Se scurseseră ani buni de când venise prima dată pe-aici. Era doar un copil aşteptând răbdător în anticameră, în timp ce stăpânul irosea ceasuri întregi la etaj.

Când pornise pe urmele lui Mori-*sama*, trecând prin Poarta cea Mare şi de-a lungul Bulevardului Central alături de Bunkichi şi Zenkichi, locul i se păruse mai trist, mai țipător decât şi-l amintea. Vânzători de sake şi ghicitori stăteau unul lângă altul ghemuiți în praf, fete care lucrau în ceainării moțăiau prin câte un cotlon răcoros, în spatele obloanelor trase. Exista o singură tarabă cu mâncare, care scosese la vânzare boluri de tăiței călâi pentru servitorii din casele de plăcere. Scânteia de entuziasm, promisiunea unor posibilități fără limită se evaporase. Locul îşi pierduse strălucirea. Sau poate că el era cel care se schimbase, şi nu Yoshiwara.

Până şi celebra Casă a Conului de Pin arăta vădit ponosită. Rogojina era uzată şi jerpelită, balustradele erau stricate, panourile de hârtie pictată fuseseră peticite grosolan. Salonul de aşteptare, unde stăteau însoțitorii, era rece, umed, sufocant şi putea a mâncare râncedă şi aşternuturi murdare. De la etaj răzbăteau până la ei strigăte de fetişcană şi râsete chiuitoare, acorduri de *shamisen*, zvon de cântece şi dansuri, tot mai puternice şi mai dezlănțuite pe măsură ce noaptea se adâncea. Mai târziu, locul lor avea să fie luat de gemete, mormăieli şi țipete de extaz.

— Hei!

Fata cu față neastâmpărată încercă să smulgă cartea din mâna lui Nobu şi, când el o trase spre el, se rupse pagina. Bombănind, Nobu îndesă la loc cartea în geanta de pânză. „*À cœur vaillant rien d’impossible*“, repetă el pentru sine. Cuvintele erau ca o mantra. Îl ajutau să uite unde se afla.

— Nu-ți place să te distrezi? se tângui fata, trăgându-l de brâu.

— Îți pierzi vremea. Noi nu avem bani, zise Bunkichi. Nobu al nostru nici atât. Citeşte tot timpu’. Ar putea la fel de bine să fie călugăr.

— Poate că are el vreo persoană mai specială, zise fata înclinându-şi bărbia şi aruncând priviri viclene către Nobu.

— Hei, Nobu. Ai vreo slăbiciune pentru cineva, ce zici? întrebă rânjind Bunkichi. N-ai de ce să te ruşinezi. Mie-mi place dă Oshin, nu-i aşa?

O prinse din zbor pe servitoarea cea osoasă, cu faţă ciupită şi buza de jos ieşită în afară. Fata zorea spre bucătărie, cu treabă. Chicotind, se desprinse din mâna lui, lovindu-l cu pumnii:

— Hai spune-ne, cine e?

Nobu tăcea mâlc. Bunkichi se străduia să-l provoace la vorbă, ca să-şi poată bate joc de accentul lui; dar n-avea sorţi de izbândă.

Zenkichi interveni în discuţie umflându-se în pene.

— Io nu dau nici un ban, io iau ce vrea muşchii mei fără să plătesc un *sen*. Nu ştiu cum să mă scap dă ele, zău aşa. Zilele trecute îl aşteptam pe stăpân la un local dă pă centru. Mă apuc să mă plimb ca omu' p-acolo şi toate fetele strigă după mine: „Hei, frumosu'!“ Una sare pă mine – nu cine ştie ce mutră, da' o bunăciune. Ne ducem în spate la ceainărie şi o facem pă loc.

— Şi cum era fata? întrebă Bunkichi rânjind.

— Te trăgea în ea ca o caracatiţă…

— Te strângea ca o capcană, era strâmtă ca un portofel, continuă Bunkichi, lingându-şi buzele cărnoase. După care se opri şi în ochii lui îngustaţi apărură sclipiri lascive: Asta-mi aminteşte dă fata de la ceainărie pă care am cunoscut-o acu' vreo câteva zile. Câştigasem la cărţi şi mergeam cam clătinat prin Yoshiwara, cu portofelu' plin dă yeni. Când colo, uite-o şi pă ea, în spatele unei ferestre. O fată mică şi dulcică. Îşi aruncă ochii la mine şi cade lată. Şi-a dat seama băiatu' pă loc. Măi, p-aia s-o fi văzut, aia da caracatiţă! Voi ăştia staţi p-aici şi vedeţi cum merge treaba. Eu mă duc puţin să o salut. Doar o salut, pă bune.

— Doar o saluţi, frate Bunkichi? zise Zenkichi. Cum ai făcut şi data trecută, nu-i aşa, mă?

Nobu începu să râdă. Se obişnuise cu lăudăroşenia servitorilor, auzise multe poveşti din astea. Dacă ar fi avut şi el bani, poate i-ar fi cheltuit tot aşa, dar el trebuia să pună deoparte fiecare *sen* şi *mon* pe care-i primea. Şi, oricum, ar fi preferat să-i păstreze pentru ceva mai de soi. Nici măcar fata cu figură neastâmpărată nu era pe gustul lui. Luă geanta de pânză unde vârâse cartea la care ţinea atât de mult şi se îndreptă spre vestibul.

— Hei, nu ai voie să pleci. Un' te duci?

— Afară, mormăi el. Mă duc să arunc o privire pe-afară.

— Asta ce-a mai fost? strigară servitorii, rânjind satisfăcuţi. Nu-nţelegem boabă din ce spune! Aoleo, i-auziţi la ăsta. Tre' să scapi de accentul ăla. Acasă n-ai decât să vorbeşti cum vrei, da' aici, în Yoshiwara, tre' să vorbeşti finuţ. Şi tu zici că eşti un bădăran, nu alta!

— Eu am înţeles tot ce a zis, interveni fata care stătuse rezemată de el. Şi, la urma urmei, ce-mi pasă cum vorbeşte? Arată mult mai bine decât voi doi la un loc.

Nobu se ghemui morocănos în faţa uşii de la intrare, cu pipa îngustă înfiptă între dinţi. Scăpără cremenea.

Felinarele roşii străluceau de-a lungul Bulevardului Central, încât strada părea la fel de luminoasă ca şi în timpul zilei. Cot la cot, vedeai mişunând bărbaţi îmbrăcaţi ca pentru o noapte de distracţie în oraş şi femei bătrâne cu feţe stafidite, care îi trăgeau de mânecă pe trecători.

— Casa Yamato, domnii mei, încercați ofertele noastre! Tinere în floare la prețuri doborâtoare! puteai auzi de pe-o latură a străzii o voce cu triluri tremurătoare.

— Casa Kano, poftiți pe aici, croncănea altă voce, din partea opusă. Femei tinere şi frumoase, carne fragedă şi fremătătoare, la dispoziția plăcerilor dumneavoastră. Măiestria lor e fără limite!

— Prețuri reduse pe toată linia, cârâia alta. Numai prospături. O cană de sake şi un bol de supă din partea casei!

Ghicitori şi telali strigau cât îi ținea gura, negustori ambulanți cu gravuri în lemn colorate menite să stârnească poftele – ce întruchipau clienți şi prostituate cu organe sexuale nefiresc de mari îmbârligați în tot felul de poziții care mai de care – îşi fluturau marfa în fața privirilor indiferente ale trecătorilor. Când se făcu un mic culoar prin mulțime, Nobu întrezări cuşca cu ferestre mici de hârtie a bordelului de pe partea cealaltă a bulevardului şi fetele cu fața boită, în chimonouri de prost gust, stând înăuntru înghesuite şi privind afară în noapte sau cântând fără oprire la *shamisen*.

Erau şi barbari, mai mulți decât văzuse el vreodată pe-acolo – doar că acum, îşi zicea el pentru sine, formula politicoasă era „oameni din afară“ –, țopăind în sus şi-n jos cu mersul lor greoi şi holbându-se la fetele din cuşcă, cu ochii lor mari şi rotunzi, care parcă stăteau să le iasă din cap. Veneau acolo oameni de tot felul: cei mai mulți păreau uriaşi, dar mai erau şi dintre cei mai mititei, unii erau graşi, alții subțiri, cu piele rozalie, ciocolatie sau chiar neagră, dar toți la fel de urâți şi păroşi, cu trăsături îngroşate şi nasuri grotesc coroiate.

În aer pluteau arome de țipar fript, chiftele de peşte şi vrăbii puse la frigare, una mai apetisantă ca alta, amestecându-se cu praful, sudoarea şi parfumurile ațâțătoare, cu danfurile înțepătoare care răzbăteau când şi când dinspre canalizare.

Nobu inhală cu nesaț mirosul de tutun bine aromat, scoase o dâră de fum şi o urmări cum se topeşte în aerul dimprejur. Acum, când era atât de cald, bumbacul grosolan de la ceafă îi irita pielea. Luă o mână de tutun, o rulă între degete, după care o îndesă în vatră şi mai trase o dată, rozând gânditor tija pipei. Îl apăsau multe griji. Fratele lui Kenjiro căzuse iarăşi bolnav. Doi dintre frați veniseră în sud şi reuşiseră să-şi găsească o căsuță la Tokyo, însă acum tot el trebuia să-i ajute şi cu plata chiriei, şi să cumpere medicamente pentru Kenjiro. Tatăl lui şi Gosaburo aveau şi ei nevoie de bani acolo, în nord. Toți lucrau cât îi țineau puterile, dar pentru moment el era în postura cea mai favorabilă câştigului – era în vacanța de vară, trebuia să profite şi să strângă cât de mult putea. Curând avea să se întoarcă iar la cazarmă, unde îl aşteptau examenele. Dacă nu reuşea să le treacă, se trezea iar azvârlit cât colo şi-atunci ce s-ar mai fi ales de familia lui, care depindea de el?

Învățătura şi câştigul. La asta trebuia să-i stea mintea. *À cœur vaillant rien d’impossible.*

Brusc ajunse până la el sunetul unei voci voioase şi puse pe şicane, care se ridica deasupra țăcănitului sandalelor de lemn, a babiloniei de strigăte şi râsete.

— Hei, Yamahawa, ce faci? Ne-am cam făcut de cap în noaptea asta, nu-i aşa? Ultimul rând de băutură era cât pe ce să mă pună jos.

Undeva, într-un cotlon al memoriei lui Nobu se stârni o mişcare. Cunoştea bine vocea tărăgănată şi mulțumită de sine, dar nu ştia de unde s-o ia nici să-l pici cu ceară.

Ascultă cu luare aminte, dar vocea se pierduse. Pe urmă o auzi din nou, plutind peste marea de capete negre care înaintau săltat în direcția unde se afla el. Vorbea în graiul din Edo, dar cu accente nazale ca la Kyoto.

— Dimineața n-aş fi reuşit să ies de aici dacă nu m-ar fi aşteptat băiatul cu ricşa la poartă. Suzuki, nici tu nu arăți prea vioi astăzi, zău aşa.

Răspunsul fu înghițit de larma generală.

Nobu studia cu atenție droaia de oameni, în căutarea unui chip cunoscut. Vocea se apropia.

— Ce-avem acolo? Nu e cumva micuța Ayame? Avea tonul unui bărbat care vorbeşte cu un copil sau cu o femeie sau cu un câine: Ia uitați-vă ce mare s-a făcut! Mâine, poimâine îşi sărbătoreşte prima noapte, nu? Oare cine are să împartă aşternutul cu ea în prima noapte?

De data asta răspunsul ajunse la urechile lui Nobu.

— Nici n-o să credeți când o să aflați cine-i norocosul, Eijiro-*sama*!

Bineînțeles. Eijiro. Fratele lui Taka. Nobu ştia bine că Eijiro era unul dintre stâlpii cartierelor de plăceri. Chiar se mira că nu dăduse peste el până atunci.

Când se dezmetici, Nobu se trase înapoi la adăpostul întunericului. Îşi aducea prea bine aminte accentele acelei voci. Îi răsunau şi acum în minte cuvintele aspre, lătrate: „Hei, tu, astea-s cizme curate? Ar trebui să le cureți până-ți vezi mutra în ele. Mama spune că te-a prins iar citind. Crezi că noi te plătim ca să citeşti?“ Când zbiera la Nobu, în glasul lui Eijiro nu se simțea nici cea mai mică urmă de bunăvoință. „Nu mă plătiți deloc“, mormăise Nobu. Tresări şi acum amintindu-şi că, pentru cuvintele cu pricina, încasase o scatoalcă zdravănă peste cap. „Te hrănim, te ținem în casă, ce mai vrei? Ai ajutat-o pe mama o dată, dar ce, o să ținem o casă doar cu fapte de milostenie? Voi ăştia veniți din nord sunteți o şleahtă de proşti, leneşi şi stricați până-n măduva oaselor. Fii pe pace, găsesc eu cum să scap de tine. Crezi că o să ne fie greu să găsim alt servitor? Sunt pe toate drumurile.“

Într-o cascadă de plecăciuni linguşitoare, mulțimile se separară şi Nobu zări un cap ițindu-se pe deasupra celorlalte. Chipul cu ochi lăsați şi buze pline îi era bine cunoscut. O față pătrățoasă, cu fălci grele, de parcă ar fi avut şi ceva sânge străin, o idee mai lată, mai cărnoasă decât şi-o amintea, dar, fără îndoială, era fața lui Eijiro. Înainta țopăind într-un chimono elegant, înclinându-şi capul când la stânga, când la dreapta, ca un *daimyo* trecând printre supuşii lui. Pe urmă, cu o ridicare de sprânceană, îşi duse ostentativ mâna la guler şi scoase de acolo un obiect care scânteia ca aurul la lumina felinarelor.

— Eiji-*kun*, asta e pentru mine? cântă o voce mătăsoasă. Asemenea lucruri nu se văd prea des pe-aici. Cum îi spuneți – ceasornic? Nu mi-l dați mie?

Între capetele negre şi robele mohorâte apăru un vârtej de culori. Pe lângă Eijiro se strecura grațios o siluetă elegantă, îmbrăcată în mătăsuri strălucitoare, cu o coafură impresionantă prin dimensiuni, din loc în loc susținută cu ace de păr scânteietoare. Din locul unde se afla, Nobu mai zărea un chip de porțelan, nişte ochi alungiți ca de vulpe şi nişte buze ca petalele de camelie. Se auzeau murmure pătimaşe şi strigăte gen „Tsukasa-*sama*, Tsukasa-*sama*, pun deoparte fiecare yen pe care-l câştig“, „Tsukasa-*sama*, aşteaptă-mă, am să-ți răscumpăr libertatea într-o bună zi“. Deci asta era faimoasa Tsukasa – mult mai cunoscută decât Segawa, de la Casa Conului de Pin care, după cum umblau vorbele şi şoaptele, începea să se cam ofilească.

— Ai avut noroc la cărți, Eijiro? strigă o voce din mulțime.

Eijiro continua să înainteze, cu buzele lățite într-un zâmbet trufaş. Trecu mai departe fără să se uite în direcția lui Nobu.

Nobu se strâmbă. Aerul acela plin de sine îi stârnea prea multe amintiri. Retrăi momentul când poarta mare se trântise în urma lui şi fără să vrea se gândi la Taka, la ochii ei mari şi la chipul de fetişcană nevinovată. Fusese bună cu el. Avusese încredere în el când nimeni altcineva n-o făcuse.

Se apropia din nou Tanabata, singura zi din an când prințesa țesătoare şi ciurdarul, îndrăgostiții cu destin tragic, se puteau întâlni. Era o sărbătoare respectată cu fervoare aici la Yoshiwara, unde dragostea

şi tot alaiul ei romantic erau nespus de prețuite. Când se gândi la Taka, simți o durere în inimă. Îşi îndreptă umerii. Acum avea o viață nouă; toate astea țineau de trecut.

Pe stradă continuau să treacă rânduri-rânduri de oameni, dar atmosfera se schimbase. Vocile căpătaseră un ton ostil. Un mănunchi de capete se strângea tot mai aproape în jurul unei siluete masive.

— Ce faceți aici? întrebă Eijiro. Nu ne mai îmbrânciți de colo-colo!

Drept răspuns, vocile mârâiră amenințător printre dinți în graiul de nepătruns al plebei din Edo. Nobu trăise ani de zile în zona cenuşie a oraşului şi înțelegea destul de bine ce mormăiau.

— Bă, tu ăla mare. Te-a trimis tac'tu p'aci, nu? Dă bănuți, tăticu', aşa… Bănuți grămadă, cum s-ar zice.

— Nu-l amesteca pe tata în tărăşenia asta, câine care n-are habar de nimic, zise Eijiro arătându-şi colții.

Se pare că şi el înțelegea.

— Pă cine faci tu câine? Ia-ți labele dă pă Tsukasa. Bădărani de-alde voi veniți aci, ne luați oraşu' şi femeile, vă to' plimbați p'aci, parc' ați fi stăpâni. Ia să vă duceți voi pă tarlaua voastră dă cartofi dă unde ați venit!

Se porniră țipete, apoi se auziră bufnituri şi zgomot de trupuri împinse şi de picioare care zgâriau pământul, urmate de pârâituri de țesătură sfâşiată şi strigătul indignat al unei femei. Nobu şovăia. Eijiro îi era duşman pe vecie, avea toate motivele să-l deteste. Îl bătuse, îl aruncase în stradă şi mai era şi fiul generalului Kitaoka, pricina tuturor nenorocirilor din nordul țării. Dar era frate cu Taka. Şi rămăsese de unul singur. Nobu n-avea cum să se țină deoparte şi să-i lase pe bătăuşi să-l omoare.

Se ridică în picioare şi se aruncă în mijlocul mulțimii de spectatori care se holbau de pe margine, împingând cât colo mătăsuri umede şi trupuri asudate. Oamenii se clătinară şi se dădură înapoi protestând, înjurându-l în gura mare.

Eijiro era împresurat de o bandă de tineri înarmați cu bâte şi cuțite. Unii erau în jachete de bumbac, alții aveau pe ei doar cârpa din jurul coapselor. Pe piept, pe spate şi pe coapse li se vedeau tatuajele scăldate în luciu de sudoare. Eijiro stătea în fața lor înfruntându-i, gata de atac. Din câte vedea Nobu, nu avea la el nici o armă. Tsukasa se ținea lângă el şi degetele ei frumoase strângeau hotărât mânerul unui pumnal, pe jumătate afară, pe jumătate încă ascuns în *obi* şi buzele stacojii ale femeii se strânseseră într-un rânjet disprețuitor. Prietenii lui Eijiro se făcuseră nevăzuți imediat ce pricepuseră că lucrurile vor lua o întorsătură neplăcută.

Nobu năvăli printre ei cu capul înainte: îi împingea cât colo, călca peste cine nimerea. Vreo doi inşi se rostogoliră pe jos ca nişte păpuşi Daruma, după care băiatul luă poziție lângă Eijiro.

Bătăuşii îşi încleştară pumnii şi se înfipseră bine pe picioarele depărtate, gata de atac. Erau vreo zece, doisprezece. Dac-ar fi sărit toți deodată pe el şi pe Eijiro, amândoi ar fi fost la mare ananghie. Dar ceva îi spunea lui Nobu că, dincolo de tatuajele belicoase, erau doar nişte golani cu ochi vicleni şi picioare crăcănate dornici să se arunce asupra unei ținte uşoare cum era Eijiro, dar şi să se facă nevăzuți dacă ar fi existat cumva riscul să o pățească şi ei.

Priviri întunecate şi grele se întoarseră spre el şi se întrebă dacă nu cumva, de data asta, îl părăsise norocul. Un tip cu piele smeadă şi frunte îngustă îşi bombă pieptul costeliv de parc-ar fi fost un cocoş de luptă.

— Dispari, băiete, dacă nu vrei s-o încasezi! mârâi el.

Nobu se ținu tare pe poziții.

— Zece la voi şi unu la el? mormăi el. Când era vorba să molfăie vorbele ca un tâlhar de la oraş era în stare să se ia la întrecere cu cel mai grozav dintre ei: Adunătură dă laşi. Vreți bătaie, sun’ şi eu p-aci!

— Eşti dân nord, nu-i aşa, mă băiete? veni răspunsul răguşit. Ce ți-e dă iei partea lu’ ticălosu’ ăsta cu față dă cartof? N-ai habar cine mi-e? Tac-su e şef păste generalii ăia dân sud dă i-a hăcuit p-ai tăi.

— Războiu’ a fost dă mult. Mai lăsați nordu’ şi sudu’. Dați-i pace!

Oamenii se strângeau şi mai vârtos în jurul lor, răsucindu-şi bâtele. Deodată se auziră nişte strigăte:

— Hei, ce faceți, ce se-ntâmplă acolo?

Mai mulți bărbați vânjoşi, cu mâneci legate ca pentru luptă îşi croiau drum către ei – poliția din Yoshiwara. Scandalagiii se priviră în tăcere, se balansară când pe-un picior, când pe altul şi într-o secundă se făcură nevăzuți în mulțime.

Nobu se răsuci pe călcâie. Era cazul să se întoarcă repede în locul de unde plecase, înainte să întrebe Mori-*sama* de el, înainte ca Bunkichi şi Zenkichi să observe că lipsea. Dacă nu umbla cu băgare de seamă, risca să-şi piardă slujba şi nu-i fusese uşor să o găsească. În plus, era nerăbdător să dispară ca să nu-i dea lui Eijiro răgaz să-l recunoască. Nu uitase bătăile pe care i le administrase fostul lui stăpân.

O mână zdravănă i se lăsă brusc pe umăr.

— Te-ai ocupat pe cinste de bandiții ăia, omule. S-au împrăştiat de cum te-au văzut. Îți sunt dator. Lasă-mă să-ți fac cinste cu cină şi cu o femeie! Eşti o figură bine-cunoscută pe-aici, nu-i aşa?

Neavând încotro, Nobu se întoarse spre el. Eijiro zâmbea. Era limpede că nici nu-i trecea prin cap cine era salvatorul. Trecuseră doi ani de când nu se mai aflaseră față în față. Nobu era pe-atunci un puşti slăbănog de şaisprezece ani, un biet servitor, ființă practic invizibilă, care abia se învrednicea a fi socotit om în ochii stăpânului său. Acum era un bărbat în toată firea, înalt şi musculos. Cât despre Eijiro, el era tot rumen la față şi cu obraji cam fleşcăiți – exact aşa cum şi-l amintea.

Expresia de pe chipul lui Eijiro se schimbă brusc. Îi căzu falca. Îşi trase repede mâna de pe umărul lui Nobu şi făcu un pas înapoi.

— Nu se poate. Eşti… Nobu, nu-i aşa?

Nobu se blestemă în gând. Ar fi fost mult mai bine dacă n-ar fi acționat atât de impetuos. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca omul ăsta să dea de urma lui. Nu mai voia să aibă deloc de-a face cu el sau cu familia lui.

— Kitaoka-*sama*. La dispoziția dumneavoastră, domnule.

— Mi-ai salvat pielea, tinere Nobu, zise Eijiro, căutând să pară că vorbeşte cu toată sinceritatea. Probabil că e parte din karma ta să apari mereu când nu se-aşteaptă nimeni. S-ar zice că specialitatea ta e să sari în ajutorul celor din neamul Kitaoka.

Nobu dădu scurt din cap, gândindu-se cum să plece mai repede de-acolo. Era clar că Eijiro se simțea stânjenit. Trebuia să scape cumva cu fața curată, iar Nobu n-avea nici o intenție să-i dea o mână de ajutor.

— Toată lumea e bine? întrebă Nobu. Familia, onorabila dumneavoastră mamă?

— Toată lumea e bine. Eijiro îşi îngustă privirea: Ți-o aduci aminte pe surioara mea cea nesăbuită, Taka? O să se mărite cât de curând – o alianță excelentă cu moştenitorul casei Shimada.

Nobu încremeni. Rămase complet nemişcat, cu privirile în pământ. Zgomotul paşilor, chiotele, muzica şi petrecerile – toate se îndepărtau. Era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat. Îl învălui brusc amintirea tuturor acelor clipe – lecțiile de citit şi de scris, blândețea ei, zilele fericite pe care le petrecuse în reşedința din Shinagawa. Fusese absolut convins că lăsase totul în urmă, dar acum era clar că se simțea

lovit. Numai că n-avea nici un rost să-ți doreşti ca lucrurile să fi stat altfel. Nici părerea de rău, nici dorul nu-şi aveau locul aici. Îşi înghiți saliva.

— Felicitări, zise el, plecând capul cu un zâmbet aparent nepăsător – cel puțin aşa spera el. Nu-şi dorea câtuşi de puțin să-i dea lui Eijiro satisfacția de a-i sesiza spaima: Vă rog să-i urați multă fericire din partea mea. Şi să transmiteți cele mai bune urări stimatei dumneavoastră mame.

— Dar tu, Nobu? Ce faci în cartier? Nu ştiam că şi tu te-nvârți pe aici, prin Yoshiwara.

Eijiro îşi deschise larg brațele cuprinzând în gestul lui lampioanele luminoase, cuştile înțesate de prostituate, mulțimile care acum se fereau din calea unei procesiuni în mijlocul căreia o curtezană gătită foc înainta fălos, cocoțată pe nişte sandale cu talpă de lemn foarte înaltă. Băiatul se văzu nevoit să ridice tonul ca să se facă auzit peste toată hărmălaia.

— Sunt aici cu treabă, zise Nobu încruntat. Îmi aştept stăpânul.

Tsukasa îl trase pe Eijiro de mânecă.

— Eiji-*kun*, se face târziu. Dă-i omului nişte bani şi hai să plecăm.

Nobu scoase un suspin de uşurare. Tocmai se pregătea s-o şteargă, când din mulțime se desprinse un chip urât şi turtit, cu buzele ieşite în afară.

— Nobu! Aici erai!

Bunkichi rânjea, însă se opri scurt şi se schimbă la față când dădu cu ochii de burta prosperă a lui Eijiro şi de hainele lui scumpe. Se făcu brusc mai mic şi îşi plecă fruntea: Mă iertați, domnule, mormăi el. Vă supără cumva flăcău' ăsta? Nobu, sper că nu intrăm iar în vreun bucluc, băiete?

— Nici gând, răspunse Eijiro. Suntem cunoştințe vechi. Mi-a dat o mână de ajutor.

Bunkichi îşi răsuci capul şi aruncă o privire întrebătoare către Nobu. După care făcu o plecăciune ca la carte:

— Bunkichi, prea nevrednic servitor în casa lui Mori Ichinosuke, zise el bombându-şi pieptul.

— Mori-*sama*. Îl cunosc bine, zise Eijiro. Stăpânul vostru e pe-aici?

După care rânji larg când citi pe fața lui Bunkichi răspunsul că, într-adevăr, stăpânul se afla chiar acolo, în Yoshiwara, dar acum era prins cu altele.

— Tânăru' Nobu e cea mai nouă achiziție a noastră, zise servitorul. Mă bucur că v-a fost dă folos. Sunt mulți bandiți care bântuie pe-aici, adăugă el solemn. Un om bogat ca domnia voastră trebuie să fie cu băgare dă seamă, domnule.

Când se întoarse să o ia din loc, Nobu simți o furnicătură între omoplați. Privirea lui Eijiro îi sfredelea spatele. Era clar că omul îi purta o ură nestinsă. Nu conta deloc faptul că-l salvase. Va trebui să se asigure că nu mai iese niciodată în calea lui.

Numai că revederea asta îi adusese din nou în suflet chipul surorii lui, Taka. Îşi tot zicea hotărât că nu e cazul să se poarte ca un prost. Va trebui pur şi simplu să o uite iar, şi cât mai repede. Cea mai bună metodă era să se piardă în brațele fetelor din Yoshiwara. Spre deosebire de Taka, ele erau de vânzare, mai cu seamă fata cu chip neastâmpărat.

Cu un aer mohorât, o luă înapoi spre Casa Conului de Pin, pe urmele lui Bunkichi.

9

— Fără tine am să mă simt tare singură, Taka, se văicărea Fujino, înfigând acul în țesătura chimonoului la care lucra. Trase ața, făcu nod şi tăie firul cu îndemânare: Haru locuieşte în altă parte, şi în curând nici una din voi n-o să-mi mai fie prin preajmă. Cu cine o să mai vorbesc eu după ce pleci şi tu?

Taka îşi strânse buzele şi înălţă din sprâncene. E aranjamentul dumitale, mamă, îşi zise ea. Eu n-am nici un amestec. Însă tăcu mâlc. N-avea rost să spună ceva.

Stăteau împreună prieteneşte, terminând ce mai aveau de cusut, în vreme ce servitoarele se învârteau prin încăpere, măturând sau ştergând praful. Lumina pătrundea lin prin paravanele de hârtie. La bucătărie, alţi servitori trebăluiau de zor punând la loc vasele de la micul dejun.

— Te asigur că ai să-mi mulţumeşti până la urmă, spuse Fujino, lăsând lucrul de mână, luându-şi evantaiul şi fluturându-l energic. N-ai nici un motiv să fii tristă. Ce-ar fi dacă am lua două ricşe şi ne-am duce chiar acum în Ginza, la magazinul Ebisuya? O să-l luăm prin surprindere pe domnul Kawakami! Are tot felul de mătăsuri, una mai minunată ca alta! Putem să aruncăm o privire în catalogul lui de modele şi să comandăm o rochie splendidă la croitorul ăla din Yokohama. Dacă ai să fii soţia lui Masuda-*sama*, trebuie să înveţi cum se conduce o casă. Doamna Masuda o să te instruiască întocmai ca la carte, dar ar fi şi mai bine să ştii câte ceva dinainte. Dă-mi voie să-ţi spun un secret. Când eşti nevasta unui om bogat, viaţa nu se reduce doar la muncă şi iar muncă. Ai să comanzi mătăsuri, ai iei masa în oraş, exact cum facem acum. Şi, dacă tot a venit vorba, am o idee!

Scăpă evantaiul şi bătu din palmele grăsuţe.

— O să mergem să vedem cum e tocana de vită de la Nishikawa. Abia s-a deschis şi mătuşa Kiharu, prietena mea dragă, mi-a spus că e un local pe care trebuie să-l frecventeze orice persoană care se respectă. E cazul să treci peste aversiunea faţă de carnea de vită. Toată lumea bună mănâncă vită.

Lăsă lucrul de mână, strecură evantaiul în *obi*, unde îi era locul, se ridică în picioare şi se îndepărtă păşind uşor pe tatami.

În interior pătrunseră plutind sunetele din grădină – ţârâitul greierilor, ciripitul păsărilor, susurul apei, pocnetul sec al ţevii de bambus din bazin. Grădinarii stăteau unul lângă altul mestecând cu zgomot, schimbând câteva vorbe între ei, ţăcănind din foarfeci sau hârşâind cu greblele prin pietriş.

Poate că mama avea dreptate, îşi zise Taka în sinea ei. Făcea mare caz din nimic. Masuda-*sama* părea să fie un om la locul lui, deşi ei nu-i plăcuseră tonul condescendent pe care-l folosise când îi corectase greşeala de limbă engleză şi nici aerul arogant pe care şi-l lua când se adresa servitorilor. Dar toate astea n-aveau nimic de-a face cu el, de fapt. Nu conta nici cât de bogat era. Ea nu avea nevoie decât de un prilej care s-o ajute să-şi deschidă larg aripile, şi nu doar ca să-şi ia zborul dintr-o cuşcă într-alta.

Numai că n-avea nici o cale de scăpare. Fujino era foarte ocupată cu planurile de nuntă: stătea de vorbă cu proprietarii de lectici, alegea mătăsuri pentru chimonouri care să se ridice la înălţimea ocaziei solemne şi făcea pregătiri pentru un banchet uriaş, la finalul căruia Taka urma să ocupe o lectică încă şi mai somptuoasă decât cea a lui Haru. Uşa lăcuită s-ar închide şi, când avea să se deschidă din nou, ea s-ar afla la reşedinţa lui Masuda-*sama*. Încercase iar să protesteze şi să-şi pledeze cauza, dar în zadar. Mama ei îi tot spunea că e cea mai bună ocazie care s-ar fi putut ivi vreodată şi că ea cunoştea perfect interesul propriei fete. Mai bine decât Taka însăşi.

Probabil că avea dreptate. Sentimentele ei de îngrijorare şi de spaimă erau cât se poate de neîntemeiate având în vedere faptul că se mărita cu un bărbat pe care nu-l cunoştea deloc, dar, odată ce va deveni soţia lui Masuda-*sama*, totul va fi bine, fără îndoială.

— „Când vine iarna, primăvara nu poate fi prea departe“, murmură ea.

Se aplecase iar asupra lucrului de mână, când îi ajunseră la urechi nişte sunete neaşteptate – dinspre cealaltă parte a casei se auzeau voci ridicate, apoi se opriră brusc şi se lăsă o tăcere de rău augur.

Îşi făcu apariţia Okatsu, înaintând prin spaţiul vast al încăperilor deschise. Servitoarea se lăsă pe genunchi lângă ea şi pe feţişoara ei drăgălaşă se vedeau urme de îngrijorare.

— Onorabilul dumneavoastră frate a sosit acasă.
— Ceva s-a întâmplat, cu siguranță. Nu se întoarce niciodată înainte de miezul zilei.
— Cred că e mai bine să vă duceți acolo.

Fujino şi Eijiro stăteau față în față la o masă, discutând aprins, cu voci scăzute. Erau atât de prinşi în discuție, încât nici nu băgară de seamă că Taka îi făcuse semn servitoarei să plece şi se aşezase pe genunchi lângă ei.
Fujino stătea şi ea pe genunchi, cu spatele uşor curbat.
— Dragul meu fiu, chiar nu cred… începu ea cu gânguritul ei amăgitor de gheişă. Brusc, se schimbă la față şi se aplecă înainte: N-am să te las să ne faci casa de ocară.
Taka tresări. N-o auzise niciodată pe mama ei vorbind atât de vehement. Eijiro stătea tolănit pe rogojini ca o balenă eşuată. Era îmbrăcat cu aceeaşi robă arătoasă pe care o pusese pe el când plecase spre cartierul plăcerilor. Făcută din taftaua cea mai fină şi cu căptuşeala brodată. Una dintre mânecile ample şi luxoase ale veşmântului era sfâşiată şi atârna pe umăr.
— Uiți ceva, mamă, mârâi el ridicând glasul.
Fața lui lată se întunecase, iar pe frunte avea o încruntătură încăpățânată. Fujino ridică mâna, făcându-i semn să vorbească mai încet. Nu se cădea să se certe în fața servitorilor.
— În absența tatălui meu, eu sunt stăpânul casei. Îți port respectul cuvenit, dar eşti totuşi femeie. E de datoria dumitale să-mi asculți poruncile.
— N-ai decât să spui ce-ți place, fiule. Nu avem bani. Tatăl tău e plecat de ani buni şi spune-mi tu cât de des avem veşti de la el. Mă străduiesc din greu să țin casa pe linia de plutire. Iar Taka se mărită şi trebuie să pregătim zestrea.
Taka se întrebă dacă spunea adevărul. Poate că din pricina asta era atât de nerăbdătoare să o mărite cu Masuda-*sama* – pentru banii lui.
— Tsukasa e cea mai renumită curtezană din oraş, mamă. Sunt sigur că şi dumneata ai auzit de ea.
Taka se uită spre el surprinsă. Oare chiar vorbea despre faimoasa Tsukasa? Multe fete de la şcoala aveau reproduceri după litografia făcută de Kuniteru care o înfățişa pe acea femeie, cu silueta ei incredibil de subțire şi de elegantă. Toată lumea îi studia chimonourile şi maniera modernă în care le purta. Coafura ei îndrăzneață în stil pagodă, ridicată deasupra urechilor ca aripile unei case, era ultima modă. Chiar şi Fujino îşi aranja câteodată părul în stilul consacrat de Tsukasa. Existau şi fotografii cu ea stând aşezată pe un scaun, parcă făcute să le arate tuturor că civilizația şi lumina pătrunseseră şi în Yoshiwara.
— Totul e gata aranjat. Am negociat condițiile, zise Eijiro nerăbdător. Familia noastră se va acoperi de ruşine dacă eu nu mă duc cu banii. În schimb, dacă mi-o iau pe Tsukasa drept concubină, casa noastră o să aibă parte de toată gloria, te asigur, mamă.
Fujino îşi izbi evantaiul de tatami, stârnind norişori de praf.
— Nesăbuitule. O să aducă doar ocară şi nimic altceva.
Taka nu o văzuse niciodată atât de furioasă:
— Tu n-ai soție. Atunci cum să ai concubină? Nu suntem decât a doua casă a tatălui tău şi avem obligații cu atât mai mari să ne păstrăm respectabilitatea. Uită-te la tine! Te iroseşti pe nimic, nu faci decât să bei şi să umbli pe la femei. Faci de ruşine numele tatălui tău. Şi hainele astea scumpe, uite cum s-au sfâşiat. Nu pot să cred că fiul meu s-a putut lăsa prostit de o târfă, şi încă una din Yoshiwara. Dacă ar şti tatăl tău, nici nu te-ar mai recunoaşte drept copilul lui.

Eijiro se ridică, se lăsă pe genunchi şi izbi cu pumnul în masă. Ceştile de ceai zăngăniră pe farfurioare.

— Nici dumneata n-ai fost altceva decât o gheişă, mamă, ai uitat? Tata ți-a răscumpărat libertatea. Iar dumneata îmi refuzi privilegiul unui gest asemănător?

— Eu am fost gheişă din Gion, din clasa cea mai selectă, se rățoi Fujino. Noi, gheişele, avem stil şi ştim multe lucruri de care putem fi mândre. Suntem cu totul altfel decât aşa-numitele curtezane. Îşi plecă ochii: Zilele de glorie ale florii şi salciei[11] sunt de mult apuse. În momentul de față, Yoshiwara este doar un fel de ghiveci banal, iar curtezanele de acolo sunt nişte simple prostituate care-şi dau aere. Tsukasa asta a ta te ține legat de testicule. Pe tine te-a atras doar ce are ea între picioare. Dar nu e ea de nasul cuiva ca fiul generalului Kitaoka. Tare aş vrea să mai fie printre noi fratele tău, Ryutaro. Lui nici în vis nu i-ar fi venit asemenea idei.

11. Denumire tradițională a lumii gheişelor. (N. tr.)

Chipul lui Eijiro se înnegri şi bărbatul îşi încleştă pumnii grei până i se albiră oasele. Trase aer în piept.

— Cuvintele dumitale sunt aspre, mamă, dar recunosc că au o sământă de adevăr. E adevărat că Yoshiwara a decăzut, de când cu „Actul de eliberare a vitelor“. Femeile de-acolo sunt de speță mai joasă, mult mai joasă. De-asta trebuie să-i cumpăr libertatea. O femeie ca ea merită o viață mai bună.

Se aplecă în față şi se uită drept la Fujino pe sub sprâncenele groase. Ochii i se îngustaseră:

— Şi, dacă vrei să ştii, am fost atacați de o bandă de cartier, de-asta mi s-a rupt mâneca.

— Ați fost atacați? Fujino păli. Dragul meu fiu, ți-am spus că n-ar trebui să mai umbli prin asemenea locuri periculoase. Ce s-a întâmplat? Ai pățit ceva?

— Erau vreo zece, doisprezece – păreau amatori de jocuri de noroc sau negustori ambulanți. Au răsărit din mijlocul mulțimii şi ne-au tăiat calea. Bărbați voinici, plini de tatuaje, cu bâte şi cuțite. Veniseră după Tsukasa. Toată lumea mă invidiază, toți îmi poartă pică pentru că e a mea. Nici măcar nu-mi luasem sabia, dar ştiam că pot să le fac față cu mâinile goale. Iar Tsukasa – ar fi trebuit să o vezi cu ochii tăi, mamă, cum stătea cu mâna ei delicată pe pumnal. A fost magnifică – atât de calmă, atât de curajoasă. Ai fi fost mândră. E o femeie pe placul inimii dumitale.

— Vrei să spui că i-ați alungat doar tu şi târfa asta a ta? Pe buzele lui Fujino apăru o tresărire de neîncredere: Pe cei zece sau doisprezece, cum ai spus, cu bâte şi cuțite? Un flăcău gras ca tine şi fără nici o sabie măcar? Tu nu eşti tatăl tău, atâta lucru ştiu sigur.

Izbucni într-un hohot de râs, cum făcea mereu când fiul ei cel îndărătnic venea cu vreuna dintre poveştile lui; nu era un râs de clopoțel, râsul ei de gheişă, ci un hohot puternic, strident.

Şi Taka se holba la Eijiro. Tânărul se încruntase, se juca cu marginea robei, îşi ferea ochii. Recunoscu pe loc aerul acela plouat. Mai era ceva, ceva ce rămăsese nespus.

— Uite, mamă, nici măcar nu s-a murdărit. Nu s-a bătut cu nimeni. E o poveste scornită. Sau a fost cineva care i-a sărit în ajutor.

Eijiro se răsuci spre ea.

— Tu să nu te bagi, surioară. Se încruntă şi mai tare: E adevărat. Am fost atacați, dar am avut şi puțin ajutor.

— Ați avut ajutor?

— Dacă e să mă-ntrebi pe mine, probabil că e unul de-al lor. Au aranjat totul dinainte, a stârnit banda şi le-a spus să mă atace. Voia să mă vadă mort şi, în ultima clipă, s-a gândit mai bine. A fost doar un complot ca el să poată creşte din nou în ochii noştri. Vă spun de pe-acum că n-o să reuşească.

— Pe toți zeii, despre ce vorbeşti acolo? Cine anume?

— Băiatul ăla, tipul ăla îngrozitor din clanul Aizu, care-a lucrat aici la noi. Din atâția oameni de pe lumea asta, tocmai el s-a găsit să fie acolo în Yoshiwara. Zici c-a apărut din pământ. S-a împins şi şi-a făcut loc printre bandiți şi s-a postat lângă noi. Tipul ăla, ştii dumneata. Pe care-a trebuit să-l azvârl afară din casă, Nobu.

Taka îşi ridică fruntea străduindu-se din răsputeri să nu zâmbească. Simțea că revine la viață. Parcă s-ar fi deschis o uşă şi în cameră ar fi pătruns o adiere, purtând pe aripile ei arome dintr-un ținut îndepărtat şi străin, un loc despre care ea nu ştia nimic. Era exact sentimentul pe care-l avusese atunci prima oară, când Nobu se ivise cu chipul lui ars de soare de după uşa de la Bujorul Negru.

Făcuse tot ce-i stătea în putință ca să şi-l alunge din minte, dar iată-l că ieşea iar din umbră – din Yoshiwara, un loc al obscurității, cu bărbați răi şi curtezane. Preț de o clipă, s-ar fi zis că se ridicase o perdea oferindu-i viziunea unei alte lumi – un tărâm interzis, irezistibil de atrăgător. Îi venea să-şi pună sandalele şi să se facă nevăzută cât ai clipi.

Trase aer în piept. Zeci de mii de întrebări îi stăteau pe limbă – ce zisese, cum îi mergea, ce căuta acolo?

— Deci Nobu v-a sărit în ajutor.

Nu se obosi să-şi ascundă râsul din voce.

— Taka, se răsti Eijiro, te crezi atât de matură! S-ar cuveni să înveți să vorbeşti doar când îți vine rândul. O femeie ar trebui să-şi cunoască locul.

Taka îl fixă cu privirea.

— Haide, spune-mi.

Eijiro se foi stingherit.

— Neprețuitul tău Nobu n-a făcut decât să stea lângă noi. N-a mişcat un deget. Noi ne-am descurcat foarte bine singuri. El n-a făcut decât să încline puțin balanța în favoarea noastră.

— Nu cred o iotă.

— Doar ştii ce slăbănog era. Sper că n-ai uitat ce mamă de bătaie i-am tras atunci când v-am prins pe voi doi împreună.

Taka se făcu că nu aude ultima remarcă.

— Şi crezi că încerca să recâştige bunăvoința noastră? Te-nşeli. Era un om bun şi cinstit.

— Deşi mă surprinde să aud că se afla în Yoshiwara – din partea lui nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva, adăugă Fujino.

Eijiro zâmbi cu şiretenie, de parc-ar fi ştiut că ține în mână cartea câştigătoare.

— Lucrează în casa lui Mori-*sama*, de-asta se afla acolo, zise el.

Fujino îşi ridică sprâncenele negre ca două omizi.

— Mori Ichinosuke, de fel din Tosa, funcționarul ăla parvenit şi vrednic de milă care-ti place ție atât de mult? Bietul Nobu. Era un băiat atât de serios. Trebuie să-i fie foarte greu. E ultima persoană pe care aş putea s-o asociez cu un loc precum Yoshiwara.

Fujino şi Eijiro începură iar să se certe. Taka rămase cu ochii lipiți de tatami şi cuvintele treceau pe lângă ea. Gândurile o purtară spre o zi însorită din urmă cu doi ani. Stătea lângă Nobu şi-l ajuta cu cititul, ca de obicei. Băiatul tocmai se concentra pe un fragment despre Kusunoki Masashige şi fiul lui, Masatsura – doi luptători credincioşi care, în timpuri străvechi, îşi sacrificaseră propriile vieți în numele împăratului – şi se tot poticnea, când deodată se oprise şi ridicase privirile, cu ochi strălucitori.

— Eu ştiu fragmentul ăsta, zisese el.

Rămăsese cu ochii în zare şi îl recitase fără cusur, ridicându-şi şi coborându-şi vocea, folosind un ton atât de potrivit, încât ei îi dăduseră lacrimile. Ea, care crezuse tot timpul că îl educa pe el, constatase atunci că şi el o educa pe ea. Îl întrebase de unde ştia fragmentul şi el răspunsese încet, atât de încet încât abia se auzea, „Mi-l spunea mama când eram mic“. Propria ei mamă nu-i recitase niciodată din clasici şi se îndoia că le cunoştea scrierile. Cântecele gheişelor erau marea ei dragoste. Îşi dăduse brusc seama că nu ştia nimic despre Nobu – cine era, de unde venea. Nu scosese nici un cuvânt despre trecutul lui sau despre sine.

După aceea, Taka avea să-l roage des să recite. Dar, când punea întrebări despre mama lui, el răspundea mereu pe acelaşi ton liniştit: „E foarte departe de aici“. Şi nimic mai mult.

Merita să fie mai mult decât un servitor care fuge de colo-colo doar ca să îndeplinească poruncile cuiva. Iar acum ştia unde să-l găsească. Zâmbi. Ar putea să-i trimită o scrisoare. Nimic nepotrivit, nimic jenant sau foarte personal, ceva simplu, ca un fel de bilet.

„Nobu-*sama*“, îşi zise ea în gând, imaginându-şi cam ce i-ar putea scrie. Părea ciudat să foloseşti un termen plin de respect ca *sama* când i te adresai unui servitor, dar pentru ea Nobu nu era un simplu servitor. Era mult mai mult de atât. „Nobu-*sama*, m-am bucurat când am primit veşti despre dumneata de la fratele meu mai mare. Au trecut doi ani de când ai plecat din casa noastră. Sper că îți merge bine, Taka.“ Ceva de genul ăsta.

Servitorii ştiau unde locuieşte Mori-*sama*; erau adesea trimişi cu mesaje într-acolo. Okatsu trebuia doar să se intereseze, iar Taka avea încredere în discreția ei. Okatsu putea să ducă chiar ea biletul. O să născocească ele două un motiv valabil care să justifice drumul lui Okatsu până la casa lui Mori-*sama* – de pildă, se putea duce pe-acolo când îşi vizita una dintre rude sau când avea vreun comision de făcut.

Taka suspină. Okatsu era servitoarea, iar ea stăpâna, şi totuşi Okatsu se bucura de mult mai multă libertate decât ea. Okatsu era mereu plecată pe ici, pe colo, cu tot felul de treburi şi comisioane, dar Taka nu avea voie să iasă decât cu însoțitoare. Unde mai pui că în curând o să fie măritată, iar pereții închisorii se vor închide atunci o dată pentru totdeauna. Totul era cât se poate de limpede. Trebuia să găsească o cale de scăpare – iar Nobu era cheia.

10

— Şi iote-l acolo cu mâinile în şolduri, parc'ar fi fost uriaşul Benkei în fața celor douăj'dă mii! croncăni Bunkichi povestind toată tărăşenia a treia oară şi rânjind slugarnic în timp ce Mori-*sama* râdea zgomotos. Şi bandiții ăia, numai să-i fi văzut, domnule. Mari, voinici, cu brațe dă zici că erau crengi, plini dă tatuaje dă sus până jos. Se uită o dată la Nobu, îşi întoarce coada cu toți, şi valea!

— Un adevărat erou, nu? zise Mori-*sama* rânjind spre Nobu cu ochii pe jumătate închişi.

Avea o față pungită şi chimonoul lui mirosea veşnic a tutun. Era de fel din Tosa, unul dintre cele patru clanuri îndepărtate care se uniseră între ele, veniseră la Edo cu nici zece ani în urmă şi puseseră mâna pe tot: oraş, țară şi guvern. Nu vorbea ca un samurai de cartof, dar pentru Nobu dialectul lui era la fel de nesuferit, plin de cuvinte străine şi cu accentul aspru specific provinciei lui din munți.

Fiind de partea sudului şi deci numărându-se printre învingători, era cât se poate de încântat de câte ori putea să-l terorizeze pe Nobu, iar faptul că tânărul era la Academia Militară îi oferea muniție în plus.

— Deci ce-are de spus generalul Yoshida? zicea el batjocoritor. Sunt sigur că marele general va găsi o soluție!

Bunkichi şi Zenkichi se prinseseră repede că Nobu era pe post de vânat şi se alăturaseră jocului, cu mare entuziasm.

Nobu se înclina de fiecare dată, încercând să zâmbească răbdător. Indiferent ce credea el despre Mori-*sama* şi lumea pe care o reprezenta funcționarul, avea nevoie de acea slujbă. Şi era perfect conştient că servitori găseai pe toate drumurile – după cum îi tot amintea pe vremuri Eijiro.

— Ieri ai avut grijă de bunul meu prieten Kitaoka şi te-ai achitat impecabil, zise Mori cu un ton plin de ironie. Ai putea să faci acelaşi lucru şi pentru mine. Vino cu mine la baie.

Îşi scoase ceasul, o piesă solidă de aur atârnată de un lanț, şi îl examină încruntat. S-ar fi zis că, în zilele acelea, orice om cu o oarecare importanță era dotat cu aşa ceva. Nobu nu avea habar ce reprezentau semnele de pe ecranul de sticlă. Clopotele templului băteau în continuare, marcând începutul şi sfârşitul fiecărei zile de lucru, iar asta era de-ajuns pentru el şi pentru ceilalți servitori. Ajunsese la concluzia că cea mai bună strategie era să fii gata în orice moment.

— Plecăm peste o jumătate de oră, adăugă Mori-*sama*, îndesându-şi cu grijă ceasornicul în buzunarul de la piept.

Prin casele unde mai lucrase nu i se ceruse niciodată să însoțească pe cineva la baie. Purta şi acum pantalonii *hakama* şi jacheta neagră bine scrobită, cu emblema casei Mori pe ea. Luă un coş şi un braț de prosoape subțiri de bumbac şi se postă la intrarea din față, în aşteptare, pregătindu-se sufleteşte pentru băşcălia pe care ştia că va trebui să o rabde. „*À cœur vaillant rien d'impossible*“, repeta el pentru sine, dar silabele magice îşi pierduseră puterea mângâietoare. Se aşeză pe vine, luă tutun din punguță şi-l frământă până obținu o bilă maroniu-strălucitoare; îşi umplu pipa, scăpără cremenea şi trase zdravăn, cu un suspin. Fumul îi pătrundea în plămâni.

Mori-*sama* nu era putred de bogat, categoric nu atât de bogat încât să aibă o baie proprie, dar asta nu însemna că nu-şi putea permite mai mulți servitori. Acum, când luptele se terminaseră, primise un post de funcționar în administrația domeniului Tosa şi locuia într-una dintre casele mici de lângă ceea ce fusese cândva reşedința *daimyo*. În umbra castelului Edo, lângă podul Kaji – care traversa unul dintre şanțurile exterioare ale oraşului.

Oficial, domeniul Tosa nu mai exista. Toate domeniile fuseseră înlocuite cu prefecturi, numite după oraşul capitală al fiecăreia. Cât despre *daimyo*, ei nu mai erau prinți războinici stăpâni peste propriile lor pământuri, cu propria lor armată, ci „guvernatori“ care făceau ce spunea noul regim. Domeniul Tosa devenise acum prefectura Kochi, iar reşedința fusese dărâmată şi înlocuită cu nişte clădiri greoaie de piatră în stil modern, apusean; în ele urmau să lucreze oficialitățile guvernului. De dimineața până noaptea se auzeau ciocăneli şi bocăneli, praful se ridica în vârtejuri şi toți se plângeau că îi ustură nările. Poarta şi fortificațiile de la podul Kaji erau gata demolate. Şi totuşi, Mori locuia şi lucra tot acolo.

Un zgomot de paşi în hol şi Mori îşi făcu apariția. Şi porni țanțoş pe drum. Nobu tocmai închidea uşa când zări o femeie pe sub copacii de la capătul îndepărtat al străzii. Era îmbrăcată cu un chimono de culoare indigo, cum poartă servitoarele. I se păru că o cunoaşte de undeva. Uitându-se după ea simți un fior pe ceafă şi se întrebă dacă nu era vreo stafie, dacă nu cumva propriul lui trecut se întorcea să-l bântuie. Ei, de vină era doar imaginația lui, îşi zise apoi, agasat; ochii îi jucau feste. Când se răsuci să se mai uite o dată, femeia dispăruse în umbră, iar el se văzu silit să grăbească pasul ca să-l ajungă pe Mori-*sama*.

Mergea în urma lui Mori pe străzi împodobite cu flamuri, cu ghirlande viu colorate şi pline ochi de oameni în haine de sărbătoare, care cântau şi dansau, în timp ce pe tarabe caracatițele şi calamarii

sfârâiau, împrăştiind în jur mirosuri de-ţi lăsa gura apă. Nobu se simţea de parcă el ar fi fost singurul om din lume care trebuia să muncească.

Baia era o clădire mare, pe lângă podul Kaji. După ce trecură de draperii şi intrară în partea rezervată bărbaţilor, dinspre uşile deschise se ridicau întruna aburi. Bărbaţii pocneau cu palmele de marginile băii şi între pereţii de lemn răsunau voci insistente. Nobu trăgea pe nări mirosul înţepător de săpun şi auzea ba plescăituri şi cântece, ba râsete stridente şi strigăte „O găleată, băiete, aici! E frig de-ţi îngheaţă boaşele! Apă fierbinte, mai iute!“ Alte voci ţipau ca din gură de şarpe: „Apă rece, adu apă rece. E prea fierbinte!“

Spinarea osoasă a lui Mori tocmai se făcea nevăzută pe scara abruptă spre vestiarul pentru clienţi mai înstăriţi. Nobu se grăbi să-l ajungă. Era o încăpere mare, cu rogojini peste tot, plină de bărbaţi care îşi scoteau hainele sau le aranjau la locul lor, bârfind şi râzând pe seama celor mai recente evenimente politice. Vreo câţiva bătrâni se tolăniseră pe tatami sforăind încetişor, iar doi tineri erau absorbiţi de un joc de *go*. Femei tinere şi drăgălaşe cu obrajii netezi şi păr negru, lucios, se strecurau iute printre ei cu tăvi de ceai şi prăjituri, ignorându-i pe cei care le făceau ochi dulci şi ferindu-se de mâinile care încercau să le prindă.

Nobu le cântări din priviri, admirativ. Băieşiţele erau oarecum ieftine, mai ales în comparaţie cu doamnele ţanţoşe din Yoshiwara. Unele frecau spinările clienţilor, altele vânturau nişte evantaie zdravene, împrăştiind prin încăpere curenţi de aer răcoritor. La baie mai erau şi altele, dornice să te frece pe spinare şi să te spele pe cap. Băiatul zâmbi în sinea lui. O bălăceală zdravănă şi sigur are să se simtă mai bine.

Tocmai începea să-şi dezlege brâul, când auzi un râs sforăitor.

— Eşti glumeţ nevoie mare, zău aşa, generale Yoshida! răcni Mori. Da’ unde credeai tu că te duci? O să stai aici să-mi păzeşti hainele. Ia vezi, ajută-mă să-mi desfac brâul şi ai grijă să-l aranjezi frumos.

Roşu de ruşine, Nobu încerca să nu ia seama la râsetele înfundate ale celorlalţi clienţi în timp ce-l ajuta pe Mori să se dezbrace:

— Poţi să-mi clăteşti şi perizoma, dacă tot stai aici şi aştepţi. S-o speli bine de tot şi vezi să netezeşti toate cutele înainte s-o pui la uscat. Şi fără acte de eroism cât sunt eu la baie, ai grijă!, îl înţepă Mori cu vorbele sale în timp ce cobora scara spre baie.

Prin urmare, n-avea parte de baie în ziua aceea, îşi zise Nobu luând perizoma pătată al lui Mori şi uitându-se în jur după găleata pentru lenjerie intimă. Se ghemui lângă ea storcând pânza care mirosea îngrozitor, îşi astupă urechile şi se izolă de toată zarva din jurul lui. Şi-atunci îi apăru din nou în faţa ochilor imaginea femeii pe care o văzuse în depărtare, la capătul străzii.

Îşi dădu seama de cine îi amintea: de Okatsu, servitoarea cea veselă şi cu obraji dolofani a lui Taka. Numai că n-avea cum să fi fost ea, fireşte. Ce treabă să fi avut Okatsu aici, în cartierul dărăpănat al lui Mori? Reşedinţa Kitaoka se afla în partea cealaltă a oraşului. Probabil că se gândise la ea pentru că-l văzuse pe Eijiro cu o zi înainte. Îi rămăsese în minte familia Kitaoka.

Afară, negustorii ambulanţi strigau şi îşi lăudau cât îi ţinea gura mărfurile.

— Găluşte, găluşte dulci! cânta unul.

— Tofu, tofu!

— Ţipar fript, cel mai bun, abia scos de pe grătar, dres cu sos special de la restaurantul Kandagawa, după reţeta lor secretă păstrată din generaţie în generaţie…

Nobu inhală cu nesaţ aromele suculente de ţipar fript şi-şi aminti cât era de înfometat.

Mult mai târziu reapăru şi Mori, roşu şi lucios ca o caracatiță fiartă, cu aburi plutind în jurul capului. Rămase o vreme în vestiar, fumând agale pipă după pipă şi făcând glumițe cu ceilalți clienți. Umbrele se alungiseră deja când dădu semne că era gata de plecare.

Nobu îl ajută să se îmbrace şi merse în urma lui tot drumul spre casă, încercând să nu se gândească la cât era de nespălat şi lipicios. Tresări când o văzu la uşă pe Shige, doamna lui Mori. Era o femeie voinică, amabilă, cu dinți mari, care plutea de colo-colo într-un nor de pudră şi ulei de păr.

— Tinere Nobu, zise ea dând din cap agitată, n-ai să ghiceşti ce s-a întâmplat. Ai avut un vizitator. O doamnă în toată regula, lucrează la una dintre casele alea mari ale guvernului. A aşteptat cât a aşteptat, dar, văzând că nu mai vii, a plecat.

Nobu făcu ochii mari. Cine să fi vrut să-l vadă pe el? N-o fi fost Okatsu, cu vreun mesaj de la Taka? Nu vinde pielea ursului din pădure până nu prinzi ursul, îşi zise el cu asprime.

— Cât pe ce să uit, spuse repede Shige. Ți-a lăsat ceva.

Zâmbi şi dinții ei de un negru stins păreau să-i preschimbe gura într-o prăpastie întunecată. Îi întinse un pachețel. Era o scrisoare, dar nu făcută sul, ci împăturită şi sigilată. Nobu o luă cu amândouă mâinile şi o duse la frunte, de parcă ar fi fost un dar de preț. Pe scrisoare era trecut numele lui. Mai să-i sară inima din piept când recunoscu tuşele. Era de la Taka. Vârî scrisoarea în mânecă, străduindu-se să-şi ascundă entuziasmul.

Mori se încruntă şi dădu să deschidă gura. Shige se răsuci spre acesta:

— Tu să nu te mai legi de el, se oțărî ea.

Omul se opri.

— Tinere, poți să-ți iei liber până la sfârşitul zilei. Du-te să-ți citeşti biletul. Eu m-aş întoarce la baie dacă aş fi în locul tău, şi femeia îi îndesă în palmă câteva monede.

Nobu ieşi la aer, păstrându-şi mersul cât mai cumpănit, şi îşi găsi un colțişor liniştit undeva unde să nu poată fi găsit de Bunkichi şi Zenkichi – sub un copac. Luă scrisoarea din mânecă, rupse sigiliul şi o desfăcu. Citi cuvintele încetişor, lăsându-şi ochii să zăbovească pe caligrafia atât de cunoscută – cu un fel anume în care tuşul curgea de la o ideogramă la alta, de parc-ar fi desenat fire de iarbă care se lățeau şi pe urmă se îngustau până ajungeau cât un punct.

> Nobu-*sama*. M-am bucurat să aflu veşti despre dumneata de la fratele meu mai mare, Eijiro. Sper că eşti bine pe căldura asta. Mă gândesc des la dumneata şi mă întreb ce faci şi cu ce te ocupi. Trebuie să fie doi ani de când ai plecat din casa noastră. S-a întâmplat exact în ziua de Tanabata, nu-i aşa? Acum a sosit din nou momentul în care sărbătorim Tanabata. Se cuvine să facem rugăciuni de vreme bună. Taka.

Nobu zâmbi. Cât de frumos din partea ei să folosească o formă de adresare atât de respectuoasă – adăugând *sama* după numele lui, deşi, după ştiința ei, el nu era decât un servitor. Avea de gând să înalțe şi el rugăciuni de timp frumos, pentru ca păsările cele miloase să se adune şi să formeze o punte, iar prințesa țesătoare şi ciurdarul să poată traversa Râul Cerului şi să se întâlnească în noaptea de Tanabata.

Se gândea la Taka şi la setul ei de pensule frumos rostuite într-o mică învelitoare de bambus. Îşi amintea cum stătea pe genunchi lângă ea în timp ce fata se străduia răbdătoare să-l învețe cum să facă numai ideograme frumoase, ca ale ei. Se gândea la mirosul îmbătător al părului ei, la degetele mici şi răcoroase care se aşezau peste degetele lui îndreptând instrumentul de scris în direcția bună – întâi un

urcuş, pe urmă un coborâş – ca să-l ajute să-şi formeze corect caracterele. Era o profesoară severă; nu se declara niciodată mulțumită până nu era totul perfect.

Şi-apoi sosise ziua aceea îngrozitoare când Eijiro năvălise peste ei din senin şi-i găsise împreună scriind dorințe de Tanabata. Îşi amintea bine propria lui dorință prostească – să rămână pe vecie în casa Kitaoka, alături de Taka. Amintirea îl făcea şi acum să se cutremure. Fusese picătura care umpluse paharul şi-i oferise lui Eijiro motivul pe care-l aştepta de mult ca să-l poată arunca în stradă. Şi totuşi, ce scrisese el acolo era purul adevăr. În ciuda faptului că era vorba despre familia generalului Kitaoka, în ciuda faptului că Eijiro îl trata ca pe un câine, fusese fericit acolo. În ceea ce-l privea, ar fi putut rămâne cu ei pe vecie.

Suspină adânc. Taka avea dreptate. Trecuseră aproape doi ani, deşi lui i se părea că se scursese aproape o viață de om de atunci. Iar acum, după cum bine spunea ea, venise iarăşi vremea pentru Tanabata.

Mai citi o dată scrisoarea, o împături cu grijă şi o puse la loc în mânecă. Îl emoționa faptul că Taka se gândise la el şi se deranjase să-i scrie, mai ales acum când – după spusele lui Eijiro – se pregătea pentru o alianță atât de avantajoasă. Însă el rămăsese cu impresia că, dacă era vreun lucru pe care fata nu şi-l dorea, acela era măritişul. Probabil că cedase în fața insistențelor mamei. Era oricum surprinzător că reuşise să scape de căsătorie atâta vreme.

Îşi luă prosopul şi porni agale în direcția băii publice.

Un gând îi apăru brusc în minte. Dar dacă nu era doar un bilet amabil? Dacă era de fapt un mesaj? Taka urma să se ducă la templul Sengaku, care se afla lângă casa ei, pentru a agăța dorințele scrise pe hârtie de o creangă de bambus, cum făcea în fiecare an. Întocmai ca prințesa țesătoare şi ciurdarul poate că şi ei aveau acum singurul prilej de a se întâlni, nu? Poate că într-acolo băteau cuvintele ei.

După care îşi spuse imediat că n-avea nici un rost să se poarte ca un prost. Dar ideea îi intrase în cap şi nu-i dădea pace. Îşi aminti ce spunea cândva Taka: ea se ducea la templu doar după-amiaza târziu, când se ostoia arşița zilei.

Ar trebui să fie atent şi să nu mai acționeze impulsiv, îşi mai zicea Nobu. De-aici porniseră necazurile lui, şi nu doar o dată, ci de fiecare dată. Ar face mai bine să se ducă şi să se destindă în compania băieşițelor. Taka nici măcar n-o să fie acolo. Dar era prea târziu. Într-un fel sau altul trebuia să afle.

Se întoarse şi porni în pas săltat. Ştia că are în față un drum lung. Văzu o ricşă şi strigă după ea. O să cheltuiască banii atât de importanți pentru el pe care-i primise de la Shige ca să ajungă la templul Sengaku, şi cât mai repede cu putință.

11

După-amiază târziu, când arşița zilei se mai domolise, Taka şi Okatsu se strecurară pe lângă santinelele bătrâne şi bătute de vreme care străjuiau porțile uriaşe ale reşedinței Kitaoka şi o porniră grăbite în josul aleii. Aşa îmbrăcate în *yukata* de bumbac alb cu albastru şi încălțate cu sandale de lemn puteau trece drept surori.

Abia după multe momeli şi rugăminți şi discuții îndelungate reuşise Taka să o convingă pe Fujino să le îngăduie ieşirea în oraş. Insistase că Tanabata e doar o dată pe an şi jurase că se duc la templul Sengaku şi nicăieri altundeva. Acum fata înainta printre zidurile înalte care mărgineau aleea, iar sentimentul neobişnuit de libertate o amețea. În clipa aceea aproape orice i se părea cu putință. Când ajunseră la Drumul Mării de Răsărit, simțiră imediat suflul brizei sărate. Pescăruşii se avântau în picaj, scoțând

țipete ascuțite. Printre capete în continuă mişcare şi flamuri viu colorate şi fuioare groase de fum care se ridicau de la micile tonete instalate de-a lungul drumului, fata reuşi să zărească marea. Bărcile pescarilor săltau în sus şi în jos, iar pânzele dansau în largul zării.

Îşi dorea cu atâta ardoare să ştie ce aflase Okatsu când ajunsese acolo cu scrisoarea în care îşi punea atâtea speranțe, încât cu greu se abținuse să n-o întrebe chiar în clipa în care servitoarea se întorsese acasă. Şi totuşi, nu cutezase să scoată o vorbă cât erau amândouă acolo, în casă. Avea senzația că pretutindeni sunt urechi care stau la pândă – în pereți, sub tatami, în spatele paravanelor de hârtie, în dulapurile unde erau depozitate saltelele, în cuferele scârțâitoare de lemn cu încuietori ruginite, pline de comori pe cale de mucegăire, în ungherele înăbuşitoare din spatele scării – iscoade gata să ducă vorba mai departe până la mama ei şi la Eijiro.

Să trimiți un bilet unui tânăr, ca să nu mai vorbim despre aluzia la o întâlnire, era de neacceptat oricum şi oricând, ştia bine. Poate că altă dată Fujino ar fi trecut totul cu vederea – la urma urmelor, ea însăşi dusese o viață lipsită de convenții. Dar acum Taka urma să se căsătorească şi nu peste mult timp avea să devină proprietatea altei familii, care cu siguranță n-ar fi manifestat nici o îngăduință față de o asemenea ofensă. Dacă erau prinse, Okatsu, a cărei datorie era să stea cu ochii pe ea, ar fi fost aspru pedepsită. Ar fi putut să încaseze o bătaie zdravănă, sau chiar să fie dată afară. Taka îi aruncă repede o privire: servitoarea sălta veselă pe lângă ea şi radia de entuziasm. Ştia că îşi asumă un risc, dar asta nu făcea decât să sporească sentimentul de aventură.

— L-ai văzut, Okatsu?

Taka îşi împreună palmele şi îşi roti privirile în jur, de parcă s-ar fi temut să n-o audă cineva.

— Nu, dar m-am întâlnit cu femeia lui Mori-*sama*, zise Okatsu zâmbind cu seninătate. Părea o femeie bună.

— Ai fost până în casă? tresări Taka speriată. M-am bazat pe discreția ta! Ce fel de casă e acolo? Cum e zona? Ea cum e?

Okatsu îşi acoperi gura cu degetele şi râse zglobiu în fața tirului de întrebări.

— Destul de drăguță. O persoană obişnuită, dar nu de mare clasă. Mi-a oferit ceai şi mi-a spus că Nobu e un băiat foarte serios. Am aşteptat un timp, dar el tot nu se întorcea. Se dusese la baia publică sau ceva de genul ăsta. Până la urmă i-am încredințat ei scrisoarea.

— Şi chiar crezi că i-a dat-o? întrebă Taka cu îndoială în glas. Şi, dacă i-a dat-o, crezi că el a înțeles? Am fost foarte atentă, în caz că o mai citea şi altcineva. Poate chiar prea atentă.

— E mai bine să nu vinzi pielea ursului…

— Până când nu l-ai prins. Taka surâse amintindu-şi cum se încrunta Nobu când rostea vechiul proverb: Astăzi e ziua în care se împlinesc dorințele, să nu uiți. Poate că zeii au să îngăduie şi împlinirea dorinței mele.

În Shinagawa, Drumul Mării de Răsărit se arcuia în jurul golfului Edo şi curba semăna cu o semilună. De-a lungul promenadei spațioase atârnau sfere uriaşe țesute în culori care mai de care, iar lampioanele cu cozi de hârtie se răsuceau în bătaia brizei strălucind ca firele din războiul prințesei țesătoare. Oamenii se adunau la adăpostul ornamentelor dansând, cântând şi vorbind cât îi ținea gura.

Aşezate la întâmplare de-a lungul malului se vedeau tarabele pline cu amulete, portofele, păpuşi de hârtie şi şiraguri de cocori origami. Bărbați cu păr lung şi dați cu negru în jurul ochilor îndesau în mâinile trecătorilor sticle cu ulei de broască râioasă – „care vindecă garantat orice fel de suferință“. Erau şi jongleri, dansatori comici şi vânzători ambulanți gata să ofere doritorilor plimbări cu barca în

golf, iar dinspre tonetele unde bărbați cu eşarfe înnodate îndrăzneț în jurul capului frigeau caracatiță şi calamar adiau arome, una mai ispititoare ca alta.

Drept în fața lor calea cotea spre interior, trecea pe lângă reşedințe, temple şi străzi împânzite de căsuțe, îndreptându-se către Podul Japoniei, cu celebra lui piață de peşte, aflată exact în inima zgomotoasă a oraşului. În urma lor, acelaşi drum se unduia de-a lungul coastei şi peste munți, pe lângă sate şi casele lor cu acoperiş de stuf şi dealuri cu lanuri terasate de orez, până hăt departe la Kyoto, la zile distanță. Acolo unde crescuse Taka. Fata se duse cu gândul la casa lor întunecoasă din Kyoto, cu scara abruptă de lemn şi camerele minuscule cu podele acoperite de tatami şi la obiceiul ei de a se apleca seara peste balcon, ca să se uite la parada de gheişe şi *maikos*[12] care tropoteau în sus şi-n jos, legându-şi din mers mânecile lungi. Şi simți cum brusc o cuprinde dorul de acele zile îndepărtate ale copilăriei, când tatăl lor stătea cu ei şi viața era mai simplă.

12. Ucenice ale gheişelor. (N. tr.)

Era aproape de lăsarea serii când sosiră la templul Sengaku. Se alăturară mulțimilor ce treceau prin poarta exterioară ponosită, înaintând pe cărarea care ducea la poarta principală – masivă, pe două niveluri, cu acoperişurile ei ascuțite învelite în țiglă şi dragonul înspăimântător care trona pe ele – după care îşi croiră drum pe lângă clădirea masivă a templului şi prin cimitirul străvechi, înconjurat de cedri japonezi tutelari, până ajunseră la păduricea de bambuşi, pitită într-un colț îndepărtat.

Încă de dimineață Okatsu se dusese în grădină şi culesese roua de pe frunzele mari de taro, iar Taka o folosise la prepararea tuşului. Pe bucățelele de hârtie aşternuse dorințele pe care le are orice ființă obişnuită – sănătate, fericire, prosperitate în familie, întoarcerea grabnică a tatălui ei, succese la şcoală – adăugând una cât se poate de tainică. Închisese bine ochii şi rostise în şoaptă o rugăciune înainte să o pună pe hârtie, în speranța că dacă îşi doreşte cu adevărat i se va împlini: „Voi, zei care ştiți toate secretele inimii mele, protejați-mă de această căsătorie“. Pe urmă împăturise repede hârtia, înainte s-o poată vedea cineva.

Crengile de bambus erau pline cu bucăți colorate de hârtie, păpuşi de hârtie, portofele şi lanțuri. Taka aplecă hotărât o creangă goală, murmurând o rugăciune în timp ce-şi prindea dorințele de ea. Când îi dădu drumul, creanga sări la loc şi podoabele săltară jucăuş, ca nişte inflorescențe gata-gata să cadă.

Oamenii dansau lent şi hipnotic, dând glas cântecului de Tanabata:

sasa no ha sara sara	foşnetul frunzelor de bambus
nokiba ni yureru	legănându-se peste streşini
o hoshi sama kira kira	stelele sclipesc
kin gin sunago	fire de nisip, aur şi argint

— Mă bucur că e vreme bună în seara asta, zise Taka zâmbind la Okatsu, care-şi punea propriile dorințe la locul cuvenit. Coțofenele au reuşit să facă puntea.

Întunericul se lăsa încet şi Taka îşi ridică ochii către râul de stele care trecea vârtej peste bolta neagră, căutând cele două puncte care luminau cel mai tare, prințesa țesătoare şi ciurdarul – îndrăgostiții care nu se puteau întâlni decât în noaptea aceea.

Dintr-odată se auziră un fâsâit şi o bubuitură. Taka sări speriată, cu gândul la împuşcăturile pe care le auzise cândva pe străzile din Kyoto. O crizantemă de foc se desfăcea sub ochii lor umplând tot cerul, aruncând o cascadă de petale peste acoperişurile întunecate ale templului. Urmă o altă explozie, apoi

alta, până când tot aerul din jur vibră de ţiuituri şi pârâituri, iar cerul păru cuprins de flăcări colorate. În cele din urmă, artificiile se stinseră, cerul se înnegri la loc şi oamenii începură să plece, unul câte unul.

Aşadar Nobu nu venise. Taka îşi spusese întruna că nu, n-avea să vină – e mai bine să nu vinzi pielea ursului, cum îi reamintea vorba pe care şi-o repeta în gând cu asprime. Şi, cu toate astea, nu se putea împotrivi dezamăgirii. Probabil că mesajul nu ajunsese deloc la el sau, chiar dacă ajunsese, Nobu nu sesizase înţelesul ascuns sau nu reuşise să plece. Sau poate pur şi simplu nu-şi dorea să vină, poate că ăsta era adevărul adevărat. Doi ani sunt vreme lungă. Poate că o uitase. Taka nu ştia nimic despre viaţa lui din aceşti doi ani, despre întâmplările prin care trecuse. Probabil că nici nu mai semăna cu băiatul pe care-l ştia ea. Era cu atât mai bine că nu venise, îşi zise cu hotărâre.

Luna de ziua a şaptea se ridica pe cer, un semicerc sclipitor la orizont care făcea stelele să pălească.

— E timpul să plecăm, zise ferm Okatsu. Mama dumneavoastră ne aşteaptă.

Cu un aer întunecat, Taka o porni în urma lui Okatsu şi traversară împreună spaţiile vaste până la prima poartă. Tocmai se pregăteau să iasă, când se auzi zdrăngănit de roţi şi duduit de picioare: o ricşă se opri în dreptul lor. Se dădură la o parte să-i facă loc şi văzură un tânăr care sări din ea.

Taka simţi că i se taie răsuflarea. Faţa omului era în umbră, dar la lumina palidă a lunii îi distingea trăsăturile destul de clar – bărbia fermă şi pomeţii ridicaţi, ochii negri şi înguşti, nasul proeminent, oarecum aristocratic, gura plină şi gâtul lung. Nu mai era băiatul stângaci de şaisprezece ani care plecase din casa lor, cu doi ani în urmă. Era mai înalt şi mai bine făcut; se transformase într-un bărbat. Cu toate astea, ea nu avea nici o îndoială. Recunoştea felul în care se ţinea, drept şi mândru, când credea că nu se uită nimeni la el. Îşi amintea cum se îndoia şi îşi lăsa umerii în jos ca un servitor supus când auzea pe cineva apropiindu-se. Era în pantaloni *hakama* şi jachetă, o ţinută cam ceremonioasă pentru o seară atât de călduroasă, şi avea la el un prosop, de parcă ar fi fost în drum spre baia publică. Nu se putu abţine să nu zâmbească. Chiar şi acum avea aerul că poartă hainele altcuiva.

Apoi îşi dădu seama că îl privea fix, într-un fel destul de necuviincios pentru o tânără bine-crescută, şi plecă ochii. Acum, când era faţă în faţă cu el, se simţea de parc-ar fi avut limba legată. Uitase complet de ce anume îi trimisese biletul. Se simţea de parcă ar fi chemat o fantomă a trecutului. N-avea cum să fie el în carne şi oase.

Zăngănitul roţilor de ricşă se pierdu în depărtare şi pe drum se aşternu liniştea. Tânărul îşi lega portofelul la brâu. Ridică privirea, o văzu pe Okatsu şi tresări de parcă el ar fi fost cel care văzuse o fantomă. După care dădu cu ochii de Taka. Respiră întretăiat şi, preţ de o clipă, păru să şovăie; fata se gândi că şi ea trebuie să se fi schimbat între timp. Pe urmă faţa lui se lumină toată a zâmbet. Făcu un pas în direcţia lor, după care se opri de parcă şi-ar fi adus brusc aminte cine erau ele şi cine era el. Se înclină respectuos.

— Nobu-*sama*? spuse Taka.

Se simţi de-a dreptul umilită când realiză că-i tremură vocea.

— Domnişoară, zise el, tot cu privirea în pământ.

Taka recunoscu uşoara nazalizare tipică nordului, deşi acum vocea lui era mai gravă. Nobu frământa prosopul între mâini cu o oarecare nervozitate. Avea mâinile mai mari, observă fata.

— Sper că nu am înţeles greşit. Am primit biletul pe care l-aţi trimis. Mi s-a părut că vreţi să mă chemaţi aici. Dacă m-am înşelat, am să plec imediat. Nu doresc să deranjez.

Glasul îi era aspru şi Taka îşi aminti cu câtă cruzime îl tratase fratele ei. Probabil că acum devenise foarte precaut când era vorba despre familia lor. Se înclină cu sfială.

— N-ai înțeles greşit, Nobu-*sama*. Astăzi e Tanabata. Voiam să o sărbătorim împreună. Sunt exact doi ani de când ai plecat din casa noastră.

Chipul lui se îndulci.

— Sunt foarte fericit să vă văd, domnişoară. Şi pe dumneavoastră, şi pe Okatsu. Nu credeam să mai am ocazia.

Se auzea tropotit de sandale cu talpă de lemn: alți oameni plecau de la templu, fluturându-şi evantaiele. Taka simțea pe piele aerul proaspăt al mării şi la urechi îi ajungea vuietul înăbuşit al valurilor. Norii lunecau pe deasupra capetelor. În aer plutea un sentiment minunat de vastitate şi deschidere.

— Ai adus o dorință? îl întrebă ea zâmbind.

Lumina lunii îi desluşea rând pe rând fiecare trăsătură, plăsmuind goluri fantomatice sub fruntea şi pomeții tânărului.

— Am una în inimă.

— Vino să-ți arăt păduricea de bambus.

Până nu demult fuseseră amândoi copii, dar acum el era un adevărat bărbat, iar gândul o intimida.

Okatsu respiră printre dinții încleştați.

— S-a lăsat întunericul, zise ea. Mama dumneavoastră aşteaptă să venim împreună acasă.

Taka îşi îndreptă umerii şi glasul lui Okatsu se stinse treptat. Ştia ea prea bine cât de încăpățânată poate fi Taka:

— O să fim pedepsite dacă află cumva, eu mai mult decât dumneavoastră, adăugă ea suspinând.

— N-are să afle, spuse Taka ferm. Nu stăm mult.

Doar câțiva hoinari mai rămăseseră în grădina templului. Taka şi Nobu trecură de poarta exterioară şi de înalta intrare principală, o luară pe sub copaci şi pe lângă clădirea măreață a templului, până în dreptul cimitirului. Taka mergea în față. În liniştea serii auzea respirația şi sandalele de lemn ale lui Nobu lovind dalele de piatră. Ultimii greieri tăcuseră şi ei. Liliecii fâlfâiau din aripile moi şi o bufniță îşi luă brusc zborul de undeva de aproape, neaşteptat de aproape, dintre copaci. Taka avea atâtea de spus; dar nu voia să rupă magia.

Se ridicase luna şi pe potecă se proiectau pătrate de lumină. Înaintară printre pietre funerare, trăgând în piept mirosul de tămâie şi de pin proaspăt tăiat aşezat în fața pietrelor. Apa scânteia în bazinele mici de piatră.

Deodată parcă liniştea se adânci. Nobu stătea locului uitându-se la o piatră de mormânt pătată de muşchi care îl domina cu înălțimea ei, învăluindu-l în umbră. Ridică mâna şi îşi trecu degetele peste semnele tocite care fuseseră scrijelite în piatră.

— Asa-no, zise el, citind ideogramă cu ideogramă. Asano Naganori, stăpân Takumi, de pe domeniul Ako.

Taka tresări când văzu că se schimbă la față. Se încrunta ca şi cum şi-ar fi amintit ceva dureros:

— Domnişoară, ar trebui să călcăm cu mai mult respect, zise el brusc. Bănuiesc că ați uitat. Aici este templul Sengaku, templul izvorului de pe deal. Acestea sunt mormintele celor patruzeci şi şapte de ronini.

Taka trecuse de atâtea ori pe lângă locurile de odihnă ale celebrilor războinici, aşezase pe ele crenguțe proaspete de pin şi îşi împreunase mâinile în semn de respect, dar nu se gândise niciodată prea mult la ei. O emoționa fapul că Nobu cunoştea aceste ideograme atât de dificile şi îşi aminti cu câtă plăcere îl ascultase cândva, când băiatul recita fragmente întregi din vechile cronici.

— Vrei să-mi spui povestea lor, Nobu?

El începu să vorbească pe un ton grav.

— În a paisprezecea zi a celei de-a treia luni în cel de-al paisprezecelea an al erei Genroku, Asano, domn al Takumi, fiind întărâtat peste măsură de insultele stăpânului Kira, mai-marele peste ceremonii, îşi scoase sabia scurtă şi-l străpunse chiar pe domeniul castelului Edo.

Glasul lui Nobu căpătase o tentă nordică. Vorbea încet, cadențat, conturând fiecare silabă, cu ochii fixați undeva departe sau în trecutul de mult uitat.

— Pentru a spăla ocara, a fost condamnat să moară de propria-i mână. Pământurile i-au fost confiscate, iar slujitorii vechi şi credincioşi ai casei lui, rămaşi acum fără stăpân, au devenit ronini. Ronini – „oamenii valului", samurai fără stăpân, la mila vântului şi a valului.

Rosti ultimul cuvânt accentuându-l energic.

— Patruzeci şi şapte de bărbați au jurat solemn că vor face tot ce le stătea în putință, cu riscul de a-şi pierde viața, pentru a-şi răzbuna stăpânul şi a-l pierde pe stăpânul Kira, care îl insultase pe domnul lor şi îi adusese dizgrația, moartea şi distrugerea domeniului pe care îl stăpânise.

Tânărul se mişca cu paşi uşori de la o piatră la alta, citind numele cu voce tare. La capătul şirului de lespezi era una foarte mare, impunătoare, mai retrasă, cu o cutie pentru ofrande în fața ei: un fum încărcat de arome se ridica din mănunchiul de bețişoare parfumate care ardeau înăuntru. Fusese curățată de curând şi vazele de piatră erau pline de flori. Nobu citi inscripția: „Oishi Kuranosuke, căpetenia celor care slujeau cu credință casa Asano".

Cei patruzeci şi şapte ştiau că stăpânul Kira se aştepta la răzbunare din partea lor şi avea să-şi fortifice casa şi să se înconjoare de luptători. Dacă voiau să aibă succes în misiune, trebuiau să găsească o cale prin care să-l determine să lase garda jos. Ca să-l atragă în cursă, plecase fiecare pe drumul lui ca şi cum, odată rămaşi fără stăpân, şi-ar fi uitat legământul de credință şi ar fi renunțat la mândria lor de samurai. Unii s-au făcut dulgheri sau artizani, alții negustori.

Oishi Kuranosuke, conducătorul lor, era un războinic bine-cunoscut. Ştia el bine că nu avea să fie lucru uşor să-l convingă pe stăpânul Kira că n-avea nici o intenție să-şi ducă până la capăt răzbunarea. Mai întâi plecase de acasă şi se mutase la Kyoto, în cartierul gheişelor din Gion, şi acolo se apucase să frecventeze case rău famate, dedându-se la beții şi dezmăț. Trecătorii îl vedeau zăcând pe stradă beat mort şi îl scuipau, îngroziți de un asemenea comportament de-a dreptul nepotrivit pentru un samurai. A mers până acolo încât a divorțat de soția lui, a trimis-o înapoi la părinți şi şi-a luat o concubină.

Ştia foarte bine că stăpânul Kira avea să trimită iscoade pe urmele lui. Şi aşa au trecut doi ani. În cele din urmă stăpânul Kira, convins că oamenii erau cu adevărat nişte laşi care-şi uitaseră datoria sacră de a-şi răzbuna fostul stăpân, îi trimisese acasă pe luptătorii care-l păzeau. Sosise clipa.

Era mijlocul iernii şi straturi groase de zăpadă acopereau pământul când cei patruzeci şi şapte au năvălit în reşedința stăpânului Kira, de pe malul de răsărit al râului Sumida. Stăpânul cel fricos se ascunsese în magazia de lemne. Scotocind după el peste tot, samuraii au împuns cu sulițele în pereți până când au văzut sânge pe vârful uneia dintre ele. Îl găsiseră. L-au smuls din locul unde se vârâse şi l-au omorât cu aceeaşi sabie scurtă pe care stăpânul Asano fusese nevoit să o folosească atunci când îşi luase viața.

După care i-au tăiat capul, l-au dus la templul Sengaku, l-au spălat în izvorul de pe deal şi l-au aşezat în fața mormântului preaiubitului lor stăpân. Odată răzbunarea dusă la capăt, au mers să se predea shogunului. Încălcaseră legea şi, în ciuda înțelegerii față de ei, shogunul se văzu silit să-i condamne pe toți patruzeci şi şapte la moarte prin seppuku. Oamenii s-au înghesuit pe străzi să-i aplaude, înfiorați de atâta dăruire şi de un asemenea simț al onoarei de samurai, în timp ce trupurile celor patruzeci şi şapte erau duse la templul Sengaku pentru a fi înmormântate.

— Mama mi-a spus povestea lor, zise Nobu încetişor. Voia să fiu şi eu ca ei. Să nu ştiu ce e frica, să-mi fac datoria, să pun onoarea mai presus de orice. Chiar dacă trebuie să muncesc ca servitor, de mine depinde să-mi trăiesc viața în deplină onoare.

Aducea el însuşi cu un ronin, îşi zise Taka; parcă ar fi fost un fel de Oishi Kuranosuke, încercând să pară altceva decât era de fapt.

— Nu eşti servitor, Nobu-s*ama*, zise ea.

Întinse brațul şi-l luă de mână; nu-i venea nici ei să creadă că avea curajul să facă un asemenea gest necuviincios. Palma lui era aspră şi tare şi căldura ei îi făcea bine. El îşi strânse degetele mari peste mâna ei micuță.

— Nu-mi vine să cred că sunt aici cu dumneata, zise el. E ca un vis. N-are cum să fie adevărat.

Se stârni o pală de vânt care agită copacii; s-ar fi zis că purta pe aripile ei spiritele celor patruzeci şi şapte de războinici. Fumul de tămâie ridica panglici în fața fiecărui mormânt, încărcând aerul cu miros sacru. Rămaseră pentru o vreme tăcuți.

— Îmi pare rău că fratele meu a fost atât de crud cu dumneata, zise Taka încetişor.

Erau atât de multe de spus şi atât de puțin timp.

— Se gândea la onoarea dumitale şi la ce e mai bine pentru dumneata.

— A spus că i-ai sărit în ajutor. M-am bucurat când am aflat în ce casă stai.

— N-avea nevoie de ajutorul meu. Nişte bandiți îl împingeau de colo-colo, atâta tot. Nu voiam să afli că eram în Yoshiwara. Probabil că mă crezi un om lipsit de onoare.

Nişte nori lunecară peste fața lunii, acoperind-o.

Când ieşeau din cimitir, zăriră licărirea apei. Lângă potecă era un mic izvor înconjurat de un gard de bambus, cu pietre şi ferigi în jurul lui – „izvorul de pe deal“ –, unde samuraii fără stăpân spălaseră capul infamului stăpân Kira. În apropiere se afla o tarabă în spatele căreia se afla un preot ras în cap.

— Ar trebui să cumpărăm tămâie, zise Taka.

Nobu se uita atent la amuletele aşezate rânduri-rânduri, cu rugăciuni de sănătate sau bogăție sau de drum fără primejdii.

— Amuletele de la Sengaku trebuie să fie foarte puternice, spuse el.

Alese una dintre ele şi o cumpără. Taka simți atingerea degetelor puternice când tânărul îi strecură amuleta în palmă. Se uită la ea – era o punguliță mică de brocart roşu, avea numele templului – Sengaku – brodat cu fir auriu pe ea şi o rugăciune ascunsă în interior. Era micuță şi uşoară ca o pană.

— Mult noroc în tot ce-ți doreşti. Un dar care să-ți amintească de cei patruzeci şi şapte – şi de seara asta.

— Nu mai are decât jumătate de an, păru că se scuză preotul. O jumătate de an de noroc.

Amuletele îşi pierdeau puterea odată cu sfârşitul anului.

— Am s-o port mereu cu mine.

Taka o vârî din mers în mâneca de la *yukata*; se duceau să aprindă tămâie în fața mormântului lui Kuranosuke. Taka îşi înclină capul, dorindu-şi sincer ca zeii să poată opri trecerea timpului.

— Haide, zise ea luându-l iar de mână. Să mergem la păduricea de bambuşi.

Înaintară printre bambuşi, ascultând şoaptele crengilor care atârnau împovărate de atâtea hârtii cu dorințe.

— Vreau să îți mulțumesc, domnişoară. Acum sunt în armată. Ziua în care am aflat că am fost primit a fost cea mai bună din viața mea. Numai datorită dumitale am reuşit să trec examenele. Sunt foarte recunoscător pentru ajutorul pe care l-am primit. N-am uitat nici o clipă cum stăteam unul lângă altul şi

citeam. Şi dumneata, domnişoară… vocea i se schimbă. Îi dădu drumul la mână şi se depărtă câțiva paşi: Fratele dumitale mi-a spus că urmează să te căsătoreşti. Ar trebui să te felicit.

Se înclină țeapăn. Taka îşi dorise atât de mult să stea de vorbă cu el despre acest mariaj care o îngrozea. Acum îşi amintise: de-asta îl chemase aici. Dar când îl vedea în fața ei, gândul i se părea de nesuportat.

— Eu n-am făcut nimic ca să mă mărit. Nu mi se dă de ales, zise ea, uitându-se fix la el, cu o privire disperată.

— Stimata dumitale mamă este bună şi amabilă şi ține la dumneata. Nu te-ar obliga să te măriți cu cineva de care nu-ți pasă.

Taka suspină fără speranță. Poate că avea dreptate. Era cu doi ani mai mare ca ea, un om matur, iar ei i se spusese mereu că adulții le ştiu pe toate.

— S-a convins singură că e cea mai bună alegere pentru mine şi că până la urmă am să fiu fericită, zise ea tânguindu-se.

În liniştea serii se auzi un sfârâit, apoi un pocnet. Un artificiu singuratic explodă pe cer. În fulgerarea de moment, cu lumina ei aproape orbitoare, fața lui Nobu apăru clar ca ziua. Părea flămând şi bântuit de gânduri.

— Deci asta e ultima dată când am să te mai văd, prințesa mea țesătoare, spuse el dintr-odată pe un ton îndurerat.

Taka tresări. Nu se aşteptase să audă asemenea cuvinte. Valurile care se izbeau de malul golfului împrăştiau în aer un sunet însingurat. Imensitatea mării, bolta neagră presărată cu stele care se întindeau cât vedeai cu ochii şi mai departe, la infinit – toate o făceau să se simtă mică şi pierdută şi tristă.

— Când te întorci la şcoala militară? întrebă ea cu voce tremurătoare. Simțea în mânecă atingerea amuletei: Ai să vii să mă mai vezi o dată?

Dincolo de cimitir se auzea tocănitul familiar al unei perechi de sandale înaintând în direcția lor – era Okatsu, care venea să o cheme acasă.

Nobu îi strânse mâna între palmele lui.

— Am să găsesc eu o cale. Promit, spuse el.

12

Nobu petrecu cu privirea cele două siluete subțirele îmbrăcate în *yukata* de bumbac care tropoteau pe drum şi care se întorceau să-l privească şi să-şi încline capul. Aşteptă până când se topiră în întuneric, apoi se răsuci agale şi o porni pe drumul lung până la casa lui Mori.

Era învățat să fugă după calul stăpânului sau în spatele ricşei; pentru el mersul pe jos era floare la ureche. Străbătând cu paşi mari Drumul Mării de Răsărit, pe sub lampioanele de Tanabata cu hârtia cozilor atârnând moale în aerul încărcat de umezeală, avea timp de gândire berechet. De obicei, alerga de colo-colo fără oprire, în timp ce Bunkichi şi Zenkichi o țineau tot într-o zeflemea. Rar i se oferea prilejul să se afle de unul singur.

Era ceva care îl sâcâia, ceva care nu-i dădea pace. Gândurile i se tot îndreptau spre cele patruzeci şi şapte de pietre funerare, fiecare în îngrăditura ei, frumos rânduite. Îi apăreau şi acum în fața ochilor aşa cum le văzuse, luminate de razele palide ale lunii şi parcă i-ar fi adresat o dojană tăcută, amintindu-i că se făcea vinovat de o ofensă care nu putea fi trecută cu vederea: îşi neglijase datoria.

Le spusese bătăuşilor care îl atacaseră pe Eijiro că războiul se terminase, că orice discuție despre nord şi sud nu mai avea nici o importanță acum, dar el ştia prea bine că lucrurile nu stăteau deloc aşa. Clanul Satsuma şi aliații lor preluaseră toate funcțiile din guvern şi toate slujbele bune, în timp ce bărbații din Aizu şi clanurile de la nord ajunseseră la sapă de lemn şi se văzuseră obligați să devină servitori sau să-şi câştige existența trăgând ricşa după ei. Ăsta era adevărul: oamenii din sud prinseseră în plasă marele țipar al prosperității, în vreme ce „nordicii“ – propriul lui popor – căzuseră de-a rostogolul de pe coada lui. Chiar dacă nu reuşea să-şi răzbune clanul şi familia, măcar să nu țină tovărăşie cu o fiică a duşmanului.

Gândindu-se la Taka chipul i se schimonosi de durere. Simțea şi acum efluviile de parfum care se răspândeau din părul ei lucios. Imaginea stăruia, aducând în prim-plan ovalul neted al chipului ei, pielea catifelată şi albă ca floarea din păr, ochii mari şi solemni care păreau mai întunecați şi mai fascinanți decât îi ştia el, mâinile ridicate în dreptul gurii într-un gest grațios şi privirea sfioasă pe care o arunca spre el de câte ori surâdea.

Când o cunoscuse erau amândoi copii. Ea era o fetiță timidă de paisprezece ani, când furtunoasă şi sigură pe ea, când roşind până peste urechi; trăia într-o lume a bogăției şi a frumuseții, în timp ce el, servitorul sărac, nu putea decât să se uite şi să admire de la distanță. Numai că fata asta drăgălaşă îl luase sub aripa ei protectoare şi devenise profesorul sever al unui elev stângaci. Cum ar fi putut să nu-i fie devotat? La vremea aceea abia dacă-şi înțelegea propriile sentimente.

Cât timp fuseseră despărțiți, devotamentul pe care fata i-l inspirase inițial se mai stinsese; ajunsese ca o durere surdă. Amintirea ei rămânea cumva ca o visare cu ochii deschişi: îi oferea alinare atunci când viața devenea de nesuportat. Acum, când o revăzuse, i se răscoliseră toate dorurile şi durerea se transformase în fierbințeală.

Avea nenumărate motive pentru care s-ar fi cuvenit să o uite. Doar faptul că era frumoasă şi bogată şi era de-ajuns. Pentru el o asemenea fată era de neatins. Şi, mai rău, era fata lui Kitaoka – omul care se aflase în fruntea armatelor sudice şi care smulsese castelul Edo din mâinile clanurilor nordice printr-un şiretlic: îi păcălise pe naivii conducători de la nord să îl predea fără nici o luptă, nici măcar una. Deci nu doar că era de neatins; dorind-o aşa cum o dorea trăda toate ideile în care crezuse, toate valorile care îi erau scumpe – familia, clanul, onoarea. Fata îl vrăjise, îşi zise el mânios. Trebuia să se elibereze.

Cuprins brusc de furie, clătina din cap de parcă ar fi căutat să alunge vraja care fusese aruncată asupra lui. Îşi trase cu sete un pumn în palmă strigând cât îl ținea gura „Prostule!“. Nici nu mai lua în considerare faptul că putea fi auzit. Apoi o luă la goană spre inima oraşului – picioarele loveau pământul cu ritmicitate, avea gâtlejul încleştat şi se simțea mistuit de furie, era furios pe el însuşi pentru că se îndrăgostise prosteşte, pe ea că îl prinsese în plasă –, sperând că poate va reuşi să şi-o scoată din minte dacă fugea cât de tare putea.

Dinspre templele vag conturate în spatele copacilor se auzea sunetul puternic al clopotelor. Nobu se năpusti de-a lungul Podului Nou, apoi pe străduțele înguste, sub lumina difuză a lampioanelor din fața caselor ferecate ale gheişelor. Îi ajungeau la urechi frânturi de cântări fantomatice şi râsete şi clinchet de cupe cu sake. Răzbăteau până la el dinspre bărcile de agrement care străbăteau canalul rânduri, rânduri. Oprindu-se să-şi tragă sufletul şi să şteargă sudoarea care-i picura în ochi, asculta intonația aspră a idiomului din sud şi se încruntă amintindu-şi că mai-marii țării îşi petreceau nopțile prin partea asta de oraş. Odată fusese şi el aici, cu Mori, şi stătuse cu genunchii strânşi la gură în anticamera uneia dintre ceainării, cu ochii la țărănoii fuduli nevoie mare, care umblau cu mâinile după fustele gheişelor.

Traversă un alt pod şi ajunse în dreptul lămpilor cu gaz, care îşi arătau flacăra puternică şi inegală, luminând tot cerul. În ciuda orei târzii, cete întregi de oameni se plimbau domol în sus şi-n jos, holbându-se la cărămida țipătoare şi la clădirile de piatră care se înşirau pe Ginza. Trecu pe lângă firma de la Bujorul Negru şi se trase brusc cât mai departe de ea, cu gândul la ziua fatidică în care se năpustise înăuntru să le cunoască pe Taka şi mama ei. Ele făceau parte din lumea cea nouă cu lumina ei aspră; numai că pentru el acea lume era închisă şi nici nu-şi dorea să aibă de-a face cu ea.

Când ajunse la casa lui Mori, era ud fleaşcă. Luna se ridicase mult pe cer. Lipsise ore întregi. „Prostule!“, mormăi el din nou. Mori are să se înfurie, s-ar putea chiar să-l trimită la plimbare, iar Nobu avea mare nevoie de bani ca să-şi ajute frații.

Când deschise uşa, un val de aer sleit, umed şi urât mirositor îi izbi nările. Sforăiturile lui Bunkichi răsunau ca un clopot de templu. Strecurându-se în vârful picioarelor, Nobu se împiedică de un trup solid. Omul mârâi şi se ridică în picioare.

Chiar şi pe întuneric, Nobu îşi dădu imediat seama cine era – Jubei, fostul servitor al fratelui lui Yasutaro, un bărbat de-a dreptul uriaş care, în satul lor, fusese campion la luptele de sumo.Yasutaro îl eliberase de mult – în vremurile de astăzi nu-şi mai putea permite nici măcar un singur servitor –, dar Jubei continua să vină în vizită, să se intereseze de sănătatea lui şi a lui Kenjiro.

— *Usss*, mormăi Jubei. Nobu îl apucă de mânecă şi-l trase afară în stradă.

Asprul salut din nord îi era tare plăcut urechilor, dar prezența lui îl îngrijora peste măsură. Sigur se întâmplase ceva cu unul dintre frații lui Nobu, iar Jubei venise după el, numai că nu-l găsise. Fusese mult prea absorbit de aventura lui prostească.

— Kenjiro, fratele dumitale – Jubei îşi încreți fruntea cărnoasă – pare să nu se simtă prea bine. Stăpânul Yasu e plecat, aşa că am venit după dumneata, domnule.

Nobu se strâmbă. Va trebui să-l implore pe Mori pentru mai mult timp liber. Singura lui speranță stătea în Shige, țiitoarea lui Mori, care ar fi putut pune o vorbă bună pentru el. Scrise iute un bilet adresat femeii, în care promitea că se va întoarce până a doua zi la prânz.

Vreo două ore de somn tot au furat şi au pornit la drum înainte de răsăritul soarelui, de-a lungul şanțului exterior al castelului. Meterezele fuseseră dărâmate, lăsând un spațiu larg deschis punctat din loc în loc de copaci şi bucăți din zidul pe jumătate surpat. Zidurile exterioare ale castelului, care acum ieşeau bine la vedere pe pământul pustiit, se proiectau cu tristețe pe cer.

— Cu fiecare zi parcă se mai duce câte un pic, zise Jubei clătinându-şi capul uriaş.

Era adevărat. Zidurile înalte care se ridicau de-o parte şi de alta a aleilor, reşedințele şi ferestrele lor de hârtie din spatele cărora trăgeau cu ochiul femeile, casele paznicilor, locuințele cu chirie ale gărzilor care-i însoțeau pe samurai – toate dispăruseră fără urmă. Noul regim era pornit să demoleze tot ce cunoscuse el, tot ce prețuia şi îndrăgea.

Frații lui Nobu locuiau într-un cartier amărât aproape de poarta dinspre podul Kanda, într-o casă închiriată. Cândva trebuie să fi fost un loc destinat samurailor, pe domeniile palatului unde locuia stăpânul – un *daimyo* –, dar porțile lăcuite şi grandioasa reşedință fuseseră distruse în timpul războiului civil, iar la scurt timp totul fusese demolat. Un iz acru de cenuşă, canalizare veche şi mâncare stricată îi umplu nările. Pe când îşi croiau drum printre bucățile de moloz, lui Nobu îi căzură ochii pe oala mare de fier pe care le-o cumpărase chiar el. Era pusă la adăpost sub streaşină, pe un morman de pietre şi dale.

Împinse uşa şi fu cât pe ce să cadă peste Kenjiro, care stătea în mijlocul camerei, ghemuit pe o saltea subțire. În spațiul închis plutea mirosul dulceag mucegăit al bolii. Yasu nu se vedea pe nicăieri.

Nobu se lăsă pe vine şi-şi puse palma pe fruntea lui Kenjiro. Bolnavul avea ochii îngălbeniți, era pământiu la față şi tot trupul lui părea scăldat în sudoare. Îşi ridică ochii şi îl fixă pe Nobu cu privirea. Respira gâjâit.

— *Usss*, zise el răguşit. E mezinul, nu, şi încă la ora asta? Ai să rămâi fără slujbă dacă nu eşti mai grijuliu. Încercă să se ridice în capul oaselor, dar căzu la loc, încruntându-se furios: Şi eu trebuie să mă întorc la lucru.

— Am să-ți aduc ceva de băut.

Nobu se uită în jur după o sticlă de apă. Cămăruța era ordonată şi dereticată, rogojinile de papură de pe lemnul podelei fuseseră bine măturate. Ochelarii lui Kenjiro zăceau pe măsuța joasă la care scria el de obicei, lângă pensule, placa de pisat tuş, baghetă şi hârtie, iar pe podea erau vrafuri de cărți – volume ale unor clasici chinezi, frumos legate, lucrări de Saikaku, Bakin şi alți autori japonezi, ba chiar şi vreo două cărți în limbi din vestul Europei. Nobu îşi aruncă ochii peste câteva titluri: *On the Origin of Species* (*Originea speciilor*) şi *Das Kapital* (*Capitalul*). Se minună cum de reuşise Kenjiro să pună mâna pe ele când avea atât de puțini bani. Probabil că făcuse economii până la ultimul *mon* ca să-i dea pe cărți sau poate că i le dăduseră barbarii pentru care făcea traduceri.

Zâmbi. Kenjiro era ilustrarea perfectă a proverbului „bărbații talentați sunt predispuşi la boală, iar femeile frumoase sunt sortite să moară de tinere". Veşnic doborât de o boală sau de alta, îşi petrecea timpul învățând şi, ajutat de un prieten şi el samurai din Aizu, învățase engleza suficient de bine, încât să poată fi interpret şi traducător. Lucrase pentru vreo doi tehnicieni străini care înființau un sistem telegrafic în provincii şi venise la Tokyo când se terminase treaba; numai că, după cum lesne descoperiseră cu toții, cei din nord aveau foarte puține şanse. Era valabil chiar şi în cazul unui om cu mintea ageră ca a lui.

Nobu îi turnă o cană cu apă şi îi puse sub cap o pernă umplută cu orez. Kenjiro se ridică în capul oaselor şi păru să-şi mai revină.

— *Comment vont les études?*[13] întrebă el într-o franceză cam stângace.

13. Cum merg studiile? (N. tr.)

Nobu rânji.

— Nu prea e timp pentru *études* când câinele de luptă e pe urmele tale, gata să te înşface de călcâie.

Kenjiro chicoti:

— Aha, Mori, câinele Tosa. Ei, ai să te întorci curând la Academia Militară.

Nobu încuviință din cap strâmbându-se:

— Yasu nu e aici?

— Trebuie să fi ieşit când dormeam.

Kenjiro se aplecă în față, pe fruntea osoasă i se vedeau broboane de sudoare. Îl apucă pe Nobu de încheietura mâinii:

— Ştii ce? Ieri a fost Tanabata – a şaptea zi a celei de-a şaptea luni. A trebuit să număr zilele pe degete. Calendarul ăsta nou e doar un şiretlic ca să ne facă să ne uităm sărbătorile, învățătura chineză şi toate celelalte. Vechiul calendar ne lega de rădăcini; cel nou ne azvârle în viitor. Ne tot spun să ne lepădăm de trecut şi să mergem mai departe, dar se înşală. Datinile sunt o parte din noi. Oricum, mi-am ales pseudonimul literar: Hoinarul Mărilor de Răsărit, precum ciurdarul care traversează puntea coțofenelor.

— Înainte de orice hoinăreală, trebuie să te înzdrăveneşti, zise Nobu. Ce s-a întâmplat cu scoicile alea?

La ultima lui vizită, Nobu se dusese până la râul care curgea în spatele uneia dintre clădirile guvernamentale nou construite – din cărămidă şi piatră – şi se pusese pe căutat scoici. Se spunea că sunt un leac excelent contra gălbinării. Le pusese la fiert, exact cum făcea mama lor, cu o mână de cenuşă ca să le desprindă din cochilii, după care le pregătise la foc mic cu un sos de soia şi puțin vin dulce *mirin* pentru gătit. Mai fiersese şi fasole învelită în frunze de bambus ca să-l hrănească bine pe Kenjiro. Încă mai era puțină, într-o oală. O luă de pe raft, umplu un bol şi i-l dădu lui Kenjiro.

Tocmai îi explica lui Jubei cum să caute după scoici şi cum să le prepare, când se auzi un scârțâit de uşă şi apăru Yasutaro, ferindu-şi capul de pragul de sus.

— *Usss*. Ai venit şi tu, mezinule? zise el.

Arăta obosit şi şchiopăta mai tare ca de obicei. Era clar că mersese mult pe jos. Nu se vindecase complet după luptele din urmă cu opt ani, când fusese împuşcat în picior.

Nobu îi cercetă atent chipul. Îşi amintea cât de cenuşiu şi tras la față era atunci când Jubei şi alți soldați tineri îl aduseseră în casa unchiului lor. Stătea întins pe o targă. Nu scotea nici cel mai mic sunet, deşi Nobu vedea bine că piciorul îi era îndoit într-un unghi nefiresc şi sângele se scurgea gros şi lipicios prin bandaje. Nobu avea zece ani pe atunci. Fusese afară la joacă şi se bucurase atât de năvalnic când îşi văzuse fratele, încât fugise în jurul casei strigând în gura mare că Yasu s-a întors. Dar Yasu nu se putea ține pe picioare. Se târa pe tatami folosindu-se de mâini şi de piciorul sănătos.

Nobu îşi mai aducea aminte că în casa lor se porniseră nişte discuții grabnice. Toți se temeau că Yasutaro ar putea fi prins dacă rămânea acolo şi hotărâseră să-l ascundă într-o viroagă din munți. Nobu şi Jubei îl duseseră până acolo şi din scânduri îi încropiseră un pat, pe care îl ascunseseră sub un acoperiş de crengi înfrunzite. Şi rămăseseră acolo cu el. Jubei îi curăța zilnic rana cu apă dintr-un izvor de munte şi îi schimba pansamentele, iar Nobu se furişa după căderea nopții să aducă mâncare de acasă şi să îngroape bandajele murdare.

Yasutaro zăcuse multă vreme. Fusese el taciturn chiar şi înainte de a fi rănit, dar după aceea se adâncise şi mai mult în sine. Nobu ajunsese să-i citească pe chip şi cel mai mic semn de bucurie, tristețe sau mânie.

Yasu se lăsă pe genunchi mormăind uşor când atinse podeaua cu piciorul beteag. Nobu îi turnă apă de băut.

— Ce veşti vin din lumea largă? întrebă Kenjiro cu ochi sclipitori.

Yasu stătu nemişcat o vreme, fixând pământul cu privirea. Când îşi ridică fruntea, în ochi i se aprinsese o vagă scânteiere.

— Se spune că guvernul are de gând să anuleze stipendiile samurailor.

— Stipendii? Care stipendii? zise Keijiro cu veselie. Când am pierdut războiul, atunci s-a terminat şi cu stipendiile noastre. Ei, dar samuraiului de cartof îi trebuie stipendiile – fără ele, a încurcat-o rău. Mai întâi, şi-au pierdut sabia, acum îşi pierd veniturile. Ar fi făcut mai bine să rămână pe pământurile lor cu cartofi dulci, nu să vină aici să facă pe grozavii fluturându-şi sapa şi cazmaua pe deasupra capului. În sfârşit, o să aibă şi ei o idee despre felul în care ne simțim noi, cei din nord – era şi cazul.

— Oricum o să primească slujbe cu destulă uşurință, zise îndârjit Yasutaro. Tot ei vot fi pe cai mari.

— Da, dar măcar ne putem bucura de căderea duşmanilor noştri.

— Treaba începe să se îngroaşe, spuse Yasu pe un ton măsurat. Jos în sud se formează grupuri armate. Au propriile lor şcoli militare unde primesc instrucție bună şi fac manevre la fața locului. Umblă vorba

că guvernatorul din Kagoshima a refuzat să pună în aplicare noul mandat care i s-a dat. Din punctul lui de vedere, la Kagoshima nu se anulează nici un fel de stipendii, nici acolo, nici în vreun alt loc de pe pământurile din Satsuma. Ba chiar se spune că Satsuma s-ar putea ridica împotriva guvernului şi să-şi declare independența.

— Guvernul e pe jumătate format din bărbați care vin de acolo. Dacă se ridică împotriva guvernului, se ridică împotriva lor înşişi. Este exact cum spun învățații chinezi. Omul înțelept stă şi aşteaptă, iar duşmanii lui se sfâşie între ei ca nişte câini de luptă din Tosa.

Nobu îşi simțea gura uscată şi-l încerca o senzație de greață. Îl rodea un gând. Se tot căznea să şi-l alunge din minte, dar nu era în stare. Tatăl lui Taka. Toată lumea ştia că el fusese una dintre figurile de frunte ale guvernului şi că plecase ca o vijelie de-acolo, cu mai mulți ani în urmă, şi se întorsese la baza lui de acasă, din sud. Numele lui era pe buzele tuturor – marele Kitaoka. El trebuie să fie unul dintre conducătorii revoltei.

— Ai spus Satsuma, zise el. Deci Kitaoka…

— Asta-i politică, răspunse Kenjiro. Eşti prea tânăr ca să înțelegi.

Yasutaro se uită la Nobu cu ochi mari şi trişti.

— Nimeni nu ştie ce fel de jocuri face generalul Kitaoka şi ce e în mintea lui. Pare să aştepte momentul potrivit. Nici măcar nu se cunoaşte exact locul unde stă acum. Toată lumea aşteaptă să vadă ce mişcare face el. Dacă el dă semnalul, sudul se va ridica, dacă nu-l dă, poate se va ridica şi aşa. Sau poate nu.

— Şi dacă se ridică…

— Guvernul o să trimită armata să înăbuşe insurecția şi noi o să ne înrolăm. O să le-o plătim cu vârf şi îndesat samurailor de cartof.

13

— Să ne taie stipendiile? Şi pe urmă ne trezim că ne taie boaşele!

Răcnetul lui Eijiro zgâlțâia uşile de hârtie, plutind prin încăperile goale până la pavilionul îndepărtat unde Taka stătea pe genunchi alături de mama ei, Fujino, cosând. Chiar şi din cealaltă parte a casei, fata băgase de seamă cât de bolborosite erau cuvintele pe care le rostea fratele ei. Simți că i se strânge inima. Altă beție cu tovarăşii lui. În zilele din urmă asemenea petreceri bine stropite cu băutură se prelungeau tot mai târziu, până în inima nopții, şi cu tot mai mult zgomot.

La lumina pâlpâitoare a lămpilor cu ulei, Taka cosea cap la cap câteva bucăți pătrate de mătase. Se pregătea să prindă mâneca unuia dintre chimonourile ei de nuntă, şi îşi tot ştergea mâinile cu o cârpă de bumbac, ca să nu păteze brocartul de preț. În zarva pe care o făceau chefliii, abia se mai putea concentra. Molii transparente zburau uşor în jurul flăcărilor. Aerul era fierbinte şi umed. În întunericul care domnea dincolo de cercul lor de lumină, uşile fuseseră îndepărtate ca să lase cale liberă oricărei adieri, fie ea şi cea mai firavă cu putință.

O voce mârâi în graiul din Satsuma.

— Ce ți-e şi cu guvernul ăsta! Mereu aceeaşi poveste. Taie-ți părul, zic ei – dacă vrei, se-nțelege. Doi ani mai târziu, trebuie să renunțăm la cocul din vârful capului – că aşa e legea.

— Ei, haide, Yamakawa, strigă un altul, care nu era de acord. Te făleşti cu părul tuns scurt la fel de mult ca oricare dintre noi!

Însă primul vorbitor o ținu tot aşa, cu glasul lui încărcat de ironie.

— Nu mai e nevoie de săbii – *dacă* vreți, se-nțelege. Şi-apoi, câțiva ani mai târziu, ce ne spun ei: nu mai ai voie să porți sabie, că aşa e legea. Şi acum ce ne aud urechile? Schimbați-vă stipendiile pe obligațiuni guvernamentale, *dacă* vreți, se-nțelege. Şi apoi ce mai urmează? Credeați că aveți stipendii, dar de aici încolo nu mai aveți. Primiți în schimb nişte obligațiuni guvernamentale, că aşa e legea. Ne iau totul. Pe toți zeii, la ce-mi folosesc mie obligațiunile guvernamentale? Cum să trăiesc fără stipendii?

Răcnetul celor care aprobau, revoltați, şi pumnii care loveau în podea acopereau aproape cu totul clinchetul cupelor pline cu sake. Strigătele se întețeau.

— Pentru asta am luptat noi? Pentru asta au murit frații noştri? Pentru o țară în care samuraii nu au voie să poarte sabie sau să se îmbrace ca nişte samurai adevărați, o țară în care ni se iau banii? Nici măcar nu avem slujbe, dar nici nu mai putem fi soldați. Acum guvernul strânge oameni de la țară ca să-i învețe să lupte, de parcă țăranii ar şti, cât de cât, ce să facă dacă le pui o sabie în mână. Numai la gândul ăsta…

Taka tresări când simți o înțepătură şi lăsă imediat deoparte materialul scump. Un strop roşu înflorea în vârful degetului. Îi cunoştea pe aceşti prieteni ai lui Eijiro. Eijiro crescuse la Kyoto, dar ăştia erau băutori țepeni, flăcăi din sud îndârjiți în luptă; Satsuma până în măduva oaselor. Unii dețineau funcții minore în guvern, alții nu lucrau deloc. Le cădea bine să se plimbe țanțoş prin Yoshiwara în vreme de pace, dar era limpede că îşi muşcau zăbala şi că-i mânca palma să pună iar mâna pe sabie.

— Vor să ne transforme în cârpe, să ne facă femei, strigă prima voce. Doar nu mi-am petrecut viața adunând onoruri cu spada, pe câmpul de luptă, ca să ajung să scriu frumos, mânuind pensula pe hârtie.

— Ai noroc că îți rămâne şi asta, replică un altul. Cei mai mulți dintre noi nu avem nici o slujbă. Dacă nu ne mai putem lua stipendiile, noi din ce-o să mai trăim? Iar părinții noştri, ei ce ar trebui să facă?

Glasul lui Eijiro se înălță puternic şi limpede.

— Ce aşteaptă ei de la noi – să ne vindem săbiile şi să ne apucăm de negoț? Să ne mânjim mâinile cu bani, ca negustorii cei mârşavi?

Fujino dădu de pământ cu bucata de pânză la care cosea. Pe fruntea ei cărnoasă dispreţul săpa cute adânci.

— Ce sminteală! Are destui bani să se gândească la răscumpărarea mult prețioasei lui Tsukasa, destui bani să se împăuneze în fața prietenilor, noapte de noapte. Cât îi mai trebuie?

Taka se uită surprinsă la ea. De obicei, mama ei nu voia să audă nici o vorbă cât de puțin rea despre iubitul ei fiu.

— Ne fură până şi respectul de sine, adică tot ce face din noi nişte bărbați adevărați. Şi nu ne lasă cu nimic. Cu nimic! tună glasul lui Eijiro. Aici sunt în joc demnitatea şi onoarea noastră de samurai. Ne irosim viețile în oraşul ăsta împuțit. Haideți să ne întoarcem în munții noştri, la vulcanii noştri, la palmierii noştri, la gustul minunat al vinului nostru de orez! Sunteți de acord cu mine, băieți? Vreți să mergem la Kagoshima şi să ne alăturăm tatălui meu?

Bărbații începură să bată cu pumnii şi călcâiele în podea de se scutura toată casa. Din piepturile lor izbucni un răcnet colectiv.

— La arme! La Kagoshima! Să mergem!

Ochii lui Fujino scăpărară fioros.

— Ce nesăbuit! Nici n-a pus vreodată piciorul prin locurile alea! Cum îndrăzneşte să-l amestece pe tatăl tău în toată tărăşenia asta? Nu-i decât o fanfaronadă. N-o să facă absolut nimic, nici unul dintre ei. Cum nu face nici el.

Vocea lui Eijiro se ridică iar.

— Okatsu, Gonza, Osan. Servitori de nimic, nu-s niciodată prin preajmă când ai nevoie de ei. Mamă, unde eşti? Vreau sake. Acum! Oaspeţii mei aşteaptă!

Fujino se sprijini cu mâna de podea şi se ridică în picioare cu o viteză surprinzătoare. Se înnegrise de supărare.

— Se poartă de parcă ar fi la ceainărie. Cine se crede? O fi el fiul meu, dar eu nu am de gând să mai accept una ca asta. N-au decât să se ducă la Yoshiwara, un loc potrivit pentru o asemenea adunare de scandalagii.

Îşi înălţă semeţ capul, îşi potrivi bine *yukata* peste pieptul generos şi ieşi cu un aer maiestuos. Suspinând, Taka puse deoparte brocartul la care migălea. Până şi Okatsu fusese obligată să se alăture celor care îi serveau pe oaspeţii fratelui ei. Taka o şi vedea zâmbind blajin şi ferindu-se din calea prietenilor lui Eijiro, când o înşfăcau de fuste. Tinerii zbierau cât îi ţinea gura, dând glas unui cântec de beţie din Satsuma. Ca să se acompanieze, băteau din picioare şi din palme.

Fata ieşi pe verandă şi se uită afară în noapte. Bambuşii înalţi se legănau pe cer. Zărea contururile noduroase ale pinilor, lămpile de grădină cu lumina lor fantomatică şi locul întunecat de unde poteca îşi începea traseul şerpuitor de jur împrejurul lacului şi mai departe, spre pădure.

Îşi muşcă buzele. Locuiau în casa asta frumoasă de atâta vreme, încât aproape îi ieşiseră din minte zilele negre de luptă de la Kyoto; şi-acum iată-l pe Eijiro gata să stârnească alte necazuri. Fratele ei se arătase mereu dornic de încăierare. Se scurseseră prea mulţi ani de când nu se mai întâmplase nimic. Toţi flăcăii ăştia erau în căutarea unei cauze, aveau nevoie de o idee care să-i înflăcăreze, pentru care să se arunce în luptă şi să moară dacă era nevoie.

Eijiro pomenise numele tatălui lor. Trecuseră ani buni de când iubitul lor tată nu mai călcase prin Tokyo, dar toată lumea continua să-i pronunţe numele cu veneraţie. Cu cât timpul în care generalul se ţinea deoparte se prelungea, cu atât mai vârtos îl transforma lumea într-un fel de fiinţă asemănătoare zeilor. De parcă omul ar fi căpătat între timp puteri supranaturale. În ochii lumii, ajunsese să fie mai mult decât un simplu muritor. Ori de câte ori Eijiro sau oricine altcineva îşi propunea să critice noul regim şi toate schimbările aduse de el, numele generalului era invocat negreşit.

Taka mai încercase să afle de la Eijiro ce anume se petrecea, dar el îi răspunsese foarte scurt:

— Vezi-ţi de cusut, fetiţo. Nu-ţi băga nasul în treburile bărbaţilor.

— Treaba ta e să te pregăteşti de nuntă şi să înveţi cum să gospodăreşti o casă mare, îi explica Fujino. Şi pe urmă să faci copii. Lasă politica în seama bărbaţilor. Adu-ţi aminte ce se spune: o femeie deşteaptă nu-i dezvăluie niciodată bărbatului cât de deşteaptă este. Să nu uiţi asta niciodată.

Şi oricât încercase Taka să insiste, nu scosese mai mult de la ea.

Dintr-odată se auzi un zgomot, undeva în apropiere – foşnet de tufişuri, paşii cuiva care fugea. Taka tresări, inima îi bătea să-i spargă pieptul. Asculta cu urechile ciulite, sperând că totul se petrecuse doar în imaginaţia ei, rugându-se în gând să se fi înşelat. Un alt zgomot, destul de clar – o crenguţă care se frângea, ca şi cum ar fi trecut prin zonă o vulpe sau un bursuc, sau un intrus pe două picioare.

În vremurile periculoase pe care le trăiau n-ar fi fost de mirare să ai de-a face cu un asasin care se strecura hoţeşte pe domeniu, ca un ninja. În sud avuseseră loc mai multe revolte; evenimentele ajunseseră chiar şi la urechile ei. Unchiul Shimpei – vechiul coleg al tatălui ei, Eto Shimpei, care fusese ministru al justiţiei în anii când Kitaoka răspundea de bunul mers al guvernului – condusese o asemenea mişcare, cu vreo doi ani în urmă. O surprinsese pe mama ei într-o discuţie de taină cu mătuşa Kiharu. Se pare că revolta fusese înăbuşită, iar conducătorul ei executat. Nu demult fusese omorât un alt membru al guvernului, iar Taka ştia că şi tatăl ei avea destui duşmani. Se putea prea bine ca ei să aibă şi familia lui

în vizor. La porți erau mereu postate gărzi, iar noaptea numărul lor creştea, zidurile erau foarte înalte, dar o persoană din cale-afară de hotărâtă tot se putea cățăra pe ele.

Adierea nopții aducea cu ea un uşor scârțâit de crengi, pentru ca mai apoi să se audă limpede paşii cuiva care strivea pietrişul sub picioare. Oricine ar fi fost, se afla foarte aproape de casă. Preț de câteva momente se aşternu o tăcere deplină. Nici măcar un bâzâit de țânțar. Taka îşi ținea răsuflarea şi îşi încleştase pumnii cu atâta forță, încât îşi înfipsese unghiile în palmă. O siluetă fantomatică îi apăru în fața ochilor, înaintând săgeată printre copaci.

Fata tremura, dar îşi dusese mâna la pumnalul de la brâu şi îl strângea febril. Scrutând întunericul, desluşi conturul unui trup înalt şi deşirat, pe urmă zări un cap şi nişte ochi arzători. Cu un icnet de spaimă, îl recunoscu pe intrus: era Nobu. Băiatul se încruntă şi duse un deget la buze.

În urma ei cântecul de beție răsuna în nemişcarea nopții. Apoi vocile se opriră şi Taka auzi tonul sacadat, supărat al vocii lui Fujino.

Nobu urcă pe verandă şi la lumina lămpii trăsăturile lui păreau gravate. Gâfâia. Avea frunze şi vârfuri de crenguțe prinse în păr şi dâre de murdărie pe obraji, dar ce o speria pe ea cu adevărat era expresia de pe fața lui. Tânărul îşi rotea privirile de jur împrejur, cu ochi sălbatici, şi Taka se simți brusc şi mai îngrozită la gândul că, dacă fratele ei l-ar descoperi acolo, sigur l-ar căsăpi cât ai clipi.

Îl fixă cu privirea, înspăimântată de-a binelea.

Trecuseră cinci zile de când intraseră împreună pe pământurile templului Sengaku. Numărase orele şi zilele, repetând la nesfârşit în gând cuvintele lui de bun-rămas: „Am să găsesc eu o cale să te văd din nou“. Okatsu o prevenise, cu un aer sever, că băiatul nu avea cum să-i trimită ei nici un fel de răvaş, dar Taka nu voia cu nici un chip să asculte. „A promis“, zicea ea cu încăpățânare.

Însă văzând că tăcerea se prelungea, ajunsese la disperare şi hotărâse în sinea ei că nu mai vrea să ştie de el. Niciodată. Avea momente când se mustra aspru. Mersese prea departe. Ce-i venise oare să-l apuce de mână şi să-i povestească tot ce-i trecea ei prin cap? Se lăsase dusă de val, dar acum îşi venise în simțiri. El era servitor, iar ea, fiica unui bărbat celebru şi important.

În plus, deşi el trecea sub tăcere acest subiect, ea ştia prea bine că face parte din clanul Aizu, un clan duşman. Eijiro spunea fără încetare că cei din nord sunt nişte trădători, degenerați, prăpădiți, înapoiați, needucați, care trăiau în colibe şi abia dacă ştiau să folosească bețişoarele. Cu greu puteau fi numiți oameni, se născuseră ca să-i slujească pe alții, pentru simplul motiv că nu erau în stare de nimic altceva. Poate că greşise lăsându-se înşelată de unul ca el. Oricât de mult i-ar fi displăcut, se gândi că Eijiro ar putea să aibă dreptate, poate că de fapt aşa era. La urma urmelor, tatăl ei luptase contra lor, iar mama ei se văzuse adesea obligată să le stea în cale, când veneau să bată cu pumnii în uşa casei lor de la Kyoto. Da, ea şi-ar trăda întreaga familie doar schimbând o vorbă cu un asemenea om.

Numai că, văzându-l cum stătea în fața ei – cu gleznele subțiri dezgolite, cu jacheta sfâşiată şi murdară –, simțea cum i se topea toată mânia. Între timp reuşise să-şi recapete suflul şi se luminase la față. Taka nu mai băgă de seamă nici părul plin de praf, nici hainele pătate. Nu vedea decât buzele pline, nasul mândru şi pomeții ascuțiți. Abia acum îşi dădea seama cât de frumos se făcuse. Şi se simțea brusc intimidată.

— Ai venit! şopti ea şi aruncă o privire peste umăr temându-se că s-ar putea să zărească, în orice clipă, umbra uriaşă a lui Fujino, dar nu era nimeni. Cum ai reuşit să ajungi aici?

Nobu trase un rânjet, schimbându-şi deodată expresia feței. Şi, preț de un moment, Taka îl văzu iarăşi în fața ochilor pe ştrengarul de altă dată.

— M-am căţărat. Cunosc bine grădinile astea. Deşi e cam întuneric. M-am împiedicat de vreo câteva ori. Şovăi puţin şi se uită iar de jur împrejur: Trebuie să vorbim, adăugă el cu glas aspru. Eşti singură?

Privirea lui n-o ajuta deloc să se simtă în largul ei. Taka dădu din cap. Îşi ridică fustele şi, cu un fior de plăcere la gândul că face ceva absolut interzis, sări pe pietriş şi îşi vârî picioarele într-o pereche de sandale de lemn. Zăbovi puţin ca să-şi obişnuiască ochii cu întunericul, după care se îndepărtă repede de casă, încercând să nu facă zgomot. Îl auzea pe Nobu călcând în spatele ei şi întunericul tot mai dens se strângea în jurul lor, înghiţindu-i.

Înaintau pe potecă, atenţi la pietre, la şerpi şi la frunze cu margini ascuţite, apoi ocoliră crângul de bambuşi, inspirând cu nesaţ miresmele bogate de pământ cald şi seva plantelor care creşteau văzând cu ochii. Era o noapte frumoasă. Deasupra lor, vlăstarii foşneau şi se legănau. Traversară grădinile amenajate şi ocoliră movila artificială, trecură peste un pod arcuit şi se aplecară să se uite la crapii care spintecau apele, cu spinările lor argintii sclipind sub lumina stelelor. Pe când îşi croiau drum prin bezna deasă de dincolo de lac, zgomotul petrecerii se stingea tot mai mult. Liliecii zburau de colo-colo, deviind brusc când într-o direcţie, când în alta. Taka tresări când ţipătul unei bufniţe o luă prin surprindere.

Şi iată-i ajunşi într-un crâng din inima pădurii, cu ramuri care se arcuiau pe deasupra capetelor şi un trunchi căzut, tocmai bun să te aşezi pe el. Dinspre casa mare de dedesubt ajungeau până la ei sclipiri de lumină.

— Locul nostru secret, zise Nobu încet.

Se aruncară amândoi pe covorul de frunze moarte şi se sprijiniră de trunchiul doborât, trăgându-şi sufletul. Odihnindu-şi umărul de umărul lui, Taka surâdea. Aşa stăteau mai mereu când erau copii şi veneau acolo. Dar Nobu se trase puţin mai încolo şi respiră adânc.

— Nu voiam să te deranjez, zise el cu glas răguşit. Ar fi trebuit să mă ţin cât mai departe, dar nu m-am putut stăpâni. Treceam pe lângă casa voastră şi am văzut ricşele la poartă. Era clar că în casă se dă o petrecere. Mi-am imaginat că toată lumea o să fie ocupată, aşa că m-am căţărat pe zid. Mă gândeam că poate reuşesc să văd până în încăperea unde stăteam amândoi, când şi când.

Se auzi un foşnet. Nobu scormonea frunzele cu piciorul.

— Voiam să te previn. S-ar putea să apară necazuri.

Taka simţi un fior de spaimă.

— Eijiro, zise ea mai mult pentru sine. El şi prietenii lui grozavi. Se presupune că războiul s-a încheiat, dar ei nu se pot opri din luptat, deşi noi suntem câştigătorii…

Rămase cu vorbele în aer, dându-şi seama ce spunea. Nobu se trase înapoi de parcă ar fi fost pălmuit. Tăcerea se prelungea.

— N’da. Ai înţeles perfect.

Vorbea fără urmă de rafinament orăşenesc, fără urmă de accent din Edo. Vocalele energice din nord se făceau auzite clar şi cu putere, de parcă tânărul şi-ar fi lepădat pielea ca un şarpe, dând la iveală ceva diferit, ceva rece.

— Voi aţi câştigat. Ai mei au pierdut.

Ea stătea acolo şi abia îndrăznea să respire. În jurul lor crengile foşneau, şi undeva, nu prea departe, un animal, poate o maimuţă, scoase un ţipăt. Nobu suspină adânc.

— Nu noi suntem cei care ne dorim lupta, zise el liniştit. Nu mai avem inimă să ne luptăm. Nu aşteptăm nimic, suntem recunoscători pentru tot ce ne iese în cale. Dar ai dumitale – fratele dumitale, prietenii lui – sunt de părere că merită tot ce e mai bun pe lume. Au câştigat şi acum îşi vor răsplata cuvenită.

Respira în salturi. Taka întinse mâna spre el, crezând că o s-o respingă. Dar mâna stătea nemişcată sub degetele ei.

— Nu dumneata, zise el încetişor. Dumneata eşti tânără, şi eşti altfel.

În jur se auzea zumzet de insecte. Pădurea prinsese viață.

— Nici eu nu înțeleg exact ce se întâmplă, continuă el. Dar am să încerc să explic atâta cât ştiu. Din câte am auzit, măreţul nostru guvern, aceşti vajnici bărbaţi de stat care ne conduc vor să ne facă pe toți una – să nu mai fie nici samurai sau artizani, nici fermieri sau negustori, şi nici măcar proscrişi. Vor să desființeze sistemul de caste, aşa se spune. Dar asta înseamnă că cea mai de sus castă îşi va pierde privilegiile – şi aici e vorba despre samurai. Pentru noi nu contează deloc. Noi, samuraii din nord, n-avem nimic de pierdut; am pierdut deja totul. Nu, aici vorbim despre partida câştigătoare, clanul Tosa, poporul din Hizen, oamenii din Choshu şi ai voştri, Satsuma – adică exact clanurile care conduc țara. Asta e partea ciudată. Au câştigat, şi victoria a fost cât se poate de clară, dar acum guvernul vrea să le ia prada de război, aşa că oamenii se simt înşelați. De-asta sunt atât de furioşi fratele dumitale şi prietenii lui.

Taka asculta cu mare atenție, încercând să înțeleagă sensul lucrurilor pe care le auzise. Nobu îi lăsa impresia unui om atât de cinstit şi de direct, încât ea îl credea şi se baza pe el instinctiv.

— Ştii cum vă spunem noi vouă?

Taka rămăsese în aşteptare şi abia cuteza să-şi imagineze ce-ar fi putut să urmeze. Samurai de cartof. Cuvintele o făcură să râdă cu poftă şi se bucură să-l audă şi pe el chicotind.

— Ştii ce mai spunem despre samuraii de cartof? Că sunt firi necioplite, grosolani.

— Asta crezi dumneata despre mine? zise Taka ezitând, atinsă de cuvintele lui.

— Dumneata nu eşti Satsuma decât pe jumătate. Cealaltă jumătate e Kyoto pur, ca mama dumitale.

Se lăsă o tăcere adâncă. Când Nobu deschise iar gura, părea să şovăie:

— Ştii că tatăl dumitale ar putea fi implicat?

Taka se încruntă. Bănuia că asta avea să urmeze.

— Tatăl meu a făcut parte din guvern, zise ea străduindu-se să-şi păstreze tonul liniştit. A fost consilier-şef, comandant suprem al armatei şi comandant al Gărzii Imperiale.

— Dar a plecat şi veştile de la el ajung la noi tot mai rar. Pentru că stă cu soția lui şi cu familia lui adevărată şi nu se mai gândeşte la noi – cel puțin, aşa am crezut eu.

I se umplură ochii de lacrimi şi clipi apăsat, ca să scape de ele. O broască râioasă orăcăia pe lacul care se întindea la picioarele lor. Altele i se alăturară până când corul de orăcăieli deveni asurzitor. Parcă toate clopotele templelor din oraş s-ar fi pornit să bată.

— Are să se întoarcă într-o zi, spuse Nobu încet. Ai să te măriți, ai să duci o viață bună şi toate vorbele astea despre necazuri vor fi date uitării. Am făcut un gest egoist şi am greşit venind aici. Mama dumitale ştie cu siguranță ce e mai bine pentru dumneata. N-ar trebui să-ți pierzi vremea cu mine.

Îşi trase mâna din mâna ei. Fata îl apucă de braț tremurând.

— Nu pleca, zise ea înghițindu-şi lacrimile.

Se străduia să-şi controleze vocea, dar vorbele ei întretăiate tot a suspin sunau. Întinse mâna pe bâjbâite şi se opri pe obrazul băiatului. Pipăi încetişor falca uşor țepoasă, după care îşi plimbă delicat degetele peste restul feței, cercetând oasele bombate ale nasului, adânciturile ochilor, fruntea umedă, urechile, mărul lui Adam şi alunița caraghioasă de pe gât. Se simțea de parcă ar fi fost oarbă şi ar fi încercat să învețe pe dinafară fiecare contur, să şi-l fixeze în memorie pentru totdeauna. Degetele îi

rătăciră apoi peste gura lui; simți căldura respirației şi moliciunea umedă a buzelor. Îl înconjură cu brațul şi-şi lăsă capul pe umărul lui.

Stătu aşa o vreme, ştiind că face un lucru interzis. Dar erau atât de aproape unul de altul şi nu se putea gândi la nimic altceva în afară de căldura pe care o simțea lângă ea. Trupurile lor se cuibăreau perfect unul într-altul, de parcă ar fi fost făcuți unul pentru celălalt. Pe urmă simți că şi el îşi făcea curaj să o atingă, cu gesturi moi şi timide, şovăielnice. Mâna lui poposi încetişor pe creştetul capului, bâjbâi cu stângăcie până când izbuti să-i desfacă părul strâns în conci. Pletele se desprinseră din creştet şi se revărsară în bucle grele, alunecând pe lângă obraji şi lăsându-se în poală. Încetişor, cu uimire, băiatul prindea buclă cu buclă şi îşi plimba degetele prin bogăția lor.

— Parcă e mătase, zise el. Nici nu ştii cât de mult mi-am dorit să-l ating, dar n-am îndrăznit niciodată.

Respiră adânc şi într-o doară, de parcă s-ar fi aşteptat să fie oprit, îi atinse ceafa. Un fior o străbătu din cap până-n picioare, în adâncul ei părea că se ascundea o altă ființă despre care ea nu ştia nimic şi care tocmai se trezise la viață.

— Eşti atât de frumoasă. Perfectă, zise el. Ştiu că nu e bine ce fac, dar e singura mea ocazie. Alta n-are cum să mai apară.

Ea îşi înălță iute capul.

— De ce nu? Spune.

— Eşti încă tânără şi nu înțelegi. Eu trebuie să mă întorc la Academia Militară, dumneata trebuie să te măriți, familiile noastre se duşmănesc.

— Putem să fugim împreună ca îndrăgostiții din piesele kabuki. Să ne sinucidem din iubire.

— Astea sunt poveşti, aici e vorba despre viața reală.

Îi ridică bărbia de parcă ar fi căutat să-i vadă fața pe întuneric. Gura lui îşi găsi drum spre nasul şi obrazul ei. Şi-apoi buzele lor se întâlniră. Taka închise ochii şi se dărui cu totul întunecimii umede, lăsându-şi trupul să se topească într-al lui; erau atât de puternic înlănțuiți, încât s-ar fi zis că nimic n-ar mai putea să stea vreodată între ei.

Şi atunci auziră în depărtare scârțâitul roților de ricşă şi răcnetele ricşarilor şi îşi dădură seama că petrecerea se terminase. Fujino striga:

— Taka, Taka? Unde eşti?

Nobu se trase înapoi, dar Taka se strângea lângă el.

— Las-o să-şi facă griji, zise ea ghemuindu-se cu fața lipită de umărul lui. O să creadă că m-am dus pe aici pe undeva. N-ar fi pentru prima oară. Domeniul e atât de mare, că aş putea fi oriunde.

El suspină.

— Ştiu bine ce sunt şi unde mi-e locul şi cine sunt ai mei. Ce ne-a rămas e atât de puțin, încât ne ține legați unii de alții. Şi totuşi, nu mă pot gândi la dumneata sau la familia dumitale ca la nişte duşmani. Frații mei m-ar numi trădător dacă m-ar auzi spunând una ca asta. Dar e adevărat. Pentru mine eşti mai importantă decât orice altceva.

Taka îngenunche pe frunzele uscate şi simți cum pământul pietros îi zgâria fluierele picioarelor. Îl luă de mâini.

— Dacă aş fi curtezană, mi-aş tăia degetul mic şi ți-aş dovedi iubirea cu sângele meu, zise ea solemn. Pentru că nu sunt, îți dau cuvântul meu. Şi fac jurământ. Dacă există vreo cale să putem fi împreună, trebuie să o găsim. N-am să fiu niciodată a altcuiva.

— Altcineva în afară de dumneata n-a fost niciodată, răspunse el. Şi nici n-o să fie.

Strecurându-se cu greu printre tufişuri, ud leoarcă de sudoare, Nobu se întreba dacă nu cumva îşi pierduse minţile. Iată-l acolo, în măruntaiele inamicului, căutându-şi scăparea de-a lungul terenurilor labirintice ale domeniului Kitaoka, de parcă ar fi fost o vulpe fugărită de urs; şi totuşi gândul lui era doar la Taka. Mireasma ei se aninase de hainele lui, parcă îi simţea şi acum atingerea buzelor şi căldura corpului. Plutea. Nu mai ştia bine pe unde se află sau încotro se îndreaptă.

Se opri să-şi tragă sufletul şi scoase un geamăt. El avea datorii şi responsabilităţi, iar să te topeşti de dorul unei femei – şi încă una care îi era total inaccesibilă – era nebunie curată. Nu puteau fi împreună în veci de veci, ştia prea bine. Totuşi, de câte ori trebuia să se smulgă de lângă ea, lăsa în urmă o parte din el.

Înaintând orbeşte printre copaci ajunsese la marginea terenurilor. Zidul se ridica uriaş în faţă. Auzi un sunet în spatele lui şi îşi reveni brusc în simţire, bucuros că ceva o să-i distragă atenţia şi o să oprească zarva din gândurile lui. Erau voci, însoţite de lumini pâlpâitoare – o patrulă, îşi zise el. Cei care păzeau proprietatea. Dacă îl dibuiau, n-avea cum să scape viu. Nimeni nu s-ar obosi să pună vreo întrebare.

Luna se ridica pe cer aruncând în jur o lumină vălurită. Era mai uşor să te orientezi, dar şi el devenea mai vizibil. Îşi duse mâinile la gură şi scoase un ţipăt lung şi înfundat, ca de bufniţă.

Jubei, fostul servitor al lui Yasu, îl ajutase la venire – îşi împreunase mâinile cu palmele făcute scăriţă ca să poată trece peste zid – şi îi spusese că o să stea de veghe, dar Nobu bănuia că omul probabil renunţase sau adormise după atâta vreme. Drept care răsuflă uşurat când auzi un ţipăt de răspuns.

Se aşeză la picioarele zidului măsurându-l cu privirea. Zidul era înalt cât o casă, făcut din pământ întărit şi piatră şi cu un acoperiş ascuţit, învelit în olane. Începu să se caţere, dibuind pe pipăite locurile unde putea să-şi fixeze picioarele şi ţinându-se de streşini, până când un olan se rupse sub mâinile lui şi-atunci se prăbuşi iar la picioarele zidului, sub o ploaie de pietriş, bombănind de mama focului.

Vocile şi luminile mişcătoare se apropiau. Strângând din dinţi, se ridică până sus şi îşi înălţă uşor capul peste marginea acoperişului, ţinându-se cât mai la fereală. Jubei stătea la pândă în întuneric, puţin mai departe.

Nobu ştia bine că trebuie s-o ia din loc, dar încă şovăia. Se mai auzi un ţipăt de bufniţă. Jubei devenea nerăbdător. Înverşunat, Nobu întoarse capul. În ciuda a toţi şi a toate, simţea nevoia să mai arunce o ultimă privire spre terenurile înghiţite de întuneric, spre arborii fantomatici, spre lampioanele rotunde şi licăririle de lumină din casă. Simţea căldura care se ridica în valuri din pământ, se bucura de aroma pinilor şi de dulceaţa florii de *yugao*, asculta strigătul unei pitulici ascunse în stuf, zvonul unei cascade şi zgomotul aducător de răcoare al unei ţevi de bambus care se lovea de piatră. Era Paradisul de Apus al lui Amida Buddha, un tărâm interzis în care el nu mai putea să pună piciorul niciodată. Aici îşi avea locul Taka, iar el era pe veci condamnat să se afle în afara lui.

Se încruntă. Nu era momentul pentru asemenea gânduri. Îşi răsuci capul şi Jubei îi dădu încă o mână de ajutor când trebui să sară jos de pe zid.

— *Usss*, mormăi Jubei.

În ciuda întunericului, Nobu vedea bine rânjetul cam ştirb care apăruse pe faţa omului. Picioarele lui robuste erau goale, iar sub batista înnodată fruntea lată strălucea de sudoare. Cu jacheta lui de bumbac albastru şi emblema de pe spate, arăta ca un lucrător sau un hamal sau ca un aventurier dintr-o bucată.

Nu fusese greu să-l convingă să i se alăture. Jubei era mereu gata de acţiune, oricât de nesăbuită ar fi fost. Nobu îi spusese că doreşte să arunce o privire prin preajma domeniului Kitaoka. Toată lumea

spunea că generalul s-ar afla în spatele tulburărilor care se coceau în insula sudică Kyushu şi-atunci, dacă un asemenea complot chiar exista, el ar putea să prindă de veste din vreme. Lucrase la reşedința Kitaoka, ştia cum să se descurce.

Se plimbaseră prin fața porților în mai multe rânduri. În noaptea când zăriseră ricşele care apăreau una după alta, Nobu îi spusese în şoaptă că acum era ocazia ideală să se strecoare înăuntru fără să fie văzut. Se duseseră până în dreptul unui zid lateral şi Nobu se cățărase pe pietre, în timp ce Jubei rânjea cu gura până la urechi. Dacă i-ar fi cunoscut adevăratul scop, nu l-ar fi crezut în ruptul capului, îşi zicea Nobu.

Nobu era copil pe când sosise vestea că armatele duşmane au străpuns zidurile oraşului şi primele contingente de luptători fuseseră mobilizate să apere castelul. Îşi amintea cum stătea pe genunchi în sala de primire de acasă, din Aizu, şi ceainicul bolborosea pe arzătorul cu mangan. Sus, deasupra capului, se întretăiau bârnele înnegrite de fum.

Nu se mai ducea să studieze; şcoala fusese rechiziționată şi transformată în spital. Vocile surorilor lui răsunau în aerul dimineții: scoteau strigăte de război şi se antrenau cu bâtele de lemn în grădină, pregătindu-se de luptă cu toată seriozitatea.

Încruntându-se, cu un aer neînduplecat, Yasu îl informase pe Jubei că din acel moment era eliberat din serviciu. Nu se punea problema să renunțe la propria lui viață pe seama familiei lor. Jubei trebuia să se întoarcă imediat acasă, îi spusese Yasu dându-i un portofel plin cu bani.

Fața lată a lui Jubei se umflase de indignare.

— Cum puteți să aveți o părere atât de proastă despre mine, domnule? întrebase el, privind cu încăpățânare podeaua. Ştiu că nu sunt bun de nimic, dar familia mea a servit-o pe-a dumneavoastră generații întregi. Dacă oraşul vostru este luat cu asalt, am să rămân şi am să lupt ca să vă apăr. Ştiu că trebuie să mă supun ordinelor, domnule, dar refuz categoric să plec.

Până la urmă, Yasutaro se înmuiase şi mai apoi luptaseră amândoi, cot la cot. Yasu şi Kenjiro glumeau adesea pe seama nechibzuinței lui Jubei. Cum auzea zvon de trupe inamice, se îndrepta spre uşă, cu puşca în mână şi se vedeau siliți să-l tragă de mânecă şi să-l întoarcă din drum. În luptă, îl găseai cu siguranță în prima linie. Acum, opt ani mai târziu, îşi luase o nevastă şi deschisese o prăvălie cu tofu, dar se plângea adesea că nu i-ar strica deloc puțină acțiune şi nu pierdea nici o ocazie când era rost de vreo bătaie.

— Se pare că nu e nici un pericol, cel puțin deocamdată, zise Jubei aruncând o privire de jur împrejur. Am face bine s-o ştergem de aici. Zău aşa, pe mine nu m-ai prinde că mă cațăr pe zidul ăla nici dacă m-ai plăti.

— Aveau un fel de întrunire, spuse Nobu. N-am auzit eu prea multe, dar măcar acum ştim că putem să pătrundem înăuntru dacă vrem. Poate ne-ar prinde bine să-i ținem sub observație.

Îşi ciuli urechile încercând să prindă vreun strigăt de pe partea cealaltă a zidului, dar nu se auzea nimic. Se pare că reuşise cumva să treacă neobservat. Exact atunci se auziră nişte zgomote care se apropiau de ei, venind dinspre capătul întunecat al drumului.

— Fir-ar să fie! Ricşe. Haide să ne facem nevăzuți.

Băiatul aruncă în jur o privire alertă. Se aflau într-o porțiune extrem de izolată a oraşului. De ambele părți ale drumului erau ziduri înalte de pământ şi nici urmă de copac sau de tufiş. Singurul loc unde s-ar fi putut ascunde era şanțul care mergea de-a lungul zidului, pe partea domeniului Kitaoka. Fără să stea pe gânduri, se strecurară în adâncul lui sprijinindu-se pe mâini şi genunchi, rugându-se la toți zeii să fie cât mai uscat. Stăteau pe fundul şanțului, nemişcați ca două leşuri, şi iarba înaltă îi gâdila pe la nări, insectele le bâzâiau pe la ochi.

Țipetele ricşarilor se întețiră; duduitul picioarelor şi hurducăitul roților erau acum la fel de puternice ca un tunet. Şi atunci se auzi o voce:

— Aici, idiotule! Am zis aici! Chiar nu te duce mintea deloc?

Mai întâi se auzi un scârțâit. Apoi, când loitrele de bambus loviră pământul, o bufnitură urmată de un pocnet şi un zbieret de protest:

— Hei! Ai grijă! S-ar fi zis că o altă ricşă fusese nevoită să cotească brusc, ca nu cumva să intre în cea din față.

Nobu se strâmbă când recunoscu accentul. Un lucru era sigur, erau bărbați din Satsuma, şi încă beți. Prietenii lui Eijiro, fără doar şi poate. Urmară mai multe mormăieli şi icnete, însoțite de zgomot de picioare târşâite pe pământ.

— Ce pui la cale, Yamakawa? se plânse o altă voce. Era cât pe ce să intrăm în voi.

Yamakawa. Nobu cunoştea numele. Unul dintre acoliții lui Eijiro. Nobu îl vedea câteodată, când venea în vizită la reşedința Kitaoka. Un tânăr îndesat şi bătăios cu gâtul gros şi bărbia ieşită, care îşi ținea mereu pieptul scos în afară, ca un cocoş gata de luptă. Față de Eijiro era cât se poate de umil, dar pe servitori îi trata ca pe nişte câini.

— Am văzut pe cineva acolo, lângă zid.

Şi vocea arogantă a lui Yamakawa îi era familiară. Recunoştea uşor inflexiunile aspre ale graiului din Satsuma.

— Atâta sake ți-a afectat vederea, prietene. Grăbeşte-te. Urcă-te la loc în ricşă, dacă vrei să mai ajungem la Ceainăria Daimonji. Am pus prinsoare pe un yen, sper că n-ai uitat!

— Îți spun sigur că am văzut pe cineva, sau… ceva.

— Acu' o să spui că era un spirit-vulpe.

— Spirit-vulpe? Mai repede un hoț, un cerşetor de-ăla din nord. Kitaoka ar trebui să păzească mai bine locu'. Dă-te jos şi hai să aruncăm o privire prin preajmă.

Nobu îşi ținu suflarea când nişte picioare începură să lovească la nimereală iarba de deasupra locului unde-şi ținea capul, aruncându-i valuri de pământ peste față. O mică vietate trecu în goană prin partea cea mai de jos a şanțului. Vocile se îndepărtau îndreptându-se dincolo de drum. Țânțarii bâzâiau şi nu departe se auzi țipătul unei bufnițe.

Jubei îşi încleştă pumnii mari, şi un alt val de mizerie se abătu asupra lor.

— Ticăloşii, mormăi el. Sunt numai doi şi încă beți. Haide să le băgăm spaima în oase. A trecut prea mult de când nu mi-am mai învinețit pumnu' pocnind o căpățână d-asta din Satsuma.

Şi făcu o mişcare de parcă ar fi fost cât pe ce să iasă din şanț.

— Opreşte-te, mormăi Nobu, lovind uşor cu palma un țânțar care poposise pe braț. Sigur trebuie să fie mai mulți pe aici, pe-aproape.

Jubei mârâi neîncrezător.

— De când dai înapoi în fața unei lupte? Nu eşti tu flăcău' care era atât de înverşunat să intre pe pământul lui Kitaoka?

— Nu fi nesocotit. Nici măcar nu ai armă la tine, zise Nobu amintindu-şi poveştile fraților lui despre Jubei şi apucăturile lui bătăioase. Nu uita că trebuie să ai o mândrie a ta. Cum ar fi să ne încăierăm ca nişte bătăuşi de rând? Yasu s-ar înfuria peste măsură.

Totuşi, Jubei avea şi el într-un fel dreptate. Nu avea nici o noimă să se cațere peste zidul reşedinței şi pe urmă să refuze lupta cu doi tineri bețivani. Problema lui era alta: erau oameni din acelaşi neam ca Taka şi asta îi făcea cumva să-i fie şi lui apropiați. Îi era greu să mai împărtăşească ura oarbă pe care le-

o arăta Jubei. Clătină din cap buimăcit. Vraja pe care fata o aruncase asupra lui îi vlăguia spiritul de luptă şi îl transforma într-o persoană fără voință, molâie.

În aer se auzi un râgâit, apoi un sughiț. Vocile se apropiau din nou. Bărbații din Satsuma se întorceau.

— Ce-ți spuneam eu? Nu e nimic pe-aici.

— Doa' un moment.

Paşii se traseră atât de aproape, încât mirosul de sake al respirației celor doi le ajungea la nas. Nobu se strânse tot când auzi foşnet de rufărie apretată şi nişte mâini care bâjbâiau. Urmă un sunet repezit ca de cascadă şi aerul se umplu de duhoarea urinei. Îşi încreți nasul când vreo câțiva stropi ajunseră până la el şi-l pişcară pe față. Cel puțin ticălosul nu se uşurase chiar în capul lor.

— Îți spun sincer, m-apucă nebuneala să-mi tot frec călcâiele pe-aici, zise vocea lui Yamakawa. E bine şi frumos să hălăduim prin Yoshiwara, cum făceau bandiții ăia nordici de nimic înainte să ne descotorosim de ei. Da' nu e o viață de bărbat.

— Totuşi, ştiu că i-am învățat noi minte, nu? Castelul Aizu, ți-aduci aminte? Aşa bătălie mai zic şi eu!

Cineva râse pe înfundate.

— Da, şi ce de flăcări. Ți-aduci aminte ce mai bubuia totu' în jur când a explodat depozitul de praf de puşcă? Ca un fulger care taie ceru'! Ăla da foc în aer liber.

— A fost o campanie strălucită. N-am pus sabia la loc în teacă decât după o lună. Începuse să putrezească de atâta sânge.

— Ți-aduci aminte de tunurile alea ale noastre?

— Cincizeci. Ce mai zgomot!

— Şi garnizoana care ieşise la vedere cu capetele rase, fluturând steagul alb!

— O ceată vrednică de milă, nişte țărănoi pe jumătate morți de foame, aşa arătau toți. Da, asta numesc eu treabă de bărbați. Ce n-aş da să văd ceva care să semene a luptă!

Nobu simțea că explodează de furie. Abia se ținea să nu facă un salt şi să-i încaiere pe cei doi. Îl auzea pe Jubei bolborosind. Şi, înainte ca Nobu să-l poată împiedica, omul sări ca un arc, strigând mânios:

— Vreți luptă, ucigaşi ticăloşi ce sunteți? Uite luptă!

Nobu sări şi el în urma lui. Cei doi se dădură înapoi cu gura căscată, cu ochii cât cepele, de parcă acele creaturi ar fi țâşnit direct din adâncul pământului, erau demoni *tengu* sau leşuri care se ridicau din mormânt. Unul dintre ei era Yamakawa, mai mult ca sigur. Nobu recunoscu imediat gâtul gros şi încruntătura tipică a câinelui de luptă. Erau îmbrăcați cu jachete şi pantaloni în stil occidental, ca doi filfizoni, şi dintr-o singură privire observă că nici unul nu avea sabie. Fiind întuneric, Yamakawa nu dădea nici un semn că l-ar recunoaşte pe Nobu. Pe vremea când li se încrucişaseră drumurile el era doar un adolescent sfrijit, un biet servitor. Practic, era ca şi cum nici n-ar fi existat pentru Yamakawa.

Celălalt bărbat avea un aer fragil, o bărbie ascuțită şi un păr care creştea în smocuri, ca blana de vulpe. Tremura tot.

— N-am făcut nici un rău. Lăsați-mă în pace, zise el cu voce gâtuită.

Yamakawa îşi revenise.

— Sunt doar nişte țărani, prostule, nu fantome. Unul e chiar lepădătura pe care-am văzut-o cățărându-se pe zid.

— Țăran eşti tu! strigă Jubei. Ucigaş nemernic! Du-te înapoi la câmpurile tale cu cartofi, mojicule!

— Poartă-te cu respect, câine! Nordici blestemați, ăştia-mi sunteți, nu? Păcat că nu v-am secerat mai devreme. Am să îndrept lucrurile chiar acum.

Încruntat, Jubei îşi strânse pumnii şi ieşi amenințător la atac, dominându-l pe tânărul îndesat din sud. Repezi un pumn spre Yamakawa. Omul se feri lăsându-se în jos şi făcu un pas rapid în lateral, ochii îi scânteiau. Nu părea câtuşi de puțin beat. Mâna dreaptă îi zbură către brâu.

— Atenție!

Lui Nobu îi pieri graiul chiar în clipa când Yamakawa ridica un braț cărnos. La lumina lunii, le apăru în față o strălucire ca de fulger. Omul din sud ținea în mână un pumnal. Când se avântă spre ei, scoase un urlet războinic ca un duh prevestitor de moarte şi, înainte ca Nobu să poate face vreo mişcare sau măcar să strige, îl înfipse direct în burta lui Jubei. Uriaşul scoase un icnet răguşit de parcă ar fi fost lovit zdravăn cu pumnul şi se dădu înapoi cu paşi clătinați, ținându-se cu mâna de stomac.

— Țăran neobrăzat! Asta să-ți fie învățătură de minte, ca să nu te mai pui cu bărbații mai buni ca tine!

În timp ce Yamakawa răsucea cuțitul în rană şi-apoi îl smulgea, Jubei căzu în genunchi. Printre degete i se scurgea sânge înnegrit, iar fața i se stingea încet şi devenea pământie. Lumea părea să fi stat în loc. Nobu se gândi că ochii lui văd luna, pe trei sferturi luminată, iarba înaltă care şuşotea în bătaia brizei şi zidul care se pierdea în depărtare. De undeva din interiorul domeniului, se auzea țipătul de jale al unei vulpi. Încremenit de groază, vedea cum obrajii lui Jubei se scofâlcesc, cum i se duc ochii în cap, iar fața i se transformă într-o mască a morții. Duhoarea de sânge proaspăt, de carne măcelărită şi mațele care curgeau din burtă îi întoarseră stomacul pe dos. Icni puternic de parcă el, şi nu Jubei, fusese lovit.

Yamakawa stătea deasupra lui Jubei, cu un zâmbet batjocoritor pe fața lată.

— Mare păcat, zise el rânjind. Mi-ar fi plăcut să am şi sabia la mine, ca să-i încerc tăişul pe gâtul tău.

Îşi ridică brațul gata pentru o nouă lovitură şi mârâitul pe care-l scotea îi dezvelea toți dinții.

Un răget sparse liniştea. Era vocea lui Nobu. Brusc prinsese din nou viață. Sări în calea lui Yamakawa şi se aşeză în fața lui Jubei, cu picioarele desfăcute, apărându-l. Antrenamentele pe care le făcuse îşi spuneau cuvântul. Când lama tăioasă se lăsă în jos, înşfăcă încheietura groasă a lui Yamakawa şi o răsuci cu toată forța, folosindu-se de avântul atacatorului pentru a îndrepta pumnalul în direcția opusă. Yamakawa era voinic, iar Nobu era subțirel, dar furia şi suferința îi dădeau puteri. Se încleştară preț de o clipă înainte ca Nobu să simtă lama alunecând drept în pieptul lui Yamakawa.

Când mâna lui Yamakawa îşi slăbi strânsoarea, omul se clătină, iar Nobu îi smulse pumnalul din mână şi începu să-l ciopârțească cu înverşunare, spintecând oase, cartilagii şi carne. Sângele țâşnea şi din fața şi din pieptul omului. Cu un şuierat prelung de plămân străpuns, bărbatul din sud se împletici şi se prăbuşi la pământ horcăind.

Undeva în spatele lui Nobu se auzi un țipăt sugrumat. Celălalt bărbat se uita fix la el, cu ochi mari. Paşi grăbiți se îndreptau acum spre ei: se apropiau celelalte ricşe.

— Jubei! strigă Nobu! Haide să plecăm de-aici.

Jubei se târâse puțin mai încolo, după care căzuse pe o parte. Zăcea într-o baltă de sânge. Nobu îşi strecură brațul pe sub umerii lui şi încercă să-l ridice, dar omul era doar o masă inertă. Mai făcu o încercare, dar Jubei atârna prea greu. Avea ochii deschişi. Nobu duse o mână în dreptul gurii lui Jubei. Nici urmă de suflu, nimic.

Se uită în jur cu priviri frenetice. Să-l abandoneze acum pe Jubei ar fi însemnat să-l trădeze de două ori la rând, dar nu avea de ales. Dacă şovăia, şi pentru el avea să fie moarte sigură. Gâfâind spasmodic, se răsuci şi o luă la goană, cu inima bubuind şi gura uscată. Respira în hopuri. Abia conştient de locul unde se afla şi de direcția în care se îndrepta, fugi aşa orbeşte până când se depărtă mult de drum, de zidul rece şi de cumplita scenă a morții. Pe urmă se chirci la pământ, căzu în genunchi şi începu să plângă în hohote.

Jubei era mort şi vina îi aparținea doar lui. Îl rănise şi, probabil, îl omorâse pe Yamakawa, dar asta nu însemna nimic. Nu se putea gândi decât la Jubei – la Jubei mort. Îşi luă mâinile de pe față şi le privi – erau sfâşiate şi lovite zdravăn, iar el era scăldat în sudoare şi sânge.

În toată grozăvia se simțea clar mâna zeilor, îşi zise el, bătrânii zei fioroşi care protejau clanurile de la nord. Ştia că întovărăşindu-se cu fata din Satsuma comitea o crimă de neiertat, dar mersese mai departe fără să-i pese. Iar acum zeii îl luaseră pe omul acela bun şi credincios, îl jertfiseră pe Jubei ca pedeapsă pentru trădarea lui Nobu.

— Nu pe Jubei! Pe mine trebuia să mă luați! strigă el cu sălbăticie, fără să țină cont că ar putea fi auzit.

Ca un fel de răspuns al zeilor, se stârni din senin o pală de vânt care agită crengile copacilor. Bătaia valurilor de pe țărmurile golfului Edo ajungea până la urechile lui.

Constată că se afla în fața templului Sengaku. Poarta exterioară cu acoperişul ei ascuțit, îmbrăcat în țiglă, se proiecta întunecată pe cer. Cei patruzeci şi şapte de samurai fără stăpân înmormântați acolo păreau să se ridice din mormânt, plutind deasupra lui în semn de mustrare aspră. Nu trecuseră mai mult de câteva zile de când intrase acolo alături de Taka şi se dusese iar să o caute, chiar în noaptea aceea – o ținuse în brațe, o atinsese. Iar acum zeii îi dăduseră un avertisment cumplit. Nu avea de ales. Va trebui să renunțe la ea pentru totdeauna. Moartea lui Jubei îi reteza pasiunea interzisă cu precizia sabiei mânuite de un călău.

Jubei, Jubei cel mereu loial, care scăpase nevătămat din atâtea şi atâtea bătălii, îşi găsise sfârşitul în şanț, într-o încăierare lipsită de orice sens. Va trebui să le dea de veste fraților lui. O să le spună că plecaseră amândoi într-o misiune nesăbuită şi fuseseră atacați de bărbați din Satsuma. Era oarecum aproape de adevăr. Se vor duce dimineața să recupereze trupul lui Jubei, iar el are să-şi asume responsabilitatea pentru soția şi părinții lui şi să se asigure că au cele necesare.

Nimeni nu trebuia să afle întreaga poveste, niciodată. Dar pentru el era o lecție dură.

Ridicându-şi privirea spre cer, făcu un jurământ zeilor. Avea să-l răzbune pe Jubei. Şi, cu toate că simțea cum i se rupe inima, jură că niciodată, dar niciodată n-avea să o mai vadă pe Taka.

15

Taka tresări în somn şi se trezi. Lumina lunii licărea prin paravanele de hârtie, aruncând sclipiri palide peste rândurile de aşternuturi boțite. Pledul subțire cu care se acoperea Fujino fusese împins la picioare. Fata se uită iute în jur. Una dintre uşi era uşor crăpată şi prin deschizătură se revărsa o lumină galbenă. Mama ei stătea acolo pe genunchi, murmurând cu glasul atent şi controlat, pe care-l avea atunci când se întâmpla vreo nenorocire.

Taka prinse doar câteva frânturi de cuvinte: „Cât de grave sunt rănile?“, dar nu reuşi să desluşească răspunsul. Se ridică în capul oaselor. Inima parcă-i sărise din piept şi îşi duse mâinile la gură. Străbătută de fiorul spaimei, se întrebă dacă nu cumva era vorba de Nobu. Îl văzu lunecând tăcut pe sub copaci – asta era ultima imagine pe care o avea. Închise ochii şi se rugă cu toată puterea să nu i se fi întâmplat ceva îngrozitor.

Fujino era acum în picioare, ca o umbră mare şi liniştitoare. Aceeaşi prezență dătătoare de siguranță care poposea lângă ea în fiecare noapte, respirând încetişor, aşa cum făcea mereu. Taka, Haru şi mama lor dormiseră împreună una lângă alta, cu servitoarele ghemuite în apropiere; acum, de când Haru se măritase, nu mai rămăseseră decât ele două.

Măcar dacă ar putea să i se destăinuie cum o făcea cândva, îşi zicea Taka. De câte ori venea la ea cu vreo problemă, mama ştia întotdeauna cum trebuia procedat. Însă de când apăruseră complicații, cum ar fi căsătoria, mama încetase să mai fie întâiul ei refugiu. Acum eşti pe cont propriu, îşi zise Taka, iar acest gând o făcea să se simtă cumplit de singură.

Vedea umbra mamei dispărând în direcția încăperilor întunecate, în timp ce servitoarele se mişcau grăbit în fața ei, luminându-i calea. Taka trase repede o jachetă de bumbac peste *yukata* şi o luă la fugă în urma lor. Când se apropiară de holul mare de la intrare la urechi îi ajunseră voci masculine agitate, strigând de-a valma.

Mai mulți bărbați se împingeau să intre şi vestibulul cu pământ pe jos începea să se umple de lume. Taka recunoscu siluetele gărzilor care patrulau pe domeniu – jachete şi pantaloni largi, puşti în mână, chipuri care, în lumina lampioanelor, păreau măşti diavoleşti. Erau şi câțiva dintre prietenii lui Eijiro printre ei. Ea credea că se duseseră cu toții la Yoshiwara, dar iată-i înapoi, cu obrajii înroşiți de atâta sake, dar cu priviri grave de parcă un şoc zdravăn i-ar fi trezit din beție.

Aveau un aer pe care Taka nu-l mai văzuse din zilele demult apuse de la Kyoto, când se duceau lupte pe străzi – nu mai erau nişte băieți răsfățați, de bani gata, care nu aveau altceva de făcut decât să bea, să se plângă şi să curvăsărească, ci bărbați alerți, pe muchie de cuțit, gata de luptă. Unii îi mustrau pe paznici, de parcă toate amabilitățile sociale fuseseră brusc uitate.

În întunericul curții apăreau lampioane care se legănau uşor, dincolo de cercul de lumină. Siluete întunecate se mişcau de colo-colo şi se auzeau voci sâsâind:

— Atenție! Lăsați-l jos, încetişor. Stop! Vezi să nu-l izbeşti!

În aer plutea un miros de carne care-ți întorcea stomacul pe dos şi care i se părea ciudat de familiar. O clipă mai târziu, Taka îl recunoscu fără nici un dubiu. Îl ştia tot din acele vremuri petrecute la Kyoto – era mirosul de sânge, de rană deschisă.

Îşi dorea cu disperare să afle ce anume se întâmplase. Abia trecuseră câteva ore de când Nobu se strecurase în interiorul reşedinței să o vadă pe ea; dar nu cuteza să spună un cuvânt. Coincidența era prea mare.

Unul dintre prietenii lui Eijiro se uita de jur împrejur cu priviri hăituite. Taka nu-l plăcuse niciodată. Era un individ neatrăgător, care o tot sâcâia pe Okatsu. Taka tresări când se uită mai bine şi văzu în ce stare se găsea omul. Avea fața şi părul acoperite de mizerie şi de sânge, iar jacheta elegantă, în stil occidental, atârna pe el sfâşiată. Căzu în genunchi în fața mamei ei şi îşi apăsă fruntea de pământ.

— Ne ier-iertați că v-am tul-tulburat la… la ora asta, se bâlbâi el.

Îşi ridică privirea. Ochii îi ieşeau din orbite de parcă ar fi fost un iepure speriat, iar fața lui – mai mereu palidă – era acum cenuşie.

— Nu-ți face griji, Suzuki, zise mama fetei energic. Unde este Eijiro?

— Se în… întoarce chiar acum, aşa sper. I-am trimis vorbă să vină repede. Am pus prinsoare, adăugă el dând din mâini cu un aer neajutorat. Am luat-o pe trasee diferite ca să vedem cine ajunge mai înainte la Yoshiwara, dar…

Se auzeau strigăte: „Faceți loc! Dați-vă la o parte!“ Un grup de bărbați îşi croi drum prin mulțime. Abia îndrăznind să respire, Taka se ridică pe vârful picioarelor, încercând să privească printre capetele celor din jur.

Cineva respira greu şi gemea înăbuşit. Suzuki țipă:

— Încet! Aveți grijă!

Taka îşi înălță capul şi zări nişte haine rupte, îmbibate de sânge. Duhoarea îi făcea greață. Oricine ar fi fost omul purtat pe sus, era foarte grav rănit. Avea haine croite după moda occidentală. Fata mai reuşi să desluşească un piept lat şi nişte picioare musculoase. Scoase un oftat de uşurare şi înălță o rugăciune tăcută de mulțumire. Omul rănit nu era înalt şi deşirat, nici nu era îmbrăcat în haine de bumbac care păreau de împrumut. Nu era Nobu.

Cei care duceau trupul îşi lepădară sandalele în fața marii săli de primire şi îl aşezară pe rănit pe saltelele care fuseseră întinse acolo. De pe targa improvizată picura sânge şi un şuvoi roşu închis se lățea pe suprafața saltelelor. Servitoarele aduceau lămpi şi le aşezau în jurul lui.

Taka se uită la fața omului rănit şi îşi îndepărtă imediat privirea, îngrozită. Era vineție şi moale ca un fruct strivit, mânjită de sânge, cu fâşii de carne zdrențuită în loc de obraji. Un ochi era atât de umflat, încât abia se mai vedea, celălalt avea o privire fixă şi cețoasă. Mâinile groase erau strânse peste piept de parcă omul s-ar fi străduit din răsputeri să nu se desfacă în bucăți. Printre degete i se scurgeau încet dâre de sânge.

— Uşurel, Toshi, uşurel, zise unul dintre cei care-l aduseseră până aici.

Taka icni uluită. Nu era cu putință. Nu putea fi Toshi – Toshiaki Yamakawa, prietenul cel mai apropiat al lui Eijiro.

Fujino se apropie de el, răspândind în jur o senzație de calm. Bărbații se dădură înapoi ca să-i facă loc, de parcă, precum odinioară Taka, ştiau că totul avea să fie bine acum că ea se afla aici. Mama ei se întoarse spre servitoarele care se învârteau de colo-colo, neliniştite.

— Okatsu, du-te să-l aduci pe doctorul Fujita. Omoto, găseşte-l pe inspectorul Makihara. Fuga!

Se lăsă pe genunchi lângă Yamakawa şi îşi puse încetişor mâna pe brațul lui, încurajator.

— Ai să-ți revii, Toshi, zise ea pe un ton calm. Stai liniştit. O să te punem noi pe picioare cât ai clipi.

Bărbații schimbau priviri între ei. Nimeni nu se încumeta să spună nimic.

Servitoarele soseau în graba mare cu vase pline de apă clocotită şi cârpe încălzite, îngenuncheau lângă Yamakawa şi îi tamponau uşurel rănile. Altele încercau să oprească sângele care curgea, rupând cearşafuri de bumbac fâşii, fâşii şi folosindu-le în chip de bandaje pe care le înfăşurau în jurul picioarelor rănite. Taka îşi legă mânecile la spate, stoarse o cârpă şi îngenunche şi ea lângă el. Se porni să curețe cu delicatețe obrazul cât de cât zdravăn, ştergând pielea şi dând la o parte părul năclăit de sânge, cum făcuse şi cu alți bărbați răniți pe vremea când era copilă, la Kyoto.

Ai fi zis că toată vărsarea asta de sânge se încheiase, dar acum părea să o ia de la capăt. Viețile lor paşnice fuseseră din nou tulburate.

Yamakawa scoase un geamăt şi îşi mişcă maxilarul. Când respira, din gâtlej se auzeau şuierături.

— Pierdere de vreme, mormăi el, cu fața schimonosită de parcă fiecare cuvințel ar fi fost un chin. Gata, asta e. Sunt terminat.

Suzuki îşi făcu loc şi se aşeză lângă el.

— Nu fi prost, Toshi. Doctorul e pe drum. Doctorul Fujita, care-i peticea pe oamenii noştri pe câmpul de luptă. Nu renunța. Mai ai de luptat. O să-i aranjăm noi pe ăştia din nord o dată pentru totdeauna. O să ucidem toată ceata.

Paşi grăbiți pe drumul din fața casei, roți care înaintau huruind şi o ricşă trecu iute ca fulgerul pe sub poartă. Chiar în clipa când loitrele loveau pământul, un bărbat voinic sări din ea şi îşi croi drum furios prin mulțime, împingându-i pe toți cei care-i stăteau în cale şi zbierând:

— Ce s-a întâmplat? Nu, sper să nu fie Yamakawa, pe toți zeii, nu Toshi!

Căzu în genunchi lângă silueta însângerată care zăcea pe podea.

— M-au terminat, Eijiro. M-au omorât.

Glasul lui Yamakawa era stins, dar Taka auzea fiecare sunet. Chipul lui Eijiro devenise pământiu.

— Nu spune prostii. Nimeni n-ar putea să facă una ca asta. Vino-ți în fire, omule. Ai mai fost rănit şi altă dată, eşti un pui de lele trecut prin multe. Ai să răzbeşti.

Când se întoarse, chipul lui era atât de răvăşit de nelinişte, încât Taka îşi feri privirea.

— Ce s-a întâmplat? În voce i se ghicea plânsul înăbuşit.

Yamakawa îşi înălță capul o fracțiune de secundă:

— Oamenii din nord.

Taka îşi înăbuşi icnetul şi încercă să-şi domolească bătăile inimii. Se uită cu ochi mari în jurul ei – se simțea de parcă ar fi fost un coşmar. O bănuială îngrozitoare îi încolțise în minte, atât de cumplită, încât nici nu îndrăznea să dea formă gândului. Sigur Nobu nu avea nimic de-a face cu întâmplarea asta cumplită prin care trecuse Yamakawa? Nu, nu putea fi el cel care îl atacase cu atâta brutalitate!

Îşi muşcă buzele cuprinsă de panică. Poate că ea era cea care adusese nenorocirea asupra casei lor. Poate că făcuse o greşeală îngrozitoare – se întâlnise cu el pe ascuns, îl încurajase să vină să o vadă, să intre pe pământul lor, în casa lor. Crezuse că îl cunoaşte bine de tot, se ştiau încă de când erau copii, dar poate că se făcuse vinovată când se purtase atât de deschis cu el, când avusese încredere deplină în el. Închisese ochii în fața faptului că el făcea parte din clanul Aizu, că ea şi familia ei se numărau printre duşmanii lui de moarte. Avusese întotdeauna aerul unui om blajin, dar poate că se prefăcuse. I-ar fi plăcut să poată discuta deschis cu mama ei, să o întrebe dacă nu cumva se purta ca un copil nesăbuit când se lăsa aşa, dusă de valul sentimentelor.

Aruncă rapid o privire în jur, temându-se că cineva i-ar fi putut citi groaza care i se întipărise pe chip, dar toți erau cu ochii țintă la Yamakawa şi Eijiro. Nimeni nu-i acorda nici cea mai mică atenție. Era doar o prezență neînsemnată, ea nu conta, era invizibilă, la fel ca servitoarele.

Capul lui Yamakawa căzu la loc pe saltea şi omul se chinui să respire, şuierând dureros, cu fața contorsionată.

— Suzuki. Îți spune el tot.

— Nu mai vorbi, zise Fujino. Odihneşte-te!

— O să-i găsim, oricine ar fi.

La auzul tonului amenințător al lui Eijiro, un alt fior de spaimă o scutură pe Taka.

— O să te răzbunăm. Îți jur!

Yamakawa gâfâia şi din gât îi ieşea un sunet cumplit, ca un horcăit. Îşi mişcă pleoapele, deschise gura şi o închise la loc. Eijiro îşi lipi urechea de buzele lui, dar nu se mai auzi nici un cuvânt, ci doar un suspin prelung, în timp ce ochii lui Yamakawa se închideau. Trupul i se afundă în moalele saltelei, cu mâinile încă împreunate pe piept.

Se lăsă o tăcere teribilă. Şi-apoi se ridică urletul lui Eijiro, printre hohote de plâns.

— Toshi! Umerii largi se scuturau spasmodic. Înduioşată, Taka îşi simți şi ea obrajii scăldați de lacrimi.

După o vreme, Eijiro îşi ridică fruntea. Avea ochii înroşiți şi umflați. Se uită în jur cu sălbăticie şi suferința se preschimbă în mânie. Suzuki îngenunchease cu fața lipită de rogojină, de parcă el ar fi fost cel care murise.

— Ce s-a întâmplat, Suzuki? Spune-mi! Ce s-a întâmplat?

Suzuki îşi ridică privirea. Avea ochii goi. Taka nici nu ştia dacă să îndrăznească să asculte ce avea omul de spus. Inima îi bubuia în piept. Să presupunem că era vorba chiar despre Nobu. Eijiro l-ar ucide

pe loc. Şi pe ea la fel.

— Nişte oameni din nord, gemu Suzuki. Cum a spus Toshi. Din nord.

— Vino-ți în fire, Suzuki. Ai mai văzut oameni murind. Vreau să aud totul acum, înainte de venirea inspectorului. Haide, spune ce ai de spus.

Suzuki privea agitat în toate părțile, de parcă ar fi fost hăituit.

— Mergeam de-a lungul domeniului şi au țâşnit din pământ.

— Din pământ? Crezi că sunt idiot?

Eijiro imită cârâitul strident al vocii lui Suzuki, încruntându-se. Pe Suzuki îl apucă tremuratul.

— Era întuneric. Am… am crezut că sunt stafii.

— Prostule! Eijiro îşi izbi pumnul masiv de podea.

— Nişte tipi uriaşi, continuă Suzuki sfidător. Cel puțin trei sau patru, poate cinci. Din nord, cu siguranță. Se cunoştea după accent. Oameni duşmănoşi din nord.

— Şi ce spuneau?

— „Ticăloşi din sud“, chestii de genul ăsta. Au sărit pe noi.

Trei sau patru bărbați uriaşi. Taka îşi ținuse respirația. Acum răsuflă adânc şi îşi descleştă pumnii. Deci nu fusese Nobu. Greşise când se îndoise de el. Se simțea atât de uşurată şi de fericită, încât avea impresia că o lasă puterile. Dar atunci cine comisese o asemenea crimă odioasă? Pe urmă, îşi aminti ce îi spusese Nobu despre tot felul de blestemății care se coceau. Nu fusese foarte atentă – era prea fericită să-l ştie acolo lângă ea –, dar acum se trezi dintr-odată foarte înfricoşată.

Eijiro îi aruncă o privire crâncenă lui Suzuki.

— Dar tu ai scăpat nevătămat. Unde-ți sunt rănile? Yamakawa era un soldat mai bun ca tine, mult mai bun. El e ciopârțit de sus până jos. L-au doborât pe el, şi nu pe tine?

— Ei erau ci-cinci şi noi eram d-do-doi, zise Suzuki bâlbâindu-se din nou.

— N-ai sărit să-l ajuți?

— Abia am scăpat cu viață. Eu l-am rănit pe unul şi Yamakawa l-a sfârtecat pe altul. Am împins leşul în şanț – un monstru, mare cât un luptător de sumo. Eu mă luptam cu altul, pe viață şi pe moarte, când ceilalți s-au repezit grămadă asupra lui Yamakawa. S-a luptat cu ei ca un demon – îl ştii doar –, dar erau trei contra unu. Nu avea nici o şansă de izbândă. Ceilalți prieteni ai noştri se aflau undeva în urmă. Au apărut tocmai când el cădea, dar bandiții o luaseră la goană.

Fruntea grea a lui Eijiro era tot încruntată.

— De ce ar lua-o la goană nişte tipi ca ăia? De ce n-au sărit pe voi toți?

Suzuki îl privi drept în ochi.

— S-au dus țintă la Yamakawa. Păreau să ştie exact pe cine trebuie să atace.

Eijiro căzu pe gânduri un timp, după care dădu din cap, de parcă în mintea lui piesele jocului începeau să se aşeze la locul lor.

— Zici că erau nişte bărbați uriaşi care îl cunoşteau pe Yamakawa. Vorbea lent, cântărindu-şi fiecare vorbă: Atunci nici gând să fie oameni duşmănoşi veniți din nord şi ăsta n-a fost un atac la întâmplare. Probabil că şi-au luat accent din nord ca să pară mai autentici. Eijiro arunca priviri fioroase de jur împrejur: Nu. Erau ucigaşi, ucigaşi plătiți. Poate că veniseră după mine, dar l-au omorât pe Yamakawa. De-aia nu te-ai ales tu nici măcar cu o zgârietură, Suzuki. N-aveau timp de pierdut cu tine.

Urmară schimburi iuți de vorbe şoptite între bărbați. Toți dădeau din cap în semn de încuviințare.

— Nu vedeți cum stau lucrurile? zise Eijiro ridicând glasul. Tata strânge o armată. Satsuma este practic un stat independent. Toată lumea a şi plecat, barăcile militare sunt pe jumătate goale – bărbații

din Satsuma s-au întors la Kyushu. Şi uitați-vă la noi – nesăbuiții – cum ținem întrunire chiar în casa noastră! Erau agenți ai guvernului, e limpede ca lumina zilei. Printre noi s-au strecurat spioni.

Se uită crunt la bărbații din jur, care îşi târşâiau picioarele, se holbau acuzator unul la celălalt şi făceau paradă privindu-l pe Eijiro drept în față, ca şi când i-ar fi spus: „Nu te uita aşa la mine. Nu eu sunt trădătorul“.

Taka încerca să-i înțeleagă raționamentul. Logica lui nu prea o convingea, dar probabil avea dreptate. Se spune că bărbații se pricep la asemenea lucruri.

Eijiro îşi coborî privirea spre trupul vătămat, ascuns acum sub un cearşaf care se şi înnegrise de sânge.

— O să-mi lipseşti, Toshi, prieten drag. Pe toți zeii, chiar o să-mi lipseşti. Erai cel mai bun dintre noi!

Îşi îngropă fața în mâini. Când îşi ridică iar privirea, pe chip i se citea o hotărâre de nestrămutat.

— E doar începutul, zise el liniştit. Ne vânează pe toți, unul câte unul. Şi continuă, cu un aer şi mai încăpățânat: E o sinucidere să rămânem aici.

Se răsuci în loc: Mamă, spune-le servitorilor să ne facă bagajele şi să ne rezerve bilete de călătorie. O să plecăm imediat ce găsim o cuşetă goală – şi dumneata, şi Taka, şi toți cei din casă. Faceți cum credeți, băieți, dar eu vă sfătuiesc să vă alăturați. Tata are nevoie de voi toți, cei din Kyushu.

Taka icni şi se lăsă pe genunchi. Să plece de la Tokyo acum, când Nobu abia se întorsese iar în viața ei? Nu mai departe de seara aceea se făgăduiseră unul celuilalt. Nici n-ar avea cum să ştie unde s-a dus şi cum să mai dea de ea.

Nici unul dintre ei nu mai pusese piciorul în Kyushu. Or fi fost prietenii lui Eijiro din Satsuma, dar ea şi mama ei sigur nu erau de-ale locului. Erau vlăstare de Kyoto, învățate cu tot confortul de la oraş. Ar fi ca doi fluturi gingaşi rătăciți în acel ținut aspru de frontieră. Taka nici nu era foarte sigură că tatăl lor şi-ar fi dorit să le ştie acolo.

Dar să-l contrazici pe Eijiro acum ar fi fost o dovadă de nesăbuință. Mai bine să aştepte până dimineața, când suferința se va mai ostoi, iar ororile nopții îşi vor pierde din intensitate. El era înclinat spre afirmații melodramatice, ca atunci când spusese că îi alungase pe bătăuşii din Yoshiwara de unul singur. Cu puțin noroc, are să-i vină mintea la cap şi să-şi dea seama că nu era nevoie să plece – sau nu toți, în orice caz, nu Taka, şi nici Fujino. Mama o să stea de vorbă cu el.

Pe urmă îşi dădu seama că, dacă se duceau la Kyushu, Fujino va trebui să întrerupă orice negociere cu Masuda-*sama*. Era ca şi cum deodată i se oferea în dar ocazia de a se debarasa de acest mariaj îngrozitor – un dar al zeilor. Doar că alegerea se arăta crudă – să plece la Kyushu şi să-l piardă pe Nobu sau să rămână aici şi să se mărite.

Oricum ar fi fost, hotărârea nu ținea de ea. Mama ei n-ar fi anulat căsătoria nici în ruptul capului. Nici n-ar fi avut cum. O asemenea atingere adusă reputației cuiva era de neconceput.

Fujino stătea pe genunchi lângă trupul lui Toshi, cu fața încremenită într-o mască fără expresie. După felul în care îşi ținea umerii şi îşi strângea gura cu încăpățânare, Taka vedea clar că mamei ei nici prin gând nu-i trecea să se lase târâtă departe de Tokyo. Dacă ar fi chemat-o generalul Kitaoka, s-ar fi pornit la drum pe loc; dar el n-o chemase şi ea n-avea nici o intenție să o ia la goană, ca un cățel cu coada între picioare.

Taka îşi lipise palmele una de alta şi le ținea strâns. Simțea că-i plesneşte capul de atâtea gânduri. Aparent, chiar căsătoria de care se căznise în fel şi chip să scape s-ar putea dovedi salvarea ei; i-ar permite să rămână la Tokyo. Ar face bine să nu se mai arate atât de fățiş pornită contra lui Masuda-*sama*, şi mai bine şi-ar pune mintea la treabă să găsească soluții de amânare a ceasului rău. Pe primul loc, erau

studiile. Trebuia să ducă la bun sfârşit anul şcolar. Până acum nu cutezase niciodată să o păcălească pe mama ei. Era mult prea perspicace. Dar acum va trebui să încerce.

Şi, câtă vreme se afla la Tokyo, va putea să-l vadă pe Nobu. Curând el are să-i trimită cumva o veste, are să se caţăre pe zid şi are să se strecoare iarăşi prin grădini ca să o ia prin surprindere când va rămâne singură pe verandă. Şi au să găsească ei o cale prin care să-şi poată duce viaţa împreună.

PARTEA A III-A

Nord şi sud

16

Luna a noua, Anul Şobolanului, al nouălea an al epocii Meiji (octombrie 1876)

„Hai! Hai!“

Țipetele răguşite anunțau apropierea unui convoi de cai de povară – animalele fornăiau şi îşi legănau crupele urcând dealul, rupeau rămurele şi striveau frunze sub copite în mişcarea lor anevoioasă, de-a lungul potecii înguste. Alegând cu grijă un loc unde să-şi pună piciorul, printre urme de copite pline ochi cu apă puturoasă, Nobu se lovi cu degetele de un ciot şi bombăni. Sandaua de paie tocmai se rupsese. Spatele lat al fratelui său Yasutaro se făcea nevăzut chiar atunci în susul potecii.

— Aşteaptă!

Se ghemui, aruncă sandaua ruptă pe marginea drumului şi scoase una nouă din balot. Pierduse şirul sandalelor pe care le tocise pe drum.

Yasu se sprijinea de trunchiul unui copac, lăsându-şi toată greutatea pe piciorul bun, şi-şi freca fruntea cu dosul mâinii. Avea fața mânjită de noroi.

— Nu are cum să mai fie mult de mers, mormăi el.

Porniră imediat la pas mergând pe lângă cărare, ca să lase cale liberă şirului de cai înfierbântați cu poverile lor uriaşe.

Era toamnă în toată puterea cuvântului. După căldura dogoritoare a verii, se porniseră ploile torențiale din sezonul taifunurilor. La Tokyo copacii abia începeau să-şi schimbe culoarea, dar aici, în nord, îşi pierduseră aproape toate frunzele.

Acum, în luna a noua a calendarului, Nobu şi colegii lui cadeți primiseră de la armată câteva zile libere pentru Sărbătoarea Primelor Fructe. Nimeni nu ştia prea bine ce se întâmpla în sud, dar toți bănuiau că avea să urmeze o chemare la arme şi se ivise ocazia potrivită ca fiecare să primească binecuvântarea părintească, înainte de a porni la luptă. Nobu avea un motiv în plus pentru lungul drum către nord. Trebuia să ducă la bun sfârşit o îndatorire anume, un ultim gest pe care-l avea de făcut pentru Jubei, prieten de nădejde pentru ei toți.

În clipa când evenimentele verii îi invadară iar memoria, chipul i se schimonosi, se lovi cu pumnul în palmă şi scoase un geamăt puternic. De capul lui prin oraş, departe de colegi, lipsit de disciplina şi organizarea vieții de armată, o luase razna de-a binelea. Doar aşa îşi putea explica lucrurile îngrozitoare pe care le făcuse. Se pierduse cu totul, se lăsase purtat de sentimente. Dacă tânjea atât de mult după o femeie, ar fi trebuit să se ducă la o profesionistă, să plătească pentru o noapte de plăceri, după care să-şi vadă de drum şi să dea totul uitării, cum făceau alți bărbați, cum ar fi făcut orice om cu un dram de bun-simț – îşi zicea în sinea lui. În schimb, el se lăsase dus de nas ca un cal de povară, târât de dorințe ruşinoase deloc vrednice de un samurai şi ajunsese să umble după o fată care nu putea să-i aducă altceva decât năpastă. Ba chiar se cățărase pe zidul unei reşedințe inamice. Fusese nebunie curată, o căutase cu lumânarea. Era un capitol îngrozitor, umilitor din viața lui şi făcuse foarte bine că îl lăsase în urmă.

Rezultatul cu neputință de schimbat al nesăbuinței lui fusese moartea lui Jubei. N-avea să uite acea noapte cumplită cât va trăi. După ce fugise de la locul încăierării, reuşise să se adune cât de cât şi ajunsese încet, poticnit, până la casa lui Yasu. Împreună tocmiseră o ricşă şi se duseseră în graba mare înapoi la drumul singuratic de pe lângă reşedința Kitaoka, rugându-se ca trupul lui Jubei să nu fi fost sfâşiat în bucăți de câinii sălbatici. Rătăciseră în susul şi în josul zidului lung şi anost, în timp ce Nobu încerca să-şi amintească exact unde avusese loc încăierarea. În cele din urmă, descoperiseră pământul înnegrit şi iarba strivită sub picioare.

Găsiseră trupul lui Jubei, încă întreg, dar rece, țeapăn şi greu, îl transportaseră acasă, iar în ziua următoare chemaseră un preot să se ocupe de ritualuri. Apoi trimiseseră scrisori în ținutul de nord, aducând la cunoştința familiei moartea lui Jubei. Fraților lui nu li se păruse nici ciudat, nici de necrezut faptul că el şi Jubei se luaseră la încăierare cu nişte bărbați din Satsuma, şi-atunci lui Nobu i se luase o mare piatră de pe inimă. Cu două firi aprinse ca ale lor, nu era surprinzător că dăduseră de belea, mai ziceau frații. Drept care nici nu-i puseseră multe întrebări, iar el nu fusese nevoit să spună prea multe minciuni.

Yasu îi comunicase încruntat, în calitate de frate mai mare şi prieten al lui Jubei, că va trebui să ducă o parte din cenuşa lui Jubei şi să o înmâneze părinților acestuia, şi asta cu prima ocazie. Aşa se cădea. Yasu urma să meargă cu el. Nici nu se punea problema să călătorească de unul singur şi, în plus, fratele mai mare voia să-l revadă pe tatăl lor şi să se închine la mormântul familiei.

Mica urnă cu cenuşă din balotul pe care-l ducea Nobu îi atârna greu pe umeri, şi cu fiecare pas îi amintea tot ce făcuse.

După şapte zile cei doi frați erau tot pe drum. Când plecaseră de la Tokyo, Marele Drum al Nordului era un bulevard mărginit de cedri şi pavat cu lespezi de piatră măturate cu grijă, suficient de lat şi de neted pentru ricşele care zăngăneau în sus şi-n jos stârnind praful. Odată ajunşi la ținuturile muntoase, drumul se tot micşora până când se făcea un făgaş noroios care înainta unduitor prin desişul pădurilor, peste viroage abrupte cu pini care se înălțau în unghiuri imposibile deasupra malurilor. Călătorii avuți înaintau tărăgănat, cocoțați pe căluți încăpățânați pe care rândaşii, lac de sudoare, îi tot băteau şi îi târau de dârlogi, dar toată lumea, negreşit – fie că mergea pe jos, fie că era călare –, se mişca în acelaşi ritm lent, pentru că nu avea de ales.

Aici în zonă se aflau printre prieteni care erau plini de înțelegere față de cauza celor din nord, iar noaptea trăgeau la câte un han de la marginea drumului sau se adăposteau la vreun fermier cumsecade. În ziua aceea porniseră la drum încă din zori, urcând pe o potecă îngustă de munte care şerpuia la nesfârşit în sus, prin perdeaua de ceață, iar din gură le ieşeau aburi iute risipiți în aerul înghețat. Străbătuseră

porțiuni cu vegetație îmbibată de apă, călcaseră peste frunze uscate, ocolind stâncile şi bălțile şi luând seama la convoaiele de cai care duceau poveri grele. Din noianul de crengi de deasupra lor, alunecau frunze îngălbenite care pluteau de jur împrejur.

Câteodată prindeau din urmă şiruri de alți călători sau depăşeau bătrânele aduse de spate, care înaintau şchiopătând cot la cot. În aerul tare de munte, vocile lor sunau strident. Când şi când, îşi făcea apariția câte un curier – cu picioare crăcănate, dezbrăcat aproape până la piele, doar cu o fâşie de pânză în jurul coapselor, ducând cutia cu scrisori bine legată de umărul pe care pielea se bătătorise, sărind din piatră în piatră şi strigând: „Faceți loc, faceți loc!“ Deasupra lor, maimuțele se ghemuiau pe ramuri, scoțând țipete stridente, iar cerbii sălbatici fugeau în salturi spre adâncul pădurii. Amândoi îşi legaseră clopoței în jurul gleznelor şi pocneau mereu cu bețele de stânci, ca să țină la distanță urşii şi porcii mistreți.

Nici măcar antrenamentul militar al lui Nobu nu reuşise să-l pregătească pentru mersul pe jos, din zori până la căderea serii, zile-n şir. Renunțase la cizmele soldăţeşti greoaie şi le înlocuise cu sandale de paie, dar tot avea picioarele pline de bătături şi la degetul mic tocmai îi apăruse o băşică nouă, care-l tot înțepa. Cu toate astea, se simțea fericit că era departe de străzile aglomerate din Tokyo, că se găsea sub cerul liber şi în mijlocul naturii.

Îl dureau picioarele atât de tare, încât se întrebă cât se poate de serios dacă o să ajungă vreodată până în vârf, când, dintr-odată, copacii începură să se rărească, apoi ieşi de sub baldachinul de frunze şi se trezi mângâiat de razele unui soare strălucitor. Yasu îşi aruncase balotul pe pământ şi stătea pe o stâncă, trăgându-şi sufletul. Îşi înălță privirea spre priveliştea din zare.

— Uită-te la munții ăia, zise el respirând precipitat şi clătină din cap. Nici măcar nu-i recunoşti. Acolo e Aizu, sunt munții din Aizu. Muntele Bandai, unde praful auriu sclipeşte pe frunzele de bambus.

Nobu îşi duse o mână deasupra ochilor. Departe, la picioarele lor, se întindea o câmpie de un maroniu uscat, iar pe deasupra ei se mişca un noian de umbre. Din loc în loc se iveau movile ca nişte uriaşe muşuroaie de cârtiță, cu pete în nuanțe tomnatice – galben, roşu şi portocaliu. În depărtare, sclipind pe fundalul cerului, erau rânduri-rânduri de munți, precum coifurile unei armate în marş. Avea zece ani când îşi părăsise ținutul de baştină. Îşi amintea cum şchiopăta prin zăpadă într-un şir lung de refugiați, în picioarele goale, cu nişte zdrențe pe el, sugând de zor o piatră ca să încerce să-şi domolească senzația de foame. Nu văzuse nimic, nu băgase de seamă nimic, singura lui preocupare era să se țină aproape de tatăl lui.

Yasu îşi ridică privirea. Nobu nu-l mai văzuse zâmbind de pe vremea zilelor de mult apuse din Aizu. Părea mai tânăr, era de-a dreptul frumos:

— Trecem de barieră, traversăm râul Abukama. Pe partea stângă munții falnici din Aizu, pe partea dreaptă ținuturile Iwaki, Soma şi Miharu, declamă el.

— Nobu băgă de seamă imediat limbajul arhaic şi cadența. Era un citat dintr-o veche operă literară.

Cu cât se depărtau mai mult de Tokyo, cu atât mai uşor devenea pasul lui Yasu. Şchiopăta în continuare, asta n-avea să se mai schimbe vreodată, dar nu mai era tras la față, nu mai avea aerul acela hămesit, disperat. Purta haină şi pantaloni peticiți, strânşi pe picior, exact ca un țăran, dar îşi lepădase supuşenia de câine bătut şi avea întru totul ținuta samuraiului mândru, aşa cum ar fi trebuit să fie dacă soarta şi zeii nu s-ar fi împotrivit. Era din nou el însuşi. Acum ar fi trebuit să fie un bărbat al cărui cuvânt să aibă greutate pe domeniul lor, îşi zise Nobu, un învățat sau un poet sau un maestru al spadei. Dar zeii, sau oricine ar fi fost cei care hotărau destinele omeneşti, aveau pentru el un cu totul alt plan.

— Pe aici a venit Matsuo Basho, zise Yasu cu ochi strălucitori. Dacă ai fi crescut în Aizu şi ai fi avut parte de o educație aleasă, aşa cum s-ar fi cuvenit, i-ai fi purtat şi tu vorbele în inimă. Au trecut aproape

două sute de ani de atunci. Se îndrepta spre nord, ca şi noi, cu un ciomag în mână, un balot şi o pălărie de rogoz pe spinare şi, în timp ce mergea aşa, scria haikuuri despre peisaj, sau despre vreun eveniment istoric petrecut aici în zonă, sau despre o floare, o plantă, o insectă – despre orice îi stârnea imaginația. A scris chiar şi despre propriile gambe, povestind cât de subțiri erau. A ținut un jurnal de călătorie şi l-a numit *Drumul îngust către inima nordului*. Veneau oameni de la mare depărtare, se aşezau la picioarele lui şi compuneau haikuuri. Suspină adânc.

— Şi eu scriam haikuuri. Îmi petreceam după-amiezi întregi cu prietenii – beam, stăteam de vorbă şi compuneam versuri legate. Acum sunt doar soldat. Nu, nici măcar asta nu mai sunt.

Îşi pironi privirea pe pământul pietros de parcă s-ar fi aşteptat să vadă scrise acolo cuvintele lui Basho, după care îşi ridică iar ochii. Soarele încălzea vârfurile înzăpezite, dându-le o strălucire de armură.

— Pata aia cenuşie de la capătul văii, zise el mijindu-şi ochii până când ajunseră ca două fante, s-ar putea să fie Aizu sau poate e doar imaginația mea. Am citit undeva că bărbații din deşert, morți de sete şi tânjind cu disperare după apă, îşi închipuie că văd lacuri şi copaci. Poate că la fel se întâmplă şi în munți.

Scrutând şi el zarea, lui Nobu i se păru că zăreşte fum ridicându-se de undeva, de la capătul îndepărtat al văii. Îşi muşcă buzele, întrebându-se cam ce fel de casă se întorceau. Închise ochii şi încercă să revadă în gând donjonul semeț şi acoperişurile copleşitoare ale Castelului Cocorului Alb înălțate deasupra labirintului de străzi înguste, cu depozitele turtite şi negre ale cartierului negustoresc şi casele samurailor, înconjurate de ziduri de culoarea nisipului.

Pentru un răstimp se află iar în casa familiei, cu încăperile ei numeroase, îmbrăcat în *hakama* lui de copil, cu două săbii înfipte la brâu, alergând cât îl țineau picioarele pe sub poarta cu olane şi fronton şi străbătând curtea, în timp ce un servitor se ținea după el cărându-i cărțile. Trecea tot într-o fugă prin intrarea principală, unde trăgeau nobilii în lectică veniți să-i viziteze pe tatăl şi bunicul lui, după care o zbughea drept spre aripa rezervată familiei şi striga: „M-am întors“, apoi arunca din picioare sandalele cu talpă de lemn şi intra. Mama, bunica şi surorile lui îl salutau în genunchi şi cu palmele lipite de podea. Se aşeza şi el pe genunchi lângă foc, cu un aer serios, şi le povestea tot ce făcuse la şcoală în ziua aceea.

Îşi amintea de parcă ar fi fost ieri cum se cățăra în copaci, cum arunca cu bulgări când venea iarna, cum se juca cu prietenii pe străzi printre nămeți mai înalți decât el; covorul de nea acoperea grădinile şi pământurile din jurul templelor şi se aşternea, alb şi gros, pe toate acoperişurile. Apoi oraşul începuse să fiarbă, se pregătea pentru atacul inamic: oamenii se mişcau în grabă înălțând baricade, ridicând în aer butoaie cu apă şi îngrămădind saltele de paie unele peste altele, ca să arunce apă peste ghiulele de tun şi să împiedice explozia, bărbați care patrulau pe străzi sau mânuiau cu toată seriozitatea săbii şi muschete, exersând fiecare mişcare; iar acasă, mama şi surorile lui care coseau de zor la uniforme.

Dar toate astea se întâmplaseră cu mult timp în urmă. Nu mai rămăsese nimic din toate, absolut nimic.

O amintire spasmodică îi tăie deodată răsuflarea, ca şi cum cineva i-ar fi tras un pumn în stomac. Se ghemui, bâjbâind orbeşte sub pretextul că-şi potriveşte sandaua, ca să-şi ascundă lacrimile. Avea din nou zece ani şi stătea acolo pe coasta dealului, înghețat, şi urechile îi răsunau din pricina răgetului parcă pornit din pântecul unui dragon care scotea flăcări pe nări. Stătea cu ochii pe cerul scăldat în fumul stacojiu şi negru care se ridica în valuri deasupra oraşului. Văzuse limbile de foc. Ar fi vrut să fugă imediat la mama lui, dar însoțitorul lui îl apucase de mânecă, strigând:

— Nu, tinere stăpân, nu. Acolo jos nu se poate merge.

Până în clipa aceea fusese atât de naiv, încât nici nu stătuse să se întrebe de ce, cu o zi înainte, mama lui îl trimisese departe de oraş. „La drum cu tine“, spusese ea. „Du-te să stai cu mătuşica ta vreo două, trei zile, să dai o mână de ajutor la culesul ciupercilor.“ Oraşul era în plin freamăt, nici unul dintre prietenii lui nu mai ieşea la joacă, iar tatăl şi fraţii lui plecaseră de mult spre front. Se învoise bucuros.

Abia atunci, când văzuse cum cerul devine roşu strălucitor, simţise dogoarea pârjolitoare, auzise bubuitul tunurilor şi ţăcănitul neîntrerupt al puştilor – ca nişte boabe de mazăre care pocnesc în tigaie –, înţelesese totul. Îl trimisese cât mai departe de casă ca să-l salveze, ca să se asigure că măcar un membru al familiei avea să supravieţuiască. Însă până la urmă, şi tatăl, şi fraţii lui scăpaseră teferi din bătălie. În schimb, femeile se prăpădiseră toate. Abia după mai bine de o lună încetase bubuitul tunurilor şi mai avuseseră de aşteptat până când trupele de ocupaţie să le îngăduie oamenilor să pornească de-a lungul străzilor distruse, să afle locul unde le erau cândva casele şi să scormonească prin cenuşă după oase.

În ziua următoare, cei doi fraţi porniră la drum când se arăta prima geană de lumină, şi o luară în direcţia petei cenuşii de la capătul văii. Curând aveau să se abată de la drumul cel mare şi o porneau pe cel care ducea spre Aizu. Încet, încet, îngrămădirea de pietre de pe pajiştea muntelui începea să capete contururile unui şir de clădiri, dar, oricât de atent ar fi cercetat Nobu cu privirea, nu zărea nicăieri Castelul Cocorului Alb. Când era mic îl vedea mereu, înălţându-se semeţ deasupra oraşului. Dar acum nu mai era nimic.

Râcâia cu piciorul lovind pietrele întinse de-a lungul potecii.

— Nu e aici Aizu. Nu are cum să fie. Ai greşit. Am rătăcit cărarea.

Asta spera el în sinea lui. Cu cât se apropiau mai tare, cu atât îi era mai teamă să descopere ce se întâmplase cu vechea lor casă.

— Nu fi nătâng, zise Yasutaro încruntat. Cum crezi c-aş putea să uit? Ăsta e drumul spre Aizu. Ăsta e drumul spre casă.

Nobu înainta poticnit, meditând întunecat la casa lui, la familie, la Jubei şi la propria lui pasiune nesăbuită pentru Taka, de unde şi moartea cumplită a lui Jubei, când brusc zări ceva care licărea într-o tufă. Era alb şi lucios ca o piatră. Un os de animal, îşi zise el. Pe urmă mai văzu unul şi încă unul. Se uită în jur şi tresări. Pretutindeni erau oase, iţindu-se din pământ, prinse în mănunchiurile de iarbă, ascunse în tufe cu flori delicate de toamnă împresurate de ţesătura încă verde a buruienilor, împrăştiate în mormane pe tot întinsul platoului. Străbăteau un loc al morţii.

Deodată, Yasu îşi aruncă balotul şi plonjă într-un vălmăşag de tufişuri, lovind cu picioarele şi călcând peste ramuri. Se afundă în iarba măruntă şi deasă de la umbra crenguţelor şi trase afară un obiect rotund, rupse lujerele şi frunzele care se agăţau de el şi curăţă bine toată mizeria. Era un craniu, un craniu de om, pătat cu negru şi maroniu şi verde, dar totuşi un craniu de om. Mai erau şi altele care zăceau prin preajmă; prin orbitele goale şi prin oasele sfărmate ale calotei ieşeau buruieni. Nobu zări şi aşchii de metal, fâşii de ţesătură şi de piele şi o bucată de coif pe jumătate îngropată în pământ. Oasele fuseseră curăţate, însă nu se vedea nici urmă de pasăre sau de câine prin zonă. Locul era tăcut ca un cimitir.

Yasu se lăsă pe genunchi şi începu să scurme frenetic cu degetele în pământ. Scoase la lumină un lanţ şi apoi smulse din pământ o plăcuţă de metal. Suflă peste ea şi o curăţă cu mâneca, după care o înclină spre lumină.

— „Daito-koji. Ucis în luptă, ziua a douăzeci şi noua a lunii a opta, Keio 4“, citi el silabisind cuvintele.

Păstră micul pătrat metalic între palme şi îşi ridică mâinile în rugăciune, cu capul plecat. O pasăre trecu ţipând pe deasupra lor.

— Daito-koji, zise cu glas răguşit. E un nume postum. Nici măcar nu ştiu cine era. Preoţii ne-au dat plăcuţe cu nume postume pentru ca orice om care ne-ar găsi trupurile să poată îndeplini ritualurile cuvenite. Şi uite ce s-a ales de ei toţi, spuse ştergându-şi ochii cu mâna.

— Opt ani? zise Nobu cu răsuflarea întretăiată. Sunt aici de opt ani?

Se cutremură îngrozit. Probabil că cei din sud îşi căraseră cu ei propriii morţi, îi îngropaseră undeva, cumva. Dar aceşti bărbaţi din Aizu zăceau acolo unde muriseră, văduviţi de ritualurile care i-ar fi trimis cum se cuvine pe lumea cealaltă. Sufletele lor n-avuseseră niciodată parte de odihnă. Aerul era încărcat de murmurul şi foşnetul stafiilor.

— Duşmanii au asediat oraşul, zise Yasu. Patru clanuri, patru armate invadatoare. Îi vedeai cât se poate de clar, îşi instalaseră tabere peste tot în jur. Nu aveam nici o şansă. Ne-am luptat din răsputeri, dar ei ne-au împresurat şi ne-au împins spre oraş, pe urmă spre castel. Au ars oraşul din temelii şi au ferecat porţile castelului, una după alta, după care ne-au ţinut acolo, să fierbem în suc propriu. Rămăseserăm fără mâncare, fără apă, fără gloanţe. Toate cârpele au fost tăiate ca să facem bandaje. Nu aveam timp nici să ne îngropăm morţii, zăceau în jurul nostru duhnind. Yasu privea încremenit în faţă, de parcă s-ar fi aflat din nou pe domeniul castelului, înconjurat de leşurile prietenilor şi tovarăşilor.

Nobu îşi închise ochii. Şi-ar fi dorit să-şi poată astupa şi urechile. Când duşmanul se apropia, el era pe coasta dealului privind îngrozit la oraşul în flăcări sau în casa mătuşii, ţipând, plângând şi cerând insistent să se alăture familiei. Dar în cele din urmă el scăpase din dezastru, întocmai cum plănuise mama lui.

— Voiam să înfruntăm duşmanul om la om, nu să murim ca urşii prinşi în capcană, zise Yasu. Aşa că ne strecuram afară pe întuneric şi stăteam la pândă, înarmaţi cu săbii şi arme de foc. Aveam în minte un singur lucru: să spintecăm duşmani, cât de mulţi puteam înainte de a fi omorâţi. Răzbunare divină, aşa o numeam. Eu am fost unul dintre cei nenorocoşi. M-am întors. N-am avut nevoie de numele postum, zise scuipând cu obidă. Ar fi trebuit să mor aici cu ceilalţi.

La marginea potecii atârna o placă de lemn, despicată aproape pe din două, mişcându-se în bătaia vântului. Vremea îşi pusese amprenta astfel încât scrisul era aproape indescifrabil. Nobu se uita cu mare atenţie pe suprafaţa ei, căutând să ghicească urmele ideogramelor. Yasu citi cu voce tare mai multe cuvinte: „Avertisment. Acest pământ… lăsat neatins… pedeapsa cu moartea“. Deci asta era. Cei din sud au ordonat ca trupurile alor noştri să rămână neîngropate.

Cu umerii lăsaţi, îşi ţinea privirea lipită de plăcuţa pe care o avea în mână.

— Măcar acest brav soldat, zise el cu voce răguşită, măcar el va avea parte de ritualurile cuvenite. Yasu vorbea printre lacrimi. „Daito-koji.“ Poate eşti tu, Denshichi, vechiul meu prieten: Sau poate tu, Sahei? Sau Gen? Toţi aţi fost flăcăi curajoşi. Suspină adânc. O întreagă generaţie care s-a dus.

17

— Şi-au făcut datoria, nimic de zis, mormăi Yasutaro, lăsându-se cu toată greutatea pe o stâncă şi prinzându-şi capul în mâini.

Nobu clătina din cap; era uluit, încă nu-i venea a crede. Acolo unde ar fi trebuit să fie o splendoare de castel cu cinci niveluri nu era absolut nimic, nici măcar un acoperiş sau un stâlp sau o uşă ornamentală, nici măcar un zid ciuruit de gloanţe, ci doar o mare de dărâmături, împrăştiate cât vedea cu ochii. Muşchi,

buruieni şi rugi de mure se căţărau pe uriaşe bârne înnegrite şi se agăţau de fragmente metalice răsucite. Grămezi de olane se amestecaseră şi se lipiseră de plăcile de granit formând mormane mari cât casa, scorojite şi de un roşu-ruginiu. Ceva mare şi metalic care sclipea printre ruine îi atrase privirea. Semăna îngrozitor cu rămăşiţele unuia dintre delfinii gigantici de bronz care-şi înălţau cozile maiestuoase pe marginea acoperişului.

Cumva, Nobu îşi imaginase că oraşul va fi distrus, devastat, dar nu şi castelul în care locuia stăpânul lor. Cu siguranţă, chiar şi cel mai crunt duşman ar fi respectat asta, chiar şi dacă ar fi păstrat numai o umbră din ce-a fost. Îşi întoarse privirea. Era prea mult pentru el.

— Am să-ţi spun ceva, şopti Yasu cu îndârjire. Nu doar focul ne-a distrus. Castelul era în picioare când am plecat. Nenorociţii ăia l-au ras de pe faţa pământului. Acum, când îşi închipuie că ne-au tăiat aripile de-a binelea, dau dovadă de bunăvoinţă şi ne permit să ne mutăm înapoi. Mă bucur că măcar i-am înfruntat cu mult curaj. Le-am dat binişor de furcă. Nu i-am lăsat să ne facă una cu pământul fără să opunem rezistenţă, fără luptă. Într-o zi are să vină şi rândul nostru. Într-o zi o să le-o plătim cu vârf şi îndesat – şi nu mai e mult până atunci.

Nobu mormăi a încuviinţare. Adevărul era că totul se întâmplase cu atâta vreme în urmă, încât nu mai ştia ce crede. I se părea că se plătise un preţ îngrozitor. Dar, oricum ar fi fost, era de datoria lui să-şi răzbune familia şi neamul. De asta era sigur.

Reţeaua drumurilor se răsfira şi acum sub ochii lor, ca un memento fantomatic a ceea ce fusese cândva, dar nu mai rămăseseră câteva clădiri răzleţe, mormane de pietre şi colibe dărăpănate, din scânduri rupte, ridicate printre ruine. Pământul era plin de cicatricile craterelor şi gloanţele muşcaseră din zidurile care înconjurau cândva locuinţele samurailor, atâtea câte mai erau în picioare. Cerul toamnei arunca o lumină necruţătoare peste întinderea dezolantă.

Fără punctul de reper, castelul, nimic nu mai părea familiar. Yasutaro se văzu nevoit să-i întrebe pe trecători ca să ştie încotro să o ia. Străzile erau pline de oameni care se mişcau ca nişte somnambuli – femei în etate, îmbrăcate cu robe largi de cânepă, ducând în cârcă unul sau mai mulţi copilaşi, oameni îndoiţi de şale împingând cărucioare sau opintind să care prăjini de bambus de capetele cărora atârnau coşuri grele, călători cu baloturi mari, în care îşi strânseseră toată avuţia. Negustorii îşi etalau marfa, iar ţăranii stăteau pe marginea drumului lângă grămezile de ciuperci şi de ridichi murate pe care le scoseseră la vânzare. Dar ceva lipsea din peisaj. Era un oraş de femei, copii şi bătrâni. Singurii bărbaţi tineri pe care-i vedea Nobu erau fie ologi, fie în uniformă.

Cei doi fraţi aruncară o privire precaută în direcţia poliţiştilor care patrulau pe străzi, cu căştile lor ascuţite pe cap şi cizme în picioare – bărbaţi din Aizu, judecând după chipuri, şi nu cu mult mai în vârstă decât Nobu; singura slujbă pe care o putea primi un om din nord în acea lume condusă de „sudişti“ era în armată sau în poliţie. Cel puţin aveau haine groase, deşi mantalele de pe ei erau roase până la fir.

Dar, în ciuda mulţimii, peste tot domnea o linişte nefirească. Şi-atunci Nobu realiză că mai lipsea ceva. Nu se auzea nici zăngănit sau hurducăit de roţi, nici strigătele de avertizare ale băieţilor care trăgeau ricşa după ei, nici o ricşă nu trecea în goană prin mulţime punându-i pe trecători pe fugă – doar tropotul sandalelor de lemn care loveau piatra, un zumzet scăzut de voci şi, din când în când, o mârţoagă amărâtă care fornăia târându-şi picioarele potcovite cu împletituri de paie, frântă sub greutatea uriaşă pe care o căra.

Vreme de cincisprezece ani, cei de la nord şi cei de la sud se înfruntaseră, mai întâi pe străzile din Kyoto, unde bărbaţii din Aizu formau poliţia shogunului, apoi pe câmpul de bătălie, unde se luptaseră pentru supremaţia asupra ţării. În cele din urmă, samuraii de la sud îl răsturnaseră pe shogun şi preluaseră

puterea în numele împăratului adolescentin, care era conducătorul lor emblematic. Dar nu se mulțumiseră cu atât, ci porniseră spre nord ca să şteargă de pe fața pământului ultima fărâmă de rezistență şi să-i distrugă pe vechii lor duşmani din clanul Aizu.

Nobu simțea cum i se adună furia în vintre. Se gândi la Ginza, cu lămpile ei de gaz, trăsurile, locurile speciale unde staționau ricşele şi restaurantele înțesate de bărbați durdulii, mulțumiți de ei şi de viață, şi de femei împopoțonate în costume şi rochii după ultima modă occidentală. Atâta prosperitate şi nici măcar un grăunte din ea nu ajunsese până aici, în nord. Învingătorii se lăfăiau în lux, iar învinşii abia dacă aveau ce băga în gură.

Lovi sălbatic cu piciorul într-o piatră, proiectând-o într-un şanț, şi îşi strânse pumnii de parcă ar fi fost gata să-i doboare pe toți „sudiştii" care abătuseră un asemenea dezastru asupra lor. Şi-apoi amintirea îi aduse alte imagini în fața ochilor – cea mai luxoasă reşedință dintre toate, cu roiuri de servitori şi ricşe aliniate la poartă. Şi o revăzu pe Taka, cu chipul ei oval şi alb, îngenunchind în penumbra verandei. Preț de o clipă, simți aceeaşi durere sâcâitoare – îşi dorea să o ştie aici, să poată vorbi cu ea, să-i explice.

Îşi trase un pumn în cap. Reuşise atâta vreme să şi-o scoată din minte, să se concentreze la ce avea de făcut şi de învățat, iar acum, chiar aici, în oraşul acela părăginit, distrus de cei din neamul ei, se lăsa doborât de slăbiciune. Îl vrăjise, îl făcuse să-şi uite îndatoririle. Gândul la ea se strecurase înlăuntrul lui ca un vierme în inima fructului. Perfid, prostesc, ruşinos, îşi zicea el. Şi mai cuteza să-şi spună că e soldat?!

Furios pe el însuşi şi pe ea, se uită de jur împrejur. În trecut era imposibil să arunce o privire în zare printre atâtea clădiri, dar acum vedea dincolo de vale, până la munții îndepărtați. Îi căzură ochii pe un deal împădurit, scăldat în roşul şi galbenul arzător al toamnei, care se ridica deasupra zidurilor căzute ale oraşului.

— Ia uite! Nu e… Dealul Bâtlanului?

Dealul Bâtlanului, unde era casa lor de la țară şi unde se afla el în ziua aceea funestă când îi atacase duşmanul şi când el – copil nevinovat – se dusese la cules de ciuperci, fără să ştie că îşi lăsa familia în ghearele morții. Amintirea îi smulse un vaiet.

Măsurând cu pasul drumul spre castel, Yasutaro socoti cam unde ar fi trebuit să se afle casa lor. Nu era nici o plăcuță cu numele familiei, doar un zid spart acoperit de rugi de mure şi o gaură căscată acolo unde ar fi trebuit să fie poarta. Olane de acoperiş zăceau grămezi, topite unele într-altele de dogoarea flăcărilor. Nobu se uita pierdut şi îngrozit de tot ce vedea în jur. Nu găsea nimic care să aducă cât de puțin cu imaginea casei în care copilărise, aşa cum îi apărea ea în memorie.

Trecură pe lângă mai multe bârne căzute, călcară cu picioarele peste nisip, olane şi pietre sfărâmate, străbătură maldăre de frunze pe jumătate putrezite. Stejarii şi castanii falnici care se înălțau cândva pe deasupra casei arseseră, dar în cei opt ani din ei răsăriseră puieți; grădinile amenajate şi lacul ornamental dispăruseră fără urmă sub un covor de muşchi, ferigă şi viță. Bambuşii puseseră stăpânire peste tot locul, înalți şi deşi ca într-o junglă.

Tufişurile şi copacii rămaşi fuseseră doborâți ici, colo şi pe marginea unei suprafețe de pământ înnegrit, pe care trebuie să fi fost vechea casă, se puteau vedea vreo două barăci improvizate. Yasu îşi îndreptă umerii; era tras la chip şi avea un aer de înfrigurare. Părea să se fi retras în el. Şi el se gândea cu teamă la ce urmau să găsească acasă. Şovăi puțin, după care trase aer în piept şi strigă.

Urmă o tăcere prelungită, după care se auzi un scârțâit de uşă şi un bărbat ieşi la vedere, clipind. Avea trupul osos, fața ciupită şi bătută de vânt a unui țăran şi mâini mari, pătate de muncă. Fața i se lăți într-un zâmbet cald.

— Măi să fie, cred că… Tată, au venit! Yasutaro şi Nobu sunt aici, amândoi!

— Gosaburo! Era glasul lui Yasu.

Uitându-se la fratele lui, Nobu se simţi din nou cuprins de disperare. Gosaburo era cândva cel mai frumos dintre fraţi şi foarte priceput în mânuirea sabiei. Era al treilea fiu – mai mare decât Nobu şi mai tânăr decât Yasu şi Kenjiro. Dar renunţase la orice speranţe şi ambiţii pe care le-ar fi putut nutri şi rămăsese pe loc ca să aibă grijă de tatăl lor, atunci când ceilalţi trei plecaseră spre Tokyo.

Trecuseră şase ani de când Nobu nu-şi mai văzuse tatăl şi fratele de acasă. Noul guvern – „sudiştii“ cei victorioşi – confiscase pământurile din Aizu şi-i obligase pe samuraii locului să trăiască într-o altă zonă, şi mai departe spre nord. Dar când porniseră pe drumul lung spre Tonami, nici unul nu ştia că se îndreptau spre un loc teribil cu întinderi sărate şi cenuşă vulcanică, unde nu creştea nimic şi unde, vreme de jumătate de an, totul era îngropat în zăpadă înaltă.

Nobu nu mai întâlnise nici un alt loc unde frigul să fie atât de pătrunzător. Cum nu avea sandale cu talpă de lemn sau încălţări de paie, se vedea silit să fugă de colo-colo doar ca să nu rămână cu picioarele goale lipite de pământul îngheţat. Noaptea dormea ghemuit lângă tatăl şi fraţii lui; doar un amărât de chimono de bumbac şi nişte saci de paie îi ţineau de cald. Fiind neam de samurai, nu aveau idee cum să cultive pământul şi, când li se sfârşea raţia de orez, mâncau plante sălbatice şi rădăcini. Oamenii locului se fereau de ei şi, când îi vedeau pe stradă, bombăneau printre dinţi: „lipitori din Aizu“. Multe dintre familiile care se duseseră spre nordul extrem odată cu ei muriseră de foame, în acea primă iarnă. Nobu nici nu îndrăznea să se gândească la numărul celor care se prăpădiseră între timp.

O umbră apăru în prag. Bătrânul care se arăta în faţa lor era subţire ca o nuia şi cu părul aproape alb. În locul războinicului vajnic pe care şi-l amintea Nobu, i se înfăţişa un om cu umerii aduşi şi o încruntătură cârcotaşă, dar cu aceeaşi ţinută mândră. Nobu se lăsă pe genunchi.

— Yasu. Eşti chiar tu, fiule? Şi el trebuie să fie tânărul Nobu. Ia să mă uit la tine, băiete. Măi să fie, te-ai făcut bărbat în toată firea.

Nobu se înclină, căutând să-şi mascheze groaza. Timpul şi greutăţile îl schimbaseră vizibil pe tatăl său. Îşi pierduse trufia aprigă şi căutătura aspră care te fâstâcea; părea să se fi micşorat, precum un câine după ce a mâncat bătaie şi a devenit ascultător.

Îşi aminti ultima întâlnire cu el. Şi atunci era tot în genunchi, cu capul lipit de pământ. Pietrele reci îi striveau gleznele şi sub nasul lui mirosea a pământ. Îşi ridicase privirea şi rostise, tare şi clar, cuvintele pe care le învăţase de la Yasutaro: „Tată, n-am să mă întorc până când n-am să fac ceva bun din viaţa mea“. Şi iată-l înapoi, fără să fi făcut nimic bun cu viaţa lui. Yasu intervenise pe lângă ofiţerul lui superior şi îl rugase insistent să-i acorde lui Nobu câteva zile libere, ca să poată pleca spre nord într-o misiune tristă.

— Tată, ne întoarcem după mult timp. Yasu rosti cuvintele care se cuveneau la regăsire: Ne bucurăm să te găsim sănătos.

În urma bătrânului îşi făcu apariţia o femeie, frângându-şi mâinile – Yuki, soţia lui Yasu. Când Nobu o văzuse ultima oară era o fetişcană, dar de atunci se ofilise şi îi ieşeau oasele prin piele. Ea şi Yasu abia se căsătoriseră când el plecase la Tokyo, şi nici nu apucaseră bine să se cunoască. Yasu parcă nici nu se gândea să dea vreun semn de recunoaştere, cum era de aşteptat, atât timp cât tatăl şi fratele lui erau de faţă, dar Nobu îşi dădea seama cât de mult se bucura să o vadă după felul cum îi fugeau ochii către ea.

— Aţi venit odată cu frunzele care cad, zise tatăl, mişcându-şi de sus în jos ochii peste care pielea se lăsase straturi, straturi. Avea glasul tremurător al unui bătrân: Aduc mulţumiri zeilor şi strămoşilor noştri că suntem în viaţă şi din nou împreună, aici, pe pământul nostru. Surâse dureros şi făcu semn cu mâna lui

subțire spre terenul acoperit de vegetație: O să vreți să vă duceți la mormântul familiei. Dar mai întâi trebuie să mâncați. Ați bătut cale lungă. Yuki, du-te să pregăteşti orezul.

Preț de o clipă, Nobu îşi revăzu tatăl cum stătea la Tonami, cu undița în mână, pe malul râului, privind în zare. Ar fi vrut să afle cum o dusese, cum reuşise familia să se întoarcă la Aizu şi să-i spună că el, cel mai tânăr fiu al lui, era acum în armată. Ştia că vestea i-ar fi mers la inimă. Familia făcuse mari sacrificii ca să-i trimită pe el, pe Yasu şi pe Kenjiro la Tokyo; voia să le spună că reuşise, că viața lui era un succes, chiar dacă nu era adevărat pe de-a-ntregul. N-ar fi cutezat să le mărturisească faptul că Yasu lucra ce se găsea pe ici, pe colo şi că, în vacanțe, el însuşi făcea pe curierul.

— Şi Kenjiro, fratele vostru, ce face?

— E bine, e bine, zise Yasu. Era un alt adevăr spus pe jumătate. Cu studiul, ca de obicei. Citeşte, scrie. Ştiți cum e el.

— Deci încă nu are o slujbă?

— Ne descurcăm cu toții.

Nobu dădea să se ridice când simți privirea lui Yasu ațintită asupra lui, amintindu-i că avea o îndatorire de dus la bun sfârşit. Urna îi atârna greu în spinare.

— Se ştie ceva despre… Kumazo? întrebă reuşind cu greu să-i pronunțe numele.

— El şi Otaké au avut grijă de pământul nostru în anii când am fost plecați, zise tatăl şi se lumină la chip. Şi acum se ocupă de noi. Sunt aici.

Se auzi zgomot de paşi în spatele lui Nobu şi apăru un bărbat masiv, cu vreo câteva şuvițe firave de păr. Îşi lăsă capul în jos ca să treacă pe sub pragul de sus al celeilalte barăci.

Kumazo înseamnă „urs“. Când Nobu era copil, îl domina cu înălțimea ca un uriaş urs negru, îl ducea în spate sau îl arunca în aer. Nobu se temea de el, de vocea lui aspră şi de râsul puternic. Kumazo fusese mai mare peste grajduri, specialist în îmblânzirea cailor năbădăioşi, iar buna lui soție, Otaké, fusese mai mare peste servitoare. Locuiseră alături de familie, şi tuturor li se păruse firesc ca Jubei, fiul lor, să devină însoțitorul de încredere al lui Yasu.

Jubei îi povestise lui Nobu că, în clipa când valurile de samurai refugiați începeau să părăsească oraşul în flăcări, Kumazo îi transportase peste râu către un liman sigur, într-o barcă spartă care amenința să se scufunde sub atâta greutate. Fratele lui Jubei luptase în armata clanului. Fusese prins şi nu se mai întorsese niciodată, iar sora lui dispăruse şi ea. Ultimul lucru pe care-l aflase Jubei despre părinții lui era că fugiseră undeva la țară.

Otaké, o umbră de femeie, venea şchiopătând în urma bărbatului. Era atât de îndoită de şale, încât aproape că atingea pământul cu fața, dar când îşi ridică privirea avea un chip radios.

Amândoi îngenuncheară chinuit în fața fraților.

— Bine ați venit înapoi, tineri stăpâni, bine ați venit!

Nobu şi-ar fi dorit să se umilească în fața lor, să se dea cu capul de pământ în semn de penitență, dar ştia că i-ar fi şocat peste poate. Îşi desprinse balotul şi bâjbâi după urnă. Era un vas lăcuit, nu mai mare decât o cutie de ceai. Strânsese tot câştigul lui şi cumpărase ce găsise mai bun la banii pe care-i avea. Ridică micul vas cu cenuşă – tot ce mai rămăsese din voinicul pe nume Jubei, cu râsul lui exuberant şi loialitatea lui neîmblânzită –, ținându-l cu amândouă mâinile.

— Jubei… zise el străduindu-se să nu izbucnească în lacrimi. A fost vina mea, o aventură nesăbuită. Iertați-mă!

Yasutaro se repezi să intervină.

— Fiul vostru a murit ca un erou, luptându-se cu nişte bărbați din Satsuma. Puteți fi mândri de el, fără îndoială.

Nobu depuse urna cu cenuşa lui Jubei în mâinile noduroase ale lui Kumazo. Bătrânul o luă şi o duse la frunte într-un gest de rugăciune, clipind des de parcă abia acum începea să înțeleagă că ultimul lui fiu era mort. O lacrimă se prelinse pe fața brăzdată.

Otaké spuse în şoaptă:

— Nu ai nevoie de iertarea noastră, tinere stăpân. N-am putea niciodată să te învinovățim. Jubei a fost de când îl ştim un copil nestăpânit. Eram sigură că, într-un moment sau altul, cineva o să-i ia zilele. O să-ți fim mereu recunoscători, tinere stăpân. Ai avut mare grijă de el.

— El a avut mare grijă de noi, zise Yasu aprig. Mi-a salvat viața de multe ori. Nu era servitor, era prietenul meu şi îmi lipseşte. O să-mi fie mereu dor de el. Spune-le ce s-a întâmplat, Nobu.

Nobu îşi lăsă capul în jos.

— Am fost atacați de nişte bărbați din Satsuma în timp ce ne aflam pe un drum, în Tokyo, mormăi el.

Nu se mai simțea în stare să continue cu minciuna. Clătină din cap şoptind:

— Ar fi trebuit să fiu eu în locul lui.

18

— Aşa, deci acum eşti soldat, tinere Nobu, zise tatăl lui dând din cap cu gravitate.

Două, trei lumânări aruncau lumină în interiorul barăcii, pe lângă jarul care pâlpâia în cămin; umbrele dansau pe pereții de lemn, dar măcar era mai mult spațiu decât fusese în adăpostul jalnic de la Tonami, îşi zise Nobu. Auzea zgomot de oale şi tigăi: afară, Yuki pregătea masa.

— Clanurile de la sud se agită, tată, spuse Yasu. Unele sunt gata să pună mâna pe arme, aşa am auzit. Noul guvern nu le-a dat ce sperau ei să primească. Au fost mai multe revolte. Una, chiar acum vreo doi ani.

— Acelaşi lucru mi-a ajuns şi mie la urechi. A fost condusă de unul dintre oamenii de încredere ai lui Kitaoka. Vestea a ajuns până hăt, departe, la întinderile sărate de la Tonami.

— Umblă zvonul că s-ar putea să mai urmeze una curând. Dacă izbucnesc conflicte în sud, o să fim primii care ne înrolăm. O să aibă nevoie de toți recruții pe care pot pune mâna. Pentru armată.

— Şi pentru poliție. Mă bucur să aud asta.

Tatăl îşi îndreptase spinarea şi acum parcă aducea cu războinicul mândru pe care şi-l amintea Nobu. Avea o strălucire în ochi:

— Şi cum e cu Kitaoka, şarpele trădător?

— A plecat în trombă la Kyushu şi de atunci n-a mai fost văzut. Se pare că el e sufletul revoltei. Cei din Satsuma se grupează în jurul lui. Nici un singur elev din Satsuma nu s-a mai întors la şcoală după vacanță. Nu-i aşa, Nobu?

Nobu mormăi în semn de aprobare. Cunoştea prea multe şi prea puține despre Kitaoka. Se temea că orice vorbă l-ar putea trăda.

— Şi noi avem veşti. Glasul tatălui lor căpătase accente sumbre: S-a întors unchiul vostru Juémon.

— Unchiul Juémon?

În anii copilăriei lui Nobu, unchiul Juémon fusese un personaj de legendă. Era fratele mai mic şi nestăpânit al tatălui lor, un celebru maestru al spadei. Când nu era plecat la luptă, se ducea noaptea dincolo de zidul oraşului şi îi provoca pe necunoscuți la duel doar ca să nu-şi piardă măiestria – aşa

spuneau oamenii. Mic fiind, Nobu se distra gândindu-se la câte cadavre trebuie să fi maculat pământul în diminețile de după acele nopți. Visa ca atunci când va creşte mare să fie exact ca el.

Şi în mânuirea armelor moderne Juémon se arăta la fel de priceput. Luase parte la multe campanii. Pe urmă, în timpul asedierii castelului, condusese un pluton care făcuse mai multe incursiuni îndrăznețe printre pozițiile inamice. Când luptătorii din castel se predaseră, învingătorii veniseră să ceară capul lui Juémon, dar el nu mai era de găsit. Nimeni nu ştia ce se întâmplase cu el sau, dacă era cineva care ştia, persoana cu pricina nu scosese nici o vorbă. Nu se numărase printre prizonierii care fuseseră târâți până la Tokyo şi nici nu sfârşise exilat în pustietățile înghețate de la Tonami. Lumea spunea că se retrăsese în vreun ascunziş sau fusese omorât. Sau poate era încarcerat pe undeva. Cu trecerea timpului, nimeni nu-l mai pomenea.

Fusese unchiul favorit al lui Nobu. Spunea poveşti nemaiauzite, ştia tot felul de trucuri şi îl învăța cum să se lupte. Ultima dată când dăduse cu ochii de el fusese în ziua în care mama lui îl trimisese pe Dealul Bâtlanului, la cules de ciuperci. Unchiul Juémon abia se întorsese de pe front. Trecuse pe la ei şi, când îl văzuse pe Nobu plecând alături de mătuşa lui, îşi fluturase mâna în semn de bun-rămas.

Întoarcerea lui era o veste grozavă. Şi totuşi, tatăl lor părea ciudat de abătut. Nobu se încruntă, căutând să-i vadă fața în semiîntuneric.

— Prin urmare trăieşte?

— La ce altceva poți să te aştepți de la un om ca el? S-a dus să se ascundă în munți. Când a aflat că ne-am întors în Aizu, a venit aici să ne vadă.

— În cuibul de viespi.

— Şi-a schimbat numele, şi-a tăiat cocul din vârful capului şi e mai vânjos decât îl ştiați. Nici nu l-ați recunoaşte.

— Poate doar după privirea nebunească din ochii lui, zise Nobu fără să-şi poată reține un zâmbet.

— Era în drum spre Tokyo. S-ar putea să-l vedeți pe-acolo. Bătrânul întinse mâna după vătrai şi începu să ațâțe jarul din cămin până când focul prinse iar viață, după care se aplecă înainte apropiindu-şi mâinile de căldura flăcării: Voia să vă spună ceva, adăugă el.

Îşi coborâse glasul atât de mult, încât Nobu trebuia să-şi ascută urechile ca să prindă toate cuvintele. Se lăsase tăcerea, întreruptă doar de trosnetul flăcărilor şi de sfârâitul lumânărilor. Mirosul de orez gătit se făcea simțit cu fiecare adiere care venea de afară. Cei doi fii aşteptau, plini de respect, ca tatăl lor să termine ce avea de spus.

— Despre mama şi bunica voastră şi despre surorile voastre. Ce s-a întâmplat cu ele.

Nobu îşi dădu seama că privea cu încăpățânare focul. Ar fi vrut să-şi astupe urechile cu palma. Ştia deja îndeajuns despre toată nenorocirea asta, n-avea nevoie să afle mai mult.

— Noi, bărbații, luptăm mereu în focul bătăliei, zise tatăl lor încetişor. Nici unul dintre noi nu era aici când a fost atacat oraşul. Dar am auzit cu toții ce s-a întâmplat. Când a sunat clopotul de incendiu, familiile de samurai ar fi trebuit să se refugieze în castel. Dar mulți au preferat să moară. S-ar fi zis că fiecare vorbă îi era smulsă cu de-a sila: Mama – iubita voastră mamă – era o bună luptătoare. Nu ştia ce e teama şi mânuia cu uşurință halebarda. S-ar fi alăturat cu siguranță batalionului de femei, dacă ar fi putut, şi s-ar fi avântat în luptă. Sau s-ar fi dus la castel şi ar fi pregătit mâncare pentru apărători, i-ar fi bandajat pe răniți, ar fi aruncat rogojini ude peste ghiulele de tun ca să le împiedice explozia. Dar în jurul ei erau oameni care depindeau de ea, bătrâna mea mamă – bunica voastră – şi surorile voastre mai mici. Trebuia să se gândească la ele.

— Când clopotul de incendiu a început să bată, unchiul Juémon s-a dus să le avertizeze că trupele inamice intraseră în oraş. „Duceți-vă la castel, chiar acum“, le-a spus el.

Glasul tremurător al tatălui se opri brusc şi omul îşi lăsă capul în jos. Yasu întinse mâna după vasul de fiert apă care atârna deasupra căminului, umplu ceainicul şi-i turnă o ceaşcă. Bătrânul luă o înghițitură şi îşi drese vocea. Când începu iar să vorbească, glasul i se poticnea atât de des, încât abia îl mai puteai înțelege.

— „Te rog, nu-ți pierde vremea încercând să ne convingi“, a spus mama. Era de un calm desăvârşit: „Ştii foarte bine că n-am putea să fim de nici un folos la Castelul Cocorului Alb. N-am face decât să stăm în calea celor care îl apără şi am consuma mâncare şi apă – atât de prețioase în aceste zile. Am văzut armatele celor din sud când au făcut tabără lângă zidul cetății. Pentru noi totul s-a sfârşit. Războiul nu e o ceremonie a ceaiului. Fără îndoială, au toate şansele să cucerească oraşul şi atunci au să se arate fără milă. Am auzit cum s-au purtat cu fermierii din zonă. Pe noi ne vor viola sau poate vor să ne omoare sau să ne vândă ca sclave. Ştim ce avem de făcut, am şi vorbit despre asta şi suntem pregătite.“ Juémon n-a uitat nici o clipă cuvintele ei. Le-am repetat exact aşa cum mi le-a spus el.

— Bunica voastră şi surorile erau şi ele liniştite, foarte liniştite şi hotărâte. Fiecare dintre ele s-a purtat ca un adevărat samurai. Nu aveau timp să se îmbrace în veşminte funerare, dar fiecare şi-a scris poemul morții şi pe toate le-au dat spre păstrare lui Juémon. Mama şi-a tăiat o buclă şi l-a rugat să facă tot posibilul ca ofranda ei să ajungă în mormântul familiei. I-a mai cerut să administreze el lovitura de grație şi pe urmă… şi-au tăiat gâtul, rând pe rând. Bătrânului îi tremura vocea. Se opri, înăbuşindu-şi cu greu emoția. Nici măcar micuța Sato n-a stat pe gânduri, deşi nu avea decât şapte ani. Şi-a dus pumnalul la gât cu mult curaj şi hotărâre. Amândoi v-ați fi simțit mândri dacă ați fi fost de față.

— Mama voastră a fost ultima, bineînțeles. Juémon le-a ajutat să moară, aşa cum îi ceruseră. Le-a tăiat capetele şi pe urmă a dat foc la casă.

— Aşa că, vedeți voi, nu au fost dezonorate. Nu au fost ucise de mâna duşmanului, n-au ars de vii în flăcări. Şi-au luat viața, ca nişte adevărați samurai. Au fost nişte femei minunate, absolut toate, femei minunate şi curajoase. Sunt mândru de ele şi le simt lipsa.

Ultimele cuvinte aduceau mai mult cu un suspin. Nobu ştia bine că ar fi trebuit să se simtă mândru: avuseseră parte de o moarte atât de demnă. Era speranța pe care o nutrea orice samurai – o moarte care să-i facă cinste. Dar nu simțea altceva decât groază şi o durere sfâşietoare. Ştia că sunt moarte, trăise cu gândul ăsta şi ajunsese să se împace cu el, dar nu fusese niciodată pus în situația de a se gândi la felul în care îşi găsiseră moartea. Vechea rană se redeschisese. Era o rememorare mult prea brutală a pierderii pe care o suferiseră. Gemând, îşi aşeză capul pe genunchi şi-şi acoperi urechile cu palmele.

Baraca i se părea prea strâmtă, iar fumul îl sufoca. Ieşi afară în fugă. Se lăsă pe genunchi, respirând spasmodic, trăgând lacom în piept aerul răcoros al toamnei, şi brusc îşi dădu seama că exact acolo se petrecuse totul, pe bucata aceea neagră de pământ pârjolit. Acolo îşi aflaseră moartea. Pământul era îmbibat de sângele lor.

O mână i se lăsă pe umăr. Yasu venise afară după el.

— Nu se cade să te porți aşa. Mama, bunica şi surorile noastre s-au arătat foarte curajoase, şi noi ar trebui să fim la fel. Glasul i se îmblânzi: Eşti tânăr încă. Când ai să treci prin război, când ai să-ți vezi camarazii căzând ca orezul sub coasă, dar nici atunci, nici măcar atunci nu e momentul potrivit pentru plâns. Trebuie să învățăm să ne stăpânim lacrimile, ca micuța Sato. Multe familii din Aizu şi-au pierdut toată suflarea feminină în acelaşi fel. Trebuie să-l ajutăm pe tata. El suferă cel mai mult.

— Îmi doresc să fi murit şi eu, zise Nobu. Ar fi fost mai uşor de îndurat.

Nobu înghiți anevoie mâncarea pe care o pregătise Yuki, dar, până la urmă, stând alături de familie în jurul focului, simți coborând un fel de împăcare. Tatăl sorbi din ceai şi zise:

— Iubita voastră mamă trebuie să fi crezut că unchiul Juémon era sortit morții şi că în urma noastră n-avea să mai rămână nimic. Însă cine ar fi bănuit că aveam – vreunul dintre noi – cea mai mică şansă de supraviețuire. În afară de tine, tinere Nobu; tu erai destinat să supraviețuieşti. Juémon s-a străduit cât a putut, dar poemele de moarte ale familiei noastre s-au rătăcit cumva pe drum. În schimb, uitați ce mi-a dat.

Se întinse spre altarul modest de pe peretele barăcii şi luă de acolo un săculeț cu relicve. Îl deschise şi în palma lui alunecă ceva. Nobu străpunse întunericul cu privirea. Era o buclă neagră. Tata i-o întinse lui Yasu, care clătină din cap.

— Dacă aş lua-o în palmă, s-ar topi, murmură el.

— Fireşte. Cea de-a noua lună, zise tatăl înghițindu-şi emoția. Exact luna în care Basho s-a întors la familia lui din Iga.

— „La începutul celei de-a noua luni, m-am întors în locul în care m-am născut.“ Nu aşa începe fragmentul? întrebă Yasu.

Nobu lăsă capul în jos minunându-se cum de mai aveau puterea să vorbească despre Basho într-un asemenea moment. După care îi încolți un gând. Poate că, într-un fel anume, suferința devenea mai uşor de suportat. Poate că vorbele lui Basho îi ajutau să-şi accepte durerea.

Tatăl dădu din cap şi începu să recite:

— „La începutul celei de-a noua luni, m-am întors în locul în care m-am născut. Planta de miscanthus din camera de la miazănoapte se ofilise odată cu venirea gerului şi nu mai rămăsese nimic din ea. Nimic nu mai semăna cu timpurile de altădată. Părul fratelui meu albise, fruntea i se zbârcise. Nu mi-a spus decât atât: «Noi suntem în viață». Fără vreo altă vorbă, a deschis săculețul cu relicve. «Pleacă-te în fața părului alb al mamei. Asta e cutia magică a lui Urashima. Şi tu eşti acum un om bătrân.»“

Puse bucla în palmele deschise ale lui Nobu. Nobu o ținea nemişcat – era uşoară ca puful. Simți cum se umple de moliciunea ei mătăsoasă. Parfumul mamei încă zăbovea în ea. Închise ochii şi parcă se odihnea iar în poala ei, degetele blânde îi mângâiau părul, iar vocea lină îi spunea o poveste pe care ar fi tot ascultat-o – povestea lui Urashima, pescarul cel tânăr şi frumos.

A fost odată, demult de tot, aşa începea mereu. Într-o zi, pe când Urashima porni cu plasele la pescuit, văzu nişte copii care loveau o broască țestoasă. O scăpă din mâinile lor şi îi dădu drumul, cu blândețe, înapoi în ocean.

Chiar a doua zi, când ieşise din nou la pescuit, auzi o voce care-l striga: „Urashima! Urashima!“ O broască țestoasă uriaşă venea înotând spre țărm, spintecând valurile. Cu un glas înalt, creatura îi spuse flăcăului că ea era mai mare peste slugile dragonului rege. Broasca pe care o salvase Urashima era fiica dragonului rege şi voia să-l vadă şi să-i mulțumească în persoană. Drept care Urashima se cocoță pe carapacea lată a broaştei țestoase şi se ținu zdravăn de gâtul ei solzos, când ea se scufundă în adâncuri.

Se trezi în palatul dragonului rege, unde bancuri de peşti viu colorați înotau printr-un labirint de peşteri stâncoase, iar turnuri delicate şi foişoare se înălțau elegant spre îndepărtata suprafață a apei. Broasca țestoasă pe care o salvase se arătă a fi o prințesă de o frumusețe dincolo de orice închipuire – cu obraji de coral, ochi care licăreau ca o coadă de peşte şi cosițe lungi, care se unduiau în valuri strălucitoare.

Trei zile trecură ca un vis. Stătea în brațele ei şi se bucura de muzică, dans şi festinuri. Dar pe urmă se gândi la bătrânii lui părinți şi îşi aminti că trebuia să se întoarcă, să le spună că era bine, sănătos. Prințesa îl rugă stăruitor să rămână, dar tânărul nu avea de ales, aşa că fata îi dădu în dar la despărțire o

casetă încrustată cu bijuterii. Trebuia să aibă mare grijă de ea, îi spuse prințesa, dar să nu o deschidă niciodată, orice-ar fi.

Țestoasa uriaşă îl aduse înapoi la malul mării, însă când tânărul puse piciorul pe țărm, nimic nu mai era ca înainte. În sat erau acum case noi şi un pod nou peste râu, iar templul de pe deal şi altarul de la baza lui fuseseră reconstruite. Nu mai era nici urmă din casa lui părintească sau din vreo altă casă cunoscută. La un moment dat, se întâlni cu o bătrână adusă de spate. Femeia căzu pe gânduri la întrebările lui. „Urashima, zise ea încetişor. Când eram copilă, oamenii vorbeau despre un băiat cu numele de Urashima care a dispărut în mare şi nu s-a mai întors. Dar asta s-a întâmplat cu mult înainte să mă nasc eu.“ Urashima se cutremură când înțelese adevărul. Nu petrecuse trei zile, ci trei sute de ani sub ape.

Îngrozit, hotărî că trebuia să se întoarcă imediat la fiica dragonului rege. Dădu fuga la țărmul mării, se aşeză la marginea întinderii cenuşii şi strigă după țestoasa uriaşă, dar nu-i răspunse decât zgomotul valurilor care se izbeau de țărm. Atunci se lăsă pe nisip şi plânse. Apoi îşi aduse aminte de cutia pe care i-o dăruise prințesa. Era singurul lucru pe care-l mai avea. Poate găsea în ea vreun indiciu. În disperarea lui, uită de avertismentul prințesei şi o deschise.

Un fum alb îl învălui pe loc. Pletele i se albiră, îmbătrâni brusc şi se gârbovi, după care începu să se topească văzând cu ochii. Într-o clipă, nu mai rămăsese din el decât o grămăjoară de praf, care se ridică într-un vârtej şi fu spulberată de vânt. În cutie erau cei trei sute de ani.

Nobu îşi înălță privirea. Poate că el aşa era, ca Urashima. Poate că ei toți erau aşa. Poate că le-ar fi fost mai bine dacă s-ar fi transformat în praf decât să descopere ce se întâmplase cu viața pe care o ştiau cândva. Dar nu. Familia lui era încă aici, sau, în orice caz, mai rămăseseră destui. Se vor duce împreună să se roage la mormântul familiei. O să fie un bun început în drumul spre regăsirea liniştii.

— Iubita noastră mamă era încă tânără, zise Yasu. Dar pletele mamei lui Basho erau albe ca zăpada.

Cu vocea încă tremurândă, tatăl lor murmură un haiku:

‘te ni toraba kien	Dacă aş ține-o în palmă s-ar topi
namida zo atsuki	La căldura lacrimilor mele
aki no shimo	Chiciura toamnei.

19

Taka furişă o privire pe după spuma dantelată din jurul amplului decolteu al mamei ei. Înaintau rapid prin Ginza, în huruitul trăsurii. Arțarii şi cireşii care înfrumusețau strada îşi pierduseră mai toate frunzele şi speranțele ei se ofiliseră odată cu ele.

Totul se transformase într-o mare harababură. Nici nu-şi amintea să se fi simțit vreodată atât de încurcată. Suspină şi se lăsă pe tapițerie, strângându-şi şalul în jurul ei, în timp ce vizitiul trăgea de hățuri, iar rândaşul țâşnea în față croindu-le drum liber printre ricşe, trăsuri şi omnibuze trase de cai care se înghesuiau pe promenada lată, pavată cu cărămidă. Doamne cu şaluri din stofă cadrilată înfăşurate peste chimonouri, altele cu rochii elegant bombate după moda occidentală şi bărbați cu pelerine scoțiene peste jachetele *haori* cu mâneci de dimensiuni uriaşe şi pantaloni *hakama*, cu fulare sau joben se plimbau de-a lungul trotuarelor.

— Uită-te la ei cum se fâțâie de colo-colo de parcă n-ar avea nici o grijă pe lumea asta.

Fujino o prinse pe Taka de încheietura mâinii, ridicând vocea ca să se facă auzită peste hărmălaia roților şi tropotul de copite. Fustele suprapuse ale rochiei de zi sofisticate pe care o purta foşneau cu

fiecare hurducătură a trăsurii.

— Viaţa merge mai departe ca şi cum nu s-ar fi întâmplat absolut nimic.

Taka îşi eliberă mâna. Ceva trebuie să se fi întâmplat astăzi. Mama ei se purta straniu. Avea ea un gând care o preocupa, după cum îi luceau ochii. Taka suspină iar. O să afle ea cât de curând.

Se cufundă mai adânc în colţişorul ei, în timp ce înaintau în galop printre faţadele de culoarea mierii ale magazinelor din cărămidă, împodobite cu porticuri, arcade, balcoane şi colonade. Strada se schimba într-un ritm ameţitor. Toată lumea era de acord că nu mai vedeai aşa ceva nicăieri în Japonia, în toată lumea probabil. Chiar şi în scurtul interval de când nu mai fuseseră pe aici apăruseră clădiri cu totul noi. Se ridicau peste tot ca nişte mlădiţe de bambus. De obicei, oricât de des ar fi trecut prin Ginza, oricât de sumbră i s-ar fi părut viaţa, Taka nu se putea abţine să nu caşte gura în faţa unei privelişti atât de palpitante. Dar astăzi avea senzaţia că o vede cu adevărat pentru prima oară. Splendoarea părea ţipătoare. Strada era desfundată, copacii despuiaţi de frunze erau uscaţi, oamenii prea împopoţonaţi şi băteau la ochi, iar caii arătau ca nişte mârţoage obosite.

Trecură în galop uşor pe lângă brutăria Komura şi clădirea unde se afla cotidianul din Tokyo, cu arcada ei şi lumina puternică a lămpilor cu gaz. O mulţime de oameni abia sosiţi de la ţară stăteau şi se holbau uluiţi la ea, de parcă ar fi fost cine ştie ce templu sau altar faimos. Pe partea stângă, vizitatorii umpluseră până la refuz balcoanele restaurantului Matsuda. „Carne de vită pentru mase“, adulmecă Fujino agitându-şi panglicile bonetei. Pe partea dreaptă erau noile oficii poştale, unde oamenii moderni îşi duceau scrisorile, în loc să le facă sul şi să cheme curierul cu obişnuita lui cutie lăcuită – cum se mai făcea şi acum în acele zone din ţară care rămăseseră în întuneric.

Fujino îi spusese că se duceau la Bujorul Negru. Dar, în loc să cotească, trecură peste Podul Japoniei şi o luară drept pe lângă impunătorul magazin Echigoya. Cu zâmbetul pe care Taka îl socotea exasperant, Fujino se răsuci şi îşi aşeză mâinile albe şi durdulii peste ochii fetei.

— Aşteaptă numai şi-ai să vezi!

Când îşi trase palmele, chiar şi Taka simţi nevoia să zâmbească.

Opriseră în faţa unei clădiri care arăta ca un castel în miniatură. Cu ziduri de cărămidă strălucitoare, cu acoperişuri în planuri suprapuse, olane roşii şi balcoane cu balustrade bogat împodobite şi uşor roase, oferea o imagine în stare să alunge orice fel de tristeţe. Avea cinci niveluri şi părea o construcţie de jucărie ridicată de un copil, cu fiecare dintre etajele de deasupra un pic mai mic decât cel de dedesubt. În vârf de tot era un delfin auriu, cu coada ridicată, precum cei care împodobeau capetele acoperişurilor de la castelele căpeteniilor războinice. Tot felul de oameni intrau şi ieşeau – oameni de afaceri chinezi cu mantii lungi şi codiţe şi mai lungi, doamne îmbrăcate în chimonouri sau în rochii cu turnură, domni în *haori* şi *hakama*, cu sau fără joben.

— Nu ştii unde te afli? întrebă Fujino radiind şi frecându-şi palmele de parcă tocmai se pregătea să-i dezvăluie un secret fabulos. E sediul principal al companiei tale, conduse de soţul tău – de viitorul tău soţ, adică –, banca Shimada! E cea mai nouă clădire din Tokyo. Ţi-ai găsit un bărbat pe cinste! E un geniu al finanţelor. A creat un întreg sistem bancar pentru ţara noastră – mă rog, familia Shimada a făcut-o, dar toată lumea ştie că el e creierul operaţiunii –, iar asta e banca privată a familiei. El a făcut planurile, el o conduce, funcţionarii care lucrează aici lucrează pentru el –, iar el e de-a dreptul fermecat de tine! Pieptul ei voluminos se umflă vizibil: Ştiu că este un chin să aştepţi atâta înainte de căsătorie şi că nu ţi-ai văzut logodnicul decât o singură dată. Dar nu uita că majoritatea fetelor nu-şi întâlnesc soţii nici măcar o dată până în ziua nunţii. Aşa că, vezi tu, nu e cazul să-ţi faci griji. Ai să te instalezi curând în condiţiile cele mai fericite şi ai să fii stăpâna imperiului Shimada. Nu mai e mult şi ai să îmbraci chimonoul roşu de

mătase şi rochia aceea încântătoare din dantelă albă, adusă din Vest. O să fie cea mai strălucitoare nuntă care s-a văzut vreodată. Toată lumea de la Tokyo o să vorbească despre asta.

Taka dădu din cap străduindu-se din răsputeri să pară veselă şi plină de elan. Era uluită că mama ei nu citea ce e în sufletul ei. Nu părea să bage de seamă că ultimul lucru pe care Taka şi l-ar fi dorit era să i se aducă aminte de acea zi îngrozitoare şi de cele trei rochii de mireasă pe care trebuia să le poarte.

Fata îşi fixă privirea pe propriile cizme înalte, cu nasturi, care se vedeau de sub rochia de zi. Stăteau una lângă alta pe podeaua trăsurii. Se încurca din ce în ce mai rău în această plasă. Era speriată de-a binelea la gândul că nu va mai găsi nici o cale de scăpare şi, mai mult, totul era din vina ei.

Părea un joc imposibil de jucat – să încerci să-ți păcăleşti mama, făcând-o să creadă că ai fi dornică să te măriți cu Masuda-*sama*, iar motivul supărării tale să fie că nu l-ai văzut de atâta vreme, doar atât. Îi fusese teamă că, dacă s-ar fi plâns prea mult, mama ei ar fi spus: „Atunci haide să mergem la Kagoshima, să fim alături de tatăl tău“. Noroc că Fujino se arăta extrem de exuberantă. Vorbea necontenit fără să se întrebe ce-şi doreşte de fapt Taka sau dacă bărbatul acela, fie el geniu sau nu, era chiar soțul potrivit. Însă de un lucru, cel mai important, trebuia neapărat să se asigure, îşi zicea Taka. Să nu dea naştere nici celei mai mici suspiciuni cum că persoana care pusese stăpânire pe gândurile ei, zi şi noapte, era de fapt fostul lor servitor – un soldat tânăr şi slăbănog, fără nici un ban, cu prea puține speranțe de avansare, şi unde mai pui că era şi de neam Aizu.

Trecuseră fix o sută de zile de când Nobu apăruse pe neaşteptate în fața casei lor şi se furişaseră împreună în pădurea de la capătul îndepărtat al domeniului. Taka îşi amintea fiecare respirație, fiecare cuvânt rostit, cu aceeaşi intensitate de parcă s-ar fi aflat din nou acolo – liliecii rotindu-se uşor prin aer, mirosul de pământ, stelele care licăreau printre frunze, căldura trupului aşezat lângă ea în întunericul umed şi atingerea palmei care se aşezase peste palma ei.

— Altcineva în afară de tine n-a fost niciodată, spusese el. Şi nici n-o să mai fie.

Numai că de-atunci nu primise nici o veste. Tăcere absolută. La început, fusese convinsă că o să vină chiar el sau o să trimită un mesaj, dar zilele se scurgeau fără nici un cuvânt. Încerca să-şi imagineze ce s-ar fi putut întâmpla. Poate că din Academia Militară nu se putea trimite mesaje în afară. Acolo nu era atât de liber cum fusese la Mori; era ca şi cum s-ar fi aflat la închisoare. Sau poate că îşi dăduse seama că prea multe stăteau între ei – ea era bogată, iar el nu mai mult decât un servitor; poate că ăsta era răspunsul adevărat. Dar, aşa sărac cum era, era un om mândru. Taka ştia că nu se considera cu nimic mai prejos decât ea. Se vedea că provine dintr-o familie bună, chiar dacă războiul civil îl azvârlise în pătura inferioară a societății.

Se întrebase dacă n-ar fi putut strecura un bilet care s-ajungă la el, dar era de neconceput să o pună pe Okatsu cea frumuşică şi cu obraz rotund să bată pe la uşile barăcilor, întrebând de el. L-ar face de râsul tuturor şi Taka ştia că n-ar ierta-o niciodată. Va trebui să aştepte.

Bine că măcar erau la Tokyo, nu plecaseră spre Kagoshima. Câtă vreme se aflau aici, putea oricând să primească veşti de la el.

Mama o înghionti cu cotul său grăsuț.

— Eşti la o sută de *ri*[14] depărtare şi visezi cu ochii deschişi la ziua nunții. Ştiu că ți-ar plăcea să arunci o privire prin bancă. Şi mie mi-ar plăcea. Dar nu putem risca să dai nas în nas cu Masuda-*sama* înainte de ziua cea mare, nu? Oricum, ne aşteaptă mătuşa Kiharu.

14. *Ri* – unitate de măsură echivalentă cu 3 927 de metri. (N. tr.)

Mătuşa Kiharu era cocoțată pe un scaun într-una dintre încăperile separate de la Bujorul Negru, cu fusta elegant aranjată în jurul ei, cu ovalul chipului micuț răsărind mândru deasupra gulerului plin de volănaşe al unei jachete strâmte. În restaurantul principal răsunau voci şi râsete, care cutremurau pereții grunjoşi şi uşile de hârtie pictate cu crizanteme.

Privind în jurul ei, Taka băgă de seamă că se aflau chiar în camera în care, cu trei ani mai înainte, năvălise samuraiul din Satsuma, fluturându-şi sabia deasupra capului. În fața ochilor îi apăru imaginea chipului tânăr şi ars de soare al lui Nobu, încrâncenarea de care dăduse dovadă când se ocupase de atacator. I se umplură ochii de lacrimi şi clipi apăsat, ca să le alunge.

În timp ce Fujino se aşeza confortabil pe două scaune mititele, foşnind şi scârțâind apăsat, îşi făcu apariția un şir de chelnerițe. Aduceau farfurii cu o carne de culoare închisă, în felii subțiri ca foaia de hârtie, aşezate în rondele ca cel mai fin *sashimi* şi puseră câteva feliuțe pe placa de fier încins. Deşi trecuse ceva vreme de când făcea eforturi să mănânce carne, tot nu se obişnuise. Îşi încreți nasul şi se frecă la ochi, recunoscătoare că i se oferise un bun motiv – tocmai începea să se ridice fumul. În jur se simțea miros de rug funerar.

Mama ei se îndreptă de spate.

— A mânca vită este un semn că aparții claselor civilizate, zise ea neînduplecată. Oamenii ca noi trebuie să dea exemplu. Şi împăratul mănâncă vită. Dacă ai să fii mireasa lui Masuda-*sama*, va trebui să-ți rafinezi gusturile. În America, unde a locuit el, oamenii mănâncă vită în fiecare zi. De-aia sunt atât de înalți şi puternici. Nu-i aşa, Kiharu?

Fără tragere de inimă, Taka îşi vârî bețişoarele în oul crud din bolul pe care-l avea în față, îl bătu bine şi luă o feliuță de carne cenuşie, evitând să privească dinții neînnegriți ai lui Fujino. De câte ori vorbea, Taka îi vedea sclipind în modul cel mai jenant. Se întreba ce credeau chelnerițele despre ele: dacă o admirau pe mama ei pentru că era mereu în ton cu tot ce era nou sau pur şi simplu o găseau bizară. Mai curând a doua variantă, îşi zise în sinea ei. Cel puțin mătuşa Kiharu îşi păstra negrul respectabil al dinților.

— Ei haide, Kiharu, spune odată.

Fujino şi mătuşa Kiharu stăteau cu capetele lipite şi vorbeau cu glas scăzut. De câte ori se întâlneau deveneau iar gheişe – bârfeau şi chicoteau toată seara pe seama actorilor de kabuki pe care-i ştiau amândouă, şi vorbeau despre ei folosind doar porecle. Gheişele erau animatoare, fireşte, şi făceau parte din aceeaşi castă de jos ca şi actorii; erau cu toții prieteni vechi.

— Cât despre generația a treia, zise mama ei ridicându-şi vocea într-un tril şi făcând aluzie la Kikugoro, al treilea dintr-o dinastie de actori, e incorigibil. Ai zice că doi iubiți îi sunt de-ajuns, dar el face ce face şi-şi mai găseşte un iubit, şi încă atât de tânăr. Serios, băiatul ăla ar putea să-i fie nepot. Sau, fluturându-şi evantaiul cu un aer sarcastic, „fratele mai mare“ – vorbea despre marele Uzaemon – nu prea mai e în formă. L-am văzut jucând acum câteva seri. Ar trebui să se retragă şi să lase scena cuiva mai tânăr.

De obicei, Taka nu prea acorda atenție şuetei lor de femei ajunse la vârsta mijlocie. Dar astăzi s-ar fi zis că discuția mergea într-o direcție diferită.

— Eşti atât de crudă, Kiharu, îi spunea Fujino prietenei ei folosind tonul cel mai mieros cu putință, de parcă s-ar fi dat bine pe lângă un client. Luă o înghițitură de sake şi o plimbă puțin prin gură, înainte de a înghiți: Nu-mi ascunde ce ştii. Iubitul ăla al tău, ştiu că-ți spune tot felul de lucruri când stați şi vă

răsfățați pe saltele. Oare ce era? Ministru al apărării, nu-i aşa? Sau de interne? Ministru peste ceva oricum. Haide, fii înțelegătoare. Până şi servitorii mei ştiu că se petrece ceva. O nouă revoltă, nu-i aşa?

Unul dintre scaune scârțâi când Fujino îşi aranjă turnura rochiei, azvârlind o privire piezişă spre Taka. Taka se juca cu fâşiile cenuşii şi ațoase, nădăjduind ca mama ei să nu observe că nu mâncase nici una.

Mătuşa Kiharu făcu semn chelnerițelor să plece şi îşi aruncă ochii peste umăr, de parcă s-ar fi temut să n-o mai audă şi altcineva.

— A fost la Hagi, în provincia Choshu, în partea de sud-vest. Îl mai ții minte pe Issei Maebara?

— Omul ăla din Choshu cu față de cal şi părul mereu răvăşit? Bineînțeles. Era consilier imperial şi ministru adjunct al armatei. Şi-a dat demisia acum câțiva ani şi de atunci nu mai ştiu nimic de el.

Mătuşa Kiharu şovăi.

— Se zvoneşte că a fost o revoltă – se zvoneşte doar, înțelegi? – şi că el s-ar fi aflat în spatele ei.

— Asta înseamnă trei revolte în – cât ar fi – cincisprezece zile. Fujino se aplecase înainte, cu bețişoarele suspendate în aer, muşcându-şi buza de jos cu ochi sclipitori: Deci ce s-a întâmplat?

— Se pare că el şi oamenii lui au dat iama în arsenal şi au prădat vistieria provinciei, şi-au făcut stocuri de arme şi rezerve de bani. Guvernul a prins de veste şi a trimis trupe. Încă unul dintre nebunii care protestează împotriva guvernului pentru că a tăiat stipendiile samurailor – cel puțin *danna*[15] al meu aşa vede lucrurile. O privi fulgerător cu ochii ei negri. Nimic din ce spunea *danna* – ocrotitorul şi iubitul mătuşii Kiharu – nu trebuia pus sub semnul întrebării.

15. *Danna* – bărbat înstărit care are rolul de a sprijini financiar o gheişă. (N. tr.)

— Lui îi merg lucrurile ca pe roate, izbucni Fujino încruntându-şi sprâncenele sub formă de omidă. El are o slujbă. Dar bărbații ăştia cum ar trebui să se descurce fără stipendii? Nu mai au voie să poarte sabie, au fost obligați să-şi taie părul, nu mai sunt războaie în care să lupte. Trebuie să-şi ducă traiul cumva.

— *Danna* al meu zice că au fost semne de revoltă şi la țară. Țăranii sunt furioşi la culme.

Taka le fixa pe rând, în ochii ei citindu-se disperarea. O revoltă, şi au trimis trupe să o înăbuşe? Poate că Nobu fusese mobilizat şi trimis la luptă. Poate de aceea nu primise nici un semn de la el. Dar nu, îşi zise în sinea ei. N-ar trimite ei elevii să pună capăt unei revolte.

Mătuşa Kiharu îşi făcea de lucru cu evantaiul.

— Şi despre Maebara-*sama* ce ştii? întrebă Fujino cu glas răguşit. Vorbea printre gâfâieli; pieptul voluminos se ridica şi cobora. Cu el ce s-a întâmplat?

Se lăsă o tăcere prelungită.

— E pe punctul să piardă totul, zise mătuşa Kiharu şovăind, apoi îşi lăsă ochii în jos şi trase aer în piept printre dinți.

Preț de o clipă, stăpânirea de sine magistrală a lui Fujino se nărui, de parcă s-ar fi ridicat cortina şi fata ar fi întrezărit imaginea unei persoane foarte diferite, o persoană pe care Taka nu o recunoştea câtuşi de puțin. Se făcuse albă la față, i se lăsaseră umerii, fața rotundă părea descompusă. Se uita în gol cu ochii duşi în fundul capului.

Taka îşi întoarse privirea. Nu putea răbda să vadă cum mama ei, o ființă mândră şi puternică, se transformase brusc într-una speriată şi lipsită de apărare. Avea senzația cumplită că lucrurile care se petreceau acum urmau să le schimbe viața cu totul, deşi încă nu-şi putea închipui în ce fel anume.

Se lăsase tăcerea. Fujino îşi tamponă uşor ochii cu palma şi mâna îi tremura.

— Deci a fost executat.

— Nu încă, dar urmează. După un proces în toată regula, bineînțeles.

— Bietul Maebara.

— Îl cunoşteai? întrebă Taka dorindu-şi cu disperare să afle de ce vestea o zguduise atât de tare pe mama ei. Venea prin Gion? L-am întâlnit şi eu?

Dar chipul lui Fujino apăruse aerul de fațadă. Mama ei zâmbi cu tristețe.

— Toate astea se întâmplau înainte să apari tu, draga mea. Omul era puțin prea serios pentru gustul meu, dar îi plăcea băutura şi bea cu aceeaşi convingere ca orice alt bărbat. Şi să-l fi auzit cântând! Să-l fi văzut dansând! Era în stare să facă intrarea lui Sukeroku la fel ca cel mai iscusit maestru de kabuki. Se dedicase trup şi suflet cauzei celor din sud. Suspină adânc: Şi iată că, până la urmă, sfârşeşte cu capul tăiat – şi chiar de propriii lui camarazi.

Carnea sâsâia şi sfârâia pe tipsia de metal, iar în încăpere stăruia tăcerea. Din restaurantul principal răzbăteau strigăte, râsete şi zăngănit de farfurii. Se pare că Fujino şi mătuşa Kiharu se cufundaseră în gânduri. Bine măcar că numele lui Masuda-*sama* nu fusese menționat deloc. Taka nu ştia câtă vreme o să se mai poată preface, pretinzând că îi era dor de el şi că abia aştepta să se vadă măritată.

Mătuşa Kiharu lăsă bețişoarele pe masă.

— Ce mai şleahtă de nesăbuiți erau! zise cu ochii strălucindu-i. Dar cât de mult îi iubeam! Nu-mi amintesc ca, înainte sau după ei, viața în cartierul Gion să mai fi fost atât de captivantă.

Mama lui Taka mesteca în linişte şi o încruntătură abia ghicită cresta pielea palidă a frunții ei. Dădu din cap.

— Bietul Maebara-*sama*, spuse ea din nou.

— Când au apărut prima oară la Kyoto flăcăii ăştia din sud cu părul strâns în coadă de cal, cu mâneci bine legate la spate şi cu mare chef de luptă? insistă mătuşa Kiharu. Nu cred că aveam nici treisprezece ani, pentru că nu ieşisem în lume. Încă-mi purtam părul în stil *ware shinobu*[16], îmi boiam fața şi mă clătinam, pe sandalele alea cu talpă de lemn ridicol de înaltă, aveam mâneci lungi şi largi, ca o mică virgină ce mă aflam. Stai să mă gândesc. Nu ştiu să-i fi cunoscut la vreo ceainărie.

16. *Ware shinobu* – coafură specifică unei *maiko*, ornamentată cu flori şi panglici. (N. tr.)

— Cred şi eu că nu. Nu aveau nici un ban, spre deosebire de clienții obişnuiți, zise Fujino.

Luă din geantă o hârtiuță care se folosea în timpul ceremoniei ceaiului şi îndepărtă surplusul de culoare de pe buze, lăsând o urmă stacojie.

— Şi, tot spre deosebire de alți clienți, erau tineri şi frumoşi. Îi mai ții minte pe negustorii ăia îngrozitori pe care trebuia să-i distrăm? Ce mai guşi boțite şi burți care atârnau peste brâu… Câteodată, când mă cuibăream lângă vreunul dintre ei, şi-i tot spuneam cât e de frumos şi cât de mult îl iubesc, mă muşcam de obraji ca să nu mă pufnească râsul. Ai noroc că nu eşti obligată să te prinzi în asemenea jocuri stupide, Taka. Nu făceau altceva decât să arunce cu banii, să-şi arate hainele căptuşite cu mătase bătătoare la ochi, să facă afaceri la cină şi să se îmbete ca porcii. Totuşi, ne-am şi distrat – până când au apărut bărbații aceia tineri. Pentru noi a fost ca o gură de aer proaspăt.

Taka vru să deschidă gura să protesteze. Când avea vârsta pe care o are ea acum, şi mama ei îşi pierduse capul în fața acelor tineri luptători romantici. Atunci cum îşi putea imagina ea că Taka ar vrea să se mărite cu un bancher? Numai că, dacă ar refuza să îl ia de bărbat pe Masuda-*sama*, ea şi mama ei ar porni spre Kyushu cât ai clipi, repetă ea în gând. Chiar că se băgase într-o mare încurcătură.

— Probabil că la început au tras la hanurile cele mai ieftine sau au dormit pe sub poduri, până ne-au descoperit pe noi, gheişele. Ne pierduserăm capul de-a binelea, în fața lor n-a trebuit să jucăm teatru.

— Eram atât de îndrăgostite, încât nici măcar nu ne păsa că n-aveau bani. Când se legăna pe scaun, fustele lui Fujino se ridicau vizibil. Le aranjă la loc cu mâna ei grăsuță, fluturându-şi genele de parcă s-ar fi trezit iar înconjurată de războinici tineri şi frumoşi.

— Şi pe urmă au izbucnit luptele. La drept vorbind, tinerii noştri au provocat tot haosul. Mătuşa Kiharu aruncă o privire spre Taka: Pe-atunci erai doar o copilă, Taka. Nu-ți aminteşti.

— Ba da, protestă Taka, dar mama şi prietena ei erau prea cufundate în propriile amintiri ca să-i mai acorde vreo urmă de atenție.

— Când îşi țineau întrunirile lor secrete, dădeam fuga când înăuntru, când afară, cărând carafe întregi de sake. Îi găseam ba în picioare perorând, ba cu capetele lipite, complotând. „Slavă împăratului, expulzați-i pe barbari“, aşa suna deviza lor. Ştii ce voiau ei, Taka? Voiau să-i scoată din țară pe străini. Acum e greu de imaginat una ca asta, nu-i aşa? Mai voiau să-l răstoarne pe shogun, care pe atunci conducea țara, şi să-i omoare pe cei din clanurile nordice.

Cele două femei se uitară una la alta şi zâmbiră clătinând din cap.

— Erau ronini, zise mama fetei. Tinerii de astăzi nici nu mai ştiu ce înseamnă asta. Îşi părăsiseră clanurile pentru ca stăpânii lor să nu mai poată fi traşi la răspundere din pricina lor. Adică erau liberi, puteau să facă tot ce le trecea prin cap. Bineînțeles că toți erau oameni cu principii; necazul era că principiile unui clan se băteau cap în cap cu principiile altuia.

— Şi pe urmă a-nceput nebunia – lupte pe străzi, bărbați înarmați cu spade care năvăleau în reşedințele sfătuitorilor shogunului şi le tăiau capetele. Îmi amintesc cum treceam peste al Patrulea Pod şi îmi feream privirea de capetele înfipte în pari de bambus, înşirate de-a lungul râului.

Fujino strecură o privire îngrijorată în direcția fetei.

— Ajunge, Kiharu! zise ea tăios.

— Eram şi eu acolo, mamă, protestă iar Taka. Am văzut capetele. Ştiu că oamenii se tot luptau între ei când eram eu copil.

— Şi nici nu ne dezmeticim bine că apare poliția shogunului bătând la uşa noastră, iar eu stau chiar în fața lor, ținându-le calea, şi ei mă amenință cu săbiile. Mătuşa Kiharu luă carafa cu sake şi umplu ceaşca lui Fujino, după care o întinse pe a ei, ca s-o umple Fujino. Stăteam acolo cât se poate de calmă, jurând strâmb că nu-i nimeni acolo, în timp ce iubitul meu era ascuns sub casă şi nici nu îndrăznea să respire.

— Şi despre care iubit era vorba, draga mea?

— Erau destui în zilele acelea! Ți-l aminteşti pe Hiro? Avea mereu o sclipire în ochi. Oare ce melodie cânta întruna?

Mătuşa Kiharu îşi lăsă capul pe-o parte şi începu să susure în stilul ei de gheişă:

Beat, cu capul cuibărit în poala unei femei frumoase;
Treaz şi sobru, înşfăcând puterea şi conducând națiunea.

— Dragul de Hiro spunea mereu că numai dacă-l țineau alții putea să-şi domolească pornirea de a secera cu sabia pe oricine îi ieşea în cale. Da, erau nişte tineri cu adevărat turbulenți. Până când a apărut Masa şi i-a liniştit pe toți.

Taka tot învârtea bucățile de carne din bolul ei. Brusc, îşi îndreptă umerii cu o tresărire. Despre tatăl ei vorbea mătuşa Kiharu. Toate astea aveau ceva de-a face cu el. Aşa se explica agitația mamei ei.

Fujino îşi plecase ochii şi se uita fix la masă: obrajii rotofei se coloraseră în roşu, rupea în bucăți hârtiuța cu urme stacojii şi încerca să-şi recapete aerul natural.

— Ei da, el chiar era un bărbat şi jumătate! zise mătuşa Kiharu senină. Când se punea să povestească, n-o mai putea opri. Cu umerii ăia lați şi ceafa de taur îi domina pe toți. Şi ce ochi avea! Se uita la tine şi simțeai că te-a citit dintr-o privire. Ceilalți flăcăi vorbeau şi strigau, îşi trăgeau sabia din teacă la prima ocazie care li se arăta, dar el… Ziceai ceva şi el se gândea bine de tot, după care îți răspundea încet şi atent, cu accentul lui de om din Satsuma. Până să mă obişnuiesc cu graiul, nu înțelegeam o iotă. Şi odată ce lua o hotărâre, nimic nu-l mai putea clinti. Avea în el atâta energie înfrânată, care aştepta doar momentul să răbufnească. Era ca un vulcan.

Fujino râse, dar nu era râsul strident al gheişelor, ci un chicotit gutural.

— Da, era cu adevărat voinic, mare cât un cal. De fapt, nu găseai nici un cal atât de puternic, încât să-l poată duce în spinare. E foarte bine că nu semeni cu el, Taka. E foarte bine că nu semeni cu nici unul din noi, zise suspinând. Nu e de mirare că ne-am găsit unul pe altul, aşa cred eu. Îşi mânca orezul într-o mare viteză – n-ați mai văzut o asemenea poftă de mâncare.

— Şi poftă de alte lucruri, îmi închipui, zise mătuşa Kiharu aruncând spre prietena ei o privire lunecoasă, din colțul ochiului.

— Poftă de viață. Îmi aduc aminte când a venit prima oară la ceainărie. Eu am fost mereu destinată celor cu gusturi mai speciale, acolo, la Kyoto. Bărbații nu prea se înghesuiau la femei voinice. Zâmbi şi îi apărură gropițe în obraji: Nu degeaba mi se spunea Prințesa Porcuşor. Şi nu eram mai subțire decât sunt acum.

— Nu e cazul să fii modestă, draga mea, zise mătuşa Kiharu. Tu te-ai ales cu cel mai bun dintre toți.

— Sigur, ştiam să cânt şi să dansez la fel de bine ca oricare alta, fără îndoială.

— În plus, erai plină de duh. Râdeau toți de se prăpădeau. Şi ştiai ce-i trebuie unui bărbat ca să se simtă bine.

— Şi, într-o bună zi, apare individul ăsta mătăhălos. L-a adus unul dintre conducătorii băieților din Satsuma, dacă mi-aduc bine aminte. Eu eram gheişă – mai jos de atât n-ai cum să cobori – şi el samurai de rang inferior; amândoi eram de proveniență modestă. Şi nici unul din noi nu era mititel. El s-a uitat la mine, eu m-am uitat la el şi asta a fost.

— Şi după câțiva ani, când un grup de flăcăi din Choshu a încercat să-l răpească pe împărat şi a ajuns până la porțile palatului imperial…

— Uite-l şi pe Masa al nostru, în fruntea trupelor din Satsuma, apărând palatul.

— Jumătate din oraş a căzut pradă focului. Pe-atunci tu erai doar o fetiță, Taka, o fetiță tare drăgălaşă.

— Am fugit în stradă şi am văzut cum se ridică flăcările pe cer ca un zid, zise Taka intrând şi ea în joc. Şi am auzit trosnete şi bubuituri.

— Şi până la urmă au învins. Cine şi-ar fi imaginat vreodată una ca asta? Cei din Choshu şi cei din Satsuma şi-au unit forțele şi, până să ne venim în fire, iubiții noştri câştigaseră tot ținutul. Şi-au pus haine occidentale, şi-au tăiat părul, s-au maturizat şi au devenit oameni de stat.

— Unii dintre ei chiar s-au căsătorit cu gheişele care le-au purtat de grijă atâta vreme. Ikumatsu, de pildă. Ea a fost cea norocoasă.

— Şi-a meritat norocul. Ții minte cum îi fermeca pe toți cei din nord care se duceau la ceainăria ei să bea? Le smulgea tot felul de secrete şi pe urmă i le spunea lui Kogoro. Şi când el a fugit de poliția shogunului şi s-a ascuns sub al Patrulea Pod îmbrăcat ca un cerşetor, ea punea mereu deoparte porții mici de orez şi se ducea cu ele acolo, în fiecare noapte.

— Iar acum Kogoro Katsura este unul dintre cei mai puternici oameni ai locului…

— Iar ea este onorabila doamnă Katsura. Mă mai întâlnesc câteodată cu ea la petreceri. Cântă şi acum la *shamisen* şi dansează foarte frumos.

Cele două femei se uitară una la alta şi zâmbiră cu tristețe.

— Unele au reuşit mai bine, altele mai prost. *Danna* al meu e destul de bun cu mine, dar nu a pomenit nici un cuvânt despre căsătorie.

— Nu fi prostuță. Era deja căsătorit. Cât despre Masa, poate că are o altă nevastă despre care nu mi-a spus nimic sau poate că pur şi simplu nu a vrut să se însoare cu mine. Poate că a vrut să mă păstreze doar ca gheişă, nu ca soție. Gheişele sunt gheişe, soțiile sunt soții. Unii bărbați vor şi una, şi alta. De fapt, mai toți vor şi una, şi alta. Trebuie să spun că mi-e dor de el. M-ar certa dacă ar şti ce fel de viață ducem aici. El nu era de acord cu cheltuielile fără măsură şi cu traiul luxos.

— Şi-au unit forțele, au câştigat războiul şi au făcut exact ce spunea dragul de Hiro în cântecul lui: au înşfăcat puterea şi conduc națiunea. Şi tocmai acum – dacă îți vine să crezi una ca asta – se strică şi prietenia dintre ei. Maebara-*sama* era nici mai mult nici mai puțin decât ministrul adjunct al armatei. Şi azi…

— Da, ca să vezi, zise Fujino luând o bucățică de carne.

Mătuşa Kiharu îşi miji ochii şi se uită lung şi apăsat la prietena ei. Cu bărbia ei ascuțită, semăna mai mult decât oricând cu o vrăbiuță.

— Până acum revoltele astea au fost mai mult nişte mişcări locale. Îşi ridică bețişoarele, cu degetele bine întinse, şi înmuie o bucată de carne în bolul ei plin cu ou crud: Să ne gândim însă la Masa, zise ea cântărindu-şi fiecare cuvânt. Dacă s-ar ridica el, cu armata lui din Satsuma, atunci chiar ar fi ceva. O asemenea mişcare ar întoarce țara cu susul în jos. Ar fi un adevărat cutremur.

Taka simți un fior rece pe şira spinării. De la plecarea lui Eijiro, mama ei nu rostise o vorbă despre tatăl ei sau despre lucrurile care se petreceau la Kyushu. În ciuda spuselor lui Nobu, în ciuda plecării dramatice a lui Eijiro, ea se rugase neîncetat ca toți să se fi înşelat şi, de fapt, să nu se întâmple nimic.

Fujino îşi izbi bețişoarele de masă şi se ridică atât de furtunos, încât îi căzu scaunul.

— Ai grijă ce spui. El nu e un nesăbuit.

— Sigur că nu, draga mea. Dar mă gândeam la oamenii ăia ai lui, e greu să-i țină în frâu. Trebuie să fie ca şi cum ar încerca să lege un butoi de lemn putrezit cu o bucată de sfoară zdrențuită. Aşa spune *danna* al meu. Mătuşa Kiharu îşi desfăcu evantaiul şi îşi făcu vânt cu el: Dar ce ştiu eu la urma urmelor? Nu sunt decât o biată femeie.

— Duce o viață liniştită acolo unde stă, replică Fujino puțin cam prea tăios. Vânează, pescuieşte, lucrează pământul, iese la plimbare cu câinii. Asta e tot, nimic mai mult. Nu există nici o armată.

O chelneriță îi ridică scaunul de jos şi Fujino se aşeză la loc, rece, distantă. Taka se uita lung la ea. Se întreba dacă Fujino chiar avea vreo idee despre ce făcea tatăl ei. Poate că el îi scria; fuseseră mereu devotați unul altuia. Poate că mama ei era la curent cu tot ce se întâmpla; dar categoric nu avea de gând să dezvăluie nici un cuvânt nimănui.

— Ei bine, mătuşa Kiharu îşi țuguie buzele, ştiu sigur că guvernul s-a pierdut rău cu firea din pricina lui. Dacă aş fi în locul tău, aş pleca de aici. Eu îmi asum un risc pentru simplul fapt că mă văd cu tine.

— Sunt doar gheişa lui, nu soția. Nu se sinchisesc ei de peşti mici ca noi, răspunse Fujino.

Dacă e aşa, îşi zise Taka, de ce le spusese servitorilor să acopere cu vopsea emblema familiei, ca să nu mai fie la vedere pe ricşe şi trăsuri ?

— Ca să fiu sinceră cu tine, Kiharu, am rămas aici doar pentru că atârn de un fir de ață. Dacă n-ar fi Taka la mijloc, aş fi şi eu acolo, în sud, cu Masa. E încăpățânat ca un catâr. Odată ce se porneşte să facă

ceva, trebuie să ducă totul până la capăt. Dar vreau să aştept până când o aranjez pe Taka. Încă puțin şi scapă de numele tatălui ei, n-o să mai fie nevoită să poarte stigmatul. O să fie la casa ei, mulțumită, şi o să intre în neamul Masuda. Guvernul are nevoie de bani, iar familia Shimada ține baierele pungii. Ai văzut noua bancă Shimada? Practic, Masuda-*sama* al nostru e cel care o conduce. Fujino surâse: Îi dau ocazia să vadă cam cu ce se ocupă Masuda-*sama*, ca să-şi poată arăta interesul atunci când o să fie soția lui. Vreau să mă asigur că poate să-i ofere soțului toate satisfacțiile posibile, ca omul să nu se-apuce să umble după gheişe sau să-şi ia concubine.

— Da, sper că i-ai dat instrucțiuni şi ceva cărți cu imagini şi texte care s-o lămurească despre aspectul nocturn al relației, zise mătuşa Kiharu cu trilul ei de vrăbiuță.

Taka se făcu mică; şi-ar fi dorit să dispară sub masă.

— E bine să te asiguri că ştie toate trucurile – cum să-i facă toate plăcerile, cum să țipe când e cazul. Dar tu ştii toate astea mai bine ca oricine. Trebuie să fie în acelaşi timp soția perfectă şi gheişa perfectă. E cea mai bună cale dacă vrei un bărbat care să nu calce strâmb niciodată. Deşi, sincer vorbind, un bărbat care n-ar călca strâmb niciodată ar fi un adevărat calic! Se răsuci spre Taka: De ce nu mănânci, copilă dragă? Carnea asta de vită e delicioasă, pur şi simplu se topeşte în gură. Şi de fapt chiar nu se deosebeşte prea mult de țipar, să ştii. Gândeşte-te la ea ca şi cum ar fi țipar de munte, o să meargă mai uşor aşa.

Panglici de fum se împleteau deasupra cărnii puse la fript. Mătuşa Kiharu luă o bucățică, o muie în oul crud şi îi dădu rapid drumul în gură, cu un plescăit. Taka se întinse şi ea după o fâşie de carne ațoasă şi o făcu bucăți-bucăți cu bețişoarele. Nu era deloc ca țiparul, dar, dacă se străduia puțin, putea să pretindă că este.

21

În dimineața următoare, pe când servitorul se pregătea să ducă mamei ei cotidianul din Tokyo, Taka o luă la fugă după el şi i-l smulse din mână. Peste tot numai ştiri despre Maebara şi revolta lui eşuată. Subiectul o captivase într-o asemenea măsură, încât uită să pornească spre şcoală la timp. Se urcă repede în ricşă, dar tot nu-şi putea lua gândul de la conversația la care fusese de față cu o zi înainte. Se întreba cum va fi afectată viața lor de noua întorsătură a evenimentelor.

Şcoala ei, Kijibashi, îşi deschisese porțile cu trei ani în urmă, cam în aceeaşi perioadă în care tatăl ei plecase valvârtej la Kyushu. Toate celelalte eleve proveneau din familii bogate şi puternice, cu tați suficient de receptivi la nou, încât să fie dispuşi să plătească pentru educația fetelor. Unele dintre ele erau progeniturile apatice ale unor aristocrați de la Kyoto, altele ale unor foşti *daimyo*, reinstalați acum ca guvernatori de provincie. Dar cele mai multe erau, ca şi Taka, fiice ale noii elite – samuraii din sud care luptaseră, câştigaseră războiul civil şi-şi croiseră drum spre putere, deşi aveau origini mai modeste.

Taka era la uşa complexului de clădiri unde se țineau orele şi tocmai îşi desfăcea şireturile de la ghete, când auzi nişte voci care răzbăteau prin pereții subțiri de lemn.

— Revolta aia de la Hagi.

Taka tresări, ridică privirea şi ciuli urechile ca să prindă tot ce se spunea.

— N-o să ghiceşti de cine era condusă. Consilierul Maebara. Închipuiți-vă una asta! Venea mereu în vizită la noi.

Recunoscu imediat vocile. Nu erau fetele de la Kyoto, ele erau mult prea importante ca să arate vreun interes, cât de mic, față de problemele politice. Erau fetele „sudiştilor“, aliatele şi prietenele ei cele mai

apropiate, care trăgeau cu urechea la discuțiile politice febrile de acasă şi ale căror tați, bărbați de stat, ştiau tot ce se întâmplă cu mult înainte de oricine altcineva. Numai că, de obicei, fetele discutau despre ce-aveau de făcut la şcoală, îi bârfeau pe profesori sau se bârfeau între ele. Să vorbeşti despre politică la şcoală – una ca asta nu se mai auzise până acum.

O altă fată interveni în discuție, cu glasul ei pițigăiat.

— Tata spune că o să mai înceapă un război cât de curând şi toată lumea ştie cine e omul din spatele lui. Generalul Kitaoka, despre el este vorba. E un trădător, asta spun toți.

Taka icni îngrozită. Recunoştea perfect glasul cu vocale aspre. Okimi, cu părul ei tuns scurt şi mânecile suflecate, o fată care se credea mai îndrăzneață şi mai neconvențională decât oricine altcineva. Tatăl ei era o figură de frunte a noului regim şi se numărase printre apropiații tatălui lui Taka. Până la ruperea relațiilor dintre tații lor, Okimi fusese prietena ei cea mai bună.

— Vrea să distrugă tot ce am realizat şi să ne arunce înapoi în epoca feudală! zise Ofumi, fata zveltă şi cu ochelari, fiica unui ministru al guvernului, care se purta mereu de parcă ea ar fi fost cu o treaptă mai sus decât restul lumii.

Vocile scăpărau una după alta, până când zumzăitul lor începu să răsune peste tot – prin holuri şi săli de clasă. Taka simțea că îi bubuie urechile: „Kitaoka e un trădător, un trădător odios".

Taka se lăsă în genunchi preț de o clipă. Fața îi luase foc, inima bătea să-i spargă pieptul. Nu-i venea să creadă că prietenele ei de altădată se întorceau împotriva ei cu atâta perfidie. Furioasă foc, ridică piciorul, împinse uşa cu pantoful şi intră în clasă. Priviri acuzatoare se întoarseră către ea, după care îşi schimbară iute direcția.

— Tata nu e un trădător, strigă ea gata să izbucnească în plâns. E un om cu principii. A plecat din guvern pentru că nu era de acord cu nimic din ce făceau ceilalți colegi. Voi îl numiți pe tata trădător – ai voştri sunt nişte escroci.

Cuvintele se revărsară ca o cascadă, înainte să le poată opri. Îşi amintea tot ce auzise de la tatăl ei:

— Sunt în solda băncilor şi a corporațiilor financiare. Şi-au uitat idealurile, nu-i interesează decât să-şi căptuşească propriile buzunare şi nu le pasă dacă, între timp, distrug toată clasa samurailor. Da, tatăl tău, Okimi, şi al tău, Ofumi.

Vorbele ei cădeau în tăcerea camerei ca nişte pietre într-un lac. Ştia că mersese prea departe, dar era prea furioasă ca să-i mai pese:

— Tata e acasă în Kyushu, de unde vin şi jumătate dintre familiile voastre! Nu are nimic de-a face cu Maebara şi revolta lui. Cum vă permiteți să vorbiți despre el fără pic de respect?!

Se aşeză la loc gâfâind. Se aştepta să primească nişte riposte din partea colegelor, dar nimeni nu rostea un cuvânt. Toate se uitau cu îndârjire la băncile din fața lor. Până şi fetele de la Kyoto păstrau tăcerea; nici una dintre ele nu voia să i se alăture, de parcă ar fi fost purtătoarea vreunei boli cumplite. Simți o adevărată uşurare când intră profesorul şi le ceru să-şi deschidă cărțile.

Tot restul zilei, când se ducea de la o oră la alta, Taka auzi voci care se ridicau şi-apoi coborau. Discuțiile se stingeau treptat când se apropia şi se porneau la loc când se depărta.

Îşi ținea capul sus. Exact cum şi-ar fi dorit tatăl ei. Dar în ricşă, pe drumul de întoarcere, îşi duse mânecile în dreptul feței şi plânse în hohote.

Goneau de-a lungul bulevardelor din cartierul samurailor, printre ziduri înalte cu şanțuri pe margine, când un chip apăru dintr-odată lângă ea. Era un bărbat cu o pânză înnodată în jurul capului, cum poartă muncitorii, şi cu fața brăzdată de vene proeminente.

— Hei, tu de colo! Fata lui Kitaoka! zise el gâfâind şi încercând să se prindă de fustele ei.

Taka tresări îngrozită. Omul recunoscuse ricşa chiar dacă emblema familiei fusese acoperită cu vopsea:

— Să-i spui tatălui tău că noi suntem alături de el! Bărbații din Edo sunt gata să se ridice. O să ne descotorosim de escrocii ăia din sud.

Se alăturară şi alții, alergând pe lângă ricşă. Ricşarul fugea cu o asemenea viteză, încât ricşa luă un viraj puternic şi Taka se trezi azvârlită în celălalt capăt al scaunului. Se agăță de margine până i se albiră degetele.

Deodată, în partea din spate a ricşei se auzi un pocnet de piatră. Şi un glas, cu alte accente, care striga: „Kitaoka! Trădătorul!“ Taka sări speriată, încât ricşa se înclină şi fu cât pe ce să se răstoarne. Zări în treacăt un bărbat care se îndepărta în fugă şi îşi aminti de întâmplarea cu samuraiul care năvălise în camera de la Bujorul Negru. Numai că acum nu mai era nici un Nobu prin preajmă să o salveze.

De obicei, Taka făcea un ocol până la uşa familiei, dar astăzi nu-şi dorea decât să intre cât mai repede. Când trecură de porți în huruit de roți, îi strigă băiatului să oprească şi se dădu jos, cu pas tremurat. O luă la goană spre intrarea principală, intră împleticit şi-apoi se sprijini de uşă, respirând cu greu.

— Urăsc locul ăla! Nu mă mai duc acolo niciodată! Ecoul cuvintelor se lovi de pereții holului gol.

Vestibulul era umed şi rece. Uşa principală era rezervată vizitelor protocolare, iar familia intra rar pe aici. Taka îşi şterse ochii cu mâneca, se aplecă şi bâjbâi câteva momente bune, încercând să-şi desfacă nasturii ghetelor şi gândindu-se ce bine ar fi fost dac-ar fi avut sandale şi ce uşor le-ar fi dat jos din picioare. Hainele occidentale nu sunt făcute pentru casele japoneze, îşi zise ea luptându-se cu pielea țeapănă.

Reuşise să-şi scoată prima gheată când observă două perechi de încălțări bărbăteşti aşezate frumos în vestibul. Miroseau a piele şi a cremă. Când era şi Eijiro acasă, soseau mereu oaspeți, dar de când plecase el locul devenise foarte liniştit. Nu mai venea nimeni în vizită.

Uşa interioară se dădu deoparte şi apăru o față rotundă, drăgălaşă.

— Otaka-*sama*!

Era Okatsu, rozalie în obraji, respirând precipitat. Probabil că stătuse în aşteptare la uşa familiei şi acum venise după ea. Înălțând din sprâncene, Taka aruncă o privire în spatele servitoarei:

— Oaspeți. Tocmai pleacă.

Taka abia scosese la iuțeală cea de-a doua gheată şi se aşezase pe genunchi, când doi bărbați îşi făcură apariția. Din manşetele costumelor în stil occidental ieşeau la vedere nişte mâini osoase. Arătau exact ca negustorii care veneau să le aducă mătăsuri, palizi şi aduşi de spate, de parcă şi-ar fi petrecut tot timpul stând cu degetele pe abac sau furişându-se prin încăperi unde nu se arată soarele.

Fujino aluneca în spatele lor ca o corabie mare cu toate pânzele sus. Astăzi purta un chimono, unul deosebit de elegant, cu un desen sofisticat – crizanteme şi ramuri de pini pe un fundal alb –, şi un *obi* de culoarea măslinelor verzi, cu broderii bogate. Era genul de ținută pe care ar purta-o o gheişă de mare clasă, nu consoarta modestă, doritoare să se țină în umbră, a unui mare om de stat. Ultima dată când Taka o văzuse îmbrăcată aşa fusese la o petrecere pe care tatăl ei o dăduse în cinstea colegilor lui, cu ceva timp înainte de plecarea lui precipitată. Probabil că venirea oaspeților îi fusese anunțată şi se îmbrăcase special.

Îşi ținea capul sus şi avea bine întipărită pe față expresia ei de gheişă, senină şi impasibilă, dar ochii aruncau scântei. Taka spera că bărbații nu-i aduseseră veşti proaste. Poate că se întâmplase ceva cu tatăl ei sau cu Eijiro sau poate că mai avusese loc o insurecție.

— *Ara*. Te-ai întors, Taka.

Taka se înclină până la podea şi îşi lipi fața de mâini.

— Domnilor, nevrednica mea fiică, Taka. Taka, aceşti domni sunt de la compania Shimada. Domnul Hashimoto a fost atât de amabil…

Taka îşi ridică privirea. Cel mai vârstnic dintre bărbați se înclina agitat, ca o păpuşă Daruma. Avea o față lugubră, pielea lăsată de sub ochi aducea a pungi pline cu bani şi firele cenuşii ale mustății țâşneau de-o parte şi de alta a gurii. Deci ăsta era domnul Hashimoto, intermediarul. Probabil că venise pentru ultimele aranjamente legate de căsătorie. Plasa se strângea.

Bărbații se înclinară iar, lovindu-se unul de altul în timp ce se retrăgeau spre uşă.

— Frumos din partea dumneavoastră că ne-ați onorat locuința umilă, spuse Fujino cu un glas ca de clopoțel.

Taka se uită la ea surprinsă. Nota de sarcasm era inconfundabilă.

— E un privilegiu să vă întâlnim, zise Hashimoto coborând şi ridicând capul. Am auzit atâtea despre celebra ospitalitate a celor din Kyoto.

Fujino ridică o sprânceană, ironic.

— Sunteți prea amabil. Zâmbi trist: Dacă aveți ocazia, ar trebui să vă duceți la Kyoto, domnilor, şi să vedeți locurile unde s-au dat faimoasele bătălii. Numai că acum Gion nu mai este ce era cândva. Suntem cu toții atât de grăbiți să devenim moderni şi am pierdut idealurile acelea demodate pentru care au luptat bărbații noştri – onoare, loialitate şi mândrie. Dar n-aş vrea să vă rețin, domnilor.

— Vă rog să-i transmiteți respectele noastre Excelenței Sale. Vom lua legătura când se termină toată afacerea.

Cei doi se ridicară în picioare, înclinându-se şi scuzându-se, şi se retraseră spre uşă. Fiecare urcă în ricşa lui. Cu o salvă de strigăte şi scârțâit de roți, dispărură într-un nor de praf.

Taka îşi dorea cu ardoare să afle ce veşti aduseseră bărbații, dar ştia bine că nu trebuie să-şi grăbească mama. Cu un pas maiestuos, Fujino deschise drumul către aripa rezervată familiei şi se aşeză pe genunchi lângă arzătorul cu mangan din încăperea principală. Îşi apăsă fruntea cu două degete, netezind cu blândețe încrețiturile, şi suspină clătinând din cap:

— Ce mai lecție. N-ar fi trebuit să avem niciodată de-a face cu negustorii. Nu ştiu deloc să se poarte. Maniere grosolane. Uluitor. E mare păcat, draga mea – şi tocmai acum când te arătai atât de entuziasmată. Okatsu, ceai!

Taka se lăsă în genunchi lângă ea. Începea să ghicească de ce veniseră cei doi. Mama ei îşi întinse mâna albă, dolofană, şi o aşeză peste mâna ei.

— Adică Masuda-*sama*…? întrebă Taka.

Okatsu luă vasul de fiert apa din cârligul lui, umplu bolul de ceai, turnă două ceşti, le aşeză pe o tavă şi întinse tava spre Taka şi mama ei.

Pieptul voluminos al lui Fujino se ridica şi cobora în timp ce suspina.

— Credeam că dacă mă mişc suficient de repede şi apuc să duc înțelegerea la bun sfârşit, n-ai să fii obligată să suporți viața pe care am dus-o eu cândva. Îmi doream atât de mult să-ți găsesc un soț. E mare păcat, dar n-avem ce face. Nu te poți juca cu familia Shimada. Sunt nişte tipi vicleni. Ezită puțin şi se uită întrebător la Taka: Domnul Hashimoto a adus o scrisoare.

Îi întinse un document frumos împăturit, şi nu făcut sul în maniera tradițională. Hârtia era de fabricație modernă, iar scrisul, posac şi înghesuit, al unui om care-şi petrecea zilele numărând bani, nu înfloriturile

de necitit ale unui războinic sau ale unui caligraf:

> Salutări. Sperăm că toamna care a venit o găseşte pe doamna Kitaoka în deplină sănătate şi ne exprimăm sentimentele sincere de recunoştinţă faţă de bunătatea pe care doamna a ales să o reverse asupra noastră. Vă rugăm să primiţi cele mai sincere scuze pentru tăcerea noastră recentă cu privire la căsătoria dintre fiica vrednică de cinste şi plină de virtuţi a Domniei Voastre şi nevrednicul tânăr stăpân al casei noastre. Am fost informaţi că stăpânul Eijiro s-a întors la Kyushu ca să se alăture Excelenţei Sale Kitaoka şi înţelegem pe deplin că doamna va dori să amâne orice planuri de nuntă până la întoarcerea lui. Nu am vrea să îi provocăm doamnei nici o neplăcere, nici nu ne dorim să o punem într-o situaţie stânjenitoare, şi de aceea acceptăm cu bucurie să suspendăm toate planurile până când stăpânul Eijiro se întoarce cu bine acasă. Nu ne vom împotrivi în cazul în care onorabila Casă Kitaoka se hotărăşte să caute în altă parte. Semnat în a treisprezecea zi a lunii a zecea, Hiroyuki Hashimoto, funcţionar-şef al Casei Shimada, Corporaţie Bancară şi Comercială.

Taka a trebuit să citească toate cuvintele de mai multe ori înainte să le dibuiască înţelesul. Probabil că le-a luat mult timp să compună scrisoarea, îşi zise ea în gând. Era frazată cu mare atenţie, în aşa fel încât nimeni să nu iasă cu reputaţia ştirbită, dar nici să nu existe vreo confuzie în legătură cu adevărata intenţie. Prin urmare, Masuda-*sama* îşi retrăgea oferta. Acum, când despre tatăl ei se vorbea cam în acelaşi fel în care erau pomeniţi proscrişii sau rebelii, ultimul lucru pe care şi-l dorea neamul Shimada era o alianţă cu familia acestuia. Departe de a fi o partidă mult râvnită, devenise chiar o paria. Singurul lucru surprinzător era că scrisoarea nu sosise mai dinainte.

Respiră adânc. Era un eşec usturător, dar şi o suspendare a pedepsei. Planul ei – să pretindă că abia aştepta să se mărite doar ca să rămână în continuare la Tokyo – fusese gândit complet anapoda. Acum înţelegea asta. Dacă Masuda-*sama* nu s-ar fi retras, în cele din urmă s-ar fi căsătorit cu el. Scăpase ca prin urechile acului.

Numai că, în loc de uşurare, simţea un val de spaimă, de parcă până acum s-ar fi opintit să împingă o ditamai piatra, care se rostogolise pe neaşteptate şi o lăsase pe buza prăpastiei, clătinându-se. Tremurând toată, îşi prinse faţa în mâini, înspăimântată de golul care se prefigura în viaţa ei. Se rugase cu atâta ardoare să fie salvată de la această căsătorie, încât nu se mai gândise deloc ce avea să facă dacă rugăciunile îi erau ascultate. Ce urma să se aleagă de viaţa ei? Nu avea nici cea mai vagă idee.

„Orice apă curgătoare are şi locuri adânci, şi vaduri de trecere“, îşi spuse în sinea ei. Cuvintele îi revenirăîn minte acum, când încerca să-şi găsească liniştea într-unul dintre proverbele pe care le tot pomenea Nobu, în felul lui înduioşător de demodat. O durea şi acum când se gândea la el. După cele două întâlniri romantice aşteptase zi de zi spunându-şi că o să-l revadă, visase cu ochii deschişi întrebându-se cum ar fi să fugă cu el în lume, ca îndrăgostiţii din vechile poveşti. Dar el dispăruse pur şi simplu, cum mai făcuse şi înainte. Ca şi cum s-ar fi evaporat. Nici măcar nu trimisese vreun mesaj. Nu-i venea să creadă că Nobu putea fi atât de crud. O săgetă un gând îngrozitor – poate fusese trimis pe front sau poate era chiar mort. Dar parcă şi aşa era mai bine decât să creadă că nu-i mai păsa deloc de ea.

Poate că n-ar fi trebuit să-şi dorească atâta amânarea căsătoriei. Masuda era un bărbat destul de cumsecade. Taka îşi prinse faţa în mâini şi suspină prelung, cutremurat. Măcar căsătoria ar fi fost un destin previzibil. În schimb, viaţa care se întindea acum în faţa ei părea un drum pustiu, lung şi întunecat, fără căsătorie şi fără Nobu.

Cel puţin nu mai era nevoie să-şi ascundă sentimentele. Fujino putea să pună nefericirea ei pe seama faptului că toate speranţele de măritiş se năruiseră dintr-odată.

— Lasă, lasă, draga mea, zise Fujino lovind-o uşurel peste coapsă. E mai bine pentru tine că a ieşit aşa. Între noi fie vorba, nu mi-a plăcut niciodată doamna Masuda. O parvenită de la oraş, cu aere de snoabă. Sunt o adunătură de oameni aroganți, cei din neamul Shimada. Puțin le pasă ce cred alții despre ei. N-au pic de simț al onoarei, nici o idee despre ce înseamnă un comportament decent. Ştiu că ai şaisprezece ani, mergi pe şaptesprezece, dar nu-ți face griji. Mai este timp. Îți găsim noi pe cineva. Sunt multe asemănări între un bărbat şi altul. Oricum, tatălui tău nu i-ar fi plăcut deloc să te vadă căsătorită cu un bancher. Ce-ți trebuie ție e un soldat curajos, cum erau bărbații pe care-i adoram eu când eram de vârsta ta. Unul dintre locotenenții tatălui tău, de pildă. Ți-aduci aminte de Gărzile Imperiale care se învârteau mereu pe aici pe la noi? Nu era unul după care te tot uitai, cu ochi mari? Sunt mama ta, dragă. Mamele observă lucruri dintr-astea.

Taka se uită crunt la ea. Voia să-i spună să nu se mai amestece niciodată în viața ei. Dar se trezi că-i apare în fața ochilor imaginea tinerilor îmbrăcați în uniforme strălucitoare şi a omului înalt şi serios, cu obraji palizi şi ochi pătrunzători, care era pe atunci mâna dreaptă a tatălui ei.

Okatsu luă un vătrai şi stârni jarul care mocnea în arzătorul cu mangan până când, cu pocnituri şi sfârâieli, flacăra se ridică. Evita să se uite spre Taka. Nu putea să scoată o vorbă cât era mama ei de față.

Fujino se lăsă pe spate, luă o înghițitură de ceai, îşi netezi fustele şi le aranjă frumos sub genunchi. Aşa făcea mereu când avea de spus ceva important. Taka aştepta, cu ochii mijiți. Mama ei trase aer în piept.

— Am fost prea egoistă, draga mea. O să ne ducem la Kagoshima, la tatăl tău. Gărzile Imperiale sunt cu el acolo. Poate reuşim…

— Kagoshima?

Taka rămase cu gura căscată. Avusese ea cumva o presimțire că într-acolo se îndreptau gândurile mamei ei, dar tot era uluită. Okatsu se oprise locului cu vătraiul înfipt în foc şi se uita fix la Fujino, cu ochii cât cepele.

— Kagoshima? repetă Taka. Adică… părăsim Tokyo? Plecăm din casa noastră?

— Nu te încrunta aşa. Îți încrețeşti fruntea şi nu-ți stă bine deloc. O să faci riduri. Gonsuké se ocupă să rezerve cuşetele pe vapor. O să fie o adevărată aventură. Tatăl tău are nevoie de noi. O să fie încântat să ne vadă.

Taka o privea insistent. Ea una nu era deloc sigură de asta.

— Dar… dar cum rămâne cu Haru?

— Sora ta ține acum de o altă casă.

— Dar tot vine să ne viziteze din când în când şi e liniştitor să fim aproape unii de alții. O să se simtă singură dacă dispărem aşa şi ne ducem la capătul pământului. Taka respiră adânc: Mamă, acolo e o țară străină. O să fim ca nişte exilați. Nici măcar nu înțelegem ce vorbesc oamenii ăia. Au patru anotimpuri, ca la Tokyo? Au flori de cireş? Nu ştim nimic despre toate astea. De-acum se pornise şi vorbea cu voce foarte ridicată: Şi nici dumneata nu vrei să te duci acolo, cum nu vreau nici eu.

Fujino îşi trânti ceaşca de marginea căminului.

— Plecăm la Kyushu indiferent dacă ne place sau nu. Îi tremura vocea: Nu mai avem de ales. Nici eu nu mi-am dat seama în ce situație periculoasă ne aflăm până când n-a sosit scrisoarea aia. Acum, când tatăl tău e stigmatizat drept trădător, trebuie să o luăm din loc cât mai repede. Mâine, dacă e cu putință. Şi-aşa s-ar putea să fie prea târziu pentru noi.

Spre groaza fetei, ochii lui Fujino se umplură de lacrimi. Şi-atunci înțelese brusc că pentru mama ei era cu mult mai rău. Vreme de trei ani, părinții ei se aflaseră departe unul de altul şi Fujino nu era la

curent cu nimic din cele petrecute între timp. Generalul nu o chemase la el, ba poate nici nu şi-ar dori să o vadă.

Avea o soție, dacă nu cumva două, trei, şi probabil câteva amante din rândul gheişelor. La urma urmelor, era bărbat şi aşa erau bărbații. Oare cum s-ar simți aflând despre venirea lor neaşteptată? Fratele ei Eijiro putea să lupte alături de el, dar Taka şi mama ei erau doar nişte femei, ființe nefolositoare. De ce-ar fi bucuros să-şi revadă vechea amantă, oricât de mult ar fi iubit-o, la un moment dat? Nu numai că s-ar putea să nu fie deloc bucuros, dar e foarte posibil ca ele să se vadă nevoite să-şi asigure singure o locuință. Probabil că n-ar face decât să-i stea în cale.

De luni întregi nu sosise nici o veste de la Kyushu. Nimeni nu ştia ce se întâmplă acolo.

Şi în tot acest timp Taka se străduise din răsputeri să nu lase în urmă tot ce cunoştea şi iubea. Să nu plece la Kagoshima. De o asemenea soartă se temuse cel mai mult. Şi acum se împlinea. I se părea că face un pas în neant.

— Pot… poate să vină şi Okatsu? şopti ea îngrozită de schimbarea uriaşă care le aştepta.

— Bineînțeles. Servitoarele noastre merg cu noi.

Taka privea lung în jurul ei – la camera spațioasă, la rogojina de culoare deschisă cu iz de paie de orez, la canapeaua tapițată, adusă din Occident, care stătea într-un capăt al încăperii şi pe care nici măcar nu se aşeza nimeni, la cuferele vechi, la arzătorul de mangan şi vasul care atârna deasupra lui, la masa joasă şi lămpile cu ulei şi pernuțe, la scara de lemn lustruit care ducea la etajul de sus. Mirosurile de mâncare care veneau plutind dinspre bucătărie îi gâdilau nările. De mai bine de o jumătate de viață, aici fusese casa ei. Abia dacă-şi mai amintea străzile sfâşiate de război de la Kyoto sau lungul drum de la Kyoto la Tokyo. Iar acum urmau să plece, să pornească într-o altă călătorie, mult mai lungă şi mai grea, spre un loc complet necunoscut.

Şi mai era Nobu. În casa de-aici era înconjurată de lucruri care-i aminteau de el. Cât timp locuia în ea, exista mereu o posibilitate ca el să reia cumva legătura. Odată plecate, şi ei i-ar fi fost imposibil să mai dea de el, şi lui să mai dea de ea.

Poate reuşea totuşi să-i trimită un mesaj, îşi zicea ea în gând. Ar putea să scrie o scrisoare şi Osaku ar duce-o la oficiul poştal. Era ca şi cum ar da drumul unui lampion pe apă, la festivalul Obon, să le lumineze calea sufletelor strămoşilor. Scrisoarea ar putea să ajungă la el sau nu, dar ce altceva îi mai rămânea de făcut? Doar că nu ştia unde s-o trimită. Academia Militară era singurul loc unde putea fi.

Tatăl ei era acum un duşman al statului, practic un proscris. Oamenii îl acuzau public de trădare.

Nu se mai punea problema că nordul lupta împotriva sudului, abia acum înțelegea ea bine. Zilele de demult, pe care mama ei le evoca cu drag lăsându-se copleşită de amintiri, se duseseră. Cei care se dovedeau a fi împotriva tatălui ei erau chiar colegii lui din acele timpuri. Toți se ridicaseră ca unul şi luptaseră în război cot la cot, numai că aveau de la început scopuri diferite. Şi odată ce guvernul s-a apucat de treabă şi s-a pornit pe reforme, tatăl ei s-a convins, cu fiecare zi care trecea, că ce făceau ei acolo se ridica împotriva tuturor lucrurilor în care el credea – codul samurailor, vechile valori. Colegii lui erau hotărâți să arunce cât colo trecutul, să păşească în viitor şi să-şi căptuşească buzunarele în acelaşi timp – sau cel puțin aşa spunea tatăl ei. Dar, din punctul lui de vedere, se mişcau prea repede şi într-o direcție greşită.

În seara de vară când se dusese cu Nobu în grădină, el o prevenise: „Familia ta şi a mea se duşmănesc“. Cât timp lucrase în casa lor, ai ei erau conducătorii înstăriți, ai lui învinşii aduşi la sărăcie, care se luptau să supraviețuiască. Dar acum tatăl ei era rebelul. Şi ironia cea mai amară făcea ca Nobu, fostul subordonat umil, să fi intrat în rândurile armatei, care avea îndatorirea de a înăbuşi orice revoltă.

Totul se întorsese cu susul în jos, dar un lucru nu se schimbase nicicum. Indiferent ce se întâmpla, erau tot în tabere opuse, sortiți să rămână despărțiți pentru totdeauna.

În jurul ei, servitorii începeau să facă bagajele. Taka îşi sprijini coatele pe genunchi şi-şi îngropă fața în mâini. Nu se simțise niciodată atât de singură.

PARTEA A IV-A

Pe drumul fără întoarcere

22

Kagoshima. Luna a unsprezecea, Anul Şobolanului, al nouălea an al epocii Meiji (decembrie 1876)

„Hiiiiia!“

Un țipăt strident sălbatic spintecă aerul, mai să-i spargă urechile. Eijiro se poticni şi era cât pe ce să scape din mână sabia cu care exersa. Nici nu apucă bine să-şi revină când sabia instructorului se abătu cu putere peste a lui şi trosnetul celor două bâte de lemn care se izbeau răsună până departe pe dealuri. Lui Eijiro i se îndoiră genunchii. Se clătină, suflând din greu. Îl domina net ca înălțime pe instructorul micuț şi subțirel, dar asta nu-i oferea nici cel mai mic avantaj.

Mânerele celor două săbii se ciocniră aprig. Neînduplecat, instructorul îl forța pe Eijiro să dea înapoi pas cu pas, până când tânărul alunecă şi căzu. Blestemând, se ridică anevoie în picioare. Maestrul spadasin stătea liniştit şi aştepta, iar pletele lui lucioase, prinse în creştet, se legănau. Nici un fir de păr nu i se clintise din loc.

Îşi ridică iar sabia de lemn şi, după un alt țipăt numai bun să te năucească de cap, tăie scurt aerul țintind direct spre creştetul lui Eijiro. Eijiro simțea că-i cedează brațele, dar se propti bine şi reuşi să-şi ridice sabia ca să pareze lovitura. Lemnul se izbi de lemn, dar de data asta se împotrivi şi el, apucă să dea câteva lovituri înainte ca instructorul să-l pună iar cu spatele la zid. Când valul de lovituri se opri, Eijiro se înclină, răsuflând uşurat. Nesigur pe picioare, se clătină până în dreptul celui mai apropiat copac, îşi sprijini sabia de el şi se aplecă, răsuflând din greu. În aerul înghețat respirația lui era ca fumul.

Se îndreptă şi îşi frecă fața cu mâneca. Pânza aspră de cânepă se agăța de obrajii neraşi. Pământul de sub picioarele lui era dur şi rece; un vânt aspru agita copacii şi zgâlțâia pereții de lemn ai grajdurilor, acum transformate în locuri unde învățau elevii şi se țineau orele. În ziua aceea căzuseră doi, trei fulgi de zăpadă, deşi în general iarna era mult mai călduroasă aici decât la Tokyo; numai că, în afară de asta, locul nu prea avea şi alte avantaje. Cel mai rău era că trebuia să se ploconească în fața acestui pitic de nimic – tocmai el, Eijiro Kitaoka, proclamat de toată lumea drept unul dintre cei mai buni spadasini de la

Tokyo. Aici fusese obligat să învețe că forma perfectă nu este totul. Tipii ăştia mânuiau sabia de parcă s-ar fi luptat pe viață şi pe moarte.

Dacă n-ar fi avut încotro, ar fi recunoscut că la Tokyo se cam lăsase pe tânjală, oarecum. Acum era cu mult mai slab şi mai în formă decât fusese vreodată la Tokyo, iar brațele i se întăriseră ca două bare de fier de la atâtea ore de exerciții zilnice cu sabia. Era plăcut să te mişti în forță, să simți cum îți zvâcneşte sângele în vene, să ştii că ai să fii cât se poate de pregătit când va sosi momentul. Deşi, în sinea lui, se îndoia că va sosi vreodată; şi dacă avea să sosească, nu era deloc convins că nişte mânuitori ai sabiei – fie ei şi cei mai de temut – ar putea avea câştig de cauză în fața unor soldați înarmați cu puşti.

— Ai muncit mult. Bravo! zise instructorul pocnindu-şi călcâiele şi se înclină politicos; sub poalele ridicate ale chimonoului, gambele lui vânjoase sclipiră.

— Mulțumesc. Eijiro îngenunche pe pământul înghețat şi făcu o plecăciune de complezență, după care se ridică, scuturând genunchii şi îndepărtând praful negru: Trebuie să plec. Astăzi sunt de serviciu la docuri.

Zăpada cădea neîncetat în timp ce Eijiro străbătea străzile din Kagoshima. Se aşternea pulbere pe frunzele late ale palmierilor şi se lăsa pe crestăturile fibroase ale trunchiurilor, punea un strat alb pe olanele acoperişurilor de la castel, acoperea cu mici cristale înghețate porțile *tori* din fața altarelor şi se aşeza în straturi groase pe streşinile curbate ale templelor. Învelea vulpile de piatră şi micile statuete Jizo care se înşirau de-a lungul drumului, se aduna în piramide minuscule peste portocalele de Satsuma şi sticlele de *shochu* puse în fața lor. Dealurile care se înălțau în spatele oraşului şi unde se aflau taberele de antrenament erau de un alb strălucitor. Cocoşii cântau şi fumul cu miros de lemn se ridica plutind din miile de case unde femeile aprinseseră focul pentru masa de dimineață.

Eijiro înainta grăbit, cu capul plecat, tremurând, strângându-şi haina pe el şi frecându-şi brațele. Nu realizase că într-o zonă tropicală ca asta era posibil să ningă. Se duse cu gândul înapoi în timp, la hainele lui occidentale atât de dichisite, şi se strâmbă. Se văzuse nevoit să lase la Tokyo paltonul elegant din lână pieptănată, vestele scumpe, cămăşile, cravatele şi pantalonii. De la o vreme, nu mai avea altceva de purtat decât un chimono ieftin de bumbac cu pantaloni strânşi pe picior, o manta şi sandale cu talpă de lemn. Simțea zăpada scârțâind sub picioare.

Viața la Kyushu îl luase cu totul pe nepregătite. Nu se aştepta să fie atât de primitivă şi de dură; unde mai pui că nu înțelegea o iotă din ce spuneau cei in jur. Dar acum, după patru luni, se simțea în largul lui. Până la urmă, mai toți prietenii lui i se alăturaseră, până şi Suzuki, micul ticălos care îl lăsase pe Yamakawa în voia soartei. Deşi îşi dădeau aere de băieți de la Tokyo, toți erau flăcăi din Satsuma. De voie, de nevoie, familiile lor erau de fel din Satsuma, aveau în ei sângele locului, şi – cum guvernul trimitea ucigaşi plătiți pe urma lor – nu prea avuseseră de ales şi o luaseră din loc la iuțeală.

Le luase aproape o lună să ajungă aici – o călătorie lungă şi jalnică până la Yokohama, urmată de alte zece zile încă şi mai jalnice la bordul unei nave. Nici unul dintre ei nu mai fusese cu nava într-o călătorie aşa de lungă şi îşi petrecuseră majoritatea timpului stând în cabină şi vomitând. Fusese o adevărată uşurare să vadă palmierii legănându-se pe malul mării la Kagoshima şi imensitatea spectaculoasă a muntelui Sakurajima – Insula Cireşilor – ghemuită deasupra golfului, gata să scuipe cenuşă şi fum. Din când în când se auzea un uruit şi peste oraş se abătea o ploaie de cenuşă, atât de neplăcută, încât oamenii foloseau umbrelele.

Sosiseră în septembrie, luna a opta după vechiul calendar, exact în sezonul taifunurilor, şi fuseseră separați pe loc şi trimişi la şcoli diferite, fie în oraş, fie la țară. Abia dacă mai apuca să se vadă cu

vreunul dintre fârtații de la Tokyo. Îi trebuise ceva timp şi, treptat, începuse să înțeleagă ce se întâmpla cu adevărat.

Pentru oamenii de aici, Satsuma era o țară independentă. Veneau ordine de la Tokyo – „Dezarmați-i pe samurai! Luați-le stipendiile!“ –, dar guvernatorul, un războinic îndârjit pe nume Tsunayoshi Oyama, nu le acorda nici cea mai mică atenție. La urma urmelor, aveau propria lor armată şi unde mai pui că era una afurisit de bună, bine înarmată şi bine instruită. Nu era cazul să primească ordine de la nimeni. Cu atât mai mult de la o mână de birocrați corupți şi mustăcioşi, care stăteau într-un oraş aflat la mare depărtare şi se opuneau categoric tuturor valorilor în care credeau ei.

Jos în port, un grup de bărbați priveau lung în largul mării. Eijiro îi salută şi îşi scoase ceasul, singurul dintre toate bunurile sale pe care reuşise să-l salveze. Lanțul gros de aur şi cadranul mare şi rotund marcat cu semne străine îi treziră un tumult de amintiri; preț de o clipă se crezu din nou la Tokyo, în cotloanele plăcerii de la Yoshiwara, cufundându-se în aşternuturile scumpe din odăile somptuoase în care locuia Tsukasa. Tsukasa, cea mai râvnită curtezană din toată țara. Adulmeca parfumul părului ei, îi pipăia pielea mătăsoasă… Din toată acea viață îndepărtată, aproape imposibil de imaginat uneori, de ea îi era cel mai dor. Îi trimitea scrisori când şi când, pe hârtie îmbibată cu parfum, în care îi tot vorbea despre lacrimi şi despre iubirea ei eternă. Dar el nu era nici pe departe prost, ştia bine cu ce se ocupă curtezanele. Avea, fără doar şi poate, destui iubiți care s-o consoleze. Îşi stăpâni cu greu un geamăt.

Se întoarse în prezent cu o tresărire. O pată mică, triunghiulară se mişca săltat în jurul promontoriului. Treptat, pata se făcu mare, şi mai mare, până când ochii lui Eijiro desluşiră clar nişte pânze albe la marginea orizontului. Aburii ieşeau pe coşuri, ca un ecou al norului greu de fum care stăruia amenințător deasupra vulcanului. Bărbații priveau încordați prin telescoape. Făceau mereu de gardă ca să vadă cu ochii lor dacă vasul care se apropia nu era cumva unul de război, încărcat cu trupe.

Eijiro făcea parte din comitetul de primire care îi verifica pe nou-veniți. Avuseseră un aflux serios la câteva luni după sosirea lui, odată cu sfârşitul vacanței de vară, când cadeții armatei trebuiau să se întoarcă la Academia Militară de la Tokyo. Flăcăii din Satsuma, toți ca unul, îşi strânseseră ce aveau şi se îndreptaseră spre casă.

Era clar că cineva trebuia să stea de vorbă cu fiecare dintre ei, să vadă cui simțeau că-i datorează loialitate, ce motive îi aduseseră aici, ce ştiau să facă, să le controleze înălțimea, să le verifice sănătatea şi forța. În momentul în care toți s-au convins că nu era nici un soi rău printre ei, fuseseră trimişi la una sau alta dintre şcolile militare şi taberele de antrenament din zonă. Existau peste o sută de şcoli şi mai multe mii de bărbați, toți apți de luptă şi gata de acțiune.

De atunci soseau neîncetat refugiați. Cu o lună în urmă, când apăruseră mama şi sora lui, Eijiro era de gardă. În momentul în care doamnele au coborât de pe barcaz în hainele lor luxoase, urmate de un roi de servitori care cărau valize pe creştet, tânărul a trebuit să accepte o sumedenie de glume din partea colegilor. Le întâmpinase cu mustrări.

— Ce căutați aici? Nu e un loc potrivit pentru femei, zisese el.

De fapt era încântat să revadă chipul durduliu al mamei şi trupul ei masiv care-i dădea un sentiment unic de siguranță, să-i audă vocea şi să-şi amintească de casă, dar se jena de asemenea porniri. Când se înclinase, se văzuse nevoit să-şi şteargă nasul cu mâneca şi să-şi rețină lacrimile.

Comitetul le expediase spre zona agricolă a satului Yoshino, înființată de tatăl lui. Oamenii de acolo erau puşi să urmeze regulile unei vieți simple, curate, conforme cu idealurile samurailor – cultivau

pământul, creşteau orez, mei şi cartofi dulci, studiau textele lui Confucius şi practicau artele marțiale. Era greu de imaginat cum ar fi putut să se descurce într-un asemenea loc nişte răsfățate ca mama şi sora lui.

Vaporul care se apropia asigura serviciile poştale de la Yokohama. Eijiro se uită cu atenție şi zări un grup de bărbați suindu-se pe barcaz şi pornind către chei. Comitetul îi numără din ochi, până la ultimul. În afară de echipaj şi hamali, mai erau alți cincizeci, inclusiv câțiva ofițeri de poliție şi cadeți, stând drepți în uniformele lor după model occidental, cu cizme până la genunchi, cu mantale şi caschete. După cum ştia oricine, jumătate din poliția de la Tokyo era alcătuită din bărbați din Satsuma. Poliția trebuia să folosească oameni din clanuri cât mai îndepărtate, pentru ca nimeni să nu fie pus în situația de a aresta pe cineva din propriul clan. Până acum se şi arătaseră la Kagoshima câțiva bărbați care dezertaseră din poliție.

Îi trimiseră pe nou-veniți spre o zonă de tranzit pe care o aranjaseră într-un depozit gol, şi bărbații se aliniară tremurând în fața birourilor destinate ofițerilor. Eijiro şi colegii lui făceau tot posibilul pentru ca întreaga operațiune să fie cât mai dură şi mai îndelungată cu putință. Aşa puteau să elimine de la bun început orice persoană care nu era pe de-a-ntregul devotată cauzei.

Eijiro se bucura când îi lua la întrebări pe noii recruți. Era o plăcere să întâlnească bărbați abia veniți de la Tokyo, să audă accentul de capitală şi să se pună la curent cu noutățile. Oricum nu trecea mult şi toți deveneau rigizi şi convinşi de superioritatea lor morală, ca toată lumea de pe-acolo.

Ultimul bărbat care ajunse în fața biroului lui Eijiro era caporalul Hisao Nakahara de la Departamentul de poliție din Tokyo. Părea un individ destul de plăcut. Avea o frizură în stil *jangiri*, foarte la modă, şi o barbă ascuțită, care-i dădea un uşor aer şiret. Se înclină în fața lui cu respect. Eijiro răspunse printr-o mişcare repezită şi trufaşă a bărbiei. În vremuri normale, un caporal n-ar fi putut niciodată să se apropie de fiul generalului Kitaoka.

Nakahara era de fel din Satsuma, deşi stătuse la Tokyo atâta vreme, încât se simțea mai în largul lui vorbind dialectul din Tokyo. Eijiro îl chestionă despre munca pe care o făcea la Departamentul de poliție, despre familie şi origini şi despre felul în care ajunsese la Tokyo, după care trecu la alte întrebări de control – ce spuneau oamenii din capitală şi ce punea la cale guvernul. Mulțumit de răspunsuri, închise registrul.

— Bine ai venit. Ne bucurăm că ni te alături. Eijiro aruncă o privire peste umăr şi se convinse că toți ceilalți membri ai comitetului erau în plin proces de interogare şi nu aveau cum să-l audă, după care se aplecă în față şi îşi coborî vocea: Aşa… Ce alte veşti mai ai?

— Să mă gândesc. Nakahara îşi lăsă privirea în pământ, cu un aer respectuos: Kitaoka-*sama* a auzit fără îndoială despre revoltele din Hagi şi Kumamoto? Poate ați aflat că Maebara şi toți ceilalți au fost executați? Cumplită treabă. Se încruntă şi clătină din cap: Guvernul ia măsuri drastice împotriva samurailor şi a oricui îndrăzneşte să se opună. Ni s-a ordonat să ridicăm pe oricine încalcă noile legi. Mi-am dat seama că următoarea mişcare era să ne trimită aici, să-i omorâm pe cei de-un neam cu noi. Atunci am hotărât că era timpul să vin acasă.

— Da, bine, zise Eijiro nerăbdător. Nu mai era nevoie ca omul să-i demonstreze că era din tabăra bună: Cum rămâne cu alte noutăți? Cum se mai descurcă Umegatani? Când eram eu acolo, nu pierdea nici o luptă.

Unul dintre lucrurile care-i lipseau cel mai mult de când nu mai era la Tokyo erau obişnuitele întreceri de sumo de la templul Eko-in din estul oraşului. Umegatani era un fenomen – un individ mătăhălos şi

totuşi foarte agil. Punea la pământ cu uşurinţă ditamai namilele, chiar dacă erau mai grele decât el. Deocamdată, se afla în partea de jos a clasamentului, dar era clar că are stofă de mare campion.

Nakahara rânji.

— Tot neînfrânt. Mai zilele trecute a acceptat să-l înfrunte pe Makuuchi. S-a terminat totul înainte să numeri până la zece.

— Makuuchi, hm? N-avea nici o şansă; se ştia de la început. Umegatani e mult mai bun, atât în ce priveşte greutatea, cât şi îndemânarea. Nu cred c-a pariat cineva pe unul ca Makuuchi, ba chiar m-aş mira.

Nakahara începu să jongleze cu meciuri, rezultate şi forma fiecărui luptător, dar Eijiro avea altele în minte.

— Cum e cu Yoshiwara? Pe-acolo ce se mai întâmplă? Eşti poliţist, deci ajungi cumva şi în zonă.

— Am fost chemat să arestez un marinar străin, cu vreo câteva zile în urmă. Ajunsese acolo cum-necum, turnase în el sake cât încape, intrase nepoftit la Matsubaya şi ceruse o femeie. La Matsubaya, nici mai mult, nici mai puţin!

Eijiro dădu din cap cu deplină înţelegere. Matsubaya era una dintre cele mai impozante case din Yoshiwara şi nu acceptau nici un fel de străin. Nakahara dădu din mână dispreţuitor:

— Ştiţi ce s-a întâmplat? Doamna i-a arătat uşa, şi el a înjunghiat-o – chiar în obraz. N-a fost deloc o privelişte plăcută. Era sânge peste tot. L-am dus la Kodenmacho şi l-am închis. Străinii ăştia îşi închipuie că toată lumea e a lor.

— O să fie judecat într-unul dintre tribunalele alea străine şi o să respingă cazul, o să-i dea o amendă de un yen sau doi şi n-o să mai auzim nici un cuvânt despre toată tărăşenia.

— Şi guvernul nu face decât să-i primească cu braţele deschise. Spuneţi-mi, aici cum merg treburile?

— Ai să afli cât de curând, zise Eijiro, care prinsese o oarecare simpatie faţă de acesta. Am să stau de vorbă cu căpitanul de la şcoala noastră. Sunt sigur că se găseşte o rogojină tatami pentru un om ca dumneata.

— Sunt puţin cam copt pentru şcoală, zise Nakahara, zâmbind deschis, relaxat.

— Le numim şcoli, dar sunt mai curând academii militare, tabere de antrenament, spuse Eijiro. Dar condiţiile de dormit sunt exact ca pe vremea şcolii – un bărbat, o rogojină.

23

De fapt, fiecare dintre ei avea mai puţin de jumătate de rogojină. Şcoala, cu cel puţin opt sute de elevi, se străduia din greu să găsească un loc pentru toată lumea în clădirile şubrede ale vechiului grajd şi îşi dormeau nopţile înghesuiţi unul într-altul sau ghemuiţi pe podelele de lemn ale coridoarelor. Dar confortul era ultima lor grijă. Unii erau tinerei, alţii veterani căliţi în luptă, care-şi dovediseră valoarea în campanile pentru detronarea shogunului şi spulberarea rezistenţei din nord. Tineri sau bătrâni, cu toţii îi detestau pe birocraţii corupţi de la Tokyo care, prin tot ce făceau, distrugeau întreaga clasă a samurailor. Abia aşteptau să pună mâna pe arme şi să le dea o lecţie.

Nakahara se deprindea destul de repede cu toate treburile. Îşi răsese barba şi-şi lăsase părul să crească, deşi abia după luni bune avea să fie suficient de lung încât să-l poată prinde în codiţă, ca samuraii. Purta un chimono grosolan de bumbac şi pantaloni strânşi pe picior, ca toţi ceilalţi. Se pricepea la lupta cu sabia, cu bâta şi cu puşca, la bucătărie şi la curăţenie îşi îndeplinea bucuros obligaţiile şi îşi câştiga rapid popularitatea în şcoală. Era un om prietenos, pus mereu pe glume.

Adesea i se alătura lui Eijiro şi amândoi fumau câte o pipă, la repezeală. La fel ca Eijiro, Nakahara nu se temea să-şi exprime îndoiala față de tot ce se întâmpla acolo – între patru ochi, bineînțeles, şi în locuri unde nu puteau fi auziți. Trecuse multă vreme de când Eijiro nu mai avusese un prieten adevărat, şi curând se simțea în preajma lui ca şi cum s-ar fi cunoscut de-o viață.

Într-o dimineață, cam la o lună după sosirea lui Nakahara, se dăduse trezirea ca de obicei, cu mult înainte de răsărit. Eijiro se visa în cartierele plăcerii; aproape că simțea în nări parfumul iubitei lui Tsukasa. Ce mai şoc când se trezi înapoi pe holul înghețat, înconjurat de trupuri bărbăteşti asudate. În timp ce oamenii călcau unii peste alții pe întuneric, bâjbâind după mantale şi *hakama,* scoase un geamăt şi-şi trase cuverturile peste cap. Rămase ultimul să-şi împacheteze salteaua cu aşternuturile şi ieşi cu paşi poticniți pe terenul de antrenament.

Afară, sergenții erau gata aliniați, stând impecabil în poziție de drepți, în timp ce prima geană de lumină dădeau culoare orizontului. Coasta dealului se ridica abrupt în fundal – o adevărată încâlceală de bambuşi şi copaci scheletici pe care gerul îşi săpase urmele şi peste care domnea o linişte stranie. După apel, bărbații au pus mâna care pe puşti, care pe ranițe grele şi au luat-o înapoi de-a lungul şi de-a latul muntelui Shiroyama în pas sprințar; câțiva au pornit în fugă spre ocean cu gândul la o baie întăritoare în plină iarnă. Eijiro s-a oferit să dea o mână de ajutor la bucătărie. Probabil că ceilalți dezaprobau o asemenea aplecare spre chiul, dar era fiul generalului Kitaoka, îşi zicea el în sinea lui. Putea să procedeze după cum avea chef.

După micul dejun, urmau orele de studiu: scrierile clasice ale lui Confucius şi limbi străine – engleza, franceza sau germana. În timpul pauzelor, cei mai mulți bărbați s-au dus să se bată cu spada pe câmpul de antrenament, iar după-amiaza s-au îndreptat spre câmpul de tragere, să se antreneze în lupta cu muscheta. Infanteria avea puşti Snider-Enfield, carabine şi pistoale; mai erau şi două unități de artilerie echipate cu tunuri de câmp şi obuziere. La sfârşitul zilei, alți tineri din Kagoshima veneau să se alăture elevilor şi urmau noi ore de studiu şi de antrenamente militare, iar seara trebuia să aibă loc o dezbatere. Perspectiva războiului plutea deasupra oraşului, ca un nor întunecat, şi toți îşi doreau să fie siguri că sunt bine pregătiți şi gata de luptă.

După-amiaza târziu, Eijiro şi Nakahara s-au înfăşurat strâns în jachetele matlasate *haori* şi s-au strecurat în pădurea din spatele şcolii. Într-o păşune de pe deal descoperiseră un loc care era la adăpost de vânturile aspre. De când venise frigul, şi viperele se țineau departe. S-au aşezat unul lângă altul sprijiniți de un trunchi bătrân, au scos carafele pline cu *shochu*, băutura locală care-ți turna foc în vene, şi şi-au aprins pipele. Dinspre terenul de antrenament de pe cealaltă parte a grajdurilor răzbătea până la ei ecoul țipetelor pătrunzătoare şi pocnetul săbiilor de lemn.

Eijiro trase adânc fumul în piept, savurându-i aroma, şi-apoi îl slobozi rotocol cu rotocol, privindu-l cum se dizolvă în aerul de munte. Era momentul din zi care-i plăcea cel mai mult – să-şi umple nările de mirosul pământului, al muşchilor şi frunzelor în plină descompunere, să simtă rămurelele trosnind sub picioarele lui şi să audă păsările luate prin surprindere cârâind în semn de protest şi îndepărtându-se în zbor, printre copaci.

Nakahara rămăsese cu ochii pierduți în depărtare, frământând pipa între degete. Îşi duse carafa la gură, luă o sorbitură şi clătină din cap încruntat.

— Mie nu-mi miroase a bine, mormăi el.

Eijiro mai trase un fum. Aruncă o privire spre omul de lângă el şi ridică din sprânceană. De obicei îşi spuneau tot felul de poveşti fără perdea despre gheişele şi curtezanele pe care le cunoscuseră, înainte să

treacă la treburi serioase – ce gândeau cu adevărat despre tot ce se petrecea în jur. Dar astăzi, Nakahara părea că vrea să se arunce direct în miezul problemei:

— Au fost manevre la Tokyo, pe terenul de paradă de la Hibiya – o mare demonstrație de forță. Ca să liniştească populația, au spus ei.

Asta era uşor de contracarat.

— Nu-i nimic îngrijorător. Sunt oameni de rând, o armată formată din oameni de rând! Eijiro rosti ultimele cuvinte în silă: Bunicul meu îşi proba săbiile pe gâtul lor; doar de-atâta sunt buni. Crezi tu că oamenii de rând ştiu cum să mânuiască sabia sau să tragă bine cu puşca? Şi, în primul rând, nici măcar nu-şi doresc să fie în armată. Taxa pe sânge, aşa o numesc ei. Există şi un cuvânt de modă nouă – „mobilizare“. Ei sunt „mobilizați“. N-am auzit în viața mea aşa ceva! Le interzici samurailor să poarte săbii şi dai arme pe mâna oamenilor de rând! Lumea s-a întors cu susul în jos. Dacă flăcăii ăştia de rând cred că îi pândeşte un risc cât de mic să fie răniți, o iau la sănătoasa. Ar fi un adevărat masacru dacă i-ar trimite aici să se lupte cu băieții noştri.

Nakahara îşi bătu uşor pipa cu degetele şi luă puțin tutun din cutie.

— Mda, dar ia să ne uităm la cifre. Sunt şase garnizoane, ştim bine: Tokyo, Sendai, Nagoya, Osaka, Hiroshima, Kumamoto, spuse numărându-le încet, pe degete. Şase garnizoane, să zicem că fiecare are treizeci de mii. Asta face aproape două sute de mii de oameni. Mult mai mulți decât suntem noi. Şi Kumamoto e – ce să zic – la o distanță de vreo două zile de marş, cel mult. Ar putea să trimită trupe cât ai clipi din ochi şi să ne vină de hac.

— Nişte laşi şi fătălăi cu toții. Aşa trebuie să priveşti lucrurile. Băieții noştri sunt os de samurai, născuți şi crescuți pentru asta, cei mai viguroşi bărbați din țară. Mai toți au trecut prin focul luptei şi au jurat să-şi dea viața pentru cauza noastră şi cel care ne conduce. Unul de-al nostru face câte zece de-ai lor!

Se lăsă tăcerea. În adâncul pădurii se auzi un țipăt de bufniță, prelung şi grav. Ultimele raze piezişe de soare se strecurau printre copaci.

— Mai au şi arsenale – patru chiar aici la Kagoshima, ca să începem cu începutul, zise Nakahara, cu glas scăzut şi sumbru: Armele noastre sunt învechite şi să nu uităm că nu avem multe muniții. O să ne măcelărească, ascultă-mă pe mine. Lucrurile s-au schimbat. Ar trebui să cădem la învoială cu guvernul de la Tokyo şi să sperăm că ne cruță. Nu sunt chiar atât de răi pe cât crezi. Sunt dispuşi să lase de la ei. Eşti fiul lui Kitaoka. Oamenii te respectă, Eiji; pe dumneata au să te asculte. Deschide-le ochii. Spune-le să nu fie nesăbuiți. N-are nici un rost să ne ducem la moarte sigură pentru nimic.

Lui Eijiro nu-i venea să-şi creadă urechilor. Îi vâjâia sângele în cap şi-şi strânse pumnii cu atâta putere, încât mai-mai să sfărâme pipa. Cinismul afişat de Nakahara fusese amuzant la început, dar de data asta mergea prea departe. Începea să vorbească exact ca un laş – sau ca un trădător.

— Nu-s aşa de răi pe cât cred? zise el stropşit, într-o explozie de furie. Au trimis ucigaşi plătiți pe urmele mele. L-au omorât pe cel mai bun prieten al meu. Şi mai spui că eşti samurai? Ți-ai pierdut curajul, sau ce? Şi de partea cui eşti tu până la urmă?

Nakahara mai sorbi o dată din carafa cu *shochu*.

— Sunt un bărbat din Kagoshima, la fel ca dumneata. Trebuie să fim realişti.

Eijiro respiră adânc. Nakahara era cu adevărat un bărbat din Kagoshima, în timp ce el, după cum bine ştia, nu era. Nu se potrivea deloc cu locul acela. Era mai în elementul lui în bordelurile de la Tokyo. Dar era fiul tatălui său şi cu asta, basta. Se încruntă.

— Oricum, noi nici măcar nu-l vedem pe marele conducător, celebrul dumitale tată, zise Nakahara.

Uite că iar se întorsese la tatăl lui Eijiro. Punea mereu întrebări despre el:

— Ar trebui să fie mai prezent, să întreţină focul. Eu unul nu l-am văzut la faţă niciodată. Mă întreb dacă există cu adevărat.

Adevărul era că nici Eijiro nu-şi văzuse tatăl de mai bine de trei ani. Când sosise el, fusese plecat la Hinatayama, unde avea o casă de ţară, după care pornise într-o expediţie vânătorească. Eijiro nici măcar nu era convins că s-ar bucura să-şi vadă bastardul dezmăţat.

— Nu te priveşte pe tine ce face tatăl meu.

— Dar pe unde este acum, Eiji? Când se întoarce?

Eijiro suspină. Era bine că omul îi recunoştea statutul de superioritate. Nakahara vorbea prea mult şi punea prea multe întrebări. Dar era poliţist, şi poliţiştii îşi băgau mereu nasul în treburile altora; asta le era meseria. Şi cu toate părerile lui revoltătoare, era prietenul lui. De data asta cel puţin, o să-l trateze cu îngăduinţă:

— E la vânătoare, zise el. O să-l întâlneşti când se întoarce. Am să te prezint eu. Trase cu nesaţ un ultim fum: Mai bine o luăm din loc înainte să observe careva că am plecat. Se lasă întunericul.

Eijiro se ridică, se întinse şi îşi lovi pipa de un copac, stârnind puzderie de scântei. Se ridica luna, o aşchie de lumină pe cerul negru.

Liliecii zburau de colo-colo. Un ţipăt de maimuţă. Un trosnet de creangă, pe urmă altul – cerbi, probabil; n-aveau cum să fie urşi în partea asta de ţară. Dar stai puţin, îşi zise Eijiro, la vremea asta n-ar trebui să existe nici un fel de animale pe aici, nici măcar în clima caldă din sud. Pe urmă zări ceva care sclipea printre copaci. Ochi. Tresări. Erau oameni care stăteau la pândă. Se strecuraseră până în preajma lor şi el nici măcar nu băgase de seamă.

Se ridică brusc şi luă poziţie de drepţi, blestemând. În aceeaşi clipă se porni în jur o mişcare rapidă. Se auzea zgomot de crengi zdrobite sub tălpi. Câteva salturi din umbră şi mai multe siluete neclare se avântară pe pământul îngheţat, cu bâtele deasupra capului.

— Aici, strigă o voce. I-am prins.

— Nu faceţi nici o mişcare!

Un trup greoi ateriză peste el şi Eijiro se prăbuşi la pământ, izbindu-se cu faţa de un morman de pietre. Simţea în gură gust de sânge şi de pământ. Îşi răsucea întruna capul, luptându-se cu străşnicie. Un genunchi îl pocni drept în spate şi cineva îi răsuci mâinile la spate, dintr-o singură mişcare violentă.

— Ticălosule!

Un picior îl izbi într-o parte. Mulţumi zeilor că omul care-l atacase purta sandale de paie. Dac-ar fi fost cizme tari de piele, i-ar fi rupt coastele.

— Trădătorilor, ticăloşi nenorociţi!

Altă lovitură de picior. Trădători? Şocul îi smulse un icnet şi atunci realiză că vocile-i sunau cunoscut. Erau propriii lor oameni, unii chiar de la şcoala lui. Năucit, încerca să-şi adune minţile. Trebuia să pună totul cap la cap, să afle ce se petrece şi cum anume putea el să iasă dintr-o asemenea belea – şi încă repede.

Paşi apăsaţi şi lumini care pâlpâiau. Sosise un nou grup de bărbaţi.

— Avem aici doi dintre ei, domnule. Nu ştim dacă e şi el sau nu.

Mâini necruţătoare îl ridicară pe Eijiro în genunchi. Furia luă rapid locul şocului.

— Nu ştiţi cine sunt? zise el bolborosind.

Apăru o rază de lumină, însoțită de un miros de seu: un lampion prinse brusc să se legene în fața lui. Îşi smuci capul într-o parte şi clipi, amețit. Bărbații scoaseră un mic şuierat de surpriză.

— Kitaoka-*dono*, zise unul dintre ei folosind formula de maxim respect, rezervată doar celor de rang foarte înalt. Ai! Iertare, iertare!

Cei care-l țineau slăbiră strânsoarea, dar continuau să-l țintuiască locului, cu blândețe fermă, de parcă ar fi fost un animal sălbatic rar şi valoros pe care tocmai îl capturaseră.

— Cum îndrăzniți să mă tratați aşa?! Şi asta numai pentru că m-am furişat o clipă să fumez o pipă. N-aveți şi altceva mai bun de făcut decât să vă spionați colegii de şcoală?

Însă nimeni nu-l lua în seamă. Nakahara era puțin mai încolo, în genunchi, cu brațele complet imobilizate. O mişcare de umbre şi-apoi în dreptul feței lui apărură lampioanele. În lumina galbenă, mai multe perechi de ochi îl priveau fioros.

— El este, fără nici o îndoială.

— Te-ai târât ca un vierme pân-ai ajuns printre noi, lepădătură ce eşti, zise aprins unul dintre bărbați aplecându-se spre Nakahara şi zbierând în urechea lui. Ne-ai mințit. Credeai că-ți merge să ne tragi pe sfoară.

— Spune tot, ticălosule. Pentru cine lucrezi? Ce pui la cale?

— Da, da, ce pui la cale?

Pe urmă se porniră toți pe zbierat, şi accentul lor local era atât de îngroşat, încât Eijiro trebuia să-şi ascută bine urechile ca să înțeleagă ce spuneau. Trase aer în piept şi slobozi un strigăt mai puternic decât toată zarva.

— Ce se întâmplă aici? Numai să ajungă totul la urechile tatei şi-o să vedeți voi! O să plătiți cu toții, ascultați-mă pe mine. O să plătiți!

Se făcu brusc linişte.

— Aşa e, zise în derâdere o voce. Numai să ajungă totul la urechile tatălui dumneavoastră!

Eijiro se lupta să se elibereze când oamenii se repeziră să-l atace pe Nakahara, lovindu-l cu pumnii, cu picioarele sau de-a dreptul cu bâtele. Spune tot, spune tot. Ce pui la cale? De ce te ții scai de Kitaoka-*dono*?

Nakahara se strâmbă, dar nu zise nici pâs. Eijiro zâmbi în sinea lui. Măcar prietenul lui ştia cum trebuie să se poarte un samurai, spre deosebire de bătăuşii ăştia.

Cu ochi îngustați şi gură înveninată, un tinerel sfrijit de vreo cincisprezece ani care muncise la bucătărie alături de Eijiro îşi pregăti pumnul şi-l pocni pe Nakahara drept în ureche. Lovitura îl azvârli pe-o parte. Oamenii îl traseră la loc în genunchi. Eijiro icni când zări fața prietenului său în lumina lampionului. Avea nasul şi gura însângerate şi îi lipsea un dinte. Când scuipă, din gură țâşni numai sânge. Se scutură, încruntându-se sfidător. Îşi îndreptă spatele.

— Dacă sunteți puşi pe bătaie, găsiți pe altcineva. Eu n-am făcut nimic rău, mârâi el.

— E dur tipul, nu?

Un bărbat se ținea în umbră, cu brațele vânjoase încrucişate pe piept. Eijiro recunoscu imediat umerii lați şi chipul colțuros – inspectorul-şef Makihara, şeful poliției. Îi îngheță sângele în vine. Erau în mare bucluc, deşi tot nu pricepea pentru nimic în lume despre ce era vorba.

— Tu vii cu noi, Nakahara, zise inspectorul. Poți să ne spui exact ce planuri aveai sau te facem noi să vorbeşti. De tine depinde.

— N-a făcut nici un rău. Eijiro decisese că acum era momentul să spună ce avea de spus: E un soldat loial. Pot să garantez pentru el.

— Cu tot respectul, Kitaoka-*dono*, omul ăsta v-a păcălit. E un trădător, un agent al guvernului. Trebuie să aflăm exact ce punea la cale.

— Faceți o greşeală, mormăi Nakahara, strângând din dinți când primi o nouă lovitură în coaste. N-am nimic de ascuns.

— Chiar aşa? Tu ce ai de spus, Taniguchi?

Un bărbat făcu un pas înainte şi ajunse în cercul de lumină. Eijiro îl mai văzuse prin oraş – un individ posac, cu nasul turtit şi pielea tăbăcită a omului de la țară. Nakahara tresări când dădu cu ochii de el şi păli, dar îşi păstra pe chip o impasivitate aprigă. N-ai cum să nu-i admiri curajul, îşi zise Eijiro.

Taniguchi îşi fixă privirea în pământ, pe urmă se uită spre inspector; între timp ceilalți se adunaseră în jurul lui. Ochii omului cercetau de jur împrejur; căuta să evite privirea lui Nakahara. Până la urmă, se uită țintă la el.

— El e omul, cu siguranță, domnule, mormăi el. Mi-a spus totu', zău aşa. Totu'. „Haide, Taniguchi", zice el. „Eşti samurai dă la țară, la fel ca mine. Ştii că samuraii ăia dă la oraş, cu nasu' pe sus, ne disprețuiesc pă noi ăştia de la sat. De ce te-apuci să-i lingi în cur? Uite şi tu în jur. N-au echipament, nici muniție. N-au cum să reuşească. E o nebunie să te pui cu guvernu'. E sinucidere curată. Uite ce zic eu – fă ceva bun pentru tine. Dă un ajutor pentru țara ta. Dă ce vrei să te ridici împotriva împăratului? Mai bine fii cu mine, ajută-mă să-i fac pă idioții ăştia să renunțe. O să te alegi cu ceva bun dân toată treaba." „Glumeşti, zic eu. Nu-s trădător." „În mine poți să ai încredere. Suntem tovarăşi vechi, zice el. Am prieteni sus dă tot. O să primeşti răsplată pă cinste. Mă ocup eu dă asta."

Eijiro simți că-l ia cu greață. „Nici un echipament, nici o muniție." Erau exact vorbele pe care i le spusese Nakahara. Dar mai era ceva care nu-i dădea pace. De unde interesul pe care-l arătase Nakahara față de tatăl lui? De ce părea atât de dornic să-l întâlnească? Ce planuri mai clocise?

— Nu-l cunosc pe omul ăsta, protestă Nakahara. Cu tot aerul lui de bravadă, în glas i se simțea încordarea: Umblă cu intrigi. De ce să-l credeți pe el, şi nu pe mine?

Azvârli o privire spre Eijiro, de parcă l-ar fi rugat să intervină. Pe Eijiro îl năpădi brusc un asemenea val de furie, încât aproape nici nu mai ştia unde se află.

— Ticălosule! M-ai făcut de râsul lumii.

Sări în picioare, se eliberă dintr-o mişcare de mâinile care-l țineau, se repezi la Nakahara şi-l lovi cu toată forța. Sângele țâşni pe loc împroşcându-i pumnul şi brațul – nasul omului se făcuse zob. Ridică mâna să-l lovească din nou, dar se opri şi lăsă brațul să cadă la loc.

— Fă-ți datoria, inspectore, zise şi propria voce spartă îi răsună în urechi.

Nimeni n-a încercat să-l oprească atunci când s-a întors cu spatele şi a pornit-o orbeşte, poticnit, cu obrajii fierbinți, către clădirile şcolii care se întindeau la poalele dealului. Îşi încleşta pumnii şi înjura cu voce tare. Se acoperise de ruşine. Dar mai rău, mult mai rău, era că aruncase ruşinea asupra familiei şi asupra tatălui său. Fusese pus la încercare şi se dovedise nevrednic. Singurul lucru care-i mai rămăsese era să-şi facă seppuku – sau să găsească o altă cale de răscumpărare.

24

Eijiro îşi croia drum prin pădure. Şcoala era ultimul loc în care ar fi dorit să se arate. Dar curând, mult prea curând, rămurişul se rări şi Eijiro se căzni să coboare pe terenul de antrenament; urechile îi zbârnâiau de furie şi de ruşine şi nu-i stătea mintea la nimic altceva.

Terenul era înțesat de oameni, atât de strânşi unul într-altul, că Eijro abia putea distinge zidurile clădirilor din jurul lor. Arătau ca nişte războinici gata de luptă, cu mânecile legate la spate, pantalonii *hakama* ridicați şi bentițele strâns înnodate pe frunte. Pistoale, puşti, securi şi răngi sclipeau în lumina lampioanelor; se auzea mormăit de voci, intens şi grav. Ca de obicei, Eijiro îi depăşea cu un cap şi mai bine pe toți ceilalți. Aruncă o privire circulară asupra fețelor, întrebându-se dacă adunarea avea ceva de-a face cu Nakahara şi trădarea lui. Măcar nu erau bărbații de pe deal. Ei se aflau tot acolo cu Nakahara. Nimeni dintre cei de aici nu aflase de ruşinea lui – nu încă.

Un cap se ivi din mulțime, după mai multe înghionteli, şi se lansă într-un discurs înflăcărat. Eijiro era încă prea copleşit de propriul sentiment de umilință ca să acorde vreo atenție spuselor omului sau măcar să bage de seamă dacă vocea îi era cunoscută. Se auziră strigăte de mânie şi țipete de aprobare, după care o voce zbieră:

— Spre Iso! Spre fabrici, spre docuri!

Pumni încleştați şi puşti se agitau în aer, iar oamenii preluară din mers refrenul: „Fabricile! Docurile!“

Se aruncară înainte ca un talaz şi sandalele de paie scârțâiau cu sutele pe pământul înghețat. Luat de val, Eijiro se mişcă şi el, cu poticneli, în aceeaşi direcție.

— Poftim.

Cineva îi vârî o puşcă în mână şi nişte ochi pătrunzători îl priviră fix în lumina lampioanelor. Era Ito, un tinerel vânos cu un păr care-i ieşea în smocuri de sub bentița albă:

— A, dumneavoastră erați, Kitaoka-*sama*. Sigur aveți ceva mai bun de făcut decât să vă amestecați cu noi, oamenii de rând.

Eijiro îşi simți obrajii arzând. Ştia că avea reputația unui om care se ține departe de orice acțiune, dar în seara aceea voia ca toți să afle că era la fel de devotat cauzei ca şi ceilalți.

— Merg cu voi.

Şi apucă puşca în timp ce oamenii stingeau lampioanele, ieşeau de pe teren şi o porneau prin oraşul adormit. Zăpada scârțâia sub paşii lor şi aburii respirației se ridicau în aerul rece; măturară cartierul samurailor ca un vânt divin, intrară într-o zonă a orăşenilor, înaintând ca săgeata de-a lungul aleilor înguste, printre case şi prăvălii cu obloane trase, pe lângă altare şi temple, tufărişuri şi copaci. Trecură în forță peste un pod, urcară şi coborâră o coastă stâncoasă acoperită de un desiş. Eijiro bombăni când se împiedică de o piatră şi o auzi rostogolindu-se cu zgomot în întuneric. Era bine să nu te preocupe decât păstrarea liniştii şi nimic altceva.

La malul apei se despărțiră în grupe de doi şi de trei şi se mişcară iute de la un zid la altul, agili ca pisicile, ținându-se la adăpostul umbrei. Apa clipocea, întunecată şi uleioasă, navele ancorate la țărm se legănau uşor. Vulcanul uriaş umplea tot orizontul, iar norii lui de cenuşă acopereau stelele.

Deodată, oamenii se opriră. Se auzi sâsâit de voci:

— Acolo. Chiar acolo.

O umbră se profila pe o păşune a muntelui. Se uitară la ea cu atenție şi ceva alb scăpără în întuneric. Se auzi un pleoscăit slab, ca şi cum un obiect ar fi atins apa pe undeva prin apropiere. Eijiro fixa negura nopții, nedumerit. Orice ar fi fost vasul ăla, n-avea forma unei nave de război. Nu avea turele, nu era un cuirasat cu forma alungită pe care o ştia prea bine. Semăna mai mult cu o navă comercială solidă. Dar atunci de ce trăgea la docuri atât de târziu? Încă şi mai ciudat, nu se auzeau nici fluierături, nici clopote sau gonguri. Trăgea la chei în linişte. Oricine ar fi fost nou-veniții, nu-şi doreau să fie văzuți.

— Asta este. Haideți, repede!

În timp ce bărbații porneau hotărât de-a lungul cheiului, Eijiro se alătură în fugă, umplându-şi plămânii cu aer sărat, întrebându-se ce se întâmpla.

La capătul îndepărtat al cheiului se vedea un ciorchine de clădiri din piatră, cu acoperişuri țuguiate şi uşi masive de lemn. Eijiro îl prinse pe Ito de braț, în timp ce restul oamenilor se înghesuiau să treacă pe lângă ei.

— Ce faceți? Ăla e arsenalul maritim. Ito încerca să se desprindă de el, dar Eijiro îl strângea de încheietură cu ditamai mâna: E proprietatea guvernului. N-avem cum să…

Toată lumea ştia că guvernul preluase întreg arsenalul țării, şi era gata să-l folosească dacă ar fi apărut cel mai mic semn de frământare. Cele mai mari stocuri se aflau în provincia care dădea şi mai multe bătăi de cap, Satsuma. Satsuma avea cele mai avansate fabrici de armament şi producea mai multe arme şi pulbere decât orice alt clan. La Iso, chiar în apropiere de vila unde căpeteniile din Satsuma îşi petreceau verile – în aşa fel încât să poată supraveghea operațiunile –, era un complex industrial construit de vechiul stăpân cu mai bine de treizeci de ani în urmă. Aveau cuptoare cu aer cald, cuptoare cu materiale refractare, o fabrică unde se făceau numai tunuri şi altele care produceau tot arme. Mai scoteau şi chimicale, medicamente, sticlărie şi textile.

Pentru a-şi dovedi loialitatea față de noul guvern la instalarea căruia contribuise direct, actualul conducător de la Satsuma predase controlul asupra întregului complex în mâinile Departamentului armatei, care instalase aici un contingent maritim restrâns în scopul de a păzi depozitul de armament. Doar că acum, pentru rebelii însetați de arme, arsenalele străluceau mai ceva ca nişte cufere pline de comori, care se rugau să fie deschise.

Dar până atunci nimeni nu sugerase atacarea lor în forță. Ar fi fost un gest fățiş de revoltă, iar Eijiro ştia că tatăl lui, cel puțin, nu avea nici o intenție să meargă atât de departe.

— Faci cum crezi, frate, zise Ito scuipându-şi cuvintele. Nimeni nu te forțează să vii cu noi. Dă-mi drumul.

— Spune-mi doar atât. Ce se petrece aici?

Ito încercă din nou să-şi elibereze brațul, dar Eijiro era mai mare şi mai voinic.

— Ai văzut nava, mârâi el. Se strecoară în port noaptea şi lansează bărci la apă. Spionii ăia din poliție…

Lui Eijiro îi îngheță sângele în vine când auzi cuvântul spion:

— Au încasat ceva bătaie, dar până la urmă au spus tot. Trimiteau mesaje la Tokyo, cu asta se ocupau, le spuneau de-a fir a păr ce se petrecea. O navă a guvernului e pe drum, au zis tot ei, ca să încarce cât mai multe arme şi să-i ia pe ei de aici. O navă comercială, ca să nu dea de bănuit.

Deci aşa se explica de ce pretinsul vas comercial nevinovat coborâse o barcă pe furiş, se gândi Eijiro.

— O să le-o luăm înainte. Aşa e la război. Ori noi, ori ei.

Coama valurilor se înspuma pe măsură ce forma întunecată, lungă şi îngustă înainta hotărât, tăind apele în direcția lor. Eijiro auzea lopețile lovind apa şi distingea două rânduri de fețe albicioase care se apropiau tot mai mult.

— Aşa e la război… repetă el pentru sine.

Însă o imagine din trecut nu-i dădea pace. Şi brusc îşi aminti. Se întâmpla pe vremea când era doar un băiețel, într-una dintre puținele ocazii când generalul Kitaoka venise să-i viziteze. Luaseră mai multe săbii de lemn şi se duseseră să exerseze. Auzea şi acum sunetul săbiilor care se izbeau şi vedea firele de praf care se ridicau vârtej în lumina soarelui, în timp ce el se retrăgea prudent în josul străzii înguste,

printre casele întunecate de lemn unde locuiau gheişele. Cu burta lui cât un butoi, tatăl lui îl domina net, era la fel de mare şi de înspăimântător ca un uriaş al munților.

Generalul îl lăsase să riposteze în mai multe rânduri şi, de fiecare dată, Eijiro lovea tare cu săbiuța lui. Dar mai apoi se repezise asupra lui până îl pusese în genunchi. Eijiro se zvârcolea şi încerca să fugă, după care făcuse bot, bătuse din picior şi se pusese pe bocit. Tatăl lui se ghemuise, îl ridicase de jos şi-l aşezase pe coapsa lui masivă.

— Ascultă-mă bine, micuțule, spusese el cu o figură aspră. Eşti samurai, vlăstar al neamului Kitaoka şi samurai. Uneori ai să câştigi, alteori ai să pierzi, dar nu trebuie să fugi niciodată. Un orăşean are voie să fugă, dar un samurai niciodată. Ai înțeles?

— Da, domnule, zisese Eijiro ținându-se drept, mândru că purtau o asemenea discuție, că tatăl lui socotea potrivit să i se adreseze pe un ton atât de serios.

Generalul îşi apropiase fața fălcoasă de fețişoara lui Eijiro.

— Un samurai nu se teme niciodată că şi-ar putea pierde viața. Se teme doar că şi-ar putea pierde onoarea. Să te acoperi de ruşine e cu mult mai rău decât să-ți pierzi viața. Samuraiul este mereu gata să moară – pentru stăpânul lui, pentru onoarea lui. Aşa se poartă samuraii.

Eijiro îşi luase un aer cât putea el de crâncen, încruntând din sprâncene cum făcea fratele lui mai mare, Ryutaro.

— *Hai*. Înțeleg.

— Acum, Ryutaro.

Ryutaro stătea şi aştepta la umbra caselor de gheişe. Abia se răsese în creştetul capului şi-şi prinsese părul în codiță pentru prima oară, în timp ce Eijiro – cu patru ani mai mic – avea un ciuf prins într-o buclă pe frunte, ca băiețeii. Ryutaro era un tânăr sobru şi lua totul în serios. Se ocupa temeinic de învățătură şi-şi găsise tovarăşi de joacă dispuşi să exerseze lupta cu sabia, pe când Eijiro era masiv ca tatăl lui şi intra mai mereu în belele – îi bătea pe alți băieți care cutreierau prin cartierul gheişelor, le tăia sforile când se jucau împreună cu zmeiele, fura monede din portofelul mamei sale.

Generalul îşi luase o sabie de lemn. Ryutaro se aşezase în fața lui, cu sabia în mână, proptindu-se bine pe picioare. De data asta, nu mai era loc de concesii. Dintr-o singură mişcare, tatăl lor îl pusese pe Ryutaro la pământ şi-şi ridicase sabia pentru o lovitură care putea fi mortală. Ryutaro nici nu clipise.

Când se ridicase şi se înclinase, generalul îl bătuse uşurel pe umăr.

— Bun băiat.

După care zâmbise ştrengăreşte, se întorsese către Eijiro şi-l apucase de bărbie cu mâna lui uriaşă.

— Mi-ar fi plăcut să rămân şi să te învăț şi pe tine calea samurailor. Suspinase: Numai că trebuie iar să plec. Ryutaro o să meargă cu mine şi, într-o bună zi, am să trimit pe cineva şi după tine. Deocamdată, tu rămâi să fii bărbatul casei. Ai grijă de mama ta şi de surorile mai mici.

Eijiro îşi trecuse mâna dolofană peste obrazul țepos al tatălui său.

— Te întorci repede? întrebă el.

— Cât de repede pot.

De fapt, nu trimisese pe nimeni după el şi trecuseră ani buni până să-l revadă. Mai târziu, aflase că tatăl lui fusese în exil, apoi la închisoare, şi pe urmă ajunsese mare general, în fruntea unei armate. În crâncena bătălie finală a războiului civil clanul Satsuma şi aliații lor învinseseră, dar venise şi vestea morții lui Ryutaro, ucis în luptă. Pentru familie, fusese o victorie dulce-amară. Numai că atunci Eijiro ştia deja că tatăl lui avea o altă familie şi alți fii – fii pe care-i recunoştea oficial, nu îi ținea în umbră, ca pe Ryutaro şi Eijiro.

Crescuse în cartierul gheişelor, înconjurat de femei, cu tatăl plecat departe – o copilărie neobişnuită. Poate că acesta era motivul pentru care sfârşise prin a-şi irosi atâtea zile din viață în cartierul plăcerilor. Era adevărat ce spuneau oamenii când te avertizau: dacă stai în preajma femeilor, rămâi neputincios şi slab ca o femeie. Până la urmă uitase cu desăvârşire ce învățase de la tatăl lui.

Dar acum îi revenea totul în minte. Era samurai, venea dintr-un neam de războinici. Chiar dacă ajunsese să se piardă în apucături rele, în lene şi desfrâu, purta numele Kitaoka şi în venele lui curgea sângele neamului Kitaoka. Ryutaro se dusese, deci acum el era răspunzător, de el depindea să țină numele Kitaoka şi onoarea familiei la mare înălțime. Şi uită că el, un Kitaoka, dădea înapoi şi-i lăsa pe alții să iasă primii la atac. Simțea că s-a trezit brusc. Toată viața lui de până acum nu fusese altceva decât un vis.

Eliberă brațul lui Ito.

— Să mergem!

Pe când străbăteau cheiul cu pas apăsat îndreptându-se către grupul care se înghesuia în fața arsenalului, Eijiro slobozi un strigăt războinic care suna mai mult ca un chiot de entuziasm.

Ofițerii navali care aveau ordin să păzească arsenalul dăduseră înapoi şi se lipiseră cu spatele de uşi. Era un contingent redus, zece sau cel mult cincisprezece indivizi, vânjoşi, cu păr tuns scurt şi fețe încruntate. Se uitau când în stânga, când în dreapta, măsurând din ochi ceata de atacatori, şi-şi pipăiau armele. Unul dintre ei încercă să tragă de cocoşul armei, dar cinci-şase rebeli ţâşniră spre el şi-i smulseră puşca din mână.

O voce se făcu auzită pe deasupra strigătelor, protestelor şi a încăierării.

— Dați-vă la o parte! Capturăm acest arsenal în numele lui Masaharu Kitaoka!

Eijiro simți un fior pe şira spinării şi i se ridică părul de pe ceafă. Tatăl lui era departe. Nu avea nici o idee despre această mişcare a lor şi nici nu o autorizase. Numai că acum era prea târziu, mult prea târziu şi nu mai era cale de-ntors.

— Ne vin întăriri. Sunt pe drum, răcni unul dintre gardieni. O să vedeți voi.

O fulgerare şi un bubuit scurt. Unul dintre păzitori trăsese un foc care se pierduse în aer, ca un țipăt inofensiv.

După care se lăsă brusc tăcerea. Pactul de neagresiune fusese încălcat. Ito se uită la Eijiro şi, rând pe rând, toate fețele se întorceau către el. Aşteptau de la el prima mişcare.

Eijiro trase aer în piept şi-apoi ridică brațul în sus, cu arma în mână:

— Arsenalul! strigă el.

Urmă o pauză de o clipă, după care tinerii se aruncară grămadă asupra păzitorilor şi pumnii începură să curgă în toate părțile, eliberând calea.

Eijiro se uită lung la uşile zdravene de lemn. Erau țintuite cu bârne groase de lemn şi ferecate cu lacăte uriaşe de metal ruginit. Ceilalți făcură un pas înapoi, iar el apucă arma de țeavă şi izbi cu patul într-unul dintre lacăte. Mâinile i se acopereau de zgârieturi şi începeau să sângereze, dar lacătul nici gând să se clintească. Respiră adânc, ridică din nou puşca şi se apucă iar să lovească.

— Aşteaptă, zise Ito.

Puse mâna pe un ciocan. Alți trei, patru i se alăturară şi, sub forța loviturilor, lacătul cedă. Eijiro atacase al doilea lacăt şi nu se lăsă până nu îl dovedi.

Când tinerii împinseră bârnele groase de lemn şi deschiseră larg uşile grele, mirosul de praf şi de ulei năvăli peste ei ca un tăvălug. Intrară la grămadă în întunericul cleios. Locul era mult mai mare decât s-ar fi zis când îl vedeai din afară. Cineva aprinse un lampion agățat de o prăjină şi îl ridică. Scrutând spațiul la lumina lui mişcătoare, Eijiro văzu lăzi de lemn aranjate în stive – unele mai mari, altele mai mici,

unele pătrate, altele lunguiețe – care ajungeau până în tavan. Erau rânduri-rânduri de stive, care se pierdeau în adâncurile cavernoase ale depozitului.

Pe podea mai erau câteva lăzi, mari cât cuferele, împinse lângă un perete. Câțiva bărbați se chinuiau să tragă de ele, dar nu reuşeau nici măcar să le clintească. Eijiro se făcu ghem în dreptul uneia dintre ele şi-i făcu vânt spre mijlocul camerei. Când cufărul alunecă hârşâind pe podea, din interior se auzi un zornăit. Tot el vârî o rangă sub capac şi se lăsă pe ea cu toată greutatea. Un scârțâit: cedaseră balamalele. Cuiele se desprindeau din lăcaşul lor şi capacul se deschise brusc. Cufărul era plin ochi cu gloanțe.

Încrâncenați de atâta efort, după ce îşi şterseră fruntea şi încetară cu bombănelile, bărbații se puseră să împingă cutiile de pe podea. Le sprijineau apoi de stive, se suiau pe ele şi dădeau jos lăzile. Era nevoie de patru tineri ca să mişte o ladă din loc. Pe lângă lăzi întregi de gloanțe şi cutiile de lemn pline cu praf de puşcă, mai erau cutii cu pistoale, puşti, arme cu închizător sau cu încărcare pe țeavă, ba chiar şi tunuri şi puşti-mitraliere de tip Gatling. Printre ele, modele noi pe care Eijiro nu le mai văzuse până atunci, cu mult mai periculoase decât oricare piesă din armamentul demodat pe care-l aveau ei. Ito puse mâna pe un revolver, roti butoiaşul şi îl armă. Îşi îndreptă spatele, se întoarse către Eijiro şi rânji. Găsiseră comoara fermecată.

De afară se auzi un strigăt de avertizare. Lăsaseră oameni să stea de pază la docuri. Eijiro îşi luă puşca şi ieşi în viteză. Barca stătea nemişcată ca un peşte întunecat şi sinistru, săltând pe valuri la mică depărtare de țărm. Valurile sclipeau sub lumina lunii şi vâslaşii ridicau ramele. O strălucire roşiatică aprindea norii, acolo unde era vârful vulcanului.

Se lăsă tăcerea. Fiecare îl aştepta pe celălalt să facă prima mişcare.

Eijiro păşi apăsat apropiindu-se de marginea cheiului.

— Aici este teritoriul Satsuma, strigă el. Nu vă permitem să puneți piciorul pe țărm. Duceți-vă înapoi la vasul vostru.

Drept răspuns, o voce strigă peste ape.

— E proprietatea guvernului şi voi ați încălcat-o. Predați armele şi o să fie spre binele vostru.

— Dacă veniți mai aproape, tragem.

Bărbații din barcă se adunară ciorchine. Se sfătuiau.

— Nu suntem înarmați. Am venit cu treabă, trimişi de guvern. Dați-vă înapoi. Nu vrem să iscăm necazuri.

— Arsenalul de aici este al oamenilor din Satsuma. A fost preluat în numele lui Masaharu Kitaoka. Duceți-vă la şefii voştri să le spuneți.

Vâslaşii puseră iar mâna pe rame. De-acum erau atât de aproape, încât Eijiro distingea bine chipurile şi nasturii uniformei care sclipeau în lumina lunii. Cum barcazul continua să se apropie, se auzi un trosnet de armă. Unul dintre flăcăii de pe mal lansase un foc de avertisment.

Eijiro aruncă priviri de jur împrejur, strâmbându-se. De-acum era prea târziu. Oamenii se arătau nerăbdători să se arunce în luptă.

Într-adevăr, urmară mai multe împuşcături, şi mici explozii de apă se ridicau ici-colo, în jurul bărcii. Bărbații din Satsuma se pregăteau pentru ripostă, gata să înfrunte orice foc ar fi venit din direcția bărcii. Cu gândul la vreo viclenie, unii dintre ei puneau mâna pe prăjini şi gheare de pisică. Alții se înarmau cu pietre şi cărămizi şi începeau să le arunce spre barcă. Mai toate cădeau cu zgomot în apă, înspumând marea. Una dintre ele îşi atinse ținta şi dinspre barcă se auzi un răcnet.

Un al şaselea simț îl îndemnă pe Eijiro să se întoarcă. Acolo unde cheiul se pierdea în umbră, alte bărci se apropiau grăbit de țărm. Una dintre ele ajunsese la docuri şi câțiva marinari o legau de mal cu

frânghiile, în timp ce alţii coborau.

— Pe aici, flăcăi!

Eijiro îşi aruncă arma pe umăr şi porni hotărât de-a lungul cheiului, cu Ito pe urmele lui. Mai mulţi marinari o şi luaseră la fugă în direcţia lor, cu gândul să ajungă la arsenal. Eijiro îl atacă pe primul şi, când îl izbi drept în faţă, iar omul zbură cât colo, zări preţ de o secundă faţa lui uluită şi ochii măriţi. După care se auzi o bufnitură şi un pleoscăit; Eijiro se răsuci şi se repezi la alt marinar. Scoase un ţipăt atât de pătrunzător, încât omul se poticni, drept care îl înşfăcă zdravăn şi-l azvârli în apa rece ca gheaţa.

Un alt marinar venea grămadă peste el, cu sabia trasă din teacă. Eijiro abia avu răgazul să se pună în gardă. Când propria lui sabie ieşi alunecând din teacă, Eijiro făcu instantaneu o mişcare în semicerc, retezând gâtul omului. Sângele ţâşni în aer şi capul marinarului se rostogoli cu zgomot în spate, iar corpul făcu un pas poticnit în faţă, după care se clătină şi se prăbuşi.

Eijiro trase aer în piept şi-şi aruncă puşca la loc, pe umăr. Se apropia un al patrulea marinar, un tinerel numai piele şi os, cu părul tuns scurt şi chipul palid de om hămesit al celor din nord. Aruncă o singură privire şi văzu puşca lui Eijiro îndreptată spre el. Preţ de o clipă, s-ar fi zis că i-a îngheţat sângele în vine, după care se întoarse şi o luă la sănătoasa.

Ito doborâse şi el vreo doi duşmani. Eijiro se şterse pe frunte şi rânji. Uite că nu fusese în zadar atâta antrenament. Prea trecuse multă vreme de când avusese ocazia să-şi încerce sabia în luptă adevărată.

Alţi tineri din Satsuma veneau să li se alăture şi picioarele lor duduiau de-a lungul cheiului, în timp ce marinarii fugeau înapoi spre bărci şi se porneau pe vâslit ca nebunii, aruncând trombe de apă în jur, iar în aer răsunau strigăte batjocoritoare. Rebelii se uitau în larg, cu priviri atente, cu puştile pregătite, până când ultimul barcaz dispăru în întuneric, iar nava ridică ancora, făcu stânga împrejur şi se depărtă de golf scoţând vălătuci de abur.

25

Când oamenii încărcau ultimele lăzi cu arme, soarele răsărea din spatele vulcanului aruncând o umbră adâncă asupra muntelui. Cât fusese noaptea de lungă, convoaie întregi de care veniseră şi-apoi plecaseră încărcate. Găsiseră cai de povară numai buni de tras şi confiscaseră mai multe ricşe, în care aşezaseră lăzi peste lăzi. Unii dintre elevi umpluseră ochi mai multe bărci şi porniseră în larg cu armele capturate. Urma să le ascundă în uriaşul arsenal Somuta, aflat în adâncul unei văi de dincolo de oraş.

Eijiro îşi îndreptă spatele, îşi trecu mâna murdară peste faţă şi aruncă o privire spre golf, spre silueta întunecată şi zimţată a vulcanului. O panglică de cenuşă atârna leneş deasupra lui. Îl dureau muşchii, era negru din cap până-n picioare de-atâta mizerie şi praf de puşcă, iar zgura vulcanică îi deşirase sandalele de paie, dar niciodată nu mai fusese atât de fericit.

Ca să ajungă la docuri, elevii se strecuraseră pe alei dosnice, dar la întoarcere au luat-o pe drumul principal, fluturând în aer puştile capturate şi împingând carele cu muniţie şterpelită. Cum treceau aşa prin oraş, oamenii ieşeau din case şi din prăvălii, înfofoliţi în jachete matlasate ca să se apere de vântul aprig. Se uitau lung la mulţimea care trecea grozăvindu-se pe lângă ei şi-apoi începeau să râdă şi să aclame. Se iveau tot mai mulţi localnici, strigând cuvinte de îmbărbătare, cu spatele lipit de copaci. Ochi scrutători se aţinteau asupra lor din case şi din prăvălii.

Tinerii care înaintau în marş aveau să-şi unească forţele cu cete de bărbaţi de la alte şcoli. Şi ei erau încărcaţi cu arme şi muniţie, iar unii împingeau de zor nişte tunuri săltate din alte depozite provizorii ale guvernului. Se tot înmulţeau până când au umplut oraşul, înaintând umăr la umăr.

Eijiro se afla în mijlocul mulțimii şi asuda cot la cot cu toți camarazii lui, țipând cât îl ținea gura, beat de mândrie şi de bucurie. La un moment dat tresări, străbătut de un fior de spaimă. Se opri din țipat. Luat de valul entuziasmului, uitase cu desăvârşire. Tatăl lui nu ştia absolut nimic despre tot ce se întâmplase şi n-avea să fie nici pe departe încântat la aflarea veştii.

Împunse aerul cu pumnul şi slobozi un alt țipăt, dar pasul lui îşi pierduse sprinteneala. Gândul nu voia să-i dea pace. Eliberaseră un monstru. Puseseră în mişcare ceva care nu mai putea fi întors din drum.

În grajdurile unde îşi aveau şcoala, elevii transformaseră una dintre clădiri în arsenal. Şi-au aşezat captura peste stiva de arme care se adunaseră acolo. Unul dintre ei a făcut inventarul: douăzeci şi opt de tunuri de munte de 5,28 mm, două tunuri de câmp de 15,84 mm, treizeci de mortiere de tipuri diferite şi 60 000 de încărcături de muniție. Şi ăsta era doar arsenalul lor. Mai erau multe altele. Fiecare şcoală avea unul. Suficient cât să se apere vreme îndelungată.

Eijiro era mort de foame şi abia aştepta micul dejun. Tocmai pornise de-a lungul terenului de antrenament, când dădu cu ochii de un grup de bărbați care intrau pe porți. Rămase încremenit. Colegii lui căzură în genunchi şi îşi lipiră nasul de pietriş. Prin mintea fiecăruia trecea acelaşi gând.

Eijiro îşi ținea capul plecat, dar auzea paşii grei care se apropiau. Când ridică privirea, văzu nişte ochi negri, crânceni, care îl fixau insistent. Înghiți în sec.

— Tată.

„Cutremurul, focul, tunetul şi tata – cele mai înfricoşătoare lucruri de pe lume; şi, dintre toate, cel mai înfricoşător este ultimul.“ Proverbul îi revenise în minte şi, când îşi plecă ochii ca să evite privirea tatălui său, simțea că tremură. Uitase cât era de uriaş. Până şi Eijiro părea un pitic pe lângă omul cu umeri lați şi statură impunătoare.

Generalul Kitaoka nu se obosi să i se adreseze lui Eijiro sau măcar să ia act de prezența lui. Îşi duse mâinile la piept şi se uită de jur împrejur la tinerii cu spinări plecate, după care zise cu voce coborâtă, aproape ca şi cum ar fi vorbit pentru sine:

— *Shimatta!* Eijiro se întreba ce anume voia să spună. Era doar o simplă exclamație, „Fir-ar să fie! Până aici!“, sau avea toată forța expresiei: „Acum chiar că am făcut-o de oaie!“?

Tatăl lui era însoțit de câțiva membri ai Consiliului Înțelepților. Pe sub jacheta *haori* matlasată, purta o pereche de pantaloni grosolani şi mai multe robe groase de bumbac. Doisprezece sau treisprezece câini mici şi sârmoşi alergau pe lângă picioarele lui, dând din coadă. Probabil că se întorsese chiar acum, dimineața, din expediția lui vânătorească şi toată agitația stârnită de tinerii care mărşăluiseră prin oraş n-avea cum să nu ajungă la urechile sale. O parte dintre Gărzile Imperiale se țineau în spatele lui, cu scopul clar de a-l apăra. Pe vremea când îi vedea prin preajma reşedinței de la Tokyo, Eijiro îi găsea puțin prea zeloşi pentru gustul lui, dar acum – după timpul petrecut la Kagoshima – simțea un respect amestecat cu ciudă față de aceşti soldați devotați.

Mai era şi altcineva în preajma generalului: înalt, zvelt şi arătos, cu o figură senină şi sinceră, părea imaginea vie a tânărului samurai dintr-o bucată. Eijiro strânse din dinți. Ghicise imediat cine era – fratele lui vitreg mai tânăr, Kazuo, fiul pe care soția oficială i-l dăruise generalului. Nici nu trebuia să-l fi întâlnit ca să ştie că îl ura din tot sufletul.

Vocea generalului avea o linişte prevestitoare de rele.

— A fost o noapte foarte plină. Ce afacere cumplită! După care se făcu negru de supărare: Proştilor!

Puțin îi lipsi lui Eijiro să se dezechilibreze. Nu mai auzise niciodată un răcnet asemănător. Era mai feroce decât cel mai înfricoşător strigăt războinic, mai aprig decât cel mai puternic țipăt pe care-l scotea

instructorul lui când se luptau cu sabia. Tot aerul se cutremură, iar lui i se strânse stomacul. Ceilalți tineri tresăriră, retrăgându-se grăbit cu spatele ca nişte crabi. Cineva trebuia să plătească pentru inițiativa din noaptea trecută.

Eijiro îşi îndreptă spatele şi se încruntă. Ca fiu al lui Kitaoka, se cuvenea să-şi asume răspunderea pentru fapta lor cumplită. Dacă era nevoie, va trece la sinuciderea rituală ca să-şi ispăşească fapta nedemnă. Îşi înălță fruntea:

— E vina mea, tată. A fost ideea mea nesăbuită. Îmi asum răspunderea.

Alți tineri strigară imediat:

— Nu, domnule, eu am fost de vină.

— Ba nu, eu. Eu sunt răspunzător.

— Ştiu că am acționat fără să fi primit ordine, tată. Eijiro insista. Îmi pare rău. Se înclină până la pământ: Am să spăl imediat ocara – am să-mi iau viața.

Se făcu linişte. Tatăl lui se holba la el, după care îşi azvârli capul pe spate şi dădu drumul unui hohot puternic de râs.

— Nu e nevoie, băiete dragă. Eşti un om care iubeşte plăcerea. Te asigur că un asemenea gest nu ți-ar aduce nici un pic de plăcere. Ba chiar mă tem că s-ar putea dovedi destul de dureros.

Eijiro se încruntă. Era pe punctul să protesteze, spunând că era un samurai adevărat, când se auzi un strigăt.

— Kitaoka-*don*.

„*Don*“ era diminutivul afectuos al titlului de maxim respect „*-dono*“ pe care îl foloseau cu toții atunci când se adresau generalului lor iubit.

Un grup de bărbați în uniforme înainta grăbit pe teren. În fruntea lor se vedea silueta impunătoare a inspectorului-şef Makihara. Ochii lui pătrunzători întâlniră scurt privirea lui Eijiro.

Eijiro îşi simți inima grea. Când inspectorul se înclină în fața tatălui său, tânărul examină cu atenție creştetul lui ras şi codița lucioasă de păr, întrebându-se cu nervozitate ce avea omul de gând să spună.

— Aduc veşti importante, domnule. L-am prins pe şeful agenților guvernamentali. Un bărbat pe nume Nakahara.

Obrajii lui Eijiro se aprinseră. Cât pe ce să uite evenimentele din noaptea anterioară în febra provocată de luarea cu asalt a arsenalului. Era posibil ca inspectorul să dezvăluie povestea ruşinii lui, de față cu toată lumea. Atâta doar că era un om cu bun-simț; şi nu i-ar fi folosit la nimic să-l facă de ocară pe Eijiro. Asculta în continuare cu sufletul la gură vorbele inspectorului-şef.

— A fost greu să-l dăm în vileag, domnule. Ne-a trebuit o noapte întreagă, dar până la urmă l-am făcut să mărturisească tot.

— N-o să mai poată vorbi pentru o vreme, adăugă unul dintre ceilalți, dând la iveală un şir de dinți strâmbi. De asta puteți fi sigur.

Eijiro respiră uşurat. Deci nu aveau de gând să spună cum şi unde îl găsiseră pe Nakahara.

— Mulți dintre noii recruți veniți din poliție s-au dovedit a fi spioni, zise inspectorul-şef pe un ton oficial. S-au infiltrat în jumătate dintre şcoli. I-am privit cu suspiciune de la bun început, după care oamenii mei i-au surprins trimițând mesaje. Raportau tot ce se întâmpla aici şi primeau instrucțiuni de la Tokyo. Unul dintre ei a mărturisit că erau în aşteptarea unui transport guvernamental chiar în noaptea care a trecut, camuflat într-o navă comercială cu echipaj civil. Misiunea lor era să ridice armele din arsenalele guvernului. Din fericire, oamenii noştri au ajuns la ele înaintea lor.

Generalul încuviință din cap. Cu fruntea plecată şi un aer plin de respect, inspectorul-şef aştepta să-i audă cuvintele.

— Şi acest Nakahara ce ți-a spus?

— A făcut o mărturisire în scris, domnule. Erau trimişi de guvern să ne distrugă mişcarea apelând la orice mijloace. El personal primise ordin să vă asasineze, domnule, dacă nu se putea altfel.

Eijiro se cutremură îngrozit. Deci ăsta era motivul pentru care Nakahara se arăta atât de dornic să-i fie prieten, de-aia manifesta un asemenea interes față de tatăl lui şi voia să ştie unde se află. Îşi făcuse planul să profite de Eijiro ca să ajungă aproape de el – suficient de aproape încât să-i poată împlânta o sabie în inimă sau să-l împuşte. Iar Eijiro fusese gata să i-l prezinte. Respira cu greu. Dacă i s-ar fi ivit prilejul, l-ar fi omorât pe Nakahara cu mâinile lui.

Tinerii se ridicaseră în picioare, cu mâinile strânse pe săbii. Se uitau la tatăl lui Eijiro ca la un zeu. Eijiro îşi dădu seama că oricare dintre ei şi-ar fi dat bucuros viața pentru el.

— Nu sunt atât de legat de trupul ăsta al meu, zise generalul Kitaoka. N-au decât să mă omoare dacă vor. Se strâmbă când se apucă să citească documentul pe care i-l dăduse inspectorul. Vechiul meu prieten, Okubo, zise el. Am copilărit împreună, am luptat cot la cot – iar acum îmi semnează ordinul de execuție.

Eijiro băgă de seamă că părea mai bătrân, mai ros de griji decât cu trei ani în urmă, când îl văzuse ultima dată. Fălcile i se lăsaseră puțin şi în părul dat cu ulei se zăreau licăriri cenuşii.

— O să-i executăm pe oamenii aceştia numaidecât, domnule. Nu aşteptăm decât aprobarea dumneavoastră.

— Să executați polițişti? Îşi făceau doar datoria, nimic altceva. Închideți-i şi lăsați-i în pace. Avem lucruri mai importante la care să ne gândim. Adevărații criminali sunt politicienii de la Tokyo, care sunt porniți să ne distrugă pe noi, felul nostru de a trăi şi tot ce reprezintă el. Se uită roată la tinerii de pe teren. Timp de o secundă pe fața lui se citi o vagă expresie de uimire. Pe urmă se încruntă, ca şi cum ar fi ajuns la o hotărâre: Eu am construit şcolile astea, eu v-am încurajat să vă antrenați ca să deveniți luptători de nădejde. Şi tot eu am să vă conduc. Zarurile au fost aruncate. Nu mai e cale de întoarcere.

26

Taka îşi ridică fustele şi o luă la goană pe scări, urcând câte două trepte o dată. Scările învechite scârțâiau sub picioarele ei. Trecu săgeată prin camera de la etajul de sus, ridicând din rogojinile străvechi nori de praf cu miros de paie, împinse paravanele şi se aplecă peste balconul şubred.

Dedesubtul ei, gheişele îmbrăcate în chimonouri sofisticate treceau foşnindu-şi mătăsurile de-a lungul aleii luminate de lămpi, şi mânecile lor lungi se legănau în mers. În urma lor lăsau efluvii de mosc şi de ulei *bintsuke* – pomada pe care şi-o turnau din belşug pe păr, ca să stea bine. Se uitau în sus, se înclinau şi zâmbeau, salutând în graiul lor ca un gângurit de păsărele, la fel de încântătoare precum gheişele de la Kyoto pe care le cunoscuse ea. Noua ei prietenă Toshimi, o gheişă de şaisprezece ani, cu fața de un oval perfect, ochi mari şi un aer de nevinovăție, lăsă capul în jos când trecu pe stradă, în vârtejul de volănaşe al rochiei occidentale pe care o purta. Treceau pe acolo şi băieți, cumpănind bine vrafurile de cutii lăcuite cu de-ale gurii, şi aburii respirației lor se înălțau în aerul înghețat.

Din spatele uşilor închise şi al ferestrelor cu obloane trase, se auzeau acorduri de *shamisen* şi voci subțiri de femei, cântând tânguios. În aer plutea un fum încărcat de arome pătrunzătoare – țipar la grătar,

vită friptă şi porc gătit la foc mic –, iar Taka se duse cu gândul la tatăl ei şi la felul cum mânca el carnea, înfruptându-se cu poftă.

Sporovăiala se înteţi odată cu sosirea primilor clienţi, samurai tineri şi frumoşi cu săbii la brâu şi cu părul prins în coadă de cal sau tuns scurt. Întâmpinaţi cu strigăte de bun venit, străbăteau mulţimea cu un aer falnic şi dispăreau în ceainării. Gheişele îi iubeau pe tinerii aceştia galanţi. Singurii care-şi puteau permite să plătească serviciile gheişelor erau negustorii, oamenii de afaceri şi misiţii. De ei se ocupau gheişele ca să-şi câştige traiul. Dar toate îşi luau şi iubiţi dintre samuraii tineri rămaşi fără situaţie. Iar acum, când le plecau bărbaţii la război chiar de a doua zi, voiau să le ofere clipe cât mai frumoase cu putinţă.

Era a treia noapte a festivităţilor. Primele batalioane părăsiseră oraşul în marş în urmă cu doar două zile, următoarele plecaseră în ziua de după şi mulţi bărbaţi îşi petrecuseră noaptea în cartierul gheişelor, înainte de a se avânta în luptă. Batalioanele care încheiau coloana urmau să iasă din oraş în dimineaţa următoare.

Până şi Taka simţea că i se înteţesc bătăile inimii când îi vedea pe aceşti tineri arătoşi. Înainte să ajungă la Kagoshima nu-i stătuse gândul la nici un alt bărbat în afară de Nobu. La Tokyo totul îi amintea de el – veranda netedă pe care stăteau când ea îl ajuta să citească, luminişul unde el o prinsese de mână în noaptea aceea cu final fatidic. Dar timpul şi tăcerea lui prelungită estompaseră durerea.

În plus, într-un oraş nou şi atât de palpitant era imposibil să te simţi trist multă vreme. Avea şaptesprezece ani. Mai toate fetele de vârsta ei erau căsătorite şi aduseseră pe lume primii copii, sau îşi făcuseră un rost ca gheişe, în funcţie de lumea în care se mişcau. Era timpul să şi-l scoată din minte pe Nobu şi să uite întâmplările prosteşti din vara care trecuse.

Ea şi mama ei o duceau categoric mai rău decât în acele zile când aveau propriile ricşe şi înaintau zgomotos şi maiestuos prin Ginza. Taka îşi interzisese să se mai gândească la reşedinţa impresionantă cu servitori şi camere pline de lucruri frumoase, cu grădini amenajate şi păduri. Acum locuinţa micuţă din cartierul gheişelor era pentru ea acasă.

Stătea aici de două luni şi uitase aproape cu totul groaza care o cuprinsese la gândul că avea să fie exilată pe acest pământ îndepărtat şi barbar. Oricât de ciudat ar părea, acum se simţea de parcă nici n-ar fi trăit vreodată în altă parte. Când sosiseră la Kagoshima şi nava ocolise promontoriul, dăduse prima oară cu ochii de măreţul vulcan şi de norul lui de fum negru. Atunci observase brusc cât de intens era albastrul cerului, cât de verzi erau pădurile, chiar şi în timpul iernii, cât de abrupte şi stâncoase erau dealurile, de parcă ar fi fost munţii dintr-un desen în tuş. Ici şi colo, din pământ ieşeau jeturi de aburi cu miros de sulf, care azvârleau pete galbene pe stânci, iar la picioarele vulcanului erau izvoare cu apă caldă, bogate în minerale. Se duceau să-şi facă baie în ele. Până şi oamenii păreau mai vii, vorbeau tare în dialectul lor aspru, de neînţeles, şi râdeau mult.

Fratele ei Eijiro sosise la chei să le întâmpine. Era mai slab şi mai bronzat, avea faţa mai puţin buhăită; se vedea clar că nu mai duce o viaţă dezordonată. Bombându-şi pieptul încercând să-şi ia un aer important, le spusese că locul lor era într-un sat cu terenuri agricole, undeva departe de oraş. Acolo se duceau toţi cei nou-sosiţi.

Taka zâmbise în sinea ei. Eijiro ar fi trebuit să ştie mai bine ca oricine că mama lor n-avea să accepte aşa ceva. Fujino aşteptase până când îl văzuse plecat, după care se întorsese spre tinerii care le înconjurau cu plecăciuni respectuoase şi le spusese hotărât, pe tonul ei cel mai melodios:

— Noi ne-am făcut din timp propriile aranjamente. Mulţumim mult!

De fapt, nu aveau nici cea mai vagă idee unde să se ducă. Însă instinctele de gheişă ale mamei aveau să-şi spună cuvântul. Pusese stăpânire pe mai multe ricşe, care le transportaseră în cartierul orăşenilor, şi găsise o cameră la cel mai bun han de acolo, Tawaraya. După câteva zile, se mutaseră într-o casă din Daimonguchi, unul dintre cele două cartiere ale plăcerii.

La început, Fujino şi vechea ei prietenă mătuşa Kiharu, care venise cu ele, bombăneau încontinuu din pricina schimbării abrupte a condiţiilor în care trăiau. Însă după câteva zile, descoperiseră că mai toate curtezanele şi gheişele erau din Kyoto sau Osaka, aduse cu vaporul de stăpânii clanurilor, dornici să populeze cartierele oraşului lor îndepărtat cu femei de mare clasă. Se întâlniseră chiar cu două vechi prietene şi curând se simţeau ca acasă. Amândouă se delectau ştiindu-se iar în lumea florii şi a salciei, cum îi plăcea comunităţii de gheişe să se numească. Printre gheişe, chiar şi cele de cincisprezece ani erau experte în arta de a flirta, de a provoca şi a cerceta cu atenţie felul de a fi al bărbaţilor. Fujino şi mătuşa Kiharu se lăsaseră curând antrenate în bârfelile nesfârşite despre alte gheişe, despre petrecerile la care se duceau şi bărbaţii pe care-i cunoşteau.

Deşi se uitase de-a lungul şi de-a latul străzii, Taka tot nu vedea chipul pe care-l căuta. Suspină. Ar fi trebuit să vină, era convinsă – tatăl ei mult iubit ar fi trebuit să vină, mai ales în noaptea asta. Pentru că mâine, la prima oră, urma să plece la război. Se simţea de-a dreptul demoralizată.

Un bărbat se uita la ea pe furiş, cu un aer timid. Era un samurai tânăr care zăbovea adesea pe lângă casa lor. Se obişnuise cu tinerii care se uitau lung la ea, cu nişte priviri de căţelandri, de câte ori ieşea pe stradă, deşi cel de acum părea mai insistent.

După uşile închise şi lipsa lampionului din faţa casei, era evident că aici se afla o reşedinţă particulară, şi nu o casă de gheişe. La asta se adăuga şi faptul că, deşi ele nu pomeniseră niciodată că ar avea vreo legătură cu generalul Kitaoka, toată lumea părea să-şi fi dat seama; veştile circulă repede. Ca fată a generalului era râvnită cu şi mai mare ardoare, dar în acelaşi timp devenea absolut de neatins.

Totuşi, astăzi se surprinse privind cu mai multă blândeţe spre tinerelul care stătea şi o sorbea din ochi. Preţ de o clipă li se întâlniră privirile, iar Taka se făcu roşie la faţă şi se retrase iute în spatele paravanelor.

Când scrută iarăşi peisajul, văzu un grup de bărbaţi care ieşeau din umbrele caselor, la capătul îndepărtat al străzii. Se îndreptau ţintă spre locuinţele lor. Mai toţi erau înarmaţi; distingea clar puştile şi săbiile. Câini de vânătoare adunaţi în haită mergeau la picior pe lângă ei. În mijlocul lor păşea un bărbat de o statură uriaşă, care-i domina net pe toţi cei din jur. Oamenii se dădeau deoparte cu respect sau făceau un pas înainte ca să se încline şi să îl salute. Taka băgă de seamă capul pătrăţos cu păr tuns scurt, gâtul gros de taur, umerii puternici şi recunoscu pe loc felul lui de a umbla, cu bărbia în piept, de parcă ar fi fost mereu pe gânduri.

Trase un asemenea chiot de bucurie, încât pereţii firavi ai casei începură să trepideze. În clipa următoare se năpusti în jos pe scări, împiedicându-se în propriile picioare de atâta grabă. Goni spre spatele casei strigând:

— Vine! Vine!

— De-acum? Nu se poate!

Mama ei stătea pe genunchi, mare şi rumenă, îmbrăcată doar în lenjeria de corp – care nu era albă, cum ar fi purtat o soţie virtuoasă de samurai, ci într-o nuanţă voluptuoasă de stacojiu. Okatsu, servitoarea lor, ţinea în mâini un bol cu infuzie de ceai şi nucă pisată mărunt – amestecul obişnuit –, în timp ce Fujino îşi lustruia dinţii. Taka strâmbă din nas. Mirosul îi redeştepta amintiri din vremurile copilăriei. Felul în care

se întorseseră în trecut, de când plecaseră din Tokyo, o intimida. Fujino redevenise cea pe care şi-o amintea din zilele petrecute la Kyoto. Ba chiar se apucase să-şi radă iar sprâncenele.

Încercase mai multe rochii în stil vest-european, care zăceau grămadă prin cameră – vrafuri de dantelă, mătase şi satin – exact acolo unde le scosese de pe ea. Pe suporturi atârnau mai multe chimonouri minunate.

— Repede, Taka, vino să dai o mână de ajutor. Ce părere ai despre ăsta? strigă ea şi pieptul voluminos tresăltă eliberând un suspin zgomotos.

Okatsu ridică veşmântul scump de culoare verde, cu imprimeu de nori rotitori şi păsări. Fujino îl trase repede pe ea, se suci la dreapta şi la stânga cu ochii în oglindă.

— Nu merge. E prea ţipător şi mă face să par uriaşă. Nu, nu, ne trebuie ceva mai simplu şi de bun-gust, zise Fujino cu mâinile ei dolofane tremurându-i.

Taka se sperie când o văzu pradă unei asemenea agitaţii. De obicei era calmă şi pricepută; orice s-ar fi întâmplat, ea avea darul să reaşeze lucrurile în ordinea firească. Lângă ea, Taka se simţea mereu în siguranţă. Dar de câte ori venea vorba despre generalul Kitaoka, mama ei începea să se poarte ca o fetişcană ameţită.

De când se întorsese la Kagoshima, generalul, cel puţin aşa auziseră, ducea un trai simplu. Îşi petrecea mai toată vremea la ţară, pescuind, vânând în compania câinilor lui pe care-i îndrăgea foarte tare şi relaxându-se în apa izvoarelor calde. Aici avea şi o soţie, născută la Kagoshima, ca şi el, o femeie dintr-un neam de samurai fără pată pe care i-o aleseseră familia şi prietenii. Taka se străduia să-şi imagineze ce fel de persoană ar putea fi – o soţie tipică de samurai, fără urmă de zâmbet pe faţă, îmbrăcată în chimonouri sobre ţesute în casă.

Dar în seara asta nu conta deloc cine şi cum era. În ultima noapte pe care o petrecea în oraş înainte de a pleca la război, el nu simţise nevoia să stea acasă cu soţia, ci să-şi viziteze gheişa, vechea lui iubire. Îi scrisese lui Fujino ca să o anunţe. Nu se mai văzuseră de mai bine de trei ani. Taka se cutremură. Dar dacă se va răzgândi? Dacă, să zicem, ar trece prin faţa uşii lor şi se va duce la o altă casă? Alungă repede gândul.

— Ştie că nu eşti soţia lui, mamă. De-asta vrea să te vadă. Pune-ţi chimonoul cel roşu, pe care îl purtai la Kyoto. Îi plăcea foarte mult.

— Nu fi prostuţă. Roşul e pentru fete. M-aş simţi stânjenită.

Fujino suspină iar şi alese un chimono simplu, de culoarea lavandei, cu un desen delicat de flori de prun. Îşi ridică braţele şi Okastu se pregăti să o ajute cu îmbrăcatul.

Abia apucase Okatsu să lege ultimul şnur care fixa brâul şi să-i netezească părul, când se auziră voci în faţa casei. Uşa de afară se deschise, un val de aer rece pătrunse brusc în interior şi flăcările lumânărilor pâlpâiră puternic, gata să se stingă. Taka zări mai multe siluete vânjoase şi-apoi un bărbat masiv, de vârstă mijlocie, care trecea pragul aplecându-şi capul. Uşa se închise în urma lui.

Taka şi mama ei stăteau pe genunchi, gata să-l întâmpine.

— Îmi pare foarte rău că te primesc într-un loc atât de umil, murmură confuz Fujino, de parcă ar fi căutat cu disperare să umple liniştea. Intră, intră. Pe unde ai umblat de nu ne-ai mai acordat nici o atenţie atâta timp? Suntem aici de două luni şi abia acum te-ai hotărât să ne vizitezi? Ar trebui să te trimit înapoi acasă chiar acum, zise ea şi începu să râdă strident.

Taka îşi ridică fruntea. Nu-i păsa că aveau o casă cu adevărat modestă şi trăiau în condiţii precare. Voia doar să-şi vadă tatăl care se făcuse nevăzut de atâta vreme.

El stătea acolo în picioare cu un aer stângaci şi aproape că umplea vestibulul strâmt. Purta o jachetă groasă, țesută în casă, peste mai multe chimonouri de culoarea indigoului şi în picioare avea pantaloni negri, strânşi pe picior, exact ca pe vremea când erau la Kyoto. Îi cercetă cu atenție ochii mari, sprâncenele stufoase, fața cu fălcile grele şi obrazul țepos. În părul negru şi gros se vedeau fire sure, dar era tot tatăl ei, uriaş, de nădejde şi atotştiutor ca întotdeauna. Recunoscu cu bucurie şi aerul care era doar al lui, gânditor, calm, dar cumplit de încăpățânat. Se făcuse şi mai mare, observă ea; de vină erau prăjiturile Castella care-i plăceau.

— Tată! zise ea.

El se uita fix la Fujino. Pe fața lui mare se lățise un zâmbet.

— Tu, spuse el încet.

Pe Taka o trecură fiori la auzul glasului grav pe care-l iubea atât de mult.

— Tată! zise ea nerăbdătoare. Mi-am dorit nespus de mult să te văd. Am atâtea să-ți povestesc! Am avut tot felul de aventuri.

Dar el nu dădea nici un semn că ar fi auzit-o. Se uita în continuare la mama ei. Îşi scutură capul de parcă nu i-ar fi venit să creadă că e treaz şi zise din nou:

— Tu.

Fujino era tot în genunchi, cu mâinile pe podea. Îşi tamponă ochii cu mâneca.

— Intră, şopti ea. Am trimis pe cineva să-ți aducă mâncare.

Taka se dusese să aducă un clondir de *shochu*, băutura locală obținută din cartofi dulci. Ştia că e preferata tatălui ei. Când intră în casă îi auzi râsul răsunător.

Îşi scosese jacheta, stătea cu picioarele încrucişate lângă căminul îngropat în podea într-o cameră mică şi izolată de la parter şi îşi încălzea mâinile. Încăperea era în partea din spate a casei. Mama ei, mare şi voluptuoasă, era aşezată pe genunchi lângă el şi-i umplea cupa. Două lampioane îşi aruncau lumina peste cotloanele întunecate ale camerei sărăcăcioase.

— Chiar ai de gând să pleci mâine? spuse Fujino molcom aplecându-se către el. Tu… – cuvântul sunase aproape ca o adiere – mereu încăpățânat. Nimeni nu poate să-ți spună măcar un cuvânt.

Încercă să-i umple iar cupa, dar el o acoperi cu palma. Nu exagerase niciodată cu băutura.

Aveau atâtea de vorbit despre tot ce se întâmplase în cei trei ani cât stătuseră departe unul de altul – de ce nu ținuse legătura cu ei, de ce nu venise în vizită nici măcar după ce Fujino îi trimisese în scris vestea că acum se aflau la Kagoshima, de ce trebuia să plece la război? Dar probabil că n-o să discute nimic din toate astea. El venise aici ca să uite. O să râdă, o să sporovăiască şi o să spună tot felul de nimicuri, de parcă s-ar fi despărțit doar cu o zi înainte.

— De ce să nu vin şi eu cu tine? zise Fujino, lovindu-l provocator peste şold. Soțiile de samurai nu sunt singurele care pot să lupte. Sunt în stare să călăresc la fel de bine ca cea mai bună dintre ele.

Generalul îşi lăsă capul pe spate şi râse până când îi dădură lacrimile.

— Dar ştiu c-ar trebui să găsim un cal pe cinste! Nu, locul tău e aici. Vreau să ştiu că eşti aici şi mă aştepți, când mă întorc.

Taka se aşeză pe genunchi lângă el. Avea tare multe să-i spună şi nu mai era decât noaptea asta.

— De-ai şti ce mai călătorie am avut, tată! A trebuit să lăsăm totul acolo – mă rog, aproape totul. Zece zile am fost pe vapor şi mama a avut rău de mare tot timpul! Am învățat engleza. Ştiu să citesc şi să scriu în engleză.

Se opri să tragă aer în piept şi-şi aduse aminte că lecțiile ei de engleză se terminaseră odată cu plecarea de la Tokyo. Se întâmplaseră tot felul de lucruri pe care nu le înțelegea pe deplin.

— Micuța Taka, zise generalul Kitaoka chicotind. Ai crescut şi te-ai făcut o adevărată frumusețe. Şi eşti atât de subțirică.

— E cu atât mai bine că nu seamănă cu nici unul din noi! zise Fujino. Haru e femeie măritată acum, să ştii. Aranjasem şi pentru Taka o căsătorie, dar nu… n-a ieşit nimic.

— Cu cine? Cui plănuiai să-i dai mica mea comoară?

— E un tânăr care se numeşte Hachibei Masuda, un tip foarte inteligent. E comerciant şi e moştenitorul Casei Shimada… zise Fujino aruncându-i o privire timidă; în mod sigur nu putea fi de acord cu o asemenea căsătorie.

— Comerciant? Moştenitorul familiei Shimada? Se încruntă: Comercianții se pricep bine să facă bani, asta e clar. Foştii mei colegi de pe vremuri – Inoue şi toți ceilalți – sunt la cheremul lor. Ei trag sforile care-i fac pe politicieni să danseze cum li se cântă. Se apleacă în față şi se uită fix la Taka, cu ochi blânzi. Taka-*chan*, ți-ai fi dorit să te căsătoreşti cu acest Masuda?

— Nici gând, zise Taka. Era un bărbat îngrozitor, plin de el şi spilcuit. A trimis o scrisoare oribilă în care spunea că s-a răzgândit şi până la urmă nu mai voia să se însoare cu mine. M-am bucurat mult.

Se uită puțin pieziş spre mama ei, temându-se că ar putea să o şocheze cu o asemenea schimbare totală de atitudine; pur şi simplu nu mai putea să continue cu prefăcătoria. Fujino făcu ochii mari, după care îşi plesni mâinile durdulii şi se puse pe râs.

— Măi să fie. Şi eu care credeam că ți-a frânt inima. Deci voiai doar să-mi faci pe plac! Suspină. Nu ştiu ce-o să ne facem cu tine, Taka. Trebuie să-ți găsim un soț până nu ajungi să fii prea în vârstă, altfel nu ştiu ce s-ar putea întâmpla!

— „Plin de el, spilcuit..." Nu e omul potrivit pentru fata mea, zise generalul. Îți trebuie un samurai tânăr şi vânjos cum sunt băieții ăştia curajoşi, care fac de gardă în fața uşii. Când ne întoarcem, o să-ți găsim soțul care ți se cuvine.

Nimeni nu mai scoase o vorbă. Taka ghici că şi mama ei se întreba dacă el avea să se mai întoarcă vreodată. Generalul îşi scoase pipa cu tija lungă din cutia de tutun de pe podea şi aruncă în aer o dâră lungă de fum bine mirositor.

— Mi-aş dori să mă prezinți soției tale, zise Fujino pe tonul ei obişnuit. Ştii bine că i-aş putea fi de ajutor acum, când pleci de acasă – cu copiii, cu gospodăria, cu orice altceva.

Taka clătină din cap. Să ajute la bunul mers al casei? Sigur, teoretic asta făceau gheişele. Multe dintre mamele prietenelor ei de la şcoală erau soții de samurai şi în casele lor găseai adesea gheişe care dădeau o mână de ajutor.

Dar Fujino fusese ea însăşi o mare doamnă, stăpână peste o casă plină de servitori. În ciuda tonului practic, tristețea ei era palpabilă, plutea în aer. Taka se întreba de ce oare tatăl nu o luase în căsătorie pe mama ei. Ştia că pe vremuri samuraii aveau numai căsătorii aranjate – cu femei din familii bune, de acelaşi fel ca ei. Numai că generația tatălui ei fusese altfel. Ei fuseseră revoluționari, respingeau obiceiurile vechi şi se debarasau de asemenea convenții. Mulți dintre colegii care luptaseră alături de el pe străzi se însuraseră cu gheişele care le erau iubite. Numai el nu.

Doar că erau exact aceiaşi colegi pe care el ajunsese să-i disprețuiască. Cei care au trădat revoluția, după cum simțea el, au folosit puterea nou câştigată ca să-şi umple propriile buzunare. Cei care distrugeau casta samurailor şi valorile ei.

Poate că ăsta era şi motivul pentru care el alesese calea tradițională. Ca samurai din Kagoshima, poate simțise că trebuia să-şi ia o soție de la Kagoshima. Tot timpul cât stătuse la Kyoto şi-l petrecuse alături de Fujino. Se căsătorise abia mai târziu, când se întorsese la Kagoshima, şi nu-şi adusese niciodată proaspăta soție la Tokyo. Ea rămăsese în oraşul tropical de la sud. Cu Taka, cu mama ei şi ceilalți copii ai lor împărțise el somptuoasa reşedință de la Tokyo, pe vremea când era consilier şi comandant suprem.

Taka se uită la el. Ar fi vrut să-l întrebe: „De ce? De ce nu te-ai căsătorit cu ea?“ Numai că nu cuteza.

Generalul se uita lung la Fujino. Taka îşi zise că poate şi el îşi punea aceeaşi întrebare.

— Când ne luptam la Kyoto, tu erai acolo, zise el încetişor. Întotdeauna ai fost tu, şi numai tu.

— Asta a fost demult.

Era frumos şi înduioşător să-i vezi unul lângă altul: doi oameni bine făcuți, de vârstă mijlocie. Taka trăise mereu cu impresia că numai oamenii de vârsta lor ştiau ce este pasiunea. Fujino era mereu calmul întruchipat, se stăpânea perfect. Taka îşi închipuise că mama ei n-avea cum să înțeleagă ce simțea ea pentru Nobu, că nu se poate ca şi ea să fi fost stăpânită de sentimente la fel de intense şi copleşitoare.

Dar acum pricepea că se înşelase. Nu-i văzuse pe cei doi decât ca pe nişte părinți. Nu se gândise niciodată că şi ei ar putea fi oameni ca ea, cu sentimente ca ale ei. În clipa asta îşi dădea seama că şi ei țin unul la altul la fel de mult cum ținea ea la Nobu, poate chiar mai mult.

Fusese atât de entuziasmată să-şi vadă tatăl, încât sporovăise aiurea. Consumase timp preţios, deşi ştia că era singura ocazie când părinții ei puteau să stea împreună. Murmură o scuză la iuțeală şi se retrase către uşă. Când o deschise, îl văzu pe tatăl ei întinzând brațul şi luând mâna lui Fujino. Mama ei îşi ştergea o lacrimă.

27

Stând în întunericul din vestibul, Taka îşi luă pe ea o jachetă groasă şi-şi înfăşură capul şi fața într-o eşarfă. Sandalele de paie ale tatălui ei erau aranjate frumos una lângă alta, acolo unde le lăsase. O durere o săgetă când îşi aminti cum stătea el în linişte şi le împletea cu propriile mâini – sandale foarte mari, pe măsura picioarelor sale. Îşi dorea să-l fi putut ține aici pentru totdeauna. De când se întorsese la Kagoshima, în viața lor existase tot timpul un gol dureros.

Îşi vârî repede picioarele printre sforile împletite ale sandalelor cu talpă de lemn. Trebuia să iasă din casă, dar n-avea nici o idee încotro să se îndrepte – poate spre ceainăria unde prietena ei Toshimi întreținea oaspeți în seara aceea. Acolo petrecerea sigur era în toi, dar putea să stea la bucătărie cu servitoarele şi să se încălzească. I-ar fi plăcut să poată veni şi Okatsu cu ea, dar servitoarea trebuia să rămână acasă în cazul în care Fujino ar fi avut nevoie de ea.

Afară era o asemenea zarvă de parcă ar fi fost zi de sărbătoare sau ajunul Anului Nou: toată lumea stătea la taclale şi râdea. Fără să vrea, Taka se învioră la gândul că se poate amesteca prin mulțime. Era prima oară când ieşea din casă de una singură; de obicei, fie Okatsu, fie una dintre celelalte servitoare era mereu cu ea. Deşi gheişele hoinăreau pe străzi după bunul lor plac, mama ei îşi dorea să o ştie sub supraveghere. Trebuia să-şi păstreze reputația, era fiica marelui general. Dar toate regulile fuseseră date uitării acum, când bărbații urmau să plece din oraş în dimineața următoare.

Se pregătea să deschidă uşa când auzi târşâit şi tropăit de picioare şi oameni care suflau de zor să-şi încălzească mâinile.

— Nu foloseşte la nimic, vă spun eu, mormăi o voce cu accent puternic de Kagoshima. Cuvintele erau înăbuşite, ca şi cum omul ar fi vorbit printr-o eşarfă: Trebuia să ne lase să cercetăm tot locul înainte să

intre. Mai ales după ce i-am descoperit pe bărbații ăia, nu demult. S-ar putea să fie ucigaşi ascunşi sub podea. S-ar fi putut strecura cu uşurință pe timpul nopții, să stea ascunşi acolo şi să taie rogojinile cu sabia imediat ce-l ştiu adormit.

Taka tresări, ciulind urechile speriată, când îşi dădu seama ce voia să spună omul. Trebuia să fie una dintre gărzile pe care tatăl ei le postase afară. Era tipic pentru acesta să nu acorde mare importanță propriei siguranțe. Nu rostise o vorbă despre riscurile pe care şi le asuma sau despre pericolul în care se afla.

— Zici dumneata că un asasin pasă-mi-te se târăşte acolo dedesubt şi aşteaptă, zi de zi, doar la gându' că poate se-ntâmplă să treacă el pe aici? Ar fi murit de frig până acum, dacă nu de foame, veni răspunsul urmat de un fornăit.

— Oricine ar fi putut să-şi dea seama că aici o să vină în ultima noapte, se auzi o voce mai severă, mai matură. N-ar fi prea greu pentru un asasin să se furişeze înăuntru, cu toată mulțimea asta. Nu. Trebuie să fim cu ochii-n patru. Nu i-am scos pe toți conspiratorii din ascunzători, în nici un caz.

— Şi el care atrage atenția aşa uşor. E bine că am pus oameni şi la spatele casei. Ar fi trebuit să ne lase pe unii dintre noi să stăm acolo cu el. Eu i-am spus, da' cu el nu poți să stai la discuții.

— Tu ai lua oameni cu tine în casă dacă ți-ai petrece noaptea cu gheişa ta, ia zi?

— Măcar de-ar fi aşa şi n-aş sta pe-aci să-mi înghețe boaşele!

Se auziră chicote.

— Se vede că-şi dorea tare mult s-o vadă, dacă şi-a asumat un asemenea risc.

— Prințesa Porcuşor, aşa i se spunea, zise încetişor omul cu vocea mai matură. O doamnă încântătoare. Mi-o aduc aminte perfect. Toți cei care-am luptat la Kyoto o ştim bine.

Taka deschise uşa hotărât. Nu voia să surprindă cine ştie ce remarci impertinente despre mama ei.

Afară erau vreo cincisprezece-douăzeci de indivizi care păreau că nu se tem de nimic. Stăteau de jur împrejur înfofoliți în jachete voluminoase, chimonouri groase şi pantaloni strâmți. Fețele lor erau aproape complet ascunse vederii; doar ochii, atenți la orice mişcare, sclipeau dintre cutele eşarfelor întunecate. Vreo doi erau înalți, mai erau şi câțiva scunzi de-a binelea, unii erau subțiri, alții robuşti. Imposibil să-ți dai seama care erau cei pe care-i auzise Taka. Săbii lungi se arătau pe lângă poalele chimonourilor şi în mâinile înmănuşate țineau puşti. Când apăru ea, îşi îndreptară ținuta, se înclinară şi se dădură respectuos la o parte.

Taka îşi plecă şi ea capul drept răspuns şi o porni în pas grăbit de-a lungul străzii înguste. În ciuda frigului, noian de lume se uita la gheişe când ieşeau dintr-o ceainărie şi zburau către următoarea, cu fețele lor boite strălucind alb în lumina lampioanelor şi înconjurate de tineri zurbagii adunați în cete.

Taka aluneca prin mulțime, strângându-şi jacheta pe corp, când auzi paşi în spatele ei. Nişte degete o înhățară de mânecă.

Tresări. Nu spusese nimănui că pleacă şi nici unde se ducea.

— Îmi pare rău, domnişoară. Nu puteți merge singură. E periculos.

Era vocea pe care o auzise puțin mai devreme, a bărbatului care vorbea cu accent puternic de Kagoshima şi care era foarte preocupat de siguranța tatălui ei. Se răsuci cu un suspin de uşurare.

— Ies des să mă plimb seara.

Omul ăsta nu trebuia să ştie că nu mai ieşise singură niciodată. Bărbatul îşi trăsese eşarfa de pe față, ca să-i poată vorbi cum se cuvine. Se uită la el nedumerită. Avea sentimentul că-l mai văzuse undeva. Fața unghiulară, ochii înguşti şi părul strâns într-un coc mic îi erau familiare.

— Lucrurile s-au schimbat. Au fost amenințări la adresa vieții generalului. Nu mai puteți avea încredere în nimeni. Ați putea fi răpită sau luată ostatic.

Taka îşi recâştigase stăpânirea de sine. Râse.

— Toată lumea de pe aici mă cunoaşte. Nu am de ce să mă tem.

O porni din nou la drum, dar omul se aşeză în spatele ei şi o urmă.

— Măcar dați-mi voie să vă însoțesc, domnişoară.

Fata suspină.

— Mă rog, dacă insişti. Cum te numeşti?

— Kuninosuké Toyoda, locotenent-şef în garda personală a generalului, domnişoară.

Kuninosuké Toyoda… Numele nu-i spunea nimic, dar oamenii îşi schimbau des numele când intrau într-o nouă etapă a vieții.

— N-ar trebui să fii acolo cu ceilalți, să-l păzeşti?

Bărbatul îşi săltă bărbia cu aerul că ştie el ce spune.

— Acolo sunt deja destui care au grijă să-l păzească.

Spre capătul drumului casele erau mai întunecate şi mai puțini petrecăreți. Taka auzea sandalele de paie ale păzitorului ei scârțâind pe pământul înghețat şi-i vedea umbra mare în spatele ei. Avea un sentiment neaşteptat de siguranță ştiindu-l acolo.

Ajunseseră la răspântia din centrul cartierului de plăceri Daimonguchi, în dreptul altarului Inari pictat în roşu, cu lampioanele lui strălucitoare şi vulpile din piatră, unde gheişele se opreau mereu să se roage pentru prosperitate şi noroc. Era un liman al liniştii în larma şi benchetuiala din cartierul gheişelor. Taka bătu din palme şi aruncă o monedă în cutie. Însoțitorul ei se aşeză lângă ea, îşi apropie mâinile şi făcu o plecăciune.

Fata îşi trase eşarfa de pe față. În depărtare se vedeau siluete înfofolite în haine groase mergând grăbit de colo-colo, la lumina vie a lampioanelor. Peste tot oamenii dansau. Râset şi cântec, tropotit de picioare şi sunet tânguios de *shamisen* răzbăteau dinspre ceainăriile în care bărbații se lăsau pradă băuturii şi plăcerii, uitând preț de o singură noapte orice răspundere, datorie sau rang. Mâine aveau să se trezească şi să fie din nou soldați, gata de luptă.

Numai că protectorul ei încăpățânat pierdea toate festivitățile. Şi pentru el era tot ultima noapte. Se întreba pentru ce se ruga el – izbândă în bătălie, sau pur şi simplu să se întoarcă viu şi nevătămat?

Omul îşi ridică fruntea. Stătea încruntat de parcă era deja pe câmpul de luptă, gata să doboare orice duşman care cuteza să-i stea în cale.

— E trist că trebuie să lucrați în seara asta, zise Taka timid.

Bărbatul ridică o sprânceană de parcă ar fi fost surprins că i s-a adresat lui şi se înclină rigid.

— Deloc. E marele meu noroc. Generalul m-a ales pe mine să-i fiu gardă de corp. E o mare onoare. N-aş schimba asta cu nimic altceva.

— Dar veți pleca în curând, insistă ea. Nu mai sunt decât vreo câteva ore. Nu ți-e teamă?

Propria ei viață se schimbase, şi încă în rău, dar omul ăsta se arunca în necunoscut, se îndrepta spre munți în toiul iernii fără să ştie unde şi cum o să-şi petreacă noaptea. Poate chiar luptându-se. Nu-şi putea închipui cum se simte cineva care pleacă la război chiar în ziua următoare.

— Teamă?

Se uită lung la ea, după care îşi lăsă capul pe spate şi se porni pe râs. I se schimbase tot chipul. Arăta ca un băiat.

— Abia aştept! Am tot stat pe aici şi am pierdut mult prea multă vreme. Vreau să simt din nou cum e să ţii sabia în mână. Pentru asta m-am antrenat în ultimii ani. Avem de gând să curăţăm ţara asta de gunoaie. O să luăm cu asalt Tokyo, o să-i alungăm de-acolo pe conducătorii ăia corupţi şi o să instalăm un guvern de oameni integri. O să fie a doua revoluţie, o revoluţie glorioasă.

Îi străluceau ochii când vorbea. În acel moment de exaltare, îşi pierduse r-ul rostogolit al graiului din Kagoshima. În clipa în care îl auzi vorbind ca la Tokyo, Taka îşi aminti unde-l văzuse. Era un tânăr ofiţer în Garda Imperială şi venea des la casa lor de la Tokyo, pe când tatăl ei era membru al consiliului de stat şi comandant al gărzii. Ea era doar o copiliţă, dar îi plăcea grozav să se uite la tinerii năvalnici, în uniforme frumoase, care umblau cu paşi mari pe domeniul lor, discutând aprins despre cum ar trebui guvernată ţara. Erau cu totul diferiţi de Eijiro şi prietenii lui desfrânaţi. Mai toţi îşi dăduseră demisia odată cu tatăl lor şi plecaseră alături de el la Kyushu, cum făcuseră mulţi alţii din clanul Satsuma. Tânărul trebuie să fi fost unul dintre ei.

Printre ei se afla unul anume care o intriga în mod special. Era înalt şi destul de rezervat, părea se se ţină departe de ceilalţi. Vedea bine că era mâna dreaptă a tatălui ei. Se afla mai mereu prin preajma lui, iar când generalul voia ca un lucru să fie bine făcut, îl chema întotdeauna pe el.

Pe atunci avea părul tuns scurt, ca un vest-european, şi purta o uniformă scrobită cu trese aurii, nasturi lucioşi şi vipuşcă roşie. Fata îşi ridică privirea spre bărbatul din faţa ei, cu jachetă groasă şi pantaloni strânşi pe picior, cu sabia care atârna ameninţător pe lângă corp. În lumina ştearsă care iradia dinspre lampioanele de piatră din faţa altarului, recunoscu falca netedă, pomeţii ascuţiţi şi realiză că era acelaşi chip pe care-l admirase cândva de la distanţă.

Părea mai tânăr decât crezuse ea, mai obişnuit, nu la fel de viteaz şi solemn şi ameţitor de înalt, dar era el fără doar şi poate. I se păru ca i-a stat inima. Simţea un amestec curios de dezamăgire şi entuziasm, dar şi uşurare la gândul că el nu ştia ce-i trece ei prin minte, nu ştia că ea îl remarcase cu mult timp în urmă.

Ochii lui o priviră mai stăruitor. Chipul i se îndulci şi se înclină scurt, milităreşte. Şi el o recunoscuse, deşi, când o văzuse ultima oară, trebuie să fi fost o fetiţă bucălată de treisprezece ani.

— Am fost în Gărzile Imperiale de la Tokyo, domnişoară. Toţi suntem devotaţi tatălui dumneavoastră. Şacalii ăia de la Tokyo sunt puşi să-l distrugă şi să termine cu tot ce reprezintă el. Li s-a urcat la cap atâta putere. Trebuie să scăpăm de ei pentru binele ţării.

Vorbea şi râcâia pământul cu piciorul. Purta sandale de paie, cum aveau toţi bărbaţii. Un pescăruş ţipă ascuţit şi la două, trei străzi depărtare se auzeau valuri spărgându-se de ţărm. Peste acoperişuri o strălucire de un roşu violent aprinse norii de deasupra vulcanului. Ochii bărbatului sclipiră în întuneric.

— Iertaţi-mi impertinenţa, domnişoară. Pot să întreb dacă mama dumneavoastră e bine, sănătoasă?

— Mama mea…

Părea o întrebare neobişnuită. Taka îşi plecă fruntea:

— Da, mulţumesc.

— Am văzut-o dansând la Kyoto, zise încet, şovăitor. Era frumoasă, nespus de frumoasă. Avea un chip plin de lumină. Pe atunci eram doar un flăcău, dar mi s-a întipărit în minte.

Un grup de bărbaţi trecu pe lângă ei, îndreptându-se către casele de gheişe de dincolo de răspântie. Nu dădură nici o atenţie celor două siluete îmbrăcate în jachete groase, cu eşarfe în jurul gâtului, care stăteau în faţa altarului.

— Îmi amintesc şi de dumneavoastră, şi de sora dumneavoastră. Două fetiţe care veneau să aducă băuturi, cu un aer foarte solemn. V-am văzut şi în casa de la Tokyo şi m-am gândit: trebuie să fie fetele

generalului. Mă iertați pentru manierele aspre de soldat, adăugă el grăbit. Nu vreau să fiu lipsit de respect. Nu sunt obişnuit cu tovărăşia unor domnişoare rafinate ca dumneavoastră.

Taka râse. Era departe de a fi un soldat necioplit. În alte vremuri s-ar fi putut plânge că omul se arăta mult prea familiar, dar nu şi în seara asta. Prietenii lui beau, uitându-şi toate grijile în brațele gheişelor din Kagoshima. Merita şi el puțină bunătate.

Ştia că s-ar fi cuvenit să pornească la drum, dar se bucura de plăcerea interzisă de a fi singură cu un bărbat – şi nu doar un simplu bărbat, ci omul pe care-l admirase când era copilă. Îşi aminti ce spusese tatăl ei – că ar trebui să-şi caute soț printre samurai, iar Fujino vorbise despre Garda Imperială. Poate că ar face mai bine să uite de căsătorie şi să-şi asculte inima, cum făcuse mama ei.

Voia să mai prelungească puțin momentul.

— Ai fost sub comanda tatei ani de zile, nu?

— De când eram băiat. Am crescut într-un loc nu departe de aici. Părinții mei locuiau lângă tatăl dumneavoastră, eram vecini. Am învățat să lupt alături de el şi am plecat cu el la Kyoto.

— Probabil că l-ați cunoscut pe fratele meu, zise Taka şoptit. După cum arăta, trebuia să fi fost cam de vârsta lui Ryutaro, dacă el ar mai fi trăit.

— Ryutaro era prietenul meu cel mai bun. Eram foarte tineri şi ne băteam mereu în săbii, după ce a venit aici să stea cu generalul. Era neînfricat, gata să se expună pericolului ca să-şi salveze un camarad, dar era şi modest. Un samurai perfect. Luptam cot la cot când a fost omorât. În bătălia de la Toba Fushimi. N-am să uit ziua aceea cât voi trăi. Suspină adânc.

Luna se ridicase, inundând cu lumină străzile întunecate şi altarul mic, pictat în roşu, cu vulpile lui de piatră. Taka urmărea aburii respirației ridicându-se ca un fum în aerul rece.

— Viața e ciudată, zise el. Nu ştii niciodată unde te poate duce. Când am plecat din Kagoshima credeam că nu mai vin înapoi, dar iată-mă din nou aici. Totul s-a întors de unde a pornit. Şi iată că tot aici la Kagoshima ați ajuns şi dumneavoastră.

Se opri. Taka se simți scuturată de un fior. Avea nişte ochi extraordinari, deschişi la culoare şi pătrunzători. Pe urmă, omul întinse brațul şi-o apucă de mână, luând-o prin surprindere. Simțea atingerea degetelor care se lipeau de ale ei. Bărbatul îi duse mâna la buze şi o sărută.

Îi dădu drumul cu acelaşi gest grăbit şi îşi frecă fruntea cu palma.

— Dintre toți oamenii pe care-i cunosc, nu m-am aşteptat niciodată să fiu aici cu dumneavoastră, într-o noapte ca asta, murmură el.

Pe străzile din jurul lor luminile se stingeau, muzica se domolea, iar mulțimile începeau să se destrame odată ce gheişele dispăreau în noapte cu iubiții lor. În aer parcă plutea un freamăt.

Bărbatul o mângâie cu degetele pe obraz.

— Nici măcar nu ştiu cum vă numiți.

— Taka, spuse ea atât de uşor, încât omul îşi lăsă capul în jos ca să o audă.

— Otaka-*sama*, murmură el folosind formula de maximă politețe. Pe-al meu vi-l amintiți?

— Kuninosuké-*sama*.

Parcă era într-un fel de transă. Era mult de când nu mai stătuse atât de aproape de un bărbat. Simțea mirosul transpirației, respirația fierbinte care-i atingea fața. Bărbatul îi prinse mâna între palmele lui.

— Sunt doar un soldat umil. Ştiu că n-aş putea niciodată să mă ridic la valoarea dumneavoastră, dar pe când am să fiu în munți, mi-ar plăcea să cred că din când în când vă gândiți la mine.

Taka se uită la el tremurând. Urma să plece a doua zi şi probabil că era ultima dată când se întâlneau. Orice s-ar fi întâmplat în noaptea asta n-avea cum să aibă consecințe, urmări karmice. Era doar prezentul

şi atât.

Mâna lui coborî pe umărul ei. Ştia că ar trebui să se opună, dar îşi pierduse orice urmă de voinţă. Bărbatul o trase spre el. Se trezi în braţele lui, cu faţa lipită de jacheta groasă. Prin bumbacul dens, fata simţea pieptul cu muşchi fermi şi auzea bătăile inimii.

— Otaka-*sama*. Parcă aţi fi o pasăre, şopti el.

Îşi lipi buzele de capul ei, coborî spre urechi şi obraji. Fetei îi tremurau genunchii. Îi simţea degetele trecând uşor prin părul ei, atingând pielea fină a cefei, mângâind-o şi alinând-o de parcă ar fi fost cu adevărat o pasăre. Se lăsă moale şi simţea cum trupurile lor se lipeau unul de altul. Cuibărită în braţele lui, parcă revenea din nou la viaţă.

Simţi brusc o străfulgerare de mâhnire amestecată cu mânie. Ar trebui să fie Nobu, îşi zicea ea, pe Nobu ar trebui să-l ţină aşa, strâns, nu pe omul ăsta. Preţ de o clipă se întrebă pe unde-ar putea fi fostul ei elev şi ce făcea, şi simţi că tânjeşte după trupul lui subţire şi vocea lui molcomă. Era clar că n-avea de gând să mai vină. N-avea să-l mai vadă niciodată, trebuia să accepte adevărul. Era o cauză pierdută. În orice caz, nu se putea spune că-l trăda, nu făcea nimic rău. Kuninosuké avea să plece a doua zi, se îndrepta spre un viitor necunoscut, poate chiar spre moarte. Făcea un lucru bun lăsându-i omului amintiri frumoase la care să se poată gândi, îl pregătea pentru drum cu gentileţe.

Se trase încetişor din braţele învăluitoare ale lui Kuninosuké, îşi ridică privirea spre el şi zâmbi.

— Am să mă gândesc la dumneata, zise ea. Am să mă rog să fii păzit.

— N-am să uit niciodată chipul pe care-l văd acum, şopti el. Am să-l port în minte până la sfârşitul vieţii.

Peste drum se stingeau luminile în casa unde prietena ei, gheişa Toshimi, întreţinea oaspeţi.

— Acum trebuie să plec, murmură Taka.

Traversă drumul. Când se opri şi se uită înapoi, Kuninosuké o urmărea cu privirea, o siluetă înaltă proiectată pe fundalul întunecat.

28

În dimineaţa următoare, se trezi tresărind. Avea ceva de făcut, ceva urgent. Era cu mult înainte de cântatul cocoşilor, dar o lumină nepământeană se filtra prin uşile de lemn şi prin paravanele de hârtie. Auzea paşi vătuiţi care treceau prin apropiere, uşori ca mişcarea unei pisici.

Dădu deoparte aşternutul învechit, deschise un oblon şi se uită afară. Zăpada cădea cu fulgi mari, învelind acoperişurile, streşinile şi pervazul de la ferestrele caselor de peste drum, mai multă zăpadă decât şi-ar fi putut ea imagina în acest oraş tropical de la sud. Lampioanele care străjuiau casele de gheişe fuseseră de mult stinse, dar zăpada arunca strălucire peste tot locul. Îi dădea şi o senzaţie de bucurie. Poate că, până la urmă, tatăl ei nu se pornea la drum chiar atunci.

Dormise într-una dintre camerele nefolosite de sus, ca să nu-şi deranjeze părinţii. Examină tremurând mobila jalnică – un cufăr prăfuit, un dulap înalt unde se păstrau chimonourile de preţ ale mamei, impecabil împachetate şi învelite în hârtie de mătase, o vază cu ramuri uscate şi o pictură ponosită în firidă. Îşi vârî nasul în dulapurile de perete în care se ţineau aşternuturile, deschise sertarele minuscule din rafturile ornamentale ale firidei, ridică şi capacul cufărului.

Scoase afară mai multe păpuşi, obiecte de ceramică, vase de ars tămâie şi seturi complete pentru ceremonia ceaiului – toate frumos aranjate în cutii şi etichetate. Erau aşa cum le expediaseră de la casa din Tokyo şi probabil că n-o să se mai uite la ele niciodată. Dedesubt erau vârâte nişte chimonouri simple

de iarnă, din bumbac gros. Trase afară două şi se înfăşură în ele cât putu de repede, fără să-şi mai scoată rochia în care dormise. Ca să le fixeze bine, legă fiecare chimono cu un brâu. N-avea timp să se aranjeze. Îşi netezi părul, îl strânse colac în vârful capului şi coborî în vârful degetelor pe scările lustruite, păşind încet ca să nu scârţâie.

Podeaua de lemn din vestibul părea rece ca gheața sub picioarele ei. Orbecăi prin întuneric şi îşi trecu degetele peste şirurile de sandale de paie şi sandale cu talpă de lemn din dulăpiorul de pantofi. Sandalele uriaşe ale tatălui ei dispăruseră. Se aşeză pe călcâie. Avea o senzație cumplită de gol. Îşi înghiți un hohot de plâns. Abia îl regăsise, doar ca să-l piardă iarăşi. Totul se apropia de sfârşit, iar ea nici măcar nu avusese ocazia să-şi ia rămas-bun.

Trase pe ea o jachetă groasă şi luă o umbrelă de hârtie, îşi puse sandalele cu talpă de lemn şi păşi afară în peisajul de un alb luminos. Prin zăpadă se imprimaseră urme zigzagate de la sandalele de lemn şi împletiturile sandalelor de paie. De obicei, la ora asta gheişele se duceau la culcare după o noapte lungă, dar astăzi femei care nu vedeau niciodată răsăritul soarelui erau deja afară, în drum spre castel. Se grăbeau zor nevoie, înfofolite în chimonouri şi cu pelerine de paie bine legate la gât. Parcă ar fi fost fermieri, aşa cum săltau pe drum ca nişte căpițe umblătoare.

Taka încerca să se țină aproape de clădirile care ofereau cât de cât un adăpost în fața rafalelor, dar şi pe-acolo simțea că se afundă în zăpadă cu fiecare pas. Strada lungă şi dreaptă cu şirul caselor de lemn întunecate părea să nu se mai sfârşească. Gâfâia serios când ajunse în sfârşit la întorsătura în dreptul căreia se termina cartierul gheişelor. Trecu grăbită prin zona comercială a oraşului, pe lângă magaziile de cherestea şi zidurile înalte ale depozitelor de orez. Mergea ocolind bărbații care curățau străzile de zăpadă făcând mormane, după care se puneau iar pe măturat pe măsură ce cădeau alte straturi. Cel puțin aici străzile erau mai luminoase. Oamenii se îngrămădeau în jurul sobițelor de metal, încălzindu-şi mâinile la dogoarea cărbunilor încinşi. Cerul se lumina şi prindea o nuanță mov prevestitoare de rele, parc-ar fi fost o vânătaie. Norii se ridicau şi Taka zări vulcanul în spatele depozitelor. Era alb ca mantia unui magician şi din crater se ridica, asemenea unui stindard, o panglică groasă de cenuşă.

Aluneca şi se lăsa în voia drumului, căutând să nu-şi piardă echilibrul. Ajunse în cartierul samurailor, cu străzile lui largi străjuite de ziduri de piatră sau stuc, şi trecu grăbit pe lângă depozitul de cereale al oraşului şi birourile guvernatorului. Nu departe se auzeau strigăte, bătăi de tobe şi zvon de *shamisen*. În fața ei, o masă de oameni, mai mare decât tot ce văzuse ea până atunci, se revărsa de pe terenul de paradă, umplând străzile. Ca să nu se dezechilibreze, oamenii se sprijineau de ziduri, de stâlpii porților. Toate pietrele zidurilor masive de granit şi parapetul castelului din spatele lor erau smălțuite în alb. Undeva şi mai în spate, Shiroyama – Muntele Castelului – se ridica precum o stâncă, învelită într-un desiş încâlcit de frunze albe.

Căută din ochi un loc liber în marea de oameni şi încercă să se strecoare până la el. Oamenii erau atât de strânşi unul într-altul, încât Taka se trezi luată de val, dusă într-o direcție, pe urmă într-alta. Se lupta să-şi croiască drum în adâncime, ferindu-şi cu grijă picioarele încălțate în sandale de lemn din calea atâtor şi atâtor cizme de piele şi sandale greoaie de paie. Nu vedea altceva decât nişte spinări uriaşe sub jachete vătuite şi pelerine de paie.

Preț de o clipă, Taka întrezări printre trupuri terenul de paradă. Era înțesat de bărbați care se învârteau de colo-colo, mai toți îmbrăcați în *hakama* dungați şi jachete albastru închis – ca şi cum ar fi purtat o uniformă –, cu bentițe albe pe cap şi săbii înfipte la brâu. Mulți aveau şi puşti. Unii aveau banderole albe la braț, iar alții se îmbrăcaseră în uniforme, ca nişte soldați ai Armatei Imperiale.

În mijlocul lor, înconjurat de trupe, era tatăl ei. În timp ce mai toți oamenii lui aleseseră ținuta tradițională a samurailor, el arbora splendida lui uniformă de general, neagră cu fireturi şi nasturi aurii, cu centură roşie şi sabie aurită la brâu. Inima fetei se umflă de mândrie şi totodată de o tristețe răvăşitoare. Uniforma o ştia prea bine. Tatăl ei o purtase la ceremoniile de la Tokyo când era general al Armatei Imperiale şi şef al guvernului.

Îşi făcu loc în față încercând să ajungă la el înainte să-l piardă iar din ochi. Dominându-şi trupele, generalul făcea paşi mari, cu liota de câini pe urmele sale, se oprea şi vorbea cu fiecare om, zâmbind şi glumind, schimbând câte o vorbă cu unul sau altul. Părea să-i ştie pe toți după nume şi avea vorbe de îmbărbătare pentru fiecare. Când li se adresa, bărbații râdeau sau dădeau din cap aprobator, cu un aer serios, şi, imediat ce generalul trecea mai departe, toți rămâneau cu fruntea sus. Acolo, printre oamenii lui, Kitaoka părea ca la el acasă, mai în largul lui decât îl văzuse ea vreodată.

Pe urmă, fata îl remarcă pe tânărul samurai care stătea pe lângă tatăl ei. Era oacheş, cum sunt cei din sud, cu trăsături bine conturate şi un aer oarecum nobil. Taka se uită fix la el. Auzise că generalul avea un fiu de la soața lui, un fiu pe care-l recunoscuse public şi pe care îl numise moştenitor. Poate că el era. Văzându-l acolo, începea să se întrebe ce fel de primire i-ar putea face tatăl ei, dacă ar fi încântat sau stânjenit să fie salutat de odrasla unei gheişe în fața trupelor.

În apropiere zări mai mulți bărbați foarte vânjoşi, cu ochii ațintiți asupra mulțimii. Taka se gândi că poate erau gărzile de corp ale tatălui ei, iar Kuninosuké s-ar fi putut număra printre ele. Spera să-l vadă. Amândoi se cam lăsaseră duşi de val în noaptea care trecuse şi se purtaseră necuviincios. Se gândise mult la asta, întrebându-se repetat dacă nu cumva îl trădase pe Nobu sau îl indusese în eroare pe Kuninosuké, dacă nu îşi făcuse familia de ruşine. Ajunsese la concluzia că nu, nu fusese decât o îmbrățişare nevinovată, un gest de susținere față de unul dintre aceşti bărbați neînfricați, un semn de rămas-bun față de un soldat care pleca pe front. La urma urmelor, fusese ultima lui noapte în oraş. Totuşi, între ei se crease o legătură. N-ar face nimic rău dacă ar schimba câteva vorbe cu el. Şi era curioasă să vadă la lumina zilei fața omului care o strânsese în brațe cu atâta foc.

Răsunară goarnele şi bărbații se dădură înapoi ca să-i facă loc generalului, tatăl ei. Stătea drept, cu picioarele depărtate, cu pieptul bombat, cu mâinile la spate, uriaş şi puternic ca un munte. Toți ochii erau ațintiți asupra lui.

— Ninge. Vocea lui tuna, lovindu-se de clădirile care înconjurau piața.

Se făcu tăcere, de parcă oamenii ar fi aşteptat ceva mai spectaculos, după care un hohot uriaş de râs cutremură aerul. El aşteptă până când se potoli ultimul val de râs. Pe chip i se citea doar seriozitate.

— A nins în ziua când cei patruzeci şi şapte de ronini şi-au dus la capăt răzbunarea, ninge şi astăzi. E semn că avem inimile curate şi luptăm pentru o cauză dreaptă. Zeii sunt de partea noastră.

Taka îl asculta şi-şi amintea cum îi spusese Nobu povestea celor patruzeci şi şapte de samurai fără stăpân şi cum aşteptaseră ei ani buni până le venise vremea să-şi ducă la împlinire răzbunarea sângeroasă. Încă îi răsuna în urechi vocea lui tânără şi-i vedea aievea ochii mari şi sinceri. Nobu era tot acolo, în inima ei, îşi zise ea dintr-odată. În ciuda a tot ce se întâmplase între ea şi Kuninosuké. Îşi aparțineau unul altuia.

Şi în ziua răzbunării samurailor fără stăpân se stârnise o furtună de zăpadă, de parcă zeii ar fi vrut să arate că fapta credincioşilor luptători era pură şi-atunci înveliseră oraşul în mantie albă. Toată lumea ştia povestea şi ce simboliza ea. Toată lumea ştia că, după ce-şi făcuseră datoria, fuseseră condamnați la moarte prin sinucidere rituală şi primiseră sfârşitul de parcă s-ar fi aruncat în brațele iubitei.

În liniştea clipei, caii fornăiau şi loveau pământul cu copitele. Zăpada se aşternuse în strat gros şi strălucirea ei firească se răsfrângea pe toate fețele. Taka făcu ochii roată. Mulți dintre bărbați erau la fel de tineri ca ea şi toți îşi priveau conducătorul cu ochi înflăcărați, nerăbdători să plece, la fel de pregătiți în fața luptei şi a morții cum fuseseră şi roninii. Se cutremură întrebându-se dacă avea să mai vadă vreodată pe careva dintre ei.

— Astăzi pornim spre Tokyo. Vocea generalului sparse iar liniştea: Nişte oameni fără onoare au preluat puterea în guvernul țării noastre şi trebuie să le-o smulgem din mâini. O să-i înfruntăm pe aceşti trădători, o să-i întrebăm de ce trimit peste noi ucigaşi porniți să ne atace şi să distrugă felul în care înțelegem să ne trăim viața. O să cerem revenirea la obiceiurile curate şi drepte pe care le avem din vechime. Şi dacă cerințele noastre nu vor fi ascultate, o să luptăm în numele împăratului.

Taka se uita neclintit la el, cu inima plină de mândrie. Ochii generalului ardeau.

— Suntem samurai din Satsuma, cei mai buni din toată nația.

Lumea se porni să aclame şi imediat urmară mai multe bufnituri: pe pământurile castelului, zăpada adunată pe crengile copacilor înalți cădea bucăți-bucăți.

— Ne-am antrenat zi şi noapte. Am purtat multe bătălii şi am învins… – alte aclamații entuziaste îi acoperiră cuvintele – …o să învingem şi acum. Două divizii au şi pornit la drum şi ne îndreptăm cu toții spre nord. Suntem cincisprezece mii de oameni – şapte batalioane de infanterie, plus artileria şi trupele de sprijin. Iar alte mii ni se vor alătura în drum spre Tokyo. Toți cei care conduc caii de povară au venit de bunăvoie. Până şi femeile şi copiii noştri cer stăruitor să ne însoțească. Luptăm pentru o cauză dreaptă şi forța noastră e copleşitoare. Iar dac-ar fi să pierim, vom avea parte de o moarte glorioasă. Mai bine să mori cu fruntea sus decât să trăieşti în ruşine!

Bărbații strigau şi aclamau, băteau din picioare şi izbeau pământul cu patul puştilor. Zgomotul era asurzitor. Taka simți că îi dau lacrimile şi se trezi şi ea strigând, fericită că face parte dintr-o mulțime peste care coborâse gloria, mândră că este fiica unui asemenea conducător.

Când zarva se domoli, Taka făcu un pas înainte. Alte femei îşi croiau drum printre rânduri, îndesând batiste şi amulete în mâinile bărbaților lor şi urându-le noroc. Gărzile se adunaseră protector în jurul generalului Kitaoka. O cercetară de sus până jos, cu ochii lor negri care licăreau pe deasupra eşarfelor.

— Tată!

Stătea lângă cal şi îşi plimba degetele prin coama lui neagră şi groasă. Fetei i se părea că era o fiară uriaşă, monstruoasă şi puternică, cu muşchi care zvâcneau puternic sub valtrapul lucios. Animalul îşi smuci capul şi fornăi nerăbdător, aruncând în aer aburi albi. Tatăl ei îi şopti ceva la ureche şi se întoarse.

Taka se temuse că l-ar putea supăra venind aşa, neanunțată şi neinvitată, întrerupându-l într-un moment atât de important. Dar el începu să râdă când dădu cu ochii de ea şi o strânse în brațe. Taka răsuflă uşurată. Uita mereu că el nu era ca ceilalți tați, nu era sever şi rece. Stând aşa în umbra lui se simțea protejată. Nici măcar vântul înghețat nu o mai înfiora.

— Fetița mea.

Taka se uita în jur după tânărul samurai, fiul generalului, şi se linişti văzând că nu era pe-aproape. Unul dintre câini îi linse mâna cu limba lui aspră.

— Îmi doream mult să te mai văd o dată, începu ea şi cuvintele se stinseră treptat. Arăta atât de strălucitor în uniformă, încât fata se simțea cu limba legată: E şi Eijiro aici? Este…? Nu voia să dea glas îndoielilor pe care le avea în legătură cu fratele ei.

Tatăl ei îi citi gândul şi zâmbi.

— Se descurcă bine, foarte bine. Sunt mândru că e fiul meu. A plecat acum două zile. E în avangardă, în prima divizie de infanterie.

— Ce bine ar fi fost dacă n-ar fi trebuit să pleci. Îşi îndreptase spatele şi încerca să rostească vorbele cu un aer demn, cum îi stătea bine fiicei generalului Kitaoka: Să fiți la înălțime. Ai grijă de dumneata. Înghiți cu greutate şi adăugă în şoaptă: Mamei îi e dor de dumneata. Toți îți ducem dorul. Să te întorci repede. Te rog să te întorci cât mai repede.

Se aşternuse liniştea. Taka mai privi o dată fața lui fălcoasă, sprâncenele stufoase şi ochii pătrunzători, care străluceau ca diamantele negre. O încerca o presimțire groaznică: simțea că îl vede pentru ultima oară. Se uita la ea cu blândețe şi fruntea i se încrețise. Avea o expresie nedumerită, ca şi cum s-ar fi pornit să facă ceva ce nici el nu mai înțelegea pe deplin şi nu mai putea controla; de parcă evenimentele şi-ar fi luat avânt de la sine, şi el nu le mai putea opri.

— Până la urmă, asta e tot ce putem face: să nu renunțăm la ce credem noi că e bine, zise el cu voce scăzută. Trebuie să ne urmăm idealurile, altfel nu suntem cu nimic mai buni decât duşmanii. Cât despre soarta noastră, e în mâinile zeilor şi ale strămoşilor. Îi zâmbi: Semeni atât de mult cu mama ta. În tine o văd pe ea. Ai grijă de mama ta în locul meu.

Taka îşi simțea lacrimile şiroind pe obraji şi-şi întoarse repede privirea.

Când se răsuci iar cu fața, generalul se urca pe cal. Se aşeză bine în şa, îşi îndreptă umerii şi se uită la ea. Pe fața lui nu mai era nici o urmă de îndoială, ci doar încrâncenarea neclintită a soldatului care se pregătea să-şi ducă armata într-o cruciadă aducătoare de glorie.

— Şi tu eşti o Kitaoka, zise el. Să nu uiți niciodată.

Taka îşi şterse ochii cu mâneca şi se înclină.

Abia atunci îl văzu pe Kuninosuké, laolaltă cu gărzile de corp, care râdeau şi vorbeau. Probabil că o văzuse discutând cu generalul şi se întorsese spre ai lui, numai că-i alunecase eşarfa. Când Taka îl recunoscu, omul îşi ridică iar eşarfa, parcă s-ar fi întrebat dacă fata unui general o să-l bage în seamă pe el, un biet soldat pedestru.

La lumina zilei arăta mai tânăr, mai vulnerabil decât şi-l închipuise ea; n-avea nimic intimidant, nici măcar nu era din cale-afară de arătos. La drept vorbind, avea un aer destul de banal. După întâmplările din noaptea trecută ar fi vrut măcar să-i ureze noroc. Trase aer în piept şi făcu un pas către el.

Bărbatul se apropie.

— Domnişoară, înțeleg că ați venit să vă luați la revedere de la tatăl dumneavoastră.

— Şi de la dumneata.

Omul zâmbi. Avea dinții strâmbi şi o față numai piele şi os, dar ochii erau aşa cum şi-i amintea: de culoare deschisă şi neîmblânziți.

— Cum spunea tatăl dumneavoastră, noi suntem cei patruzeci şi şapte de ronini – doar că suntem mai mulți, mult mai mulți! Se porni pe râs, râdea ca un băiețel fără griji: Zeii sunt de partea noastră, deci n-avem cum să pierdem. O să ne zdrobim duşmanii şi o ne întoarcem chiar înainte să băgați de seamă că am plecat. O să ne mai vedem cu siguranță! Chipul i se îndulci: Ar trebui să cer iertare pentru felul cum m-am purtat noaptea trecută, dar nu sunt convins că-mi pare rău.

— Am să mă gândesc la dumneata, zise ea. N-am să te uit. Te rog să ai grijă de dumneata şi să te întorci sănătos.

— Să însemne viața mea atât de mult pentru dumneavoastră?

Nici ea nu ştia prea bine ce simte. Nu voia să-i spună altceva decât adevărul. Se îmbujoră, îşi plecă privirile şi începu să scotocească prin mânecă.

— Aş vrea să-ți dăruiesc ceva…

De obicei, avea tot felul de lucruri ascunse în mânecile ample – un evantai, un portofel, o batistă, un săculeț cu tutun. Numai că astăzi plecase în grabă şi nu luase nimic. N-avea decât amuleta pe care i-o cumpărase Nobu de la templul Sengaku, o punguță de brocart roşu, brodat cu auriu, care-ascundea în ea o rugăciune aducătoare de noroc. Era veche de-acum şi îşi pierduse însuşirile; odată ce se sfârşea anul, rugăciunile nu mai aveau putere. Dar ea o purta şi acum, în amintirea lui.

Gândul de a înstrăina ceva atât de prețios era de nesuportat. Îşi aminti iar templul Sengaku, unde erau îngropați cei patruzeci şi şapte de ronini. Revăzu mormintele, aşezate ordonat pe patru rânduri, şi simți mirosul tămâiei care ardea în dreptul fiecăruia. Kuninosuké era un bărbat croit pe acelaşi tipar. Era gata să-şi rişte viața pentru cauza Satsumei. Cum putea să-i treacă prin cap că nu merita un asemenea dar? Dându-i amuleta făcea exact ce se cădea să facă.

Scoase punguța din mânecă.

— E de la templul Sengaku. Mă tem că e cam veche, dar poate mai are şi-acum puterea să te apere.

Când îi puse amuleta în palmă îi atinse degetele. El luă punguța şi o înnodă cu grijă la brâu. Se uitară unul la altul. Ochii lui erau ca două găuri întunecate prin care, preț de o clipă, i se păru că-i zăreşte adâncul sufletului.

— Am s-o iau cu mine peste tot şi am să mă gândesc la dumneavoastră.

— Şi eu am să mă gândesc. La voi toți. Am să fac rugăciuni şi am să ard tămâie pentru izbânda voastră. Făcu un pas înapoi şi se înclină, conştientă că ceilalți oameni din gardă se uitau la ei. Noroc, adăugă ea cu un aer ceremonios. Ai grijă.

Tobele băteau, oamenii aclamau şi într-una dintre casele învecinate mai multe femei cântau la *shamisen*. Generalul Kitaoka îşi puse pălăria cu pană şi porni la drum pe cal, în fruntea trupelor, înconjurat de gărzile de corp. Bărbații înaintau în formație, batalion după batalion, umplând toată strada. Zăpada strălucea pe albastrul închis al jachetelor, pe arme, pe spinările cailor. Steagurile fâlfâiau zgomotos în bătaia vântului, sandalele de paie tropăiau îndepărtându-se neînduplecat.

Ningea iar, din ce în ce mai apăsat.

Taka însoți cu privirea silueta masivă până când aceasta se micşoră şi se făcu asemenea unui punct negru pe fundalul dealului luminos, şi-apoi dispăru cu totul. Urmări şirul bărbaților care mărşăluiau mândri prin perdeaua de ceață şi zăpadă, spre munții înalți, spre necunoscut, până la plecarea ultimului soldat. Urmau apoi caii de povară încărcați cu muniție şi convoiul de bagaje, iar la sfârşit veneau femeile, înaintând răzleț. Era imposibil să-ți imaginezi vreo armată capabilă să reziste în fața unei asemenea forțe.

Se uită lung, se tot uită până îşi simți picioarele reci ca gheața. Ultimele siluete se estompaseră şi ele de-acum şi se topiseră în furtuna de zăpadă. Aproape că-şi dorea să fi putut pleca şi ea.

Se întoarse în loc, ca să se ducă acasă. Oraşul era înspăimântător de pustiu. Nu mai rămăseseră decât femei şi copii, bătrâni şi infirmi. Plecaseră până şi gheişele. Sub fardurile groase, mirosul de parfum şi chimonourile splendide, se ascundeau fete rezistente, obişnuite cu munca, şi multe dintre ele se înfăşuraseră în jachete groase ca să-şi urmeze bărbații. Avea să se simtă cam singură.

PARTEA A V-A

Pe aripi de coțofene

29

Luna a treia, Anul Bivolului, anul al zecelea al epocii Meiji (aprilie 1877)

— Vai, Yoshida. Iar eşti cu nasul în cărți?

Tonul zeflemitor se făcu auzit peste larma motoarelor, scârțâitul zbaturilor şi strigătele marinarilor. Clopotele zăngăneau la mijlocul navei şi pe puntea metalică de deasupra capului său răsuna tropăit de paşi.

Pe ceafă i se scurgeau firişoare de transpirație şi hainele i se lipiseră de pielea umedă. Suspină şi strânse la piept manualul francez de tactică a infanteriei. Cunoştea vocea cu accente nazale – era Sakurai, un bătăuş din anul trei, dintr-un clan modest, care jubila de câte ori putea să-i chinuie pe cadeții mai mici decât el. El şi colegii lui de clasă se arătaseră dornici să-l pună la respect pe Nobu imediat ce ajunsese printre ei, dar spre surprinderea lor descoperiseră că, aşa studios cum era, ştia să se apere şi să-şi poarte de grijă. De-atunci îl tratau mereu cu un respect plin de ranchiună.

În cabina de patru pe care-o împărțea cu alți zece ofițeri cadeți, Nobu îşi ținea genunchii lipiți de bărbie, cu manualul în dreptul razei de lumină care venea lucind dinspre hublou. Colegii lui stăteau înghesuiți unul într-altul, îmbrăcați doar în cămaşă, unii dormeau, alții citeau şi îşi făceau vânt cu evantaiul, cu un aer sleit. Chipiele stăteau agățate de cârligele din perete şi peste tot pe unde era un locşor cât de mic atârnau haine. Aerul era la fel de încins şi umed ca într-o baie.

Bine că cel puțin stătea în zona rezervată ofițerilor. La un moment dat, fusese trimis cu treabă în măruntaiele navei şi plonjase pe scările înguste către cala cu aspect de închisoare unde erau încartiruiți recruții. Simțise dogoarea şi fumul de cărbune şi duhoarea de transpirație amestecată cu vomă chiar înainte să ajungă acolo. Cala se afla chiar deasupra camerei motoarelor şi auzea şuieratul cazanului, simțea cum se propagă în podea trepidația pistoanelor care mişcau vasul puternic. Unde vedeai cu ochii erau numai bărbați, cei norocoşi stăteau tolăniți în hamace aşezate unele deasupra altora; ceilalți zăceau pe podea unul lângă altul, fără să vadă lumina zilei, mâncau exact acolo unde dormeau, în timp ce alți soldați vomitau prin preajma lor. Se strecurase cu greu printre ei, ținându-se departe de latrinele care

stăteau să dea pe-afară de pline ce erau şi mulţumind astrelor lui norocoase că nu trebuia să stea şi el acolo, jos.

Pe la final de februarie, cu două luni în urmă, începuse să se răspândească zvonul că cei din Satsuma se revoltau. Directorul convocase toată suflarea şcolii şi le spusese că bărbaţii din clanul Satsuma invadaseră prefectura învecinată, Kumamoto. Conform ordinelor primite de la împărat, trebuiau opriţi.

Primul regiment de infanterie al Gărzii Imperiale pornise imediat spre sud, urmat de mai multe contingente. Toţi ştiau că bărbaţii din Satsuma sunt veterani căliţi în bătălii şi printre cei mai buni soldaţi ai ţinuturilor japoneze. Dar mai existau şi alţi soldaţi de ispravă, care aveau toate motivele să-i urască pe bărbaţii din Satsuma. Drept care, la puţină vreme, foşti samurai din clanurile nordice – acum fără ocupaţie – stăteau la rând, gata de înrolare.

Nobu ştia că pentru ai lui, cei din nord, amănuntele cum ar fi motivul pentru care porneau la luptă erau cu totul lipsite de importanţă. În noua Japonie, bărbaţii din clanurile învingătoare – Choshu, Satsuma, Hizen şi Tosa – puseseră mâna pe toate slujbele bune. Doar câţiva dintre „nordici“, printre care Nobu, avuseseră norocul să intre în rândurile armatei. Pentru un bărbat din stirpea luptătorilor, cum sunt samuraii, era o ocazie – practic singura ocazie – să poată sta cu fruntea sus, să-şi afirme mândria şi să ducă un trai decent ridicându-se încet, încet de la un rang la altul. Dar mai înainte de orice, era o slujbă – una dintre puţinele la îndemâna celor din nord. Nu era o problemă de principiu, ci una de supravieţuire.

Cei mai mulţi samurai din clanurile nordice trăiau în sărăcie, ca fraţii lui Nobu, câştigându-şi existenţa de pe-o zi pe alta. Iar acum li se oferea pe tavă şansa de a se răzbuna pe vechii lor duşmani, cei care aduseseră toată năpasta pe capul lor. Şi nici nu trebuiau să încalce vreo lege, nici nu riscau să fie pedepsiţi. N-aveau decât să intre în rândurile armatei sau ale poliţiei ca să poată omorî bărbaţi din clanul Satsuma – în deplină legitimitate. Unde mai pui că erau şi plătiţi să o facă. Acum se inversaseră rolurile. Cândva, clanul Aizu fusese strivit sub călcâiele celorlalte clanuri, acum era rândul celor din Satsuma. Era un dar venit de la zei. Ei le dăduseră în sfârşit bărbaţilor din Aizu ocazia să se răzbune, să-i facă pe cei din Satsuma să plătească pentru suferinţa cumplită şi umilinţa pe care o provocaseră în jurul lor.

Nobu ar fi trebuit să fie în culmea bucuriei. Era cea mai bună veste care-ar fi putut ajunge la urechile unui bărbat din Aizu, oricare ar fi fost el – guvernul declarase război sudului, ţinutul samurailor de cartof. Numai că gustul bucuriei era amar, pentru că duşmanii erau cei de un neam cu Taka, iar tatăl ei îi conducea în luptă. Se îngrozea la gândul că s-ar putea confrunta, pe câmpul de luptă, cu vechiul lui coşmar Eijiro, fratele ei, sau că cineva i-ar ordona să-l atace pe iubitul ei tată; dar mai mult decât orice îl înspăimânta ideea că ea însăşi ar putea fi în pericol. Nu putea să se veselească din tot sufletul cum ar fi făcut-o orice om loial cauzei Aizu, cum făceau fraţii lui şi ceilalţi oameni din clan.

La Academia Militară toată lumea era mult prea prinsă cu învăţătura. Nobu fusese promovat la gradul de ofiţer cadet, drept care primise o puşcă Snider şi îşi petrecea zilele la poligon, învăţând să manevreze arma grea, până când reuşise să tragă fix la ţintă de fiecare dată. Aveau loc sistematic manevre, desfăşurări de forţă pline de entuziasm în care soldaţii se aliniau cu miile şi prezentau armele, mărşăluind şi făcând stânga împrejur la unison cu ordinele lătrate ale instructorilor francezi:

„*Attention! En avant – marche!*“ („Atenţie! Înainte marş!“)

„*Sur le pied droit, halte. Repos!*“ („Pe loc repaus!“)

Defilaseră prin oraş în uniformele lor superbe, cu puştile sclipitoare, iar mulţimile de oameni se aliniaseră de-a lungul străzilor să-i privească.

Lâna aspră care-i irita gâtul, strigătele şi tropăitul de cizme îi dădeau sentimentul că o etapă se încheiase cu bine. Când erau la barăci, totul era cronometrat la minut – deşteptarea în zori, apelul,

inspecția uniformelor, instrucția, micul dejun, şi tot aşa până la sfârşitul zilei. N-avea grija banilor, nu se mai gândea unde o să locuiască şi din ce-o să-şi încropească următoarea masă; şi nu exista nici un singur moment liber care să-i dea răgazul să stea şi să cugete cu tristețe la Taka, la moartea lui Jubei şi la întâmplările îngrozitoare din vara aceea. Respecta ordinele şi asta era tot. Aşa era cel mai bine, se pierdea în rutina de zi cu zi a vieții de militar. Gândurile nu făceau decât să-i aducă suferință şi tulburare.

Pe 11 aprilie sosi chemarea pe care Nobu o aşteptase. Alături de colegii lui, şi-a împachetat echipamentul, a agățat de el două perechi de încălțări de rezervă – una pe fiecare parte – şi-a aruncat deasupra o pătură roşie pe care-a legat-o bine. Şi-a îmbrăcat uniforma, mantaua şi chipiul, şi-a pus sabia, şi-a luat puşca şi s-a suit în trenul de Yokohama, cu trupul drept şi fruntea sus. Ajuns acolo, s-a aliniat pe chei, alături de alte mii de bărbați, gata de îmbarcare pe falnica navă *Mitsubishi*.

La fel ca toți ceilalți, Nobu şi-a petrecut primele zile la bord zăcând pe patul de scânduri, gemând şi vomitând la fiecare mişcare de tangaj şi ruliu. Dar imediat ce şi-a găsit echilibrul pe mare, s-a pus iar pe treabă. În vreme ce mai toți ceilalți îşi umpleau zilele de călătorie bând, cu jocuri de noroc şi flecărind, el îşi curăța puşca în fiecare zi şi mai trăgea câteva focuri, ca să se asigure că arma era în stare bună. În restul timpului, se lăsa absorbit de cărți, cercetând cu atenție tactica militară franceză. Toată instrucția urma să fie curând pusă la încercare şi voia să fie sigur că se prezintă cât se poate de bine.

— Tipii ăştia zic că te cunosc.

Sakurai se ivi brusc deasupra lui, aruncând o umbră uriaşă. Împingea spre interiorul cabinei un bărbat scund, cu picioare crăcănate. Bodogănind, colegii lui Nobu îi făcură puțin loc omului care înainta cu poticneli, împiedicându-se de echipamente şi saltele strânse sul.

— Recruți, adăugă Sakurai, strâmbând din nas. Doar zeii ştiu când o fi făcut ăsta baie ultima oară.

Sato, unul dintre bătăuşii care-l secundau pe Sakurai, stătea nehotărât în pragul uşii, ținând de ceafă un al doilea bărbat.

Recruții aveau un aer pipernicit şi subnutrit, cum au de obicei orăşenii sau țăranii. Purtau nişte uniforme şifonate, deloc pe măsură, cu mânecile tunicii atârnându-le peste încheieturi. Stăteau stângaci când pe un picior, când pe altul, ca şi cum n-ar fi fost învățați cu cizmele de piele.

Toți ofițerii cadeți îi tratau pe recruți ca pe nişte inferiori, de parcă ar fi aparținut unei alte specii. La urechile lui Nobu ajunseseră foarte puține vorbe bune despre ei şi o grămadă de vorbe rele. Ştia că armata dorea cu disperare să-şi mărească efectivele din cauza amenințării venite din sud şi se folosea de noua lege a mobilizării ca să adune mii de recruți ageamii. Doar că, aşa cum prea bine ştiau ofițerii, cei nou-veniți erau practic inutili. Fuseseră aduşi prin constrângere, erau neinstruiți şi, mai ales, nu erau samurai, le lipsea spiritul de luptători, nu erau gata să-şi dea viața, ca samuraii. Fără doar şi poate, nu se puteau măsura cu veteranii lui Kitaoka. Mulți dintre ei erau secerați de la prima luptă. Auzise că în focul bătăliei mai toți erau atât de speriați, încât îndesau două gloanțe pe țeava puştii în loc de unul şi puşca le exploda în mână, când apăsau pe trăgaci.

— Recruți? Nu cunosc nici un recrut, mormăi Nobu.

Sakurai îl împunse din nou. Singura scăpare era să-i facă pe plac până când îi pierea cheful şi pleca. Prizonierul lui Sakurai scose un cârâit gâtuit.

— No…

— Tacă-ți fleanca! Ți-a spus cineva să vorbeşti? Sakurai îl pocni pe om peste cap: I-am prins amuşinând pe afară, căutau ceva de furat probabil. Tocmai mă pregăteam să-i snopesc, când viermele ăsta de aici a început să îndruge verzi şi uscate. Îl căutam pe Nobu, zice el, Nobuyuki Yoshida. Vechi

prieten, zice el. Ce mai poveste cusută cu ață albă m-am gândit eu, dar nu se ştie niciodată, dacă te gândeşti la originea îndoielnică a lui Yoshida al nostru. Ce zici de ideea mea: să le dăm o mamă de bătaie, ca să învețe ce înseamnă respectul?

Omul cu picioare crăcănate se zbătea, fluturând din mâini şi căutând să scape din strânsoarea neiertătoare a lui Sakurai.

— No… Nobu, noi suntem, vechii tăi colegi.

Nobu se holbă la el, tresărind. Cunoştea ciripitul ăla fudul cu accente de Tokyo.

— Bunkichi! Zenkichi!

Aruncă manualul cât colo şi sări ca un arc în picioare, încântat. Ultima oară îi văzuse în casa lui Mori, la sfârşitul vacanței de vară. Pe atunci erau ucenici, cu creştetul capului ras, părul dat cu ulei şi strâns în coadă, cu jachete de bumbac şi pantaloni strâmți. Acum creştetul capului nu se mai vedea şi cineva le retezase părul şi le făcuse un soi de breton ca vai de el, prin urmare fețele lor păreau pătrate şi nu mai aveau deloc formă de ou. Totuşi, recunoscu pe loc mutrele lor boccii. Îşi amintea cum se târa alături de ei de-a lungul bulevardului principal din cartierul plăcerilor, în timp ce Mori-*sama* păşea fălos înainte, şi cum dormeau la înghesuială în aripa servitorilor din locuința sărăcăcioasă a lui Mori.

— Bunkichi şi Zenkichi, rândaşi în casa lui Mori-*sama*. Am lucrat împreună. Lasă-i în pace!

— E clar că ai prieteni tare ciudați, Yoshida, zise Sakurai cu glas tărăgănat, boțindu-şi nasul cu dispreț şi rânjind.

— Nu rândaşi, nu mai e dă noi, da’ nici tipi ca fitecine. Bunkichi îşi bombă pieptul sfrijit imediat ce scăpă din mâinile lui Sakurai: Răcani, dacă nu ți-e cu supărare. Soldat Kuroda şi soldat Toyoda, Divizia a 5-a, Batalionul 2, Regimentul 5 infanterie, la ordinele dumitale.

— Kuroda? Toyoda? De când aveți voi nume de familie? zise Nobu râzând.

— Le-avem dă mult. Treaba e că ’mneata, tinere, n-ai pic dă răspect, deşi noi merităm. Ziceai că n-o să mai dai ochii cu noi, nu? Nu scapă omu’ aşa uşor dă noi. Nu-i aşa, Zenkichi? Se uită urât la Sakurai: Samurai afurisit, te crezi mare şi tare. Ştim şi noi să umblăm cu puşca. O să-ți arăt eu la o adică.

— Orăşeni? Cu puşti? Nici măcar nu ştiți de unde s-o apucați, mârâi Sakurai. Eu aş fi mai atent, Yoshida. Îți pierzi timpul cu recruții, asta n-o să dea bine la raport. N-ar trebui să fii de serviciu la bucătărie? zise Sakurai şi se depărtă cu paşi mari, cu Sato pe urmele lui.

*

Nobu aruncă un ochi peste cabina în care de-abia se mai putea respira, unde colegii lui cadeți stăteau înghesuiți umăr la umăr, uitându-se cu ochi goi la cei doi recruți, cu un amestec de curiozitate şi dispreț. Mirosul puternic al corpurilor şi senzația de chin colectiv îl apăsau.

— Să mergem pe punte, zise el.

Simțea că i-ar prinde bine să iasă la aer.

— Avem voie acolo? întrebă nervos Bunkichi.

— Dacă sunteți cu mine, da.

Trecând pe lângă ei, ofițerii care leneveau pe coridoare şi pe scara cea mare le aruncară priviri curioase.

Nobu se aplecă peste parapetul vaporului care tăia rapid apele, ascultând mugetul neliniştit al apei, scârțâitul şi zăngănitul roții cu zbaturi. Se simțea doar o briză puternică, nimic mai mult. Deasupra capetelor pânzele înfăşurate fâlfâiau şi izbeau aerul. Din coşul navei se ridicau coloane de abur.

Nobu trase aer în piept. Se bucura de mirosul mării şi de briza care-i mângâia obrajii. Apa lucea multicolor şi cerul era mai albastru decât îl văzuse el vreodată. Până şi lumina era diferită, crudă şi clară.

Colţurile de stâncă înşirate pe margini, de-a lungul coastei, arătau ca un vălmăşag verde, în spatele căruia licăreau încețoşat conurile albastru-violet ale vulcanilor. Pescăruşii țipau şi se avântau direct în valuri.

— Eu unu' aleg uscatu' orice-ar fi, strigă Bunkichi.

Şi el, şi Zenkichi se țineau departe de parapet, cu pleoapele pe jumătate strânse, cu mâinile mari şi asprite de muncă ținute paravan deasupra ochilor. Păreau cât se poate de nelalocul lor, ca nişte vietăți din umbră, obişnuite cu încăperile strâmte şi pline de fum de pe aleile înguste ale cartierelor orăşeneşti. După cum arătau, parcă s-ar fi temut că lumina orbitoare a soarelui le-ar fi putut scoate la iveală toate secretele întunecate.

Nobu rânji.

— Şi cum se descurcă Mori fără mine?

— Ce ți-e şi cu Mori. „Nu mai iau studenți, da' deloc", zicea el după ce ai plecat. „Papă mâncarea, nu fac nimic, vin şi pleacă ori dă câte ori le tună, zi sau noapte…" A găsit pă altul repede. Ştii cum se spune. „Servitori se găsesc…"

— „…pe toate drumurile."

Nobu se văzu iar în casa de lemn de lângă podul Kaji, îşi amintea fața pungită a lui Mori şi chimonourile care duhneau a tutun, revăzu drumurile spre baia publică, momentul când îi spăla perizoma, umilințele la care îl supunea mereu… Nimic nu conta. Muncind acolo îşi atinsese scopul, se menținuse pe linia de plutire în timpul vacanței de vară, ba îi ajutase cu ceva bani şi pe frații lui.

Din valul amintirilor, ieşeau la suprafață şi altele – momente pe care se străduise din răsputeri să le uite –, întâlnirile cu Taka, moartea tragică a lui Jubei. Credea că le îngropase pentru totdeauna, dar se vede treaba că apăreau din nou, când se aştepta mai puțin. Se strâmbă şi clătină din cap.

— Şi iac-aşa, eu credeam c-o să-i slujesc ticălosului ăla pân' la adânci bătrâneți.

Bunkichi părea să-şi fi recâştigat încrederea în sine. Rânjea cu toată gura, care oricum era mare, şi se apleca în față cu un aer conspirativ:

— Pă urmă ce să vezi, să aude o bătaie în uşă, apare un ăla oficial, înțolit dă sus până jos în găteli din Apus – jachetă, pantaloni, tot tacâmul. Îşi împinse bărbia în față şi abordă o încruntătură de om important: „Eu sunt de la Ministeru' dă Război", zice el. „Caut pă unu' Kuroda." „Kuroda?" zic eu dă colo. „Nu e nimeni p-aci cu numele ăsta." Îmi storc creierii să văd ce-am făcut eu aiurea; sau poate o fi tânăru' Nobu, ziceam eu, iar a dat dă belea, poate-o avea nevoie dă ajutor.

— Cică au ținut un registru cu toți băieții din țară şi Mori le-a zis că lucrăm pentru el. Au întrebat câți ani avem şi el a zis „douăzeci". Nu ştiu zău dă unde a scos cifra; treb'e să sapi şi să dai dă mama ca s-o întrebi, că numa' ea ştie sigur. „N-am douăzeci", zic eu. „Nici gând. Opş'pe, nici o zi în plus." Da' ăla zice: „După mine ai spre douăzeci. Trebuie să plăteşti impozit dă sânge." „Impozit dă sânge?" zic eu. „Sângele meu vă treb'e?"

— Ştii foarte bine ce e impozitul de sânge, zise Nobu rânjind. Înseamnă că eşti mobilizat, prietene, trebuie să intri în rândurile armatei. Nu-ți vrea nimeni sângele.

— Numa' să auzi ce să vorbeşte prin băile publice – că recruții sunt goliți dă sânge ca să facă vin pentru străinii ăia care beau sânge pă rupte. Stai cuminte, că noi nu credem aşa ceva, nu suntem prostovani. Oricum, Zenkichi vrea s-o rupă la sănătoasa, o ia spre zidul dân spate, da' acolo au pus polițişti, cu arcanu' ăla al lor.

Zenkichi îi dădu un cot lui Bunkichi şi ieşi în față:

— M-a priponit direct de *obi*. Şi era un *obi* scump, zău aşa. Ne târăşte pă amândoi la barăci, ne dă jos hainele, ne controlează la fizic, pă urmă s-a zis cu păru' nostru şi țup, în uniforme. Nu tre' dăcât să

mergem în marş dă colo-colo şi ne luăm bănuții şi mâncarea. Nu suna rău – adică la început, mă rog. Şi ghici ce mai e? Îşi lăsă capul pe-o parte, îşi miji ochii şi zâmbi atotştiutor: Treaba e că fetele-s gata să facă orice – orice – pentru un tip în uniformă. Duminică, hop şi noi la Yoshiwara. Nu mai e dă noi să luăm v'o boală lumească în cine ştie ce văgăună. Ce vreți voi, şi nu vă costă nimic, zice fetele.

Sunet de clopote şi fluierături. Vaporul vira pe lângă promontoriu, apropiindu-se de coastă.

— Şi chiar când ziceam şi noi că mai bine d'atât nu se putea, brusc începe să ne meargă rău, da' mult mai rău. Abia ne instalam, când ne pune puştile în brațe şi ranițele în spinare şi ne dă un brânci în tren. Până să ne dăm seama, ne-am şi trezit pă chei. Şi uite unde suntem acu', în drum spre Satsuma să le dăm o lecție. Sau asta ne spune ei.

Umerii osoşi ai lui Bunkichi se lăsară în jos şi pieptul costeliv se dezumflă. Îşi pierduse orice urmă de aer trufaş:

— Nu po' să zic că abia aştept să mă-ntâlnesc cu ascuțişu' săbiilor din Satsuma. Nu am nimic dă împărțit cu ei. De ce să mor io pentru ceva dă care nu ştiu nimic?

Nobu îl bătu pe umăr:

— Şi eu care credeam că tu eşti ăla dur. Credeam că îți place oleacă de încăierare. În armată nu punem întrebări, doar executăm ce ni se spune.

— Noi nu suntem samurai, se plânse Bunkichi. Suntem orăşeni. Nu suntem noi făcuți păntru luptă.

— Cei din Satsuma sunt duşmanii noştri, zise Nobu recitând cuminte versiunea oficială. Vor să răstoarne guvernul. Dacă îi lăsăm să facă ce vor, iar o să fie toată țara un câmp de luptă.

Revăzu în gând ruinele arse ale castelului Aizu şi mormintele mamei, ale bunicii şi surorilor, aşezate pe un deal sumbru măturat de vânturi. Imaginea asta n-avea cum s-o uite vreodată, era întipărită cu fierul roşu în mintea lui.

— Cei din clanul Satsuma au făcut multe lucruri cumplite, adăugă el cu patimă. Ştia din proprie experiență că ăsta era adevărul: Trebuie să-şi primească pedeapsa. Deşi, din păcate, se spune că n-o să fie cine ştie ce lupte acolo unde mergem noi.

— Nici măcar nu ştim unde. Răcanilor nu le zice nimeni nici o vorbuliță.

— O să aflați curând. Nobu şovăia. Ei trei nu se ştiau de ieri, de azi. N-avea cum să le dăuneze dacă aflau: Kagoshima. Ne ducem la Kagoshima.

Peste ape, se ondulau coamele dealurilor, ca o perdea mare şi verde, sălbatică şi neînduplecată, o masă de frunziş de netrecut. Nobu se întreba neliniştit cum o să străbată trupele lor din nord asemenea ținuturi care le erau străine.

Bunkichi înghiți în sec şi fața lui ciupită de vărsat căpătă culoarea terciului de orez. Îşi tot deschidea şi închidea gura de parcă ar fi fost o broască.

— Nu… e capitala ălora dân Satsuma? Da' atunci… Ne băgăm capul fix în cuibu' dă viespi!

Nobu zâmbi strâmb.

— N-avem noi norocul. Din câte am auzit, nu e deloc apărată. Nu sunt decât femei, copii şi orăşeni pe-acolo, puțin probabil să fi rămas vreun samurai. Forță de ocupație – asta o să fim. I-am cam terminat pe cei din Satsuma. Se instalaseră la pândă în jurul castelului Kumamoto, dar am spart împresurarea şi-acum sunt pe fugă. Nu ne mai rămâne decât să curățăm terenul ca să-i prindem pe cei care s-au răzlețit şi să dăm de urma conducătorilor. Eu abia aşteptam să-mi încerc sabia pe vreo câțiva dintre ei. Dar nu cred că am vreo şansă.

Însă nu spuse tot: aveau informații clare că bărbații din Satsuma făceau tot posibilul să ajungă în oraş înaintea armatei. Nu era cazul să bage spaima în nişte recruți abia prinşi în joc. Oricum aveau să afle ei

până la urmă.

Pentru o clipă Bunkichi păru nedumerit, parcă ar fi încercat să înțeleagă tot ce i se spusese. Se scărpină în creştetul capului, după care un zâmbet i se lăți pe toată fața.

— Asta-i bine, ce uşurare!

Intrase din nou în pielea omului fălos. Se uită spre Zenkichi:

— Kagoshima. Nu era ceva…

— Ba da, avea d'a face cu… zise Zenkichi.

Bunkichi zgârie uşor puntea cu talpa, după care ridică spre Nobu nişte ochi bulbucați ca de broască.

— Doamna aia care-a fost acolo.

Nobu se uită lung la el, întrebându-se ce voia să spună. Una dintre prietenele lui Oshige, bănuia el; dar ce legătura avea cu el? Bunkichi se uită la el cu un aer atotştiutor.

— Servitoarea dă casă mare, adăugă el.

Okatsu! Servitoarea lui Taka! Nobu tresări. Îl cuprinse un val de speranță şi elan care-i înteți bătăile inimii. Şocat şi supărat pe el însuşi, încercă să pună frâu senzației de bucurie. Nu trebuia să simtă asta. Lăsase totul în urmă. Se întrebă, cu vinovăție, cât de multe ştia Bunkichi despre întâlnirea cu Taka. Era greu să păstrezi secrete la Tokyo, mai ales într-un loc cum era casa lui Mori. Ar fi trebuit să țină seama de asta. În situația de față, orice asociere cu duşmanul putea fi privită aproape ca un act de trădare.

— O ții minte pă Oshige? zise Bunkichi.

Nobu dădu din cap şi în fața ochilor îi apăru imaginea amabilei metrese cu buze groase a lui Mori, învăluită într-un nor de pudră.

— Doamna avea o scrisoare. Zicea că să ți-o dea Oshige.

Nobu înghiți cu greu. Ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat, când dăduse cu ochii de Bunkichi şi Zenkichi, era să afle veşti despre Taka. Reuşi cu greu să-şi ia un aer de indiferență.

— Oshige nu ştia pă unde eşti, spuse Zenkichi. Nu cre' că voia să se amestece.

Cei doi rândaşi se sfătuiră din priviri.

— Şi ce s-a întâmplat cu scrisoarea?

Nobu căuta să folosească un ton nonşalant, nepăsător, dar nu putea să-şi înăbuşe cu totul tremurul de nerăbdare.

— Oshige nu voia s-o ia.

— Adică nu era nici un mesaj, nimic?

Se lăsase purtat de valul speranței până sus şi-acum se izbea de pământ. Bunkichi se uită iar la Zenkichi.

— A venit în luna a zecea, acu' multă vreme, şi n-am auzit dăcât ce ne-a spus Oshige. Cre' c-a zis că plecau din Tokyo. Plecau cumva în mare grabă. Când ai zis Kagoshima, mi-am adus aminte. Suna ca un loc ciudat, da' acu' toți ne ducem acolo. Kagoshima. Încolo mergeau şi ele. Kagoshima.

Bunkichi şi Zenkichi s-au dus la loc sub punte şi Nobu a făcut cale-ntoarsă spre cabină. Acum i se părea mai mică şi mai înghesuită; iar temperatura crescuse şi mai mult, deşi s-ar fi zis că era cu neputință. Cadeții stăteau tolăniți de jur împrejur şi îşi făceau vânt cu evantaiele. În aer stăruia miros de sudoare. Nobu se cățără printre ei, ajunse la ranița lui şi începu să caute. Înăuntru erau cărți, haine de schimb, un talmeş-balmeş de rufărie, stilouri, prosoape. Strânse între degete o foaie îndoită – scrisoarea pe care i-o trimisese fratele lui, Kenjiro.

Se întoarse iar pe punte şi-şi găsi un cotlon unde să nu-l deranjeze nimeni. Simțea nevoia să-şi pună ordine în gânduri, să se distanțeze puțin. Deschise scrisoarea şi privi lung la caracterele frumos aduse din pensulă care se înşirau pe hârtia din fața lui. O citise de atâtea ori, încât o ştia pe dinafară.

Era datată 25 martie, după noul calendar.

Salutări. Hoinarul mărilor de răsărit s-a pus iar pe picioare. Mi-am recăpătat sănătatea şi nu mai stau toată ziua cu nasul în cărți. Gata cu lenevia! Cu sabia în mână plec în grabă mare de la Tokyo ca să mă alătur forțelor guvernamentale de la Kyushu. Vremea noastră a sosit şi trebuie să profităm de împrejurare ca să ne răzbunăm pe cei din Satsuma, altfel cum am putea să ne arătăm în fața spiritelor, cum să dăm seamă celor care zac sub pământ în Aizu? O să ne întâlnim pe câmpul de luptă sau în ziua victoriei sau în orice alt loc ne-am putea regăsi după ce ne despărțim de viața asta. Fratele tău, Kenjiro.

Cu ochii plini de lacrimi, Nobu nici nu mai distingea bine scrisul. Ultima oară când îl văzuse pe Kenjiro, fratele lui zăcea bolnav, galben la față din pricina icterului, încercând cu greu să se ridice într-un cot. Se îmbolnăvea mai tot timpul, dar nu era omul care să lase o sănătate fragilă să-i stea în cale atunci când voia să lupte alături de ai lui. De fapt, părea să fi avut nevoie de război ca să se însănătoşească. Nobu îşi amintea cum, cu aproape nouă ani în urmă, Kenjiro făcuse ce făcuse, se pusese pe picioare şi ieşise clătinându-se pe uşă ca să ia parte la apărarea castelului din Aizu.

Totuşi, nu prea ştia cum avea să facă față fratele lui, cu sănătatea lui delicată, la toate greutățile unei campanii militare. Spera din suflet că era în viață şi sănătos undeva în Kyushu, pe linia frontului, cu o puşcă în mână – chiar dacă dormea probabil pe dealuri, sub cerul liber, fie ploaie, fie vânt. Şi Yasu, fratele mai mare al lui Nobu, pornise către sud cu prima ocazie, cu toate că era rănit la picior; iar Gosaburo, al treilea dintre ei, îşi lăsase tatăl în Aizu şi se alăturase forțelor de poliție, ca să poată pleca şi el.

Guvernul ştia prea bine că cei din nord detestau clanul Satsuma şi, la scurtă vreme după izbucnirea ostilităților, se pusese pe recrutat samurai nordici, cât mai mulți. Soldații care se întorceau de pe front erau doldora de poveşti despre războinicii din Aizu şi curajul lor ieşit din comun. Bărbații care-i văzuseră în acțiune vorbeau cu admirație şi spaimă despre felul cum se aruncau în bătălie: cu puşti, cu săbii sau cu orice le cădea în mână, în luptă mai strânsă decât ar fi îndrăznit oricine altcineva, croind cărări printre rândurile de combatanți din sud, ciopârțind răzvrătit după răzvrătit până când cădeau ei înşişi la pământ, doborâți.

Erau exemple strălucite ale vechii zicale pe care Nobu o învățase în Aizu, pe când era copil: „În bătălie nu există nici un cod al samurailor şi nici o milă. Dacă îți pierzi sabia, înşfacă o piatră. Dacă n-ai nici o piatră, foloseşte-ți mâinile. Dă-ți viața, dar fă-l pe duşman să plătească“.

Pentru bărbații din Aizu, sosise vremea când zicala se adeverea.

30

Taka respiră adânc, din pântec i se înălță un țipăt pătrunzător, după care se năpusti în față şi învârti bâta de lemn cu toată puterea, abătând-o asupra tinerei cu un aer sever care stătea în fața ei. Yuko, adversara ei, nici nu clipi. O fixa neclintit pe Taka. Avea o față serioasă şi rotundă ca de copil, dar mânuia bâta cu iuțeala vântului. Într-o clipă parase lovitura, se răsucise într-un iureş de fuste, şi bâta ei de antrenament tăiase aerul năpustindu-se drept spre creştetul lui Taka. Taka sări într-o parte încercând să

evite lovitura, se împiedică şi fu cât pe ce să cadă, după care – cu un un efort uriaş – îşi ridică propria bâtă şi devie lovitura în ultimul moment.

Bâtele de stejar alb erau uşoare, dar lungi, şi, cel puțin pentru Taka, cumplit de greu de mânuit. Cu mişcări sprintene ca de dans, țipând cât o ținea gura, Yuko lovea iar şi iar. Taka îşi simțea genunchii tremurând şi se clătina sub forța ciocnirilor, parând lovitură după lovitură. Lemnul se izbea de lemn, în timp ce fetele se roteau în cercuri. Ziduri, copaci şi tufişuri se învârteau ca în ceață undeva, în spatele lor.

Taka era în ținută de luptă, cu mânecile bine legate la spate, cu poalele chimonoului prinse în *obi* – ca să dea libertate de mişcare picioarelor – şi o bentiță albă îi strângea părul. Sub picioarele goale simțea moliciunea şi umezeala ierbii culcate la pământ, iar în aer stăruia mireasma pământului şi a florilor. Ultimele flori de cireş se scuturaseră şi terenul era plin de tufişuri rozalii şi purpurii – azalee şi rododendroni. De jur împrejur, femeile se antrenau pentru luptă cu o concentrare de neclintit, iar strigătele lor erau amplificate de croncănitul răguşit al ciorilor.

Era o dimineață perfectă. Nori pufoşi pluteau pe cerul de un albastru orbitor, pătat de nelipsitul văl de cenuşă înnegrită care venea dinspre gura vulcanului. Spre răsărit, masa lui întunecată se ridica deasupra zidurilor care înconjurau complexul de clădiri şi din ea se înălța în văzduh o nouă minge de cenuşă. Se făcuse foarte cald mult mai devreme decât se făcuse vreodată la Tokyo. Se anunța o vară toridă.

Yuko scoase un strigăt şi atacă din nou, răsucind lama de lemn cu atâta iuțeală, încât Taka abia o vedea. Făcu o fandare, se răsuci şi se lăsă pe un genunchi, dar tăia în continuare aerul cu mişcări rapide. Bâta de lemn se înfipsese în gâtul adversarei. Dacă ar fi folosit lame adevărate, ar fi fost o lovitură fatală pentru Taka.

Taka se înclină cu deferență. Gâfâia din greu, îşi simțea brațele, încheieturile şi umerii grele, ca de plumb. Yuko nici măcar nu părea să fi transpirat.

— Să ne antrenăm cu arme adevărate.

Întinse către Taka una dintre halebardele care zăceau pe un suport. Era o armă frumoasă, o lance de fier lăcuit, la fel de lungă ca cele din lemn pe care le foloseau la antrenament, dar mult mai grea şi mult mai anevoie de mânuit. Cu mare atenție, Taka desfăcu teaca. Lama curbată era suficient de ascuțită încât să reteze un om în două, iar partea fără ascuțiş avea un mic canal pentru scurgerea sângelui. La capătul celălalt era un vârf ca de bardă, aproape la fel de periculos. Printre samurai se considera că halebarda este arma femeilor, mai uşoară decât o sabie şi mult mai lungă. O luptătoare iscusită era capabilă să țină un bărbat la distanță şi să-i spintece fluierele picioarelor sau încheieturile – acolo unde se aştepta mai puțin să fie atacat – înainte ca el să se poată apropia cu sabia.

— Uită-te la mine. Ăsta e atacul de răspuns, zise Yuko ridicând o altă halebardă.

Se propti pe loc, cu picioarele depărtate şi genunchii îndoiți. Cum stătea acolo, cu uitătura ei crâncenă şi bentița care-i strângea părul lucios, părea o luptătoare ruptă din vechile poveşti eroice. Slobozi un strigăt de luptă atât de pătrunzător, încât Taka sări ca arsă şi făcu un salt înainte. După care Yuko se dădu îndărăt şi dintr-o singură suflare împinse lama în sus, despicând pieptul duşmanului imaginar. Se învârti pe călcâie, răsuci lama şi izbi fața inamicului cu barda, îl împunse în ochi, îi seceră ambele picioare şi-apoi ținti arma spre fluierele picioarelor.

Arma grea era manevrată cu o asemenea uşurință, de parcă ar fi fost un evantai delicat. Taka se uita la ea cu spaimă şi admirație. Nu-şi închipuia cum ar fi putut ea vreodată să o folosească cu aceeaşi încredere şi naturalețe. Îşi dorea să fi învățat tainele luptei de când era copilă, însă numai femeile de samurai primeau o asemenea educație. Ea crescuse în cartierul gheişelor, iar mai apoi, la Tokyo, avusese

parte de traiul obişnuit al unei tinere moderne – purtase rochii şi pantofi în ton cu moda, se plimbase cu trăsura printre casele de cărămidă şi nu manifestase nici cel mai vag interes față de arta războiului.

Trecuseră mai bine de două luni de când tatăl ei plecase din oraş în fruntea armatei sale, mai bine de două luni nesfârşite de când Taka stătuse în loc, însoțind cu privirea ultimele siluete care se micşorau, până se făcuseră mici ca furnicile pierdute pe fundalul întinderii albe a dealurilor.

Oraşul era acum ca un fel de coajă din care se scursese toată viața. Pe drumul de întoarcere, în timp ce mergea de-a lungul străzilor largi din cartierul samurailor, printre prăvăliile şi depozitele negustorilor şi-apoi pe aleile înguste din cartierul gheişelor, îi răsunau în minte ultimele cuvinte ale tatălui ei. „Şi tu eşti o Kitaoka“, îi spusese el cu vocea lui gravă. „Să nu uiți niciodată.“ Îl vedea şi acum în fața ochilor, călare, cu uniforma strălucitoare, cu umerii lați, ochii scânteietori, sprâncenele negre şi groase.

Era atât de limpede, încât nici nu mai era nevoie să i se spună, şi totuşi ea nu se gândise la asta până atunci. Nu era doar fiica unei gheişe. Era fiica unui samurai, a celui mai mare samurai dintre toți. Dar ce însemnau toate astea? Ce se aştepta de la ea? Trebuia să pună lucrurile cap la cap.

Zilele mohorâte se înşirau una după alta, iar mama ei, mătuşa Kiharu şi Okatsu încercau din răsputeri să se poarte ca şi cum nimic nu s-ar fi schimbat. Ştergeau praful, lustruiau, stăteau la taclale, găteau şi se duceau în vizită la cele câteva gheişe care nu plecaseră din oraş odată cu armata. Toată lumea mânca mai puțin ca să pună deoparte provizii pentru bărbați. Orăşenii îşi umpleau depozitele cu butoaie de *shochu* – licoarea locală care ardea ca focul –, cu saci de orez şi verdețuri conservate şi mei, care aveau să fie încărcate pe cai de povară şi trimise în munți, imediat ce soseau mesagerii în căutare de provizii. Nu păstrau nimic pentru ei, în afară de cartofi dulci.

De câte ori întrebau care sunt noutățile, mesagerii le spuneau: „Învingem! Învingem!“ La început erau în culmea bucuriei, dar după o vreme simțeau că şi-ar dori să afle ceva mai concret.

Din capul locului se auziseră multe veşti. Marşul prin zăpadă de-a lungul golfului şi în sus, prin păduri şi munți fusese dur, dar bărbații reuşiseră şi lumea îi întâmpinase ca pe nişte eroi cuceritori. În primele câteva zile, oamenii se înşirau pe străzi, aclamând şi bătând tobele şi cântând la *shamisen*. Fusese nevoie de şapte zile de marş în forță până în dreptul întinsului oraş Kumamoto. Pe drum, ariergarda se întâlnise cu batalioanele care plecaseră mai devreme şi o numeroasă armată înaintase la unison spre castelul redutabil de la Kumamoto.

Generalul Kitaoka îi scrisese generalului care comanda trupele de la castel, cerând liberă trecere. Soldații erau bărbați din Kyushu, iar generalul lor era prieten cu generalul Kitaoka, aşa încât probabil că urmau să fie întâmpinați cu brațele deschise. Şi pe urmă oamenii li se puteau alătura în lungul marş către Tokyo. Chiar dacă hotărau să fie de partea guvernului, mai toți erau recrutați din rândurile țăranilor şi abia veniseră în armată, deci nu aveau nici o şansă în fața luptătorilor din Satsuma, bine antrenați şi căliți în bătălie.

Dar, în mod ciudat – sau cel puțin aşa gândeau femeile care aşteptau neliniştite acasă –, generalul nu le acordase dreptul de liberă trecere, şi-atunci Kitaoka şi armata lui impunătoare se opriseră în loc şi se pregăteau să asedieze castelul. Era limpede că garnizoana din fața lor nu avea cum să reziste mult. Pe urmă, veştile se împuținaseră. Umbla vorba că cei din Satsuma cuceriseră castelul şi porniseră iar la drum, dar a doua zi apărea alt zvon cum că nu, erau şi acum în afara zidurilor. Curând, mesagerii nu mai făceau altceva decât să mormăie: „Nu vă faceți griji! Învingem!“

Un semn îngrijorător se arătase chiar acasă, la Kagoshima. La vreo douăzeci de zile după plecarea generalului şi a oamenilor săi, trei nave de război, cenuşii, sinistre îşi făcuseră apariția în port. Cum toți

samuraii plecaseră, oraşul era lipsit de apărare. Vreme de câteva zile, soldați guvernamentali îmbrăcați în negru patrulaseră pe străzi după care, tot pe neaşteptate, dispăruseră. Orăşenii se adunaseră la mal să-i vadă cum pleacă, învăluiți în abur. Pe urmă se răspândise vestea că îl arestaseră pe guvernatorul oraşului, Oyama, şi-l luaseră cu ei. Oyama era aliatul loial al generalului Kitaoka şi refuzase să desființeze stipendiile samurailor. Goliseră şi arsenalele, blocaseră țevile puştilor, căraseră cu ei alte arme şi tot praful de puşcă rămas.

Lor nu le mai rămânea decât să se roage.

Zi de zi, Taka, mama ei, mătuşa Kiharu şi Okatsu ardeau tămâie pe altarul familiei cu gândul la general şi la Eijiro, stând în corturi sau sub cerul liber, în fața impunătorului castel. Zi de zi, Taka adăuga în gând şi o rugăciune pentru Nobu – să fie ocrotit, oriunde s-ar fi aflat.

Se gândea rar la Kuninosuké. Ştiuse mereu că el n-avea cum să-l înlocuiască pe Nobu în inima ei. Era legată de Nobu prin mii de fire. Kuninosuké era un om bun, îşi dădea seama, dar cu el nu schimbase decât o îmbrățişare, un gest călduros de rămas-bun față de un soldat care pleca pe front. Şi în ziua următoare îi dăduse amuleta ei. Aproape că şi-ar fi dorit să poată lua darul înapoi. Era singurul lucru concret care-i amintea de Nobu şi-acum nu-l mai avea nici pe el.

Dar pe măsură ce zilele şi lunile treceau, era din ce în ce mai convinsă că n-avea să-l mai vadă pe nici unul dintre cei doi tineri.

Erau atâtea lucruri care-o duceau cu gândul la Nobu. Într-o zi, după topirea zăpezii, se dusese la templul local să vadă florile de prun. Se uita la micile petale vineții care dădeau viață crengilor noduroase, se bucura de mireasma lor delicată şi îşi amintise primăvara timpurie când merseseră împreună în pădurea de pe domeniul de la Tokyo. Pe-atunci el era un băiat deşirat de şaisprezece ani, ea o fetiță stângace de paisprezece ani. Ea era stăpâna, el servitorul, dar acolo, în pădure, el era cel care ştia să se descurce.

Tocmai râcâia cu piciorul prin iarbă când se luminase brusc la față. Se aplecase şi culesese o buruiană mică şi ciudată, o tulpină palid-cafenie, nu mai mare decât degetul unui nou-născut şi i-o înmânase de parcă ar fi fost cel mai de preț dar.

„Coada-calului!“, spusese el nemaipomenit de entuziasmat. „Nu ştiam că se găsesc pe aici.“ Ochii lui negri străluceau. „Noi, cei din nord, le mâncăm.“ Se pusese pe râs când ea adulmecase tulpina subțirică şi îşi încrețise nasul. Avea un miros ciudat, ca de muşchi. „Noi acolo mâncăm orice – larve de trântori, lăcuste şi carne de urs, totul.“

Ea îşi ținuse respirația sperând să audă mai multe. Vorbea foarte rar despre el însuşi. Numai că fața lui se înnegurase, ca şi cum s-ar fi mâniat pe sine pentru că spusese mai mult decât trebuia. Fata simțise că era ceva, o amintire dureroasă care-l făcea să-şi plece umerii, să-şi tot strângă degetele şi să le desfacă iar, să râcâie cu piciorul în pământ şi să lovească pietrele. Oricine altcineva s-ar fi gândit că era doar un servitor posac, dar ştia ea ce ştia.

Când ajunseseră înapoi în casă, băiatul se uitase de jur împrejur cu o privire chinuită, de parcă s-ar fi aflat tot sub puterea amintirii. După care spusese: „Aici nu există nici măcar o halebardă“. Se uitase fix la pragul de sus al uşii. Acolo, ascunse în umbră, erau două cârlige mari, acoperite de praf şi pânze de păianjen.

„Cârlige de halebardă“, zisese el. „Acasă aveam halebarde. Toate femeile ştiau să mânuiască halebarda. Trebuie să fii pregătit pentru orice, aşa spunea tata.“ O privise brusc, de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis şi se îmblânzise la față. „Dar e altceva pentru cei de aici. Aveți o viață înstărită, paşnică. N-o să fiți niciodată nevoite să apărați locul ăsta. Nu e cazul să fiți pregătite pentru orice.“

De atunci lucrurile se schimbaseră. Acum şi ea, Taka, trebuia să fie gata pentru orice. Trebuia să devină o luptătoare.

Şi-atunci se hotărâse să meargă negreşit în cartierul samurailor. Drumul ei se încheiase în fața porții uşor înfricoşătoare a unei reşedințe de pe strada largă, cu vedere directă la castel. Taka tocmai îşi făcea curaj să intre în vorbă cu portarul, când văzu o tânără care ieşea.

Yuko şi sora ei mai mare, Masako, erau fiicele unuia dintre comandanții veterani ai armatei din Satsuma, coleg apropiat de-al generalului Kitaoka. Frații, unchii şi verii lor plecaseră cu toții la război şi nu mai rămăseseră decât femeile şi copiii. La fel ca Taka şi mama ei, şi ele erau nespus de mândre de bărbații familiei şi cât se poate de îngrijorate de soarta lor, deşi, aparent, păreau să-şi păstreze curajul.

Când se întâlnea cu femeile din familii de samurai, Taka îşi amintea de fetele pe care le cunoscuse la şcoală – cu ochi mari şi nevinovați, dar curajoase şi neîmblânzite. Le admira atitudinea şi, lucru ciudat, se simțea în largul ei printre ele. Poate pentru că era vreme de război, poate pentru că ea era fata generalului Kitaoka, o primiseră cu ospitalitate. Nu părea să le deranjeze faptul că mama ei era gheişă. Erau fericite că cineva venea să li se alăture. Orice mână de ajutor era bine-venită. Toată lumea ştia că sosise vremea ca ele să stea cu ochii în patru, gata pentru apărarea oraşului.

Drept care s-au arătat mai mult decât încântate să o învețe cum să lupte cu halebarda. La sfârşitul fiecărei zile era plină de vânătăi şi o dureau toți muşchii. Nu-i luă mult să-şi dea seama că efortul pe care trebuia să-l facă era mare şi îndelungat. O tachinau numind-o orăşeancă moale, dar ea era hotărâtă să le-arate că putea să se bată la fel de bine ca ele. Încet, încet, începea să prindă tainele luptei şi simțea că se transformă într-o războinică aşa cum i-ar fi plăcut lui Nobu. Aşa cum i-ar fi plăcut tatălui ei.

31

Taka îşi simțea brațele mângâiate de soarele dimineții, pe când cumpănea lancea de antrenament şi-i măsura greutatea în mâini. Îi ajungea la urechi tumultul apei care curgea pe teren şi se vărsa în iazul cu crapi portocalii bine hrăniți.

Se făcuse o lună de când învăța să mânuiască halebarda. Se antrena zi de zi, de dimineața până seara târziu, alături de femeile samurai. O lună nu era mult; ele se antrenau de pe vremea când erau copile. Şi când o dureau brațele atât de tare, încât nu mai putea răbda, când se simțea descurajată şi credea că nu mai are nici o şansă să progreseze, se gândea la tatăl ei şi la Nobu. Trebuia să izbândească, de dragul lor. Până la urmă, încet, încet, începuse să simtă cumva că halebarda făcea parte din ea, era o prelungire a propriului ei corp.

Acum îşi imagină un samurai voinic, gata de luptă, care se năpustea asupra ei. Închise ochii şi trecu rapid în revistă cele patru ținte – capul, fluierul piciorului, gâtul şi antebrațul. Trase aer în piept, se pregăti sufleteşte şi se aşeză în poziție de atac.

Brusc se auzi un strigăt de undeva din afara domeniului. Un strigăt puternic care acoperea izbiturile săbiilor de lemn, țipetele femeilor şi croncănitul ciorilor.

Din pricina lui, Taka nu se mai putu concentra. Şovăi şi se uită la Yuko, dar fata nu mai era atentă la ea.

Se auzi un nou strigăt şi apoi altul. Tropot de paşi răsuna pe străzile liniştite. Femeile lăsară halebardele şi se opriră în loc, cu ochi mari şi gura deschisă. Sigur erau veşti –, dar ce fel de veşti?

Şi-atunci un servitor cu părul alb sosi în fugă printre copaci, înaintă cu greu prin iarbă, poticnindu-se şi dând să cadă.

— Nave, o flotă întreagă, zise el suflând din greu. Se îndreaptă către noi.

Femeile păliră. Portul era înțesat de vase. Negustorii duceau şi aduceau mărfuri cu vapoare şi barje, iar oamenii navigau prin golf cu „flotile“ întregi de bărci. Tot traficul din oraş era maritim. Dar o flotă… nu putea însemna decât un lucru: nave de război.

Se lăsă tăcerea. Până la urmă cineva rosti cele trei silabe îngrozitoare: „Armata“. Femeile dădură din cap, şoptind între ele pe un ton înfricoşat:

— Armata, vine armata.

— Nu se poate, zise Taka. De ce să trimită armata aici?

O clipă mai târziu, se auzi un dangăt de clopot, pe urmă altul, confirmând spusele servitorului. Mai întâi, clopotele de incendiu, cu glas subțire şi discret, după aceea clopotele templelor, cu un dangăt adânc şi sonor, până când toate clopotele din oraş se adunară într-un cor asurzitor şi neînduplecat. Taka simțea că zarva îi răsună în urechi şi-i întețeşte bătăile inimii. Ciorile se ridicară bătând grăbit din aripi, iar pescăruşii coborâră în picaj. Țipetele lor aproape că nici nu se mai auzeau în larma generală.

Înaltă şi neînfricată, îmbrăcată în *hakama*, ca bărbații, Masako, sora lui Yuko, aruncă o privire aspră spre servitorul care tremura de frică:

— Câte sunt? întrebă ea ridicându-şi glasul ca să acopere clopotele. La ce distanță? Cine le-a văzut?

— A… a venit un mesager, zise bătrânul bâlbâindu-se. Oamenii care stau de pază au trimis… vorbă. Patru nave, poate cinci, pe partea cealaltă a peninsulei. Vin încoace. Sunt cam la jumătate de zi…

Taka simți că i se strânge stomacul de spaimă. Bărbații erau plecați şi n-avea cine să le apere. Înghesuit pe o limbă îngustă de pământ, cu munții de-o parte şi marea de altă parte, oraşul era vulnerabil fără speranță. Nici măcar castelul nu era bine apărat – doar un zid, un şanț şi un pod care ducea drept în interiorul domeniului. Casa în care se aflau acum, cu grădini, curs de apă şi iaz era la doar câțiva paşi de port.

Ultima dată când venise armata, cercetase totul cu de-amănuntul şi plecase. De data asta, nimeni nu le mai putea pune intențiile la îndoială. De data asta, veneau să pună mâna pe oraş.

— Dar de ce? murmură ea cu o voce tremurătoare şi puțin stridentă. Aici nu e nimeni în afară de femei, copii şi orăşeni. Noi nu suntem o amenințare.

Masako, sora lui Yuko, îşi îndreptă umerii.

— La ce să te aştepți din partea escrocilor de la guvern? Au aşteptat până au plecat bărbații şi pe urmă au trimis armata să ne atace pe noi în locul lor. Sunt nişte laşi, asta sunt.

Taka fixa pământul cu ochi posomorâți. Masako era mult prea deşteaptă ca să creadă ce spusese. Nu făcea decât să le încurajeze. Era mult mai probabil ca numărul ostaşilor din armată să fi fost copleşitor de mare față de numărul bravilor luptători din Satsuma. Probabil că erau suficient de mulți încât să fi trimis unități în munți – care se luptau contra tatălui ei –, altele în drum spre oraşul lor şi altele pe cuprinsul insulei. Sau poate că bărbații lor fuseseră înfrânți. Poate ăsta era motivul pentru care guvernul trimitea armata să preia oraşul. Citea aceeaşi spaimă pe fiecare chip, dar nimeni nu cuteza să dea glas gândului; toate se temeau că, odată rostit, gândul ar deveni realitate.

Ochii mari ai lui Yuko aruncau flăcări. Ea una nu avea deloc nevoie de îmbărbătare.

— O să formăm o divizie de femei. Suntem destule. O să luptăm până la moarte.

— Nu avem decât halebarde. Nu putem să ne măsurăm cu soldați care au puşti, zise Fuchi, o femeie cu oase mari de pe domeniul vecin, fornăind şi mişcând ritmic halebarda de parc-ar fi cosit un câmp de orez.

Soțul şi frații ei plecaseră şi ei în munți, ca să lupte alături de general.

— Trebuie să ne strângem lucrurile şi să fugim, adăugă suspinând o femeie tânără cu obraji străvezii.

Clopotele sunau cu putere şi neîntrerupt; era greu să te concentrezi. Servitorii se apropiau în goană ca să le cheme pe femei în casă. Taka respiră adânc.

— Se cheamă că sunteți neam de samurai şi refuzați să vă puneți viața la bătaie? Cum puteți să vorbiți de fugă?

Femeile îi întoarseră privirea şi în ochi li se citea mânia. Vedea bine că-l socoteau vinovat pe tatăl ei, considerau că le-a abandonat. Poate el socotise că armata n-avea nici un gând să atace Kagoshima sau poate pur şi simplu nu se gândise la asta. Oricum, era prea târziu. Ca fiică a lui, măcar atât putea să facă: să stea pe loc şi să lupte pentru oraşul lui, care acum era lovit.

— Eşti un copil, zise femeia cea tânără muşcând cuvintele cu buzele ei palide. Nu ştii ce înseamnă războiul. Armatele se dedau la fapte cumplite. Ar fi nebunie curată să mai stăm aici când ştim că vin.

— Avem o barcă, zise Fuchi. Vă luăm pe toate cu noi, atât cât poate duce barca.

Masako strânse halebarda în mână.

— Niciodată. Eu rămân.

— Şi eu, zise Yuko.

În foşnet de mătăsuri, femeile se apropiau grăbit de casă. Taka tocmai se pregătea să-i predea halebarda unui servitor, când Yuko i-o dădu la loc.

— Ia-o. Avem destule.

Taka îşi ridică poalele chimonoului şi o luă la goană spre poartă. Trebuia să ajungă cât mai repede la mama ei. Ieşi rapid dintre reşedințele samurailor, cu zidurile lor de piatră şi stuc, şi ajunse iar în praful, zarva şi miasmele cartierului orăşenilor. Străzile înguste erau înțesate de oameni împovărați cu boccele şi haine – erau atât de mulți, încât abia vedea pe unde merge. La un moment dat, rată intrarea spre strada ei şi realiză cu groază că fugea într-o direcție greşită. Băieții îşi făceau loc cu coatele, țipând cât îi ținea gura, îndoiți aproape în două sub povara ricşelor pline ochi cu aşternuturi, cufere, perne şi mese, ba chiar uşi contra ploii şi rogojini tatami. Peste harababura generală răsunau năvalnic clopotele.

Taka se străduia să-şi găsească drum prim mulțime, ținând halebarda neclintit în sus, când una dintre orăşence, cu obraji rozalii şi un coc înfoiat, o prinse de umăr.

— Mai repede! Mai repede! zise ea cu glas ascuțit. Vine armata. Ne violează, ne omoară şi pe urmă dau foc oraşului.

Era Matsu, soția unui negustor bogat. Avea pe ea cinci sau şase chimonouri de mătase, puse unul peste altul, şi gâfâia de zor. La guler şi la manşete se zăreau sclipirile căptuşelii aurite. Obrajii pudrați erau pătați de sudoare.

— Omatsu-*sama*, ce se întâmplă? Unde se duce toată lumea?

— În port. Cineva a văzut o barcă mare care se îndrepta spre Sakurajima. Avea pe ea emblema familiei stăpânului. Până şi el fuge de-aici. Unde e mama ta? Repede! Du-te s-o aduci.

Lui Matsu îi căzură ochii pe halebarda lăcuită şi rămase cu gura căscată, dând la iveală un şir de dinți înnegriți. Mulțimea o împinse mai departe şi femeia se răsuci, făcând gesturi febrile în direcția portului. Apoi îşi făcură apariția proprietarul cel posac al băii publice, bărbierul cu față de dihor şi stolul de ucenici ai negustorului de tatami, toți într-o mare agitație. Îşi croiau drum printre oameni, cu frunțile lucind de sudoare. La vederea halebardei le ieşiră ochii din cap. Se porniră să strige la Taka să se grăbească şi să plece din calea lor.

Peste cartierul gheişelor se aşternuse o linişte prevestitoare de rele. Nu se mai auzea sunet de *shamisen*, iar frunzele sălciilor atârnau abătute. Două femei înaintau poticnit sub povara unor boccele atât

de mari, încât abia reuşeau să mai vadă ceva pe deasupra. Se îndreptau în cealaltă direcție, departe de port.

— Avem rude sus la munte, strigară ele. Vino cu noi.

Taka ar fi vrut să le întrebe de prietena ei Toshimi, dar era prea târziu, ele se îndepărtaseră deja.

Gâfâia când ajunse în sfârşit la singura casă din cartier care nu avea lampion roşu, semnul distinctiv al afacerii locului. Când deschise uşa glisantă, auzi imediat vocea mamei, vorbind pe un ton jos, de rău augur.

— Nu-mi pasă ce spui. Eu îmi cunosc datoria.

— Dar nici măcar nu ştii unde locuieşte.

După glas, mătuşa Kiharu părea să fie în pragul disperării. Taka simți că i se taie respirația. Avea o bănuială îngrozitoare. I se părea că ştie despre ce vorbeşte, deşi o asemenea nechibzuință era greu de crezut chiar şi din partea ei.

Intră degrabă în cameră. Obloanele erau deschise şi prin paravanele de hârtie îngălbenită se strecura o lumină pală. Mătuşa Kiharu lega bine un ambalaj, îşi ținea buzele strânse, iar degetele ei subțirele tremurau, în timp ce Okatsu sorta chimonouri şi le aşeza în învelitorile lor. Pe fața ei rotundă şi drăgălaşă se citea o expresie de resemnare mută. Aruncă o privire spre Taka, îşi roti ochii în direcția celor două femei mai în vârstă şi ridică scurt din sprâncene.

Fujino stătea pe genunchi. Chiar şi în chimono, pe care-l preferase oricărei rochii monumentale în stil occidental, umplea toată încăperea. Îşi netezi poalele.

— Mulțumesc zeilor că ai ajuns, fata mea. Trebuie să plecăm imediat.

Taka sprijini halebarda de perete. Cuvintele tatălui ei îi răsunau în minte. „Ai grijă de mama ta“, zisese el. Îşi amintea cât curaj şi câtă încăpățânare arătase mama ei la Kyoto, blocând uşa cu statura ei impresionantă când trupele inamice veneau după tatăl ei. Nu era doar neînfricată, era de-a dreptul nesăbuită.

Fujino făcu un gest în direcția halebardei.

— Doar n-ai de gând să te aperi cu asta, nu? Tu şi prietenele tale din neam de samurai. Ne-am tot întrebat pe unde umbli.

— Îmi pare rău, mamă. Nu e vreme de împachetat. Să luăm doar ce putem duce şi să plecăm de-aici. S-ar putea să aşteptăm o vreme ca să prindem o barcă.

— Nu luăm nici o barcă, zise Fujino. Mergem la reşedința Kitaoka.

— Reşedința Kitaoka?

Taka se holbă la ea exasperată. Se simțea de parcă ea ar fi fost adultul şi Fujino copilul:

— Duşmanii nu mai au mult până să ajungă, mamă. Trebuie să plecăm. Toată lumea se îndreaptă spre port sau spre munți.

Ochii lui Fujino sclipeau. Taka înțelese pe loc, din felul cum îşi ținea umerii, că hotărârea ei era de neclintit. Se încrunta ca un copil îmbufnat.

— Ar fi trebuit să plec odată cu tatăl tău. Nu mi-am făcut datoria şi am greşit, dar acum am să-mi răscumpăr greşeala. Trebuie să mă prezint singură în fața doamnei, soția tatălui tău. Unde se duce ea, acolo o să mergem şi noi. N-avem încotro.

Taka nu-şi putea închipui cam ce-ar simți doamna Kitaoka dacă s-ar trezi cu o femeie voinică de vârstă mijlocie care i-ar spune că este concubina soțului ei. Ştia că nu se cade să-şi contrazică mama, dar acum nu era momentul să se poarte cu toată considerația.

— Greşeşti, mamă. Doamna Kitaoka nu ştie nimic despre tine. De ce te-ar crede când îi vei spune cine eşti?

Mătuşa Kiharu aproba ferm şi capul îi sălta în sus şi-n jos de parc-ar fi fost o păpuşă Daruma.

— Are dreptate, Fujino. Ia aminte la ce spune.

— Masa i-a povestit despre mine. Sunt convinsă.

Vorbea pe un ton de pledoarie şi glasul ei avea accente stridente. Îşi îndreptă spinarea şi trase aer în piept:

— Nu mă interesează ce spui, Taka. Nu mă interesează nimic din ce spuneți, oricare dintre voi. Hotărârea mea este luată. E ceea ce şi-ar dori tatăl tău.

Taka îşi feri privirea şi ochii i se umplură de lacrimi. Nu era nici pe departe ce şi-ar fi dorit el, ştia sigur. Tristețea din vocea mamei ei îi frângea inima. Îi era atât de dor de el, şi totuşi singura soluție care-i rămânea era să facă apel la mila soției lui, care nu ştia nimic despre ea, şi nici că-i păsa. Se prea putea să fie un adevărat model de virtute soția asta a lui, intrusa asta care apăruse în viața lor, dar Taka o ura cu patimă. Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit era să dea ochii cu ea.

Clătină din cap.

— Eu nu vin cu dumneata.

Pe drumul de afară se auziră paşi grăbiți. Fujino se uită la ea cu ochi mari.

— Bineînțeles că vii. Nu poți să rămâi aici. Îți poruncesc să vii.

— Nu vreau să o văd pe femeia aceea. Am şaptesprezece ani, sunt adultă. Fetele de samurai din casa cea mare rămân pe loc. Rămân şi eu şi o să am grijă de casă. Nici măcar nu ştim sigur că vine armata, şi dacă vine au să pună mâna pe casele samurailor. Casele unor orăşeni ca noi nu au de ce să-i intereseze. Şi nici măcar nu suntem orăşeni, suntem gheişe. Categoric n-o să-şi piardă vremea cu noi.

— Orăşeni, gheişe, fornăi mama ei. Poate că aşa este. Dar suntem şi familia generalului Kitaoka, să nu uiți asta. Dacă armata ştie că ne aflăm aici, o să ne caute peste tot.

— Cartierul gheişelor e ultimul loc în care s-ar aştepta să ne găsească.

— Şi tu te gândeai că mă duc în port când acolo sunt aşteptate nave inamice? Noi, cei din familia Kitaoka, trebuie să strângem rândurile. S-ar putea ca doamna să aibă nevoie de prezența noastră. Sunt mama ta. Cum îndrăzneşti să mă înfrunți?

Taka gemu înăbuşit. Mama ei ştia că greşeşte, dar pur şi simplu nu voia să asculte.

— Nici măcar nu ştii unde e casa.

— Toată lumea îl cunoaşte pe tatăl tău, toată lumea îl iubeşte. Toată lumea ştie unde se oferă casa. Nu trebuie decât să întrebăm. Suntem parte din familie. Cel mai bine e să ne ducem acolo, să fim împreună.

— Dar dacă ea a şi plecat?

— Atunci avem şi mai multe motive să ne grăbim, zise mama ei. Trebuie să fie un om de pază care ne poate explica unde s-a dus. E ultima dată când îți mai spun, Taka. Nu ai cum să rămâi aici de una singură.

Se înfruntară mut din priviri. Mama fetei lăsă ochii în jos. Un ultim dangăt răsună în văzduh şi-apoi clopotele încetară să bată, de parcă până şi clopotarii şi-ar fi părăsit posturile şi şi-ar fi luat tălpăşița. În liniştea apăsătoare, o pasăre ciripi şi Taka auzea rafalele vântului şi mugetul îndepărtat al mării.

Mama ei era roşie la față şi pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare. Respira anevoie. Se sprijini cu mâna de rogojină şi se ridică în picioare.

— Prea bine, rămâi aici dacă ții neapărat. Okatsu o să stea şi ea cu tine.

— Ia-o şi pe Okatsu. Tata şi-ar dori să ai pe cineva care să te îngrijească aşa cum se cuvine.

— Nu te mai pot convinge cu nici un fel de argumente, fata mea. Eşti chiar mai încăpățânată decât mine.

Taka se uita în urma celor trei siluete care porniseră la drum şi se făceau din ce în ce mai mici. Îi dădură lacrimile. Totul se năruia în jur şi uite unde ajunseseră – trei femei singure care plecau la drum împreună.

După ce siluetele se pierdură în depărtare, Taka se grăbi să ajungă în port. De după porțile unora dintre casele negustoreşti, câțiva portari şi servitori aruncau priviri agitate. Cele mai multe erau închise şi bine zăvorâte, cu uşile contra ploii trase în dreptul intrărilor, de parcă ar fi fost fortărețe. Masivele depozite văruite în care negustorii îşi țineau bunurile de valoare erau încuiate şi cu zăvoarele trase. Nici o prăvălie nu era deschisă şi tarabele din piață păreau părăsite. Pe jos şi prin şanțuri zăceau împrăştiate bucăți de hârtie şi fâşii de pânză. S-ar fi zis că oamenii se încărcaseră cu mai mult decât puteau duce şi, în graba mare, unele lucruri le scăpaseră din mâini. De jur împrejur, se rostogoleau portocale şi cartofi dulci. Era ca într-un oraş al fantomelor, ca într-o cochilie goală. Vedea doar umbra locului plin de freamăt care existase acolo cu doar un ceas în urmă.

Pe chei încă se mai aflau oameni, care aşteptau neliniştiți să vadă ce vine mai întâi – barca salvatoare care să-i ia de aici sau înspăimântătoarele nave de război. Judecând după haine, erau oameni sărmani. Unii aveau boccele, alții căruțe încărcate cu mobilă. Golful era înțesat de bărci care navigau în direcția vulcanului sau spre sud, în direcția insulelor.

Taka se uita la bărcile care înaintau spre sud când zări un firişor de fum exact în locul unde marea cu sclipiri orbitoare se întâlnea cu albastrul mai puțin intens al cerului. Rămase cu ochii într-acolo, vrăjită, şi văzu un alt nor de fum, şi-apoi altul, iar coca de un cenuşiu sinistru a unei nave apăru alunecând de după promontoriu. Le numără din ochi. Erau cinci nave, încă la o oarecare distanță, cu pânzele ridicate. Şi se apropiau cu fiecare clipă. Mulțimile de pe doc prinseră să strige panicate şi se îngrămădiră în ultimele ambarcațiuni, aruncând de-a valma boccele şi mobilă până când bietele bărci mai-mai să se scufunde.

Taka refăcea în fugă drumul prin cartierul negustoresc când auzi țipete şi trosnete şi zgomot de paşi. Bande de tineri cu fâşii de pânză în jurul coapselor făceau praf uşile şi obloanele, intrând cu forța în case şi depozite şi fugind înapoi cu saci care dădeau pe-afară de plini. Erau mult prea ocupați cu tâlhăritul ca să-i dea vreo atenție fetei. Taka acceleră şi mai mult ritmul, ajunse acasă, şi trase zăvorul tremurând.

Făcuse o mare greşeală, acum ştia asta. Ar fi trebuit să plece cu mama ei. Îşi dorea să nu se fi despărțit de ea în cuvinte atât de grele. De fapt, viața ei fusese un răboj plin de greşeli. Poate-ar fi trebuit să se mărite cu Masuda-*sama* înainte ca lucrurile să o ia razna. Nu părea un bărbat chiar atât de rău şi, uite, acum s-ar fi aflat tot la Tokyo. Numai că era prea târziu pentru regrete. Va trebui doar să aştepte, să găsească momentul potrivit înainte de sosirea soldaților şi să se alăture lui Yuko şi celor din preajma ei.

Avea o senzație stranie stând aşa singură în casa cu rogojini îngălbenite şi scări scârțâitoare. Acum, după ce văzuse navele de război, halebarda care stătea sprijinită în colțul holului de la intrare părea mică şi neînsemnată, ca jucăria unui copil. Se duse cu gândul la tatăl ei şi la cei o mie cinci sute de războinici ai lui. Nu conta că erau curajoşi, bine antrenați şi hotărâți, n-ar fi contat nici dacă ar fi fost cei mai buni soldați din lume. Pentru că nimeni nu ar fi putut face față unei asemenea forțe.

Şi, cum făcea mereu, se gândi şi la Nobu. Oare mai era tot la Tokyo, la Academia Militară? Sau fusese convocat şi trimis în luptă? Poate era în munți şi se lupta împotriva tatălui ei, sau pe vreuna dintre navele

care înaintau pufăind spre Kagoshima. Ar fi cu adevărat o întorsătură ciudată şi amară a soartei să-l ştie parte din această flotă care venea aici, în oraşul ei, să-i omoare pe cei de-un neam cu ea – şi pe ea.

32

— O să le arătăm noi blestemaților din clanul Satsuma. O să-i învățăm noi minte, nu-i aşa, Sato?

Mârâitul lui Sakurai acoperea uruitul motoarelor, zgomotul pânzelor care scârțâiau şi pocneau în bătaia vântului şi vuietul navei masive care-şi croia drum printre valuri. Parapetul vibră când omul îl izbi cu pumnul lui cărnos. Pe obrajii roşii îi apăruseră pete, iar părul tuns scurt i se zbârlise.

— Aşa e, mormăi scurt Sato, aghiotantul lui fidel.

Nobu suspină. Lucrurile nu erau chiar atât de simple. O mulțime de soldați, inclusiv unii de pe nava asta, erau din Satsuma, erau frații, fiii sau verii rebelilor care plecaseră să lupte în munți. În sinea lor se simțeau uşurați că nu mai era nici un samurai în oraş, şi nu erau obligați să se lupte cu propriile lor rude – ştia el bine. Iar printre rebeli se găseau mulți dintre tovarăşii lui Nobu şi-ai lui Sato şi Sakurai, bărbați care părăsiseră Academia Militară toamna trecută şi se întorseseră la Satsuma. Cei trei ar fi trebuit să tragă în colegii lor – sau să devină ținta lor – dacă se-ntâmpla să se afle față în față. Dar Sakurai nu şi-ar fi făcut asemenea probleme. Voia doar ca toată lumea să vadă cât de pregătit era el pentru luptă.

— Până şi locotenentul Yoshida, da, şi Yoshida al nostru cu capul plin de verbe franțuzeşti şi istoria Franței, până şi el ar putea să tragă un foc acolo – dacă o reuşi să-şi țină puşca drept.

Sakurai râse zgomotos. Nobu îl ignoră. Stâncile colțuroase şi dealurile înşirate pe coastă se răsuciră către ei, înveşmântate în frunziş gros ca ceara unei lumânări din vechime. În briza mării se simțea iz de frunze şi flori şi lujeri. Nici măcar în cea mai înmiresmată zi de primăvară nu se vedea o asemenea explozie de verdeață la Aizu sau la Tokyo. Niciodată nu mai fusese atât de cald şi de înăbuşitor. Roiurile de insecte bâzâiau, pescăruşii țipau şi se scufundau în apă, un cormoran trecu pe aproape întinzându-şi aripile negre. Bărci încărcate cu oameni şi mobilă pluteau cu greu la suprafața apei, ținându-se cât mai departe de navele masive şi cenuşii.

Nobu îşi lăsă gâtul pe spate până simți că gulerul tare îi intră în ceafă, strânse ochii ca să se apere de lumina puternică a soarelui dimineții şi rămase cu privirea în sus, la vulcanul care umplea cerul. Un pumn de cenuşă şi fum țâşnea din gura lui crestată; se zvârcolea şi se încolăcea ca un cap de dragon. La nas îi ajunse mirosul de sulf şi zări aburii care se prelingeau din despicăturile stâncilor.

Casele adunate ciorchine pe lângă dealuri se făceau mai mari şi Nobu întinse mâna după telescop.

Kagoshima, celebrul loc de refugiu al clanului Satsuma. Distingea castelul şi linia de fortificații desfăşurată de-a lungul dealului. În jur se întindeau clădiri, în preajma castelului piețe mai largi înconjurate de verdeață, mai departe străzi înghesuite şi case mai mici, iar în golf un şantier naval cu structuri cenuşii impunătoare care-ar putea adăposti fabricile de armament din Satsuma.

Se întreba dacă oraşul era cu adevărat lipsit de apărare. Parcă se aştepta cumva să vadă brusc vâlvătaia loviturilor de tun. Locul arăta pustiu şi asta-i dădea un vag sentiment de nesiguranță. Deasupra caselor nu se ridica pic de fum, pe chei sau pe străzi nu se zărea nici o siluetă, nici un semn de viață. Oare ce se întâmpla în spatele acelei fațade goale? se întreba Nobu. Oare ce plan fantastic născociseră locuitorii ca să păcălească armata?

— Arată de parc-ar fi fost lovit de ciumă, mormăi Sato.

— Sunt acolo, n-ai grijă. Doar că stau la fereală şi-şi pregătesc puştile să ne ureze bun venit. Le arătăm noi lor, cum le-am arătat şi la Kumamoto, nu-i aşa, Yoshida?

Nobu abia dacă-l auzea prin furtuna de gânduri care i se ciocneau în minte. Momentul era aproape – momentul victoriei, al dulcei răzbunări. Avea duşmanul sub ochi, bastionul din Satsuma, locul acelor ucigaşi care dăduseră foc oraşului în care trăia, îi călcaseră în picioare casa şi provocaseră moartea mamei, a bunicii şi a surorilor lui, îi aduseseră neamul în stare de sărăcie şi continuau să-l oprime până şi acum. Şi totuşi, în loc să simtă ură şi bucurie şi sete de răzbunare, el nu se putea gândi decât la Taka.

Barca se lovi de zid şi se clătină violent. Era o mahonă cu fundul plat, plină ochi de soldați înghesuiți unul într-altul. Se ținea fiecare de ce putea. Nobu se ridică în picioare, îşi găsi echilibrul, aşteptă să vadă spumă pe coama valului şi sări. Mai multe mâini îl traseră în sus când se cățăra pe pietre. Respiră în voie de mai multe ori, bucurându-se că simte pământ sub picioare, după care aruncă o privire de jur împrejur şi rămase cu gura căscată.

Masivele depozite de cărămidă care se întindeau pe chei fuseseră deschise cu forța, uşi ruginite de fier atârnau greu în câte o balama şi pe dalele pavajului se vedeau dâre de orez, zahăr şi şofrănel. Plăci de cherestea şi valuri de mătase zăceau de-a valma în jur, de parcă hoții ar fi scăpat jumătate din pradă şi-ar fi luat-o la goană. Oamenii din Satsuma nu mai aşteptaseră venirea armatei, prădaseră chiar ei oraşul.

Bărcile circulau în sus şi-n jos şi soldații urcau pe țărm, iar cheiul se umplea de chipie negre şi puşti bătăioase. Soarele ardea necruțător. Stând în poziție de drepți, cu mantaua pe el, ranița în spinare şi sabia la brâu, Nobu auzea în spatele lui scârțâitul altor cizme de piele şi trimitea rugi înfrigurate către zei. Îşi dorea să nu existe chiar nimeni care ar trebui înfruntat în luptă. Dacă ar exista, aceşti oameni ai lui ar avea de furcă. În ciuda uniformelor minunate, jumătate dintre ei erau proaspăt recrutați şi-i trimiseseră în sud, deşi nu ştiau nici măcar cum să încarce o puşcă. Restul erau foşti samurai – şi, după cum bine se ştia, samuraii nu primeau ordine de la nimeni. Cât despre Nobu, el era un locotenent necopt cu mintea plină de verbe franțuzeşti, cum bine spusese Sakurai, care avea cunoştințe teoretice despre tactică, dar fără pic de experiență practică.

În timp ce primele unități porneau la drum mărşăluind în pas elegant şi cizmele lor bubuiau pe terenul pietros, se auzi o împuşcătură. Ecoul ei răsună peste văile munților şi peste ape. Recruții abia mobilizați se panicară, începură să țipe, rupseră rândurile şi năvăliră în depozite. Nobu se uită de jur împrejur. Inima îi bătea nebuneşte. O ambuscadă, trăgători bine antrenați. Se repezi spre un butoi cu apă şi se ghemui în spatele lui, cu puşca ridicată.

Cercetând cheiul gol cu priviri prudente, observă un recrut neinstruit stând de unul singur. Era un tinerel cam agitat, cu obraji supți, cu mâini mari de om care lucrează pământul şi o manta care atârna pe el ca un sac. De pe țeava puştii lui ieşea fum. Ceilalți soldați îşi făceau iar apariția, cu oarecare poticneli, râzând mânzeşte. Nobu rânji şi el.

— Mi… mi s-a părut că văd o mişcare, mormăi tânărul, cu obrajii în flăcări.

Din umbră, pisicile aruncau priviri speriate în timp ce bărbații se puneau din nou în mişcare.

Batalioane întregi de soldați se înşirau pe străzile înguste, înaintând rapid spre castel – care se întindea la poalele dealului, plin de parapeți, foişoare şi turnuri de veghe. Nobu era cu ochii în patru după trăgători, dar, dacă mai era vreunul, nu rămăsese la vedere.

Se aştepta să găsească un oraş înfloritor, cu magazine şi depozite, numai că locul era absolut pustiu şi nu se vedeau decât bucăți de hârtie, fâşii de țesături şi fructe putrezite. Canalele de scurgere erau pline. Îşi aruncă privirea de jur împrejur, convins că era o capcană. Sigur existau oameni ascunşi în acele clădiri, gata să arunce o ploaie de gloanțe asupra intruşilor.

Dar marşul continua şi nici un incident nu părea să-l tulbure. Batalion după batalion, se adunară pe terenul de paradă din fața castelului, în vreme ce unitățile din avangardă treceau peste şanț şi se avântau pe domeniul acestuia. Nobu asculta atent aşteptând bubuit de tunuri şi focuri de armă, dar nu se auzea decât răpăitul cizmelor pe pământul încins.

La capul podului apăru o siluetă în uniformă. Dădea din mâini şi striga. Nu găsiseră nici o armată de apărare şi nici locatari. Castelul era gol. În vechile grajduri exista chiar şi o baracă destul de mare încât să poată adăposti măcar o parte din forța de ocupație. Soldații izbucniră în urale.

*

Ştiind că nici castelul, nici baraca nu prezentau vreun risc, locotenenții se descotorosiră de mantale şi ranițe şi se pregăteau să cerceteze toate străzile şi casele din oraş, ca să dea de trăgători şi de cuiburile rebelilor.

Numai că Nobu avea o misiune a lui şi nimic nu l-ar fi putut împiedica să o ducă la bun sfârşit. Ziua următoare, după ce aveau să se asigure că oraşul este cu adevărat al lor, o să fie ocupați din zori până-n noapte cu ridicarea aliniamentelor de apărare şi cu alte pregătiri. În cazul în care rebelii şi-ar dori să-şi ia bastionul înapoi şi-ar începe, inevitabil, atacul. Dar astăzi, cât umblau după pradă prin oraş, vârându-şi nasul prin fiecare casă şi alee dosnică, avea o şansă – singura şansă reală – s-o găsească pe Taka. Şi trebuia să dea repede de ea, înainte s-o descopere vreo brută de teapa lui Sakurai. Nu uitase ce le făcuseră cei din Satsuma femeilor din clanul lui. Armata Imperială se fălea că e mai disciplinată, dar orice armată avea şi oameni cu apucături criminale, iar chipul ei alb şi frumos şi faptul că era fiica lui Kitaoka făceau din Taka un trofeu irezistibil. Singura problemă era că trebuia să cerceteze un ditamai oraşul şi habar n-avea de unde să înceapă.

— Hei, Yoshida.

Îl izbi un damf de lână umedă, ulei de curățat puşca şi lustru de cizme. Era Sakurai, măreț, transpirat şi bine îmbrăcat în uniformă, etalând cu ostentație un pistol, o puşcă şi sabia din dotare. Sato mărşăluia în spatele lui, ca o şalupă micuță după o navă masivă de război.

— Ce-ai zice să cotrobăim împreună prin locul ăsta uitat de lume? Unde-s mai mulți e mai sigur, ştii tu cum se spune.

— Mă descurc şi singur, mulțumesc, zise Nobu calm, dar hotărât.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era unul ca Sakurai pe urmele lui.

— Deci Yoshida vrea să facă pe eroul, să fulgere cu sabia ca un samurai, zise Sakurai. Ia să te văd cum te descurci fără noi, omule. O să venim să te salvăm dacă nu te întorci. Pun pariu că scoatem la lumină mai mulți rebeli decât tine.

Nobu aruncă o privire pe drum, în sus şi-n jos. Ştia cum funcționează mintea lui Sakurai.

În fața castelului era o stradă largă. În dreapta, se legănau nişte copaci deasupra unor ziduri de piatră şi stuc. În ochii lui Nobu, locul semăna cu zona în care stătuse Taka la Tokyo, cu ziduri înalte care ascundeau vederii reşedințe somptuoase.

Luă aerul unuia care studia cu atenție sporită zona din stânga, mormăind şi dând din cap, tacticos peste poate, ca nu cumva Sakurai să-şi dea seama cu câtă disperare îşi dorea s-o ia din loc.

— Nu pare să fie mare lucru acolo, dar oricum cineva trebuie să arunce un ochi. De ce nu m-aş duce chiar eu? Voi doi puteți să vedeți ce e în spatele zidurilor înalte de-acolo. Unde-s mai mulți e mai sigur, ştiți voi, zise el îndreptându-şi bărbia în direcția drumului cu aer prosper dinspre partea dreaptă.

Sakurai se uita fix la el, cu ochii mijiți. Lui Nobu i se părea că aude cum i se-nvârt rotițele din cap încercând să dibuie ce punea el la cale.

— Unde-s mai mulți e mai sigur? fornăi el.

Nobu zâmbi în sinea lui şi răsuflă uşurat. Omul înghițise momeala.

— Crezi că suntem proşti? Doar n-o să ai doar tu parte de aventuri. Haide, Sato, mergem să scoatem nişte rebeli din ascunziş.

Porniră cu paşi hotărâți pe drumul care mergea la stânga, se ascunseră după un copac, priviră în jur cu fereală, după care alergară spre următorul copac. Nobu auzi o izbitură şi-apoi un trosnet de lemn spart: Sakurai lovea cu patul puştii într-o poartă. Aşteptă, bâțâindu-se pe călcâie, până-i văzu intrând pe domeniu, după care se răsuci şi o luă la goană spre strada care-i amintea de reşedința de la Tokyo.

Prima poartă la care ajunse era gata sfărâmată. Bucăți ascuțite de lemn atârnau de cadru sau zăceau împrăştiate pe pământ. Tâlharii fuseseră la datorie şi în partea asta de oraş. Nobu se opri din mers şi simți că-i piere curajul. Acum parcă-i părea rău că nu acceptase oferta lui Sakurai. Era nebunie curată să cutreiere de unul singur prin teritoriul inamic. Probabil că întreaga populație stătea la pândă, gata să ridice un baraj de gloanțe în fața primului soldat imperial pe care-l vedeau.

Se uita de jur împrejur şi simțea furnicături pe ceafă, imaginându-şi cum în dreptul fiecărei crăpături a zidurilor stăteau nişte ochi iscoditori. Apoi îşi adună gândurile şi îşi impuse să se concentreze. Primul pas era să localizeze reşedința Kitaoka. Căută din ochi plăcuța cu numele familiei şi suspină dezamăgit: „Nakamura“.

Avu de străbătut în fugă un zid nesfârşit de piatră şi stuc înainte să dea de altă poartă. Nici aici nu apărea numele „Kitaoka“, nici la următoarea, nici la următoarea. Ciorile cârâiau, pescăruşii scoteau țipete ascuțite şi, pe neaşteptate, se stârni o briză cu miros de mare care mişca ramurile copacilor din spatele zidurilor. Locul era sinistru şi pustiu.

Trase o înjurătură şi îşi repezi pumnul în palma deschisă. Jumătate din zi trecuse deja şi el nu descoperise nimic. Şi-ar fi dorit să dea de cineva, de oricine. Era cu nervii întinşi în locul ăsta pustiu, căutând de unul singur.

Fugise de la o stradă la alta, din ce în ce mai disperat, verificând plăcuțele cu nume una după alta şi nici gând să găsească pe cineva, ca să nu mai vorbim de Taka. Ajunse la o poartă minunată, de proporții impresionante, adânc încrustată în zid, cu acoperiş înclinat şi fereastră de hârtie la casa portarului, din imediata apropiere. Părea să fie intrarea spre reşedința unui om al puterii, poate genul de persoană care-l cunoştea pe generalul Kitaoka. După cum arăta locul, se cerea o cercetare mai amănunțită.

Ca şi în cazul caselor dinainte, poarta fusese forțată. Printre strigătele croncănitoare ale ciorilor şi orăcăitul broaştelor, Nobu auzi un pocnet, ca şi cum cineva ar fi apăsat pe cocoşul unei arme. Părea să vină dinspre casa portarului. Respiră adânc, îşi strânse degetele pe trăgaciul puştii, împinse uşa cu stinghii sărite şi trecu mai departe.

Se auzi un trosnet. Uşa de la căsuța portarului se deschise exploziv şi un tip cu aer de nevăstuică ieşi clătinându-se pe picioare, cu mâinile încleştate pe o sabie grea, de lemn. Deci până la urmă locul nu era chiar pustiu. Nobu îi aruncă omului o privire crâncenă, dar nici nu apucă să-şi ridice puşca când portarul dădu drumul sabiei şi ridică mâinile în sus. Îi tremurau obrajii şi-i fugeau ochii în toate părțile, ca un iepure speriat.

Nobu îşi înăbuşi zâmbetul. De când se ştia nu inspirase nimănui frică. Era efectul uniformei şi al puştii, ştia prea bine. În ochii omului, el nu era nici pe departe un puşti slăbănog de nouăsprezece ani, ci un vajnic reprezentant al Armatei Majestății Sale Imperiale, înarmat până-n dinți.

Nobu îşi îndreptă spatele şi se încruntă feroce, spera el.

— Armata Imperială, Divizia a 7-a. Rechiziționăm această casă, mârâi el.

Portarul se dădu îndărăt cu paşi mici, apoi se răsuci şi o zbughi pe întinderea domeniului. Nobu îşi îngădui un rânjet triumfător. Se întorsese roata. Cei din Aizu îşi țineau iar fruntea sus.

Înăuntrul zidurilor, pământul era plantat cu cireşi şi pini, tufişuri rozalii de azalee şi rododendroni violeți. Trecu peste un pârâu şi pe lângă o cascadă, un iaz cu peşti şi o pajişte suficient de mare pentru antrenamente cu sabia. Casa era mare şi întinsă, înconjurată de verande şi poteci cu pietriş greblat, mult mai impozantă decât casele de samurai din Aizu.

Rămase cu cizmele în picioare ca să lase urme de murdărie pe rogojini, cum făcuseră luptătorii din Satsuma în Aizu, şi intră cu pas apăsat direct pe uşa mare. Casa era plină de servitori care tocmai împachetau. În aer licăreau fire de praf, şi de stâlpi erau proptite uşi şi rogojini răsturnate. Servitorii se poticniră, scăpară din mâini vrafuri întregi de chimonouri, holbându-se la Nobu cu gura căscată şi fețele albe ca varul. Simți un alt val de triumf, dar îşi aminti că nu trebuia să se piardă cu firea. În clipa în care oamenii şi-ar da seama că nu mai sunt şi alți soldați afară, gata să dea buzna în casă, el s-ar afla într-o mare încurcătură.

Deschise în forță nişte uşi, răscoli cu sabia prin dulapurile cu saltele, după care îi ordonă unui servitor cu fața mohorâtă să deschidă magazia. Omul şovăi, dar Nobu îşi ridică puşca şi-atunci omul dădu din cap şi porni grăbit spre partea din spate a casei.

Magazia era uriaşă şi cea mai elegantă dintre câte îi fusese dat să vadă. Servitorul deschise uşa şi scoase la iveală rulouri pictate, vaze şi cutii de ceramică puse de-a valma unele peste altele, de parcă ar fi fost aruncate în mare grabă. Nobu scociorî prin mormane, aruncând lucruri cât colo, dar erau doar obişnuitele piese de mobilier şi nimic care să poarte marca gustului flamboaiant al unei gheişe, cum era Fujino. Timp de o jumătate de an curățase şi lustruise casa în care stătea Taka şi cunoştea fiecare vas, fiecare tablou, fiecare stampă. Dacă vreun lucru de-al ei ar fi fost depozitat aici, l-ar fi recunoscut pe loc. Dar nu era nimic.

Îşi dădu repede seama că îşi pierdea vremea. Aici nu era nimic; dar, înainte să plece, măcar să pună câteva întrebări. Se încruntă, gândindu-se ce anume să întrebe ca să obțină informația pe care şi-o dorea.

— Unde sunt stăpânii şi stăpânele? zise el răstit. Servitorii se uitară urât la el.

— Nu încercați să faceți vreun gest prostesc, adăugă el căutând să tragă de timp. Oamenii mei sunt pe drum. Vor ajunge aici dintr-un moment într-altul.

Se uitau prosteşte la el, cu gurile căscate. Vedea bine că începeau să-şi dea seama că nu avea pe nimeni în spate. Îl puneau la încercare făcând pe proştii. Sau poate nu-i înțelegeau dialectul. Repetă întrebarea încet şi clar cu accent de Tokyo, dar ei continuau să se uite în podele cu încăpățânare. Când se răsuci, un tânăr voinic cu sprâncene groase şi buza de jos ieşită în afară strâmbă din buze cu insolență. Nobu îl înşfăcă de guler.

— Haide, băiete, că doar ai limbă.

Fața tânărului se schimonosi cu ură, ridică pumnul şi îl repezi în față. Nobu se trase înapoi, prinse încheietura atacatorului ca într-o menghină şi răsuci cu putere dezechilibrându-l; se folosi de forța mişcării celuilalt ca să-l trântească la pământ. Pe jos nu era nici un tatami care să-i atenueze căderea şi omul se izbi cu putere.

Alți doi tineri bine făcuți se apropiară de el pe furiş. Cu coada ochiului, Nobu zări o scânteiere: unul dintre ei înşfăcase un vătrai şi-l azvârlea spre el. Se lăsă pe vine, răsuci arma şi-l pocni tare cu patul puştii în stomac. Vătraiul căzu zăngănind pe podea, iar tânărul se dezumflă ca un balon spart, ținându-se cu mâna de stomac şi scoțând sunete şuierătoare. În timp ce el gâfâia din greu, al treilea om se retrase speriat. Tânărul cel voinic se chinuia să se ridice în genunchi.

Nobu armă puşca şi o îndreptă spre bărbaţi.

— Mai vrea cineva să se pună cu Armata Majestăţii Sale Imperiale? întrebă el. Aşteptaţi numai să vină şi băieţii mei. O să vă doriţi să fi avut de-a face doar cu mine. Nu vreau decât un răspuns.

Un bătrân, cu creştetul capului ras şi bronzat, cu părul alb dat cu ulei şi ridicat în coc, făcu un pas moale în faţă.

— Nu au cum să înţeleagă, zise cu un accent gros de Satsuma. Şi chiar dac-ar putea, n-ar şti ce să spună. Noi suntem doar servitori. Nu ştim nimic.

— Nu te cred. Stăpânii şi stăpânele unde s-au dus?

— Tocmai au plecat. Ne-am fi dorit să plecăm şi noi înainte să ajungeţi voi, ticăloşilor. Jumătate din oraş a dat năvală aici, strigând şi făcând stricăciuni, băgând spaima în noi şi plecând cu tot ce le cădea în mână. N-ai decât să te uiţi unde vrei. N-ai să găseşti nimic.

Bărbatul ridică mâinile cu disperare. Ceilalţi servitori îi ridicaseră pe tineri în picioare şi se sprijineau cu toţii de perete, încruntaţi. Nobu trebuia să plece cât mai repede de-acolo.

Mârâi. Aşa nu ajungea nicăieri. Şi-atunci, cu coada ochiului, observă că ceva era în neregulă. Ceva lipsea de la locul lui. Pragul de sus. Cârligele unde stăteau halebardele erau proaspăt lustruite, dar halebardele lipseau. Se duse cu gândul înapoi la pajiştea pe care o traversase. Locul era călcat ca şi cum acolo s-ar fi antrenat recent mai multe persoane şi iarba nu apucase să se ridice la loc. Şi rastelul din holul de intrare era gol. Când se duseseră în munţi, bărbaţii luaseră săbiile şi puştile, dar asta nu explica lipsa halebardelor.

— Sper că doamnele voastre nu au de gând să ne atace, nu? întrebă el. Ar fi o mare neghiobie.

Bătrânul îşi târşâi picioarele.

— Doamnele au pasiunile lor, bâigui el. Cusutul, ceremonia ceaiului, aranjarea florilor, halebardele – ştii cum sunt doamnele.

Halebarde. Fără să vrea, memoria îi aduse brusc la suprafaţă imaginea surorilor lui care se antrenau acasă, în lupta cu halebarda. Aproape că le auzea vocile tinere şi agere, însoţite de izbiturile bâtelor de lemn, şi vedea soarele care bătea pieziş printre copaci în aerul înviorător al dimineţii. Simţea că-i dau lacrimile şi clipi din ochi cu furie. Nu fusese vorba despre nici o pasiune, pur şi simplu se pregăteau în caz de război. Se întrebă dacă nu cumva Taka se apucase şi ea să mânuiască halebarda. Ar fi fost în stare să lupte ca să-şi apere oraşul ameninţat.

Gata. De-acum se săturase să se tot învârtă în jurul cozii. Nu avea ce pierde dacă întreba direct.

— Căutăm o… o familie.

Nu rosti numele. Nimeni n-ar divulga ceva despre marele Kitaoka sau despre persoanele înrudite cu el.

— Nu vrem să le facem rău. Am auzit că au venit aici de la Tokyo.

Bătrânul îl studie atent, prin crăpăturile ochilor.

— N-ai să-i găseşti aici, oricine ar fi ei, zise el cu prudenţă. În partea asta de oraş sunt doar familii vechi. Oamenii care vin din Tokyo nu se aşază în zonă. Când ajung aici, nu mai au o situaţie prea bună, au lăsat totul în urma lor, iar odată ce se instalează aici duc un trai modest.

Nobu dădu din cap. Bătrânul avea dreptate. Poate că nici generalul Kitaoka nu trăia într-o locuinţă luxoasă din cartierul samurailor, aşa cum avusese familia la Tokyo. Poate că trăia într-o casă mică, unde nici nu era suficient loc pentru Taka şi mama ei. Sau poate că nici măcar nu le-a recunoscut public existenţa, n-a dorit să le aibă cu el în casă. Poate că le-a lăsat să se descurce singure.

Fujino era gheişă. Ajunsă într-un oraş necunoscut, sigur şi-ar căuta un loc într-o zonă unde să se simtă la ea acasă – cum era cartierul gheişelor.

— Vulcanul trebuie să fie mereu în stânga dumitale, îi spusese bătrânul privindu-l ciudat şi întrebător pe sub sprâncenele albe şi răsfirate atunci când întrebase cum poate ajunge acolo. Ai să găseşti cartierul gheişelor la marginea oraşului, acolo unde îi e locul, departe de aşezările oamenilor cumsecade. Uită-te după nişte câmpuri de sare, un cuptor de sare, o dună de nisip şi un cimitir întins, cel mai mare din Satsuma şi aşa vei şti că ai ajuns unde trebuie. Câmpurile de sare, mormintele şi prostituatele merg bine împreună, aşa spunem noi cei de pe-aici.

Câmpuri de sare, morminte şi prostituate… Când plecă din cartierul samurailor, îndreptându-se către zonele mai ponosite ale oraşului, Nobu ştia că se îndepărtează de armata care se instalase la castel şi în barăci. Se îndepărta de plasa de siguranță, dar şi de orice ochi iscoditor. Se întâlni cu mai multe patrule ad hoc de cercetare şi cu câțiva locotenenți care operau de unii singuri sau câte doi. Se pare că erau destui care, ca şi el, preferau să bată singuri la pas oraşul.

Când ajunse la şirul de pini care marca începutul cartierului negustoresc, îşi dădu seama că aceste căutări îi luaseră aproape toată ziua. Se simțea obosit şi flămând, îl dureau gambele, iar tălpile, strânse în cizme grele de piele, erau carne vie.

Pe aici, tâlharii se străduiseră din greu. Casele bogate din cartierul negustoresc păreau lovite de un cutremur. Erau direct la stradă, nu ascunse în spatele zidurilor, şi asta le făcea cu mult mai uşor de prădat. Aproape toate uşile împotriva ploii erau făcute țăndări sau desfundate, se vedeau cufere şi sertare răsturnate, pe jos erau împrăştiate suluri de hârtie şi baloturi de mătase. Prăvăliile erau zăvorâte şi cu obloanele trase, dar cele mai multe fuseseră prădate. Un şobolan mort zăcea în şanțul de scurgere printre grămezi de verdețuri pe jumătate putrede şi un câine râios trăgea cu dinții de o bucată de carne sângerândă, mârâind şi arătându-şi colții. Nobu trecu în grabă, ținându-se cât mai departe.

Nu văzuse încă nici un câmp de sare, nici o dună de nisip şi nici urmă de cimitir. Deodată ajunse pe o stradă îngustă cu nişte case mici de lemn înghesuite una într-alta. Aromele uleiului de păr şi ale parfumului se combinau cu mirosul de praf şi de canalizare. Fără oameni, drumul părea părăsit, iar casele, lipsite de culoare şi ponosite în lumina după-amiezii. Aproape fiecare dintre ele avea în față un lampion şi în spatele uşilor închise se ghicea prezența oamenilor. Zgripțuroaicele bătrâne care țineau casele nu se dădeau duse cu una, cu două din locurile care le asigurau traiul.

Verifică plăcuțele cu nume, dar pe nici una nu era scris „Kitaoka“. Fireşte, Kitaoka era un nume mult prea răsunător ca să-l arunci aşa la vedere pe uşa unei case de gheişă. Dacă Fujino se afla aici, probabil că îşi folosea numele de profesionistă, numai că el nu-l ştia. Şi uite cum se lovea iar de un zid.

Rămase cu ochii la plantele firave, ițite din noroiul vulcanic care acoperea pământul. O pisică se strecură până la el, torcând, şi se încolăci în jurul picioarelor lui. Se aplecă să o mângâie. Totul părea fără speranță. Probabil că Taka nici măcar nu se afla aici. Ar trebui să renunțe, pur şi simplu, să se întoarcă la camarazii lui şi să dea uitării căutarea asta absurdă.

Şi-atunci zări o pasăre care se avântă peste olanele acoperişurilor într-o străfulgerare albă şi se lăsă pe o salcie, în foşnet de frunze. Nobu recunoscu pe loc coada lungă, cu irizații, ca un evantai strâns, pieptul alb şi penajul negru-albăstrui. Era o coțofană, pasărea prevestitoare de noroc.

Îşi desfăcu aripile, dând la iveală puful alb din vârful lor şi, de pe burtă, coborî în picaj şi o porni țopăind pe stradă. Nobu se duse cu gândul la coțofenele miloase din povestea de Tanabata, care îşi unesc aripile, o dată pe an, şi fac punte peste Râul Cerului pentru prințesa țesătoare şi ciurdarul ei. Şi se întrebă, într-o doară, dacă nu cumva pasărea venise anume să-i arate drumul spre prințesa lui țesătoare.

Coțofana se opri în dreptul unei case care nu avea nici lampion, nici plăcuță de nume. Uşile împotriva ploii erau închise şi zăvorâte, ca ochii unui orb. Pasărea îşi lăsă capul pe-o parte, se uită spre el cu

ochiul ei de mărgică şi scoase un cârâit. Nobu trecuse în goană chiar pe lângă casă. Acum o privi din nou. Nici urmă de lampion: deci nu era o casă de gheişe, nu primea oaspeţi pe bani. Era o locuinţă particulară. Suspină. S-ar fi zis că i se ridicase vălul de pe ochi şi inima i-o luă razna când se gândi că poate ajunsese chiar la locul căutat.

Întinse mâna să ciocănească la uşă şi coţofana bătu din aripi şi se îndepărtă în zbor. Mişcarea îl trezi brusc, ca şi cum s-ar fi smuls dintr-un vis. Tresări, privi în jur şi îşi dădu seama deodată unde se afla şi ce făcea. Şi se cutremură. Era chiar el, îmbrăcat în uniforma Armatei Maiestăţii Sale Imperiale, şi se pregătea să bată la uşa unei case rău famate din cartierul gheişelor.

În mintea lui parcă răsuna un cor de voci. Îşi aminti cât de entuziast şi de mândru fusese în clipa când plecase de la Tokyo şi cât de hotărât să-i pună pe duşmani cu botul pe labe. Cum luase trenul spre Yokohama şi se suise pe vapor, cot la cot cu mii de camarazi din armată, toţi porniţi în aceeaşi misiune, cu acelaşi foc în vine. Venise vremea răzbunării şi, printr-un noroc nemaipomenit, răzbunarea clanului Aizu coincidea cu binele ţării. Era de datoria lor să-i atace pe duşmani.

Se gândi la tatăl lui, care trăia ca un ţăran, scurmând pământul ca să poată supravieţui, când ar fi trebuit să se bucure de o bătrâneţe prosperă, şi la fraţii lui care duceau lupte în munţi, şi-acum ar putea fi răniţi sau chiar morţi. Se gândi la mama lui, la bunica şi surorile lui, la oraşul acoperit de dărâmături şi la oamenii din neamul lui care trăiau în sărăcie. Faţă de toţi avea datoria să-i distrugă pe inamicii care aduseseră ruina familiei şi a clanului.

Oricare-ar fi fost impulsul neînfrânat care-l mânase aici, era clar că judecase greşit. Avusese un moment de rătăcire, dar acum, slavă zeilor, îşi venise în fire. Erau multe de făcut. Trebuia să plece – să se întoarcă la unitate, să o ia pe urmele ultimelor cuiburi de rebeli.

Dar nu se îndura să se dezlipească de-acolo. Parcă prinsese rădăcini. Îşi strânse pumnii şi închise ochii. Ştia care e calea cea dreaptă, ştia ce avea de făcut, dar îl durea sufletul doar gândindu-se la asta.

Respiră adânc, îşi adună toată voinţa şi se întoarse în loc. Dar vântul clătină uşa şi-i aduse miresme de aloe şi mosc, *kyara*[17] şi mir. O singură bătaie de inimă şi se văzu iar la Tokyo, stând în genunchi pe o verandă şi citind cu voce tare, în timp ce o mână mică şi albă îi arăta cuvintele, unul câte unul. Sau străbătând pădurea domeniului alături de o fată subţirică, şi culegând tulpini de coada-calului; sau în grădină, într-o seară înăbuşitoare de vară, cu trupul ei bine mirositor cuibărit lângă al lui, cu părul lipit de obrazul lui.

17. *Kyara* – lemn de agar. (N. tr.)

Înainte să se poată opri, bătu la uşă. Îşi ţinu respiraţia şi ascultă cu atenţie. O parte din el spera să nu fie nimeni în casă. Atunci o s-o ia din loc, îşi zicea el în sinea lui, o să plece împăcat. Dar în casă era cineva. Auzise un zgomot uşor.

Bătu din nou, şi mai tare. Acum era linişte, dar nici că-i mai păsa. Uşa era veche şi şubredă, înţepenită în canelură; Nobu o zgâlţâi nerăbdător şi uşa se întredeschise. Prin ea răzbătu adierea parfumului bine cunoscut.

33

Ghemuită pe scări în întuneric, Taka îşi ţinea respiraţia. Cu inima bubuind, se uita fascinată la firicelul de lumină care încadra uşa: o pâlpâire, după care nu se mai văzu nimic, dar apoi firicelul apăru din nou,

şovăitor. Undeva foarte aproape se rostogolea o pietricică. Era cineva afară. Fără îndoială era cineva în fața uşii.

De obicei, se auzeau bârfele femeilor, vocile gheişelor care gângureau cu glasurile lor de porumbițe, zgomotul produs de bărbații care treceau prin fața casei târşâindu-şi sandalele cu talpă de lemn, discutând şi râzând cât îi ținea gura. Dar acum nu-i ajungeau la urechi decât croncănitul ciorilor, foşnetul frunzelor stârnite de vânt, murmurul oceanului; iar din depărtări, ca un tunet slab, huruitul şi vuietul armatei care înainta. Câinii lătrau şi dintr-odată se auzi o vulpe care scoase un vaiet nepământesc.

Mai devreme tocmai cotrobăia prin cufărul din camera de sus, scoțând la iveală cărți care miroseau a mucegai, podoabe de păr parfumate şi lipicioase, scrisori îngălbenite de la tatăl ei, lucruri la care mama ei nu şi-ar fi dorit să renunțe. Se gândea că, printr-o minune, ar fi putut descoperi ceva care să-i amintească de Nobu, numai că amuleta era singurul lucru pe care-l avusese de la el. Şi i-o dăduse lui Kuninosuké. Spera ca măcar să-l protejeze, să-i protejeze pe toți.

Pe urmă auzise nişte paşi. Se lăsase pe călcâie, întrebându-se cine pleca de acasă în oraşul ăsta fantomatic. Nu era scârțâit de sandale din paie sau răpăit de sandale cu talpă de lemn, ci zgomot de cizme care înaintau hotărât pe drum. Se strecurase până în dreptul balconului şi trăsese scurt cu ochiul, doar atât cât să vadă o siluetă în negru din cap până-n picioare, cu o puşcă pe umăr, înaintând spre casa lor. Ştia clar, după haine şi chipiu, că nu era un tâlhar. Era cineva mult mai de temut – un soldat inamic.

Cizmele se îndepărtară şi Taka respiră uşurată, dar inima începu iar să o ia la galop când paşii reveniră şi se opriră exact în fața uşii.

Cu un fior de groază, îşi aminti deodată că nu încuiase uşa. Crezuse că în zona asta sărăcăcioasă a oraşului era la adăpost de tâlhari şi soldați. Oricum, nici o încuietoare n-ar fi de folos în fața cizmelor soldăţeşti. Probabil că un soldat nici nu s-ar opri să verifice dacă uşa e încuiată sau nu. Stătea acolo neclintită ca un şoricel speriat, aşteptându-se în orice clipă la o pocnitură asurzitoare şi un trosnet de lemn. Se lăsă tăcerea o vreme şi-apoi cineva bătu la uşă, iar Taka simți un fior pe şira spinării.

Îşi făcu curaj. Mama ei îi înfruntase pe soldați când năvăliseră în casa lor de la Kyoto. Trebuia să fie la fel de puternică. Halebarda era jos, nu departe de uşă. Dacă reuşea să ajungă la armă, o să-i arate ea că nu trebuie să te pui cu o femeie din Satsuma. Se ridică, se îndreptă încetişor spre scară şi începu să coboare treaptă cu treaptă.

Intrusul bătu iar în uşă, cu putere, după care începu să o zgâlțâie. Gâfâind speriată, Taka abia cuteza să respire. Se chirci într-un colț întunecat întrebându-se de ce, dintre toate casele de pe stradă, omul venise tocmai la asta. De unde să fi ştiut că era cineva în casă? Vedea, cu spaimă înghețată, cum firicelul firav se făcea mai mare, tot mai mare, şi în casă pătrundea lumina zilei, cu tot cu praf şi muşte. O siluetă înaltă intră în hol şi-n jurul ei se proiecta un halo strălucitor, de parcă ar fi fost un demon înconjurat de flăcări. În aer mirosea a lustru de cizme, apret şi metal aducător de moarte.

Se uita țintă la silueta întunecată, întrebându-se dacă nu cumva ar fi bine să se strecoare iar pe scări în sus. Acolo erau vase de metal şi alte obiecte grele pe care ar putea să le azvârle în jos, sau poate ar reuşi să urnească singură cufărul şi să-l împingă în direcția lui. Numai că tremura atât de tare, încât picioarele refuzau să o asculte.

Treptat, începu să distingă trăsăturile omului care ieşea din umbră – un obraz dăltuit cu precizie, un nas ascuțit, oarecum aristocratic, o gură plină – şi înțelesese, uluită, că nu era câtuşi de puțin un demon. Cunoştea bine fața omului care intrase. O văzuse de atâtea ori în vis.

Tocmai se pregătea să sară în sus, s-o ia la goană pe scări, să i se arunce în brațe şi să strige: „Tu! Eşti chiar tu!“ Numai că îi văzu uniforma militară, ghetrele albe, nasturii strălucitori şi umbra de neconfundat

a puştii.

Tremurând, se lipi iar de zid şi strânse pumnii. Simțea că i se învârte capul. Tânărul pentru a cărui întoarcere înălțase atâtea rugăciuni fusese un visător, cu pantaloni strânşi pe picior şi jachete care nu erau niciodată pe măsura lui. Omul din casă însă era un soldat inamic. Nu era el. Zeii îi împliniseră visul, dar agățaseră de coada lui un ac veninos.

Intrusul închise uşa şi întunericul cuprinse iarăşi casa, ca şi cum s-ar fi lăsat brusc noaptea.

— Taka.

Vocea lui, vocea mult iubită cu tărăgăneala ei nordică, vocea de care-i era dor şi iar dor. Numai că acum nu conta deloc cine fusese el, pentru că era duşmanul.

Se ridică împleticit, se sprijini de perete ca să se țină bine pe picioare şi pipăi după pumnalul ascuns în *obi*. O să-l omoare şi pe urmă o să-şi ia şi ea viața. Altceva nu mai rămânea de făcut.

Deschise gura dar nu reuşi să articuleze nici un sunet. Îşi umezi buzele.

— Nu te apropia de mine, zise ea în şoaptă.

El stătea aplecat, atent la încălțări.

— Taka, Taka, nu-mi vine să cred! Eşti chiar tu?

Îi tremura glasul. În tăcerea din casă îl auzea clar cum respiră, iute şi agitat. Era la fel de uluit ca şi ea.

— Pleacă. Propria ei voce suna ca un croncănit: N-ai ce să cauți aici. Suntem duşmani. Pleacă.

Nu mai simțise niciodată atâta disperare. Strânse mâna peste învelitoarea de mătase a pumnalului, scoase uşor arma din teacă şi, când făcu un pas spre el, era cât pe ce să cadă. Îşi ridică brațul. O să-l lovească şi gata, o să se sfârşească totul.

Băiatul o privi drept în ochi.

— Nici o clipă n-am crezut că am să dau de tine. Ochii lui ardeau în întuneric: Mulțumesc zeilor că eşti bine.

Taka îşi coborî brațul şi băgă pumnalul la locul lui. Simți că o lăsau genunchii şi se aşeză pe scări. Lacrimile îi şiroiau pe obraji şi gustul de sare îi ajunsese pe limbă, în timp ce se ştergea de zor cu mâinile.

— Te-am aşteptat. M-am rugat să vii, şi tu n-ai trimis nici o vorbă, nici o vorbă, zise ea tânguindu-se. Şi vii acum, când suntem în război, când tu lupți împotriva tatălui meu şi a fratelui meu. E prea târziu, nu înțelegi? Prea târziu.

Cu uşa închisă, în casă era un aer încins şi irespirabil. Iar ea se simțea murdară şi lipicioasă.

— Clanurile noastre sunt în duşmănie, dar noi nu suntem. Noi ne aparținem unul altuia. Tu eşti doar pe jumătate Satsuma, nu uita. Mama ta e Kyoto sută la sută.

Vorbele astea le mai spusese el o dată, când se strecuraseră în grădină şi se uitaseră împreună la stele. Era ultima oară când îşi amintea să fi fost de-a dreptul fericită:

— Te rog să mă ierți, n-am vrut să te sperii, dar trebuie să plecăm de aici cât mai degrabă. S-ar putea să izbucnească luptele. Armata o să dea foc oraşului ca să poată construi fortificații. Aici eşti ca o vulpe prinsă în cursă. Dă-mi voie să te duc într-un loc sigur.

— Să dea foc oraşului meu? zise ea icnind. Să mă duci într-un loc sigur?

Nobu se eliberă de puşcă şi se aşeză pe genunchi.

— Ce faci aici de una singură? Unde e mama ta şi unde e Okatsu?

În întunericul încăperii, Taka îl privea încordat şi se simțea mai speriată ca niciodată. Chiar dacă avea de gând să o trimită în captivitate, să o folosească drept ostatic, ea nu şi-ar trăda niciodată mama. Dacă lăsa să-i scape o vorbă, ar însemna să o trădeze şi pe doamna Kitaoka. Aşa ceva era de neconceput.

Se străduia să-i vadă fața, se uita atent după vreun semn de viclenie. Poate că era un spirit-vulpe care luase chip de om – şi-atunci el era de fapt vulpea, şi nu ea. Sau poate era un demon cu trăsăturile lui Nobu, dar cu trupul duşmanului. Poate chiar singurătatea din ea şi dorul care-o chinuia îl chemaseră de undeva. Dar de ce să fi bătut atâta cale doar ca s-o păcălească?

Taka îşi acoperi fața cu mâinile şi scoase un geamăt cutremurat.

— Nu contează, zise Nobu pe un ton blând. Trebuie să plecăm. Soldații o să vină să cerceteze şi zona asta. În armată sunt şi oameni buni, dar şi oameni răi. O să vrea să facă din tine un trofeu. Nu e nevoie să mă crezi pe mine, dar te rog să înțelegi ce-ți spun acum.

— Nu ai de-a face cu vreo neroadă, zise ea. Sunt fata generalului Kitaoka. Ştiu cam cât valorează pielea mea. Dar de unde să ştiu eu că n-ai fost trimis aici să mă prinzi pentru că-ți închipui că aş avea încredere în tine?

— Nu m-a trimis nimeni şi nimeni nu ştie că sunt aici. Sunt doar eu. Am auzit că eşti aici, la Kagoshima, şi trebuia să dau de tine. Nu pot să-ți dovedesc nimic, nu pot să-ți dovedesc că spun adevărul decât… decât cu… datoria pe care-o am față de familia ta, bunătatea mamei tale… şi sentimentele pe care le am pentru tine. Cum se poate să nu ştii asta?

— Cum de n-am primit nici un cuvânt de la tine atâta vreme?

Se uită la ea cu ochi febrili.

— Pot să-ți explic totul, dar mai târziu. Te rog să ai încredere în mine. Jur pe tot ce am mai scump, jur pe mormântul mamei mele că nu ți-aş face nici un rău, niciodată.

Taka se trase înapoi tremurând. Glasul lui, vorbele lui acționau asupra ei ca o vrajă, îi domoleau spaimele, îi adormeau bănuielile şi o trăgeau spre el cu o asemenea forță, încât o cuprinse frica. Şi-ar fi dorit mai mult decât orice să poată fugi spre el şi să o strângă în brațe. Însă chiar dacă îl credea, chiar dacă se baza pe el şi pe faptul că avea cele mai sincere intenții, nu conta câtuşi de puțin. Era prea târziu. Acum n-aveau cum să mai fie împreună.

Brusc, gândurile îi fură întrerupte de zgomotul unor mişcări grăbite. Cineva parcă izbea cu putere într-o uşă şi, în acelaşi timp, se auzea tropot de paşi în susul şi în josul străzii. Fusese atât de absorbită de prezența lui Nobu şi de discuția pe care-o aveau, încât nici nu băgase de seamă. Soldați – ajunseseră deja şi la ei în cartier. Nobu o găsise exact la timp. Dacă voia cu adevărat să o scape, va trebui să-şi mintă camarazii, ba poate chiar să-i înfrunte în luptă. Putea să sfârşească în fața Curții Marțiale şi să fie executat din pricina ei. Îşi asumase un risc îngrozitor.

Nobu se încruntă şi puse mâna pe puşcă.

Halebarda era sprijinită de zid în camera interioară. Sări peste ultimele trepte, încercă să se strecoare pe lângă el, dar el o înşfăcă de mânecă, îi prinse strâns brațele şi-şi lipi mâna de gura ei. Se zbătu o clipă, conştientă de căldura corpului şi de muşchii puternici care-o țineau în loc. Rezistența ei se domoli încet-încet.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de ei, şuieră el.

O împinse la loc pe scări, ținându-şi degetul la gură, şi fata se trase spre adăpostul întunecat al camerei de sus, împiedicându-se de hainele, cărțile şi ambalajele împrăştiate pe podea, şi-apoi se ghemui în spatele cufărului, cu pumnalul în mână. Uşa veche de când lumea se mişcă în canelură şi lumina partea de jos a casei. Nobu făcu un pas în față.

— Yoshida, Divizia a 7-a, zise el scurt şi lătrat. În misiune de cercetare.

Avea un glas tăios şi dur şi vorbea cu un accent de Edo foarte pronunțat. Taka tăcea şi asculta. Inima îi bătea cu putere. În glasul lui simțea o notă de autoritate pe care ea n-o mai auzise niciodată. Aproape că nu-l mai cunoştea şi se întrebă dacă l-a cunoscut vreodată, de fapt. Îl auzea, simțea că băiatul de altădată se transformase într-un războinic aprig şi o încerca o senzație ciudată, ca un ghem care i se mişca în pântec. Umbre care se mutau de colo-colo şi scârțâit de cizme.

— Ne pare rău, domnule. Nu ştiam că sunteți aici. Era vocea unui om foarte tânăr, aproape că nici nu puteai să-l numeşti bărbat.

— Locotenenții ăştia afurisiți cutreieră peste tot ca nişte ronini şi îşi inventează reguli proprii, zise tărăgănat o voce mai matură. Ai găsit vreo femeie, nu-i aşa? Ştim cu toții cam ce se întâmplă prin părțile astea.

— O ține bine ascunsă!

După râsetele de afară, Taka ghici că erau vreo cinci, şase bărbați. Nici nu îndrăznea să respire.

— Aş vrea eu, prietene. Tonul poruncitor al lui Nobu nu lăsa loc de contraziceri: Misiune privată, ordinele generalului Nakamura. Am verificat jumătate dintre casele de pe stradă. Am găsit câteva femei bătrâne, dar, în afară de asta, locul e ca un cimitir.

— Generalul Nakamura… aşa!

Mai că îi şi vedea râcâind pământul cu picioarele şi plecându-se ceremonios.

— Strict confidențial. Voi ați găsit ceva?

— Cerşetori, femei bătrâne. Nici urmă de rebeli.

Încă un schimb de glume, şi Taka suspină uşurată când îl auzi pe bărbatul mai în vârstă spunând:

— Te lăsăm să-ți vezi de treabă.

Târşâit de picioare, călcâie pocnite şi foşnet de haine apretate: bărbații salutau. Paşii se îndepărtară, Nobu închise uşa şi trase zăvorul. Ajunse imediat în capul scărilor.

— Acum am mai câştigat puțin timp.

Soarele după-amiezii târzii îi cădea pe față, filtrat prin paravanele din dreptul balconului. Era un chip atât de deschis şi fără vicleşug, încât se simți ruşinată că se îndoise de el. Îşi aminti figura băiatului slăbănog care dăduse buzna în viețile lor, la Bujorul Negru, a tânărului misterios pe care-l învățase să citească şi care-i arătase un alt fel de a privi lumea – omul pe care-l aşteptase atâta şi pe care nu mai credea să-l vadă sau să-l audă vreodată. Şi iată-l chiar aici, în camera asta cu mirosul ei de mucegai impregnat în rogojini, cu pereții decolorați şi cufărul larg deschis.

Pe bărbie şi pe obraji îi crescuse puf negru, se bronzase, era şi mai deşirat, dar toate astea îl făceau şi mai frumos. Îşi scosese chipiul şi părul tuns scurt ieşea în evidență. Umplea toată încăperea cu prezența lui. Taka trase aer în piept, îşi strânse pumnii şi îşi pironi privirea în podea. Se uita la şosetele lui groase, aduse de prin alte țări, şi la picioarele ei goale. Dar în ciuda hotărârii pe care o luase, în ciuda situației de față, simțea că nu se poate abține. Îşi ridică ochii spre el.

— Mi-a fost tare dor de tine.

Ochii i se umplură iar de lacrimi. Întinse brațele şi brusc, aproape fără să-şi dea seama, se trezi în brațele lui. Închise ochii şi-şi îngropă fața la pieptul lui. Se agăța de el de parcă ar fi fost cât pe ce să se înece, adulmeca mirosul familiar amestecat acum cu izul de apret al uniformei, îi asculta bătăile inimii, simțea agerimea trupului tânăr şi subțire lipit de al ei.

Nobu îşi lăsă capul în jos şi-şi culcă obrazul pe părul ei:

— Te-am găsit, prințesa mea țesătoare.

Stând acolo cu el, cuibărită ca un pui de pasăre, se simțea în siguranță. Își dorea mai mult decât orice să rămână lângă el pentru totdeauna, dar ştia că era imposibil. Ar fi trădare curată. Ar fi ca şi cum ar sfida tot ce conta cu adevărat – mai ales acum, când armata, armata lui, ocupase oraşul. Se întorsese la ea după atâta timp şi totuşi trebuia să-l alunge.

— Am avut atâta nevoie de tine, am aşteptat atâta vreme, dar nu pot să fiu cu tine, zise ea suspinând. Nu pot… nu pot să-mi trădez tatăl.

Se simțea de parcă cineva i-ar fi smuls cuvintele cu forța, împotriva propriei voințe. Încercă să-l îndepărteze, dar el o prinse de mână. Era o senzație pe care o cunoştea bine: palma lui răcoroasă lângă palma ei. Ultima dată se întâlniseră în grădina ei de la Tokyo. Pe-atunci ea era stăpâna, el servitorul; ea bogată, el sărac. Dar acum el deținea toată puterea. Putea să facă orice voia. Se cutremură dându-şi seama cât era de neputincioasă.

— Astea sunt singurele momente pe care le avem, zise el cu glas răguşit. Doar astăzi şi-atât.

Taka îşi ridică fața şi, înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, el îşi şi lipise buzele de buzele ei. Nu era atingerea timidă a unui băiat, ci sărutul hotărât al unui bărbat care cerea ce i se cuvine.

Încercă să-şi întoarcă fața, dar de fapt nu mai voia să reziste. Era furioasă foc pe soartă. Măcar o dată voia să-şi lase deoparte toate frământările, să guste din fericirea la care visase şi pe care trebuia s-o abandoneze mult prea curând. Era prima şi ultima dată.

Se lăsă pe genunchi. Buzele lui îi trezeau simțurile amorțite. Totul dispăru dintr-odată – războiul, casa, familia, toate spaimele, toate îndoielile şi părerile de rău – şi nu mai erau decât ei doi, în încăperea mică şi prăfuită, cu soarele care răzbătea prin paravane licărind şi muştele care bâzâiau.

Îi ridică părul şi-şi plimbă degetele pe gâtul ei. Atingerea o înfioră din cap până-n picioare şi simți că i se taie respirația. Ridică mâna şi-l mângâie pe gât, pe păr şi pe bărbia țepoasă, încercând să păstreze senzația în vârful degetelor, ca să n-o uite niciodată. Mirosul pe care-l ştia atât de bine, întunecat şi dens, o arunca înapoi în zilele mai fericite ale copilăriei.

Băiatul bâjbâi stângaci pe sub gulerul chimonoului şi atinse pielea mătăsoasă a umerilor, după care se trase înapoi şi se uită lung la ea, cerându-i voie parcă. Ochii lui negri dogorau.

— Tu, zise el sărutând-o pe gât.

Taka lăsă capul pe spate. Încet şi şovăitor, băiatul îi desfăcu gulerul chimonoului. Îşi coborî buzele şi limba spre pielea fină dintre sânii ei. Chiar în acea clipă se desfăcu şi conciul. Taka se lăsă jos pe tatami, dibuind după şnururile care-i strângeau brâul. Fâşia rigidă de brocart îşi slăbi strânsoarea şi chimonoul se desfăcu.

Undeva, în depărtare se auzi un strigăt. Şi-atunci Taka parcă-şi veni iar în fire. Asta era nebunie curată. Trebuia să-şi respecte datoria, să-şi amintească ce avea de făcut, ce se cădea să facă. Se ridică în genunchi gâfâind şi-l îndepărtă.

Nobu se trase înapoi cu un aer nesigur, dar o ținea de mână cu atâta forță, încât fata n-avea scăpare.

— Mâna asta micuță, nici nu ştii de câte ori m-am gândit la ea. Şi la pielea fină şi la părul tău. O privi lung, cu un aer aproape timid: Noi doi nu suntem duşmani.

— Cum poți să spui una ca asta? Tu, care eşti îmbrăcat în uniforma armatei. Şi eu, care sunt fata tatălui meu. Asta nu se poate schimba cu nici un chip.

Arşița după-amiezii îi învăluia din toate părțile. Muştele bâzâiau, un gândac se mişca grăbit pe scândura de la marginea podelei şi două pisici se fugăreau miorlăind pe aleea din preajmă. Un ghiveci de flori se răsturnă cu zgomot. În casă pătrundeau efluvii de parfum stătut amestecat cu praf şi cu mirosul canalelor de scurgere.

Cu obrajii înflăcăraţi, Taka îşi prinse la loc brâul, îşi strânse părul şi se lăsă pe genunchi cu un aer formal. Dacă se ţinea tare, putea să facă faţă oricărei situaţii, îşi zicea ea. Disperarea o cuprindea ca un val care se tot mărea, se tot mărea, până când o târa în străfunduri. Înghiţea în sec şi simţea că-i tremură buzele. Samuraii nu plâng, îşi repeta ea năvalnic, şi nici gheişele. Îşi acoperi faţa cu mâinile. N-o să se pună pe plâns – şi n-o să plângă nici mai târziu, când o să vină momentul despărţirii. Simţea cum durerea îi apăsă umerii. Încercă să vorbească, dar nu reuşi. Respiră cutremurat, o dată, de două ori.

— Nu credeam să te mai văd vreodată. Cuvintele i se rostogoliră fără să le poată opri: Nu pot să-ndur gândul că pleci, că trebuie să ne despărţim, că o să fie război şi oraşul meu o să dispară în flăcări.

Simţi cum Nobu o cuprinde în braţe.

— Trebuie să fii curajoasă. Şi eşti curajoasă. Vorbea cu toată seriozitatea: Soarta noastră nu mai depinde de noi. Trebuie doar să facem ce putem noi mai bine. Se maturizase mult de când nu-l mai văzuse. Se uită lung în ochii lui căutând o rază de speranţă, dar nu era nici una.

— Mi-ar plăcea să putem fugi undeva unde să nu ne găsească nimeni, zise ea suspinând.

— Ar trebui să stăm ascunşi tot restul vieţii, spuse pe un ton cât se poate de blând. Războiul o să se termine repede şi-atunci n-o să mai fim duşmani. Numai că, deocamdată, o să fie lupte.

— Aici, în oraş?

El dădu din cap şi o strânse cu putere.

— Dar de ce e pustiu? Unde s-au dus toţi? întrebă el o clipă mai târziu.

— S-au speriat când au văzut navele de război. Au zis că soldaţii din armată o să ne omoare pe toţi şi o să dea foc oraşului.

— Cum au făcut cei din Satsuma când au venit peste locuitorii din Aizu – poporul meu.

O umbră îi trecu pe chip şi ochii i se întunecară ca două hăuri negre. Taka se cutremură, întrebându-se ce lucruri cumplite văzuse el atunci, pe care ea nici măcar nu şi le-ar putea închipui şi pe care spera să nu le contemple niciodată cu propriii ochi. Nobu se uită la ea cu un aer sever:

— Numai că Armata Maiestăţii Sale Imperiale este altfel. Trebuie să construim fortificaţii ca să apărăm locul, nu putem să-i permitem tatălui tău să pună iar stăpânire pe el. Dar ne vom purta cinstit, ne facem un titlu de mândrie din onoarea noastră.

— Totuşi, mi-ai spus că te temi pentru siguranţa mea.

— Sunt şi oameni răi. Este o armată numeroasă şi au mobilizat şi oameni care nu sunt samurai şi despre care nu ştim absolut nimic.

Taka îşi plecă fruntea. Trebuia să se încreadă în el, să facă ce spunea el.

— Toată lumea a plecat. Toată lumea în afară de mine. Unii s-au dus spre Sakurajima, alţii în munţi.

— Spre Sakurajima? Adică spre vulcan?

— Pe pantele de la poalele lui cresc portocali. Există ţărani care au livezi în zonă. Numai că mama e foarte îndărătnică. A vrut neapărat să se ducă la doamna Kitaoka.

— Atunci de-aia…

Ea dădu din cap.

— Eu am refuzat să mă duc acolo. A plecat cu Okatsu şi cu prietena ei din tinereţe, Kiharu. Cu gândul să găsească reşedinţa Kitaoka.

— Dă-mi voie să te duc şi pe tine acolo, lângă mama ta.

Taka râse cu amărăciune.

— Eu voiam să mă alătur femeilor samurai, urma să formăm un grup de luptă, dar când m-am dus să le caut plecaseră toate.

— Am cercetat chiar eu cartierul samurailor. Nu există nici picior de femeie samurai pe acolo. Eşti singura care a rămas. Eşti cea mai curajoasă dintre toate.

— Sau cea mai nesăbuită.

Cel puțin o să se lase condusă până la mama ei. Drumul le mai îngăduia un timp prețios – poate o oră, poate două – de stat împreună. Ce altceva ar fi putut să facă? N-avea unde să se ducă în altă parte.

34

Cu puşca pregătită, Nobu cercetă atent strada îngustă. Mai multe chipuri se retraseră instantaneu în spatele obloanelor de bambus de la ferestrele de sus. Se întrebă câți dintre cei care stăteau la pândă băgaseră de seamă că, în casa fără lampion la intrare, pătrunsese un soldat şi tot din ea ieşea acum un bărbat în haine tradiționale.

Îşi acoperise uniforma cu unul dintre veşmintele lui Eijiro, încercând să nu bată la ochi. Din fericire, în asemenea vremuri nu era nimic ciudat să vezi un bărbat care purta cizme pe sub roba tradițională şi era înarmat cu o puşcă.

O pală de vânt zgâlțâi obloanele şi lemnul se mişcă nervos, cu pocnet. O goarnă răsună în depărtare. La urechile lui Nobu ajungea un vag uruit de cizme, cai şi tunuri în mişcare şi îşi clătină capul, uluit, întrebându-se ce vrajă îl ținea sub puterea ei. Ar trebui să plece de-aici înainte să işte bănuieli cum c-ar pune la cale vreo acțiune clandestină. Nu să rişte totul în numele unei misiuni nebuneşti.

Dar în acea clipă în fața uşii apăru Taka şi inima lui tresăltă. Şi-o amintea perfect în rochiile croite după moda occidentală, cu fustele înfoiate care foşneau la fiecare pas. Acum, în chimonoul simplu cu poalele ridicate, cu gleznele albe şi subțiri la vedere şi pălăria conică peste părul negru şi lucios era cu mult, mult mai frumoasă. Îi era greu să-şi ia ochii de la ea.

Lăsa în urmă până şi cele câteva lucruri de preț pe care le adusese de la Tokyo. Nu lua cu ea decât halebarda şi o boccea plină cu portocale şi cartofi dulci. Nimeni n-ar fi ghicit că trăise cândva într-o casă plină de servitori şi se plimbase prin oraş cu o trăsură trasă de cai.

Îşi îndreptă umerii şi apucă halebarda, încrețindu-şi fruntea.

— Du-te înapoi la regiment. Pot să-mi văd singură de drum. Nu e nevoie să te expui unui asemenea risc.

Ştia el că avea de-a face cu o persoană mândră, dar şi el era la fel de încăpățânat.

— Te-am căutat atâta timp. Nu te las să pleci singură. O să te conduc la casa Kitaoka. Ar fi mai bine s-o luăm din loc.

Taka ezită, apoi înclină capul în semn de încuviințare şi porni la drum. Nobu se pregăti şi el, acoperindu-şi părul tuns milităreşte cu o pălărie suficient de mare încât să-i ascundă fața şi suflecându-şi roba ca să nu-i stânjenească mişcările. Oricine putea să vadă dintr-o privire ghetrele albe şi vipuşca roşie, dar spera ca toată combinația să treacă drept ultima modă.

I se părea ciudat să meargă în urma ei; de obicei, femeile se țineau cu modestie la trei paşi în urma bărbatului. Dar poate că aşa era mai bine. Oamenii o să creadă că e o doamnă din familie de samurai şi a plecat la drum alături de un servitor, care avea şi rol de paznic.

O privea cum merge drept înainte cu paşi mici şi fruntea grațios înclinată. Nici acum parcă nu-i venea să creadă pe deplin că o găsise. Era exact aşa cum şi-o amintea, cum fusese dintotdeauna şi, ceea ce era cu adevărat extraordinar, ținea la el. Era cât pe ce să uite de pericolul care-i pândea, de faptul că era cazul să grăbească pasul şi că risca totul doar aflându-se aici, cu ea. Nimic din toate astea nu avea

importanță atât timp cât putea să meargă în spatele ei, să-i vadă zâmbetul şi ochii întunecați cu gene lungi, să-i audă vocea dulce şi serioasă. Ştia că e o formă de nebunie şi că va trebui să-şi vină în fire cât de curând, dar voia să se bucure de fiecare clipă, cu atât mai mult cu cât realiza că până la despărțire nu mai era mult.

În dreptul altarului mic, vopsit în roşu, din centrul cartierului gheişelor, Taka schimbă direcția şi o porni spre interior, depărtându-se de apa scânteietoare a golfului şi de vulcanul măreț care scuipa cenuşă.

Treceau printr-o zonă care părea să fi fost locuită de proscrişi, oameni care făceau lucrurile interzise celor din clasele mai de sus de teama pângăririi rituale – cum ar fi execuțiile sau îndepărtarea animalelor moarte. Erau atât de umili, încât se aflau cu totul în afara sistemului de caste şi erau considerați creaturi subumane, pe care nu e bine nici să le atingi.

În aer plutea un miros rânced de carne, semn că se practica măcelăria şi argăsirea pielii. Cuptoarele de sare se ridicau ca nişte stupi monstruoşi deasupra câmpurilor acoperite de cristale albe, dar, în loc de flăcări şuierătoare şi trombe de fum, totul se arăta cenuşiu şi tăcut. Pescăruşii zburau roată şi țipau strident. Nobu ghicea că în spatele uşilor închise se ascundeau oameni, dar nu era nimeni la vedere. Scurtară drumul trecând printr-un cimitir şi Nobu se mişca precaut pentru că acolo, printre blocurile de granit negru, se simțea expus din toate părțile. În aer nu era pic de fum de tămâie şi nici flori proaspete, nu vedeai nici un om cu mâinile împreunate în rugăciune sau ocupat să curețe piatra funerară. Nu erau decât morții.

Ajunseră apoi într-un labirint de străzi, cu pini, cireşi şi pruni ale căror ramuri atârnau peste gardurile de bambus care înconjurau casele curate, cu acoperiş de stuf. Pe aleile din jur se auzeau paşi grăbiți şi pe porțile grădinilor când o robă, când alta se făceau iute nevăzute. Nobu simțea greutatea puştii pe umăr şi duse mâna să mai verifice o dată pumnalul de la brâu, amintindu-şi că străbăteau un teritoriu inamic.

Răsuflă uşurat când sosiră în dreptul unui râu cu albie lată, cu un pod de lemn care se arcuia peste el şi sălcii de-a lungul malurilor. Taka cobora pas cu pas malul plin de iarbă.

— E Kotsuki, zise ea abia respirând şi se lăsă în genunchi ca să-şi moaie degetele în apă. Aici nu ne poate vedea nimeni. Putem să ne odihnim măcar puțin? Gâfâia.

Peşti roşii şi portocalii se mişcau iute ca săgețile în apa limpede. Ridică privirea spre el – avea obrajii îmbujorați şi ochii îi scânteiau:

— Prin părțile astea s-a născut tatăl meu. Într-o familie de samurai săraci, care trăia departe de castel. Din câte ştiu, casa lui e undeva pe partea cealaltă a râului, puțin spre nord, peste podul Nishida.

Nobu se uită la ea zâmbind.

— Credeam că stă într-o reşedință de samurai, zise el. Acolo m-am dus să te caut.

Fata îşi puse pălăria pe iarbă şi se aşeză, trăgându-şi picioarele sub ea. Se ghemui şi el alături, gata să sară ca un arc dacă era cazul, şi îşi puse palma peste mâinile ei. Atingerea mâinilor ei catifelate şi reci îl umplea de bucurie. Soarele se pregătea să apună şi Nobu ştia că era cazul să se grăbească, dar voia să tragă cât putea de timpul pe care-l mai aveau împreună. Albinele forfoteau printre flori sălbatice în culori vii – galbene, albastre şi violete.

— Nu e genul lui, zise ea trăgând de un fir de ciubotica-cucului. Dacă l-ai cunoaşte, ai înțelege imediat. E modest, nu umblă după bogății sau lux sau după traiul în ton cu moda. Avea obiceiul s-o dojenească pe mama când făcea cheltuieli nemăsurate şi ea se supăra când tata refuza să dea bani pe lucruri de împodobit casa sau pe haine. Are o casă cu acoperiş de stuf în capătul golfului. Acolo stă mai tot timpul – adică acolo stătea înainte să plece la luptă. Îi place să scrie şi să studieze, să iasă cu câinii la vânătoare de iepuri, să pescuiască şi să facă baie în izvoarele calde. Îi place să aibă învățăcei în jurul

lui. Îi detestă pe politicienii spilcuiți de la Tokyo, care nu vor să ştie decât de bani. Spune că bărbații care se află la putere ar trebui să fie şi bărbați cu principii. Nu-mi pasă ce crezi tu. Este un om minunat.

Avea lacrimi în ochi. Nobu îşi trase mâna, culese o piatră şi o azvârli în apă. Ar fi vrut să-i spună: „Lucrurile nu sunt atât de simple pe cât par, nu e vorba doar despre politicieni corupți; o țară nu trebuie împărțită între mai mulți prinți războinici. Trebuie să ne unim şi să fim puternici". Respiră adânc. Cuvintele îi stăteau pe limbă şi amenințau să-i scape de pe buze. *Conduce o revoltă armată contra guvernului. Nu poate pur şi simplu să ia legea în mâinile proprii. Şi e general în armata care mi-a distrus oraşul şi clanul şi viața şi familia*. Gândurile nerostite erau ca un junghi care-i străpungea pieptul. Îşi tot încleşta şi descleşta pumnii.

Dar nu scoase o vorbă. Într-o bună zi o să-i povestească despre castelul Aizu, despre mama, bunica şi surorile lui; dar dac-ar fi lăsat acum amărăciunea să ia forma cuvintelor era ca şi cum ar fi pus o piedică între ei. Mai bine să păstreze tăcerea. Avusese ea dreptate. Nu erau doar două persoane pur şi simplu, fiecare aparținea de un clan şi de soarta asta nu aveau cum să scape. Cu atâta ură acumulată între neamurile lor, cum ar putea să fie vreodată împreună? Şi totuşi, ce-i lega pe ei doi părea să treacă peste orice, chiar şi peste asta.

— Războiul are să se termine curând.

Vorbele lui erau nepotrivite, dar ce altceva ar fi putut să spună? În plus, ştia bine că războiul nu se putea încheia decât odată cu înfrângerea clanului ei şi-atunci ea ar fi putut ajunge să-l deteste.

— Fie câştigați voi, fie câştigăm noi, zise ea şi ochii îi scăpărau. Când cercetaşii vin acasă după provizii, ne spun mereu că victoria e foarte aproape şi oamenii noştri o să pornească spre Tokyo cât de curând.

Nobu se încruntă. *Cum poți să fii atât de orbită?* ar fi vrut să o întrebe. *Uită-te în jur, uită-te la oraşul tău. Toată lumea a fugit. Nu e limpede de partea cui e victoria?* Dar văzându-i ochii mari şi privirea nevinovată nu se îndură să-i spulbere toate speranțele. Şi totuşi, discuția despre generalul Kitaoka îl iritase şi-l împungea la vorbă. Ea ştia bine că cei care zdrobiseră clanul lui făceau parte din neamul ei, dar nu zăbovise o clipă să se gândească şi la sentimentele lui, la rănile lui.

— Şi ce spun iscoadele astea despre castelul Kumamoto? Cuvintele îi zburară de pe buze înainte să le poată opri.

— Tata spunea că, în clipa când cei din garnizoană o să vadă ce armată are, se vor preda şi se vor alătura şi ei marşului asupra oraşului Tokyo, zise ea şi se uită la el.

Nobu se întreba dacă nu cumva ea se gândea la faptul că tatăl ei mai condusese o armată şi ieşiseră victorioşi – ştia el bine împotriva cui.

— Asta a spus înainte să plece, zise el. Vrei să ştii ce s-a întâmplat de fapt?

Chipul ei păli ca şi cum ar fi ghicit totul înainte să afle. Îşi frânse mâinile şi strânse pumnii până i se albiră oasele. Nobu respira încet. O să-i spun, îşi zise el, o să-i explic doar o mică parte din prăpădul pe care iubitul ei tată l-a adus peste țara asta.

— Tatăl tău şi oamenii lui au asediat castelul Kumamoto timp de aproape două luni. Cei din garnizoană au fost înspăimântați când şi-au dat seama că la poarta lor stătea marele Kitaoka, dar nu s-au predat. Chiar şi atunci când oamenii tatălui tău au pregătit săgeți cu mesaje – în care li se spunea că nu au nici o şansă şi că ar face mai bine să se alăture revoltei – şi le-au tras peste ziduri, ei au continuat să se țină tare pe poziții. Pe urmă, am trimis armatele noastre să-l alunge de-acolo. Luptele au durat zile în şir. Au murit mii de oamenii şi de-o parte, şi de alta. Iar numărul răniților e mult mai mare. Dar în cele din urmă i-am făcut să ridice asediul. Tatăl tău şi oamenii lui au fugit în munți.

Taka îşi duse mâinile la gură şi închise ochii de parc-ar fi vrut să pună stavilă în calea cuvintelor.

— Trăieşte? întrebă ea în şoaptă, cu voce tremurată.

Ros de remuşcări, îşi puse repede brațul în jurul umerilor mici. Îi părea rău că strica ultimele ore pe care le petreceau unul cu altul. Oricum ar fi aflat curând adevărul:

— Dacă ar fi fost mort, războiul s-ar fi încheiat şi ne-am duce cu toții acasă, zise el cu glas liniştit. Mai sunt şi alte lucruri pe care ar trebui să le ştii…

Îşi lăsă capul peste al ei şi închise ochii, îmbătându-se de parfumul dulce. O să mai aibă el cândva ocazia să-i povestească despre castelul Aizu şi tot ce se petrecuse acolo.

Pe lângă susurul apei şi cântecul păsărilor acum se mai auzea ceva, ca un răpăit. Cizme care înaintau pe drum, încet şi prudent, se opreau şi pe urmă iar se puneau în mişcare. Nobu se ridică dintr-un salt. Ultimul lucru de care avea nevoie era să dea nas în nas cu propriii oameni. Parcă se deghizase mult prea bine. Colegii i-ar arunca doar o privire şi ce-ar vedea – un bărbat de-al locului cu puşca în spinare, cutreierând prin oraşul ăsta părăsit, un ins pus pe rele, fără îndoială. În caz că aflau cine era şi ce făcea – iar dacă murea, asta s-ar fi întâmplat –, familia lui ar fi fost dezonorată pe vecie. Dar să tragi în propriii tăi oameni era trădare. Se afla într-o situație imposibilă. Izbi cu pumnul de pământ, împroşcând cu țărână în toate direcțiile. Nu avea decât să fugă sau să se ascundă.

Taka sărise şi ea în picioare, alarmată. Nobu înşfăcă pălăria de pe iarbă şi o împinse pe fată în josul malului, spre umbra de sub pod. Acum nu mai era la vedere. Pe acolo trecea o potecă. În aer plutea miros fetid de urină, excremente şi mâncare stricată, iar pe iarbă, din loc în loc, zăceau mormane puturoase de zdrențe. Zdrențele se mişcară uşor şi-atunci Nobu îşi dădu seama că erau cerşetori adormiți.

Paşii se opriră chiar deasupra capetelor lor şi soldații îşi aruncară puştile din spinare şi se aşezară pe iarbă. După sunetele care ajungeau până la el, erau trei, cel mult patru. Taka se ghemui în spatele lui. Îi auzea bătăile inimii.

— Ce să mai vorbim? Dezamăgire mare. Te-ai fi aşteptat ca măcar în cartierul gheişelor să fie ceva semne de viață.

Omul vorbea în ritmul rapid ca un răpăit al locuitorilor din inima oraşul Edo, era născut şi educat la Tokyo. Cu alte cuvinte, bărbații erau recruți.

— Abia aşteptam să mănânc un cotlet de porc. Se zice că prin părțile astea e tare bună carnea de porc.

— Sau nişte țipari la grătar!

— Eu unul speram să dau de o femeie.

— Mare păcat că au fugit toți de frica noastră.

Chicoteli şi mârâieli, urmate de un pleosc. Azvârleau cu pietre în apă. Pe urmă se auziră foşnete şi cineva coborî pe mal, parcă pe furiş. Unul dintre mormanele de haine se agită şi mormăi. Nobu îngheță, sperând că soldatul nu venea într-acolo ca să cerceteze locul sau, şi mai rău, să se uşureze. Taka pusese mâna pe halebardă. Dacă Nobu nu sărea în apărare, intra ea în acțiune.

Nobu îşi aruncă ochii împrejur. Puțin mai încolo, o barcă se lovea leneş de stufăriş. Dacă recruții se apropiau, el şi Taka ar putea să o ia brusc la goană într-acolo şi să ajungă pe malul celălalt.

— Am găsit una turtită. Glasul tună chiar deasupra lui.

O piatră atinse în zbor suprafața apei, apoi mai săltă de câteva ori, aruncând jeturi în toate părțile.

— Ar fi mai bine să ne întoarcem la bază dacă nu vrem să dăm de necaz, zise o voce matură.

— Unde dormim la noapte?

— Pe vapor, dacă avem noroc. Toţi cei de pe uscat vor acelaşi lucru. Locul ăsta poate să arate cât de pustiit, dar ascultaţi ce vă spun. Rebelii o să apară de pe dealuri şi-o să fie furnicar de oameni, imediat ce ne întoarcem cu spatele.

— Ar trebui să ne socotim norocoşi. Dacă suntem trimişi în munţi, o să dormim sub cerul liber.

— Şi-o să mărşăluim prin ploaie.

Nobu se ghemui şi mai bine sub pod până când vocile se stinseră; pe urmă făcu semn cu bărbia spre barcă.

— Ar fi mai bine să aşteptăm până se întunecă, dar nu avem timp. Trebuie să riscăm, n-avem încotro.

Când trase barca la mal, din funie ţâşni apă şi-i udă mânecile până sus. Lemnul era decolorat şi vâscos, dar era în stare destul de bună. Barca avea vâslă şi o prăjină, şi chiar o scândură pe care puteau sta două persoane. Valurile loveau ritmic şi barca se clătină când întinse mâna să o ajute pe Taka, făcându-i semn să se ţină cât mai jos. Începu să vâslească în direcţia malului opus.

Trei bărbaţi mergeau agale pe drum, siluete întunecate proiectate pe cerul după-amiezii. Pe ape pluti sunetul unei voci.

— Hei, voi ăia de colo. Ce-i asta? Parcă ar fi rebeli. Ticăloşi din Satsuma!

Părea să fie tipul care abia aşteptase un cotlet de porc. Una dintre siluete ridică o puşcă.

— Sunt ţărani. Lasă-i în pace, zise cel mai în vârstă. E şi o femeie, uită-te şi tu. Nu ni s-a spus să tragem în localnici inofensivi.

— O femeie? zise cântat prima voce.

Tonul libidinos nu lăsa loc de îndoială. După inflexiunile cântate urmă imediat un soi de lătrat:

— Tu de colo, vino aici şi mişcă-te repede. Suntem ofiţeri ai guvernului şi am venit în inspecţie.

Nobu se încruntă. Numai ofiţeri nu erau ei, asta era clar. Podul următor era la o bună distanţă, iar soldaţii mergeau pe jos. Câtă vreme rămâneau în barcă nu aveau cum să ajungă la ei.

Se auzi un clinchet. Omul îşi armase puşca. Urmă un şuierat ca o lovitură puternică de bici. Păsările se ridicară stoluri, stoluri din copaci, cârâind speriate. Taka icni şi se lăsă brusc în jos cu palmele lipite de buze. Barca se clătină. Glonţul ţiui prin aer şi căzu în apă, la o distanţă destul de mare. Nobu mulţumi stelelor lui norocoase că aveau de-a face cu recruţi neinstruiţi, care nu ştiau să nimerească ţinta.

— Nu fi prost. Vocea bărbatului mai copt ajunse până la ei foarte clar: Haideţi să plecăm de aici până nu ne trezim cu toată şleahta de ticăloşi pe capul nostru.

Când ajunseră în dreptul arcadelor de granit ale podului Nishida, recruţii erau cu mult în urmă. Legară barca sub pod, urcară malul şi ajunseră la drum. Case cu acoperişuri în pantă, cu rochiţa-rândunicii iţindu-se ici-colo pe galbenul stufului, trăgeau cu ochiul de după garduri vii compacte, înţesate de camelii, campanule şi flori de păr. Se apropiau de zona dealurilor.

Vulcanul era tot în spatele lor, şi cenuşa întunecată se ridica şerpuind din gura lui. Când se răsuci să verifice dacă nu sunt soldaţi prin preajmă, Nobu zări doi bărbaţi care se îndreptau spre pod. Unul era înalt şi voinic, celălalt scund şi uscăţiv. Se ţineau drept şi cu capul sus, ca ofiţerii.

În timp ce se uita spre ei, îi văzu iuţind zdravăn pasul şi ridicând puştile în aer. Pe urmă le auzi strigătul.

— Stop. Cine e acolo? Opriţi-vă sau tragem!

— Fugi!

Taka înşfăcă halebarda, îşi ridică poalele şi amândoi o zbughiră spre cel mai apropiat colţ. Un bubuit puternic spintecă aerul. Bărbaţii erau cu mult în urma lor şi glonţul se izbi de zid, muşcând din granit.

Câteva bucățele se desprinseră din zid şi zburară cât colo.

Nobu se întrebă cine ar putea fi indivizii care se îndepărtaseră atât de mult de bază – probabil locotenenți în căutare de rebeli, sperând să se acopere de glorie. Şi tocmai ochiseră unul, înarmat şi periculos, numai bun de împuşcat. El – camaradul lor, Nobu – era fără doar şi poate primul rebel pe care-l vedeau astăzi. Dacă situația n-ar fi fost atât de disperată, întâmplarea în sine ar fi fost aproape caraghioasă. Abia aşteptau să se arunce într-o luptă, deşi un rebel singuratic nu i-ar fi încununat de glorie. Problema era că, spre deosebire de recruții de la Tokyo, tipii ăştia chiar ştiau să tragă cu arma.

Se ascunseră iute după un colț, unde bătaia puştii nu-i putea ajunge. Un alt bubuit şi glonțul îşi încheie traiectoria în drumul din spatele lor. Nobu se uită bine în jur. Erau pe o străduță îngustă şi întortocheată, mărginită de garduri vii atât de înalte, încât era imposibil să-ți dai seama ce se află în spatele lor. Totul arăta ca un labirint. Militarii se apropiau.

O luară la goană de pe o străduță pe alta, încercând să-şi piardă urma. Se opreau când şi când să audă tropăitul şi respirația gâfâită a soldaților care se țineau după ei, ca haita de lupi după pradă. Acum nu mai erau doar două rânduri de cizme. Probabil că li se alăturaseră şi recruții.

Nobu îşi dădu seama că se învârteau în cerc. În orice direcție ar fi apucat-o, n-aveau cale de ieşire. Brusc se treziră pe o stradă largă. Nobu se uită de jur împrejur îngrozit. Erau expuşi din toate direcțiile. Strada avea case pe ambele părți, zăvorâte şi cu obloanele trase, ca nişte ochi fără vedere, grădini interioare întinse, împrejmuite de ziduri sau garduri vii, şi porți ferecate. Prin câteva cotloane se furişau nişte câini, iar o pisică tocmai se pierdea în desişul unui gard viu. Putea fi o scenă idilică de la țară, doar că nu se vedea țipenie de om.

Paşii se apropiau. Soldații ieşiră la vedere de după tufişurile de la capătul drumului şi un alt glonț ridică vălătuci de praf.

Disperați, Nobu şi Taka se întoarseră şi se afundară iar în labirintul de străduțe. Taka se împiedică. Era roşie la față şi respira în salturi. Nobu gonea de-a lungul străduței, trecu pe lângă vreo două porți, pe urmă găsi una pe care o împinse cu putere, o trase pe fată înăuntru, închise la loc poarta dintr-o mişcare şi trase zăvorul. Se ghemuiră amândoi în spatele ei. Frunzele foşneau sub picioare şi Nobu îşi duse degetul la gură. Spera ca Taka să nu observe că transpirase tot şi îi tremurau mâinile. Respiră adânc de câteva ori şi se uită în jur cu ochi ageri. În scândurile porții erau crăpături şi în desişul de frunze şi ramuri al gardului viu descoperi un spațiu nu prea mare, dar numai bun să poți strecura țeava puştii prin el.

Bărbații luaseră cu asalt străduța, bătând în gardurile vii şi izbind în porți ca să le deschidă. Parc-ar fi fost copoi porniți pe urma vânatului. Nu mai era mult până să ajungă în dreptul locului unde stăteau ei ascunşi.

— Unde s-a dus ticălosul ăla? mârâi o voce.

Inima lui Nobu bătea cu atâta putere, încât era convins că şi omul poate s-o audă.

— Ieşiți din ascunzătoare. Nu vă facem rău.

Tresări. Cunoştea bine şiretlicul. Bine, dar nu putea să fie… Trăgând prudent cu ochiul printre frunze, văzu o frunte bombată şi nişte umeri vânjoşi. Ăsta era norocul lui. Sakurai. Nu cuteza să mişte nici un muşchi, ca să nu se clintească vreo frunză, dar se strâmbă repezind un pumn imaginar în palma stângă. Celălalt trebuie să fie Sato, iar cei din spate erau recruții.

Soldații loveau cu patul puştii în gardul viu, iscând o ploaie de frunze şi praf. Încă o clipă şi fugarii urmau să fie descoperiți. Nu mai putea recurge la altceva decât la puşcă. Îşi simțea mâinile umede şi reci. Până atunci nu-şi folosise puşca decât pentru a trage la țintă, niciodată într-o luptă reală, ca să nu mai vorbim despre faptul că-i avea în față pe colegii lui de clasă. Scotoci febril sub robă căutând săculețul cu

muniție, pipăi glonțul, armă şi strecură glonțul în închizător. Se încruntă, căutând să-şi amintească tot ce învățase, ochi. O fulgerare, un bubuit asurzitor care îi răsună în urechi şi glonțul se repezi şuierând pe deasupra capului lui Sakurai. Gâfâind, încărcă din nou arma.

Acum, Sakurai ştia exact unde se aflau. Un glonț sfâşie gardul viu şi se izbi de pământ chiar lângă piciorul fetei, împroşcând-o cu țărână, crenguțe şi praf. Taka sări înapoi. Nobu se cutremură îngrozit. Doar cu puțin dacă era mai aproape şi ar fi schilodit-o. Un văl de fum se ridică în aer purtând mirosul înțepător al prafului de puşcă. Prima lui experiență de luptă şi în fața lui erau propriii lui camarazi; numai că nu vedea nici o cale de ieşire.

Şi nu-i rămânea timp de gândire. Se încruntă şi îşi pregăti iar puşca. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era să-l împuşte pe Sakurai, totuşi s-ar putea vedea silit să-l elimine, dacă voia să o protejeze pe Taka. Cel puțin nici unul dintre atacatori nu făcea parte din clanul Aizu.

Taka se ridicase în picioare şi se îndepărtase rapid de poartă. De partea cealaltă a drumului se auzi o pocnitură, ca şi cum cineva ar fi aruncat cu o piatră. Nobu ridică privirea, întrebându-se dacă nu cumva apăruse în zonă vreun aliat. Pe urmă realiză că era chiar Taka. Luase de jos o piatră şi tocmai o arunca tare, cu boltă. Probabil că exersase mult pentru jocurile tradiționale de Anul Nou, îşi zise Nobu, sau învățase aruncarea la şcoala modernă unde fusese elevă. Îi ajunse la urechi zborul unei alte pietre, care se izbi de zidul casei din față.

Bărbații tresăriră şi-şi răsuciră brusc capetele. Nobu rânji în sinea lui. Puteai conta pe Sakurai când era vorba să cadă-n plasă.

Taka zâmbea triumfător. Niciodată frumusețea ei nu strălucise ca acum. Ce întâmplare extraordinară – îi trecu lui prin cap. Să fie împreună, dar nu la Tokyo, ci în Satsuma, nici mai mult, nici mai puțin, şi pe timp de război. Tânăra blândă pe care credea că o cunoaşte atât de bine se dovedea a fi o femeie cu inimă oțelită.

— Ne trebuie întăriri, strigă Sato, cu vocea tremurândă. E un cuib întreg acolo.

— Nu, e doar unul singur, cu o femeie, se auzi țipătul de răspuns al lui Sakurai. Numai că nu prea părea deloc convins.

— Ne vârâm capul în cuibul de viespi. O să ne dovedească.

Deodată, de nicăieri zbură o piatră, îl pocni pe Sakurai în umăr, ricoşă şi se rostogoli zgomotos pe pământ. Voinicul scheună şi făcu un salt înapoi. Nobu se uita în jur cu ochi mari. O altă piatră îl izbi pe Sato, tot în umăr, iar a treia se lovi zdravăn de piciorul lui Sakurai. Omul se porni să țopăie într-un picior, înjurând. Soldații îşi ridicară puştile şi începură să tragă frenetic în gardurile vii şi în copaci, crăpând pereții caselor şi smulgând bucăți întregi din acoperişurile de stuf, dar fără să câştige lupta cu atacatorii nevăzuți. Stoluri de păsări speriate înnegreau cerul şi pietrele continuau să zboare din toate direcțiile.

Nobu îşi încărca arma şi trăgea cu toată viteza de care era capabil. Gloanțele lui treceau şuierând pe lângă fețele soldaților. Taka îşi astupase urechile. Zgomotul era asurzitor.

Brusc, peste drum de locul unde se adăpostise Nobu, se auzi un bubuit şi un glonț sfâşie aerul, după care se înfipse în trunchiul unui copac. Soldații făcură un salt înapoi. Se uitară la casa de unde pornise glonțul, pe urmă făcură ochii roată, cu un aer de totală nedumerire. Unul dintre recruți scoase din buzunar o batistă albă şi începu să o fluture.

— Ne dăm bătuți, zbieră el. Cei trei se întoarseră cu spatele şi o luară la sănătoasa, ridicând nori de praf în urma lor.

Nobu râdea cât îl ţinea gura. Sigur erau pe-aici oameni de-ai locului care se ţinuseră la adăpost. Şi ieşiseră din bârlog ca să le sară în ajutor celor de-un neam cu ei – el şi Taka. Dacă Sakurai şi Sato n-aveau norocul de partea lor, amândoi ar fi putut să se aleagă cu răni sau chiar să moară. Îi trecu prin minte că s-ar cuveni să-i ajute, dar nu-i fuseseră niciodată prieteni şi, oricum, dacă-i ajuta, şi el ar fi fost sortit pieirii. Mai presus de orice, n-avea voie să o abandoneze pe Taka, indiferent care-ar fi fost situaţia.

O altă piatră se izbi de piciorul lui Sato. Acum omul şchiopăta. Se holbă în jur, alb la faţă şi cu nişte ochi goi ca de fantomă, după care şi el şi Sakurai se răsuciră şi se îndepărtară cu paşi poticniţi.

Inima lui Nobu bubuia şi acum, iar urechile încă îi vâjâiau. Totul se petrecuse cu o asemenea iuţeală, încât nu avusese deloc timp de gândire. O apărase pe Taka, nu făcuse nici un lucru de care-ar trebui să se ruşineze, nimeni nu fusese rănit. Dar ştia bine că acum abia dacă dăduse cu nasul de război. Curând, războiul adevărat avea să-l prindă în vârtej şi-atunci nici pentru el, nici pentru alţii n-o să mai încapă pic de îndurare.

— Dacă s-ar fi apropiat mai mult, i-aş fi ciopârţit cu halebarda, zise Taka pe un ton liniştit, înlăturând cu mâna crenguţele care i se agăţaseră de păr.

Nobu dădu din cap. Femeile n-ar trebui să fie amestecate în luptă. Îl durea inima când o vedea aşa, înflăcărată, roşie în obraji, cu ochi strălucitori. I se desfăcuse părul şi şuviţele lucioase îi atârnau în jurul feţei. Timpul pe care-l mai aveau de petrecut împreună se apropia de sfârşit, iar el trebuia să se întoarcă în lumea aspră a armatei.

În jur se strângeau tot mai mulţi oameni, umplând străduţa şi luându-şi avânt să arunce cu pietre în urma siluetelor care acum fugeau.

— Şi ziceţi că sunteţi soldaţi? Duceţi-vă la generalii voştri şi spuneţi-le să-i lase în pace pe oamenii din Satsuma!

Un bătrân cu puşca în mână trase un glonţ la nimereală şi militarii săriră în sus ca şi cum s-ar fi pus pe ţopăit.

Nobu îşi lăsă în jos poalele robei şi trase de ele ca să-şi ascundă ghetrele. Şi el, şi Taka se scuturară bine de praf şi de frunze, după care deschiseră poarta.

Oamenii de afară erau scunzi şi uscăţivi, cu nişte chipuri de culoarea nucilor coapte, îmbrăcaţi în costume care respectau tot tipicul tradiţional – ca şi când tendinţele moderne de la Tokyo nici n-ar fi existat. Femei cu obraji vlăguiţi în pantaloni lăbărţaţi şi jachete indigo, copii mucoşi cu picioarele goale, veterani de război bătuţi de vreme, fără mâini sau picioare, şi un bătrân care avea două găuri în loc de nas. Ei nu putuseră pleca în urma armatei sau să fugă de aici. Dar, cu toate că locuiau la ţară şi lucrau pământul, nu se temeau. Făceau parte dintr-un clan de războinici şi erau gata să lupte cu duşmanul, la nevoie.

Erau toţi fraţi de arme în acel moment, nimeni nu avea vreo suspiciune faţă de el sau faţă de Taka. Totuşi, Nobu îşi ţinu gura. Era mai bine să facă pe mutul. N-ar fi vrut ca cineva să prindă din zbor chiar şi cel mai vag accent de Aizu. Taka ştia să vorbească frumos şi era bine-crescută, iar Nobu era conştient de felul în care arăta – murdar şi neîngrijit, cu mânecile îmbibate de apă şi uniforma care făcea gâlme pe sub roba boţită de bumbac a lui Eijiro. Cel mai probabil oamenii ăştia o să creadă că ea este soţie de samurai, şi el, servitorul ei.

Taka făcu un pas înainte, plecându-şi capul şi zâmbind. Era cu un cap mai înaltă decât mai toţi oamenii aceia de la ţară.

— Vă mulţumim, vă mulţumim mult, zise ea. Ne-aţi salvat.

Un copil cu părul de pe frunte strâns într-un moţ demodat îşi schimonosi gura într-un rânjet feroce.

— Las’ că le-am arătat noi lor! Să vadă cine suntem noi, ăştia din Satsuma, zise el pe un ton strident, în graiul local.

— Păcat că n-am rănit măcar unu’, puteam să-l luăm ostatic, zise bătrânul sprijinindu-se de puşcă.

— Asta o să-i înveţe minte, mormăi omul fără nas. Ce cred d-alde ăştia, că po’ să vină în oraşu’ nostru şi gata, să ia ei tot, să umble pă unde vor.

— Ai dreptate, bunicule, interveni un cor de voci.

Bărbați, femei şi copii se strângeau nerăbdători în jurul fetei, bombardând-o cu întrebări.

— Ați venit din oraş? Ce-i p-acolo? Deci nu-i doar un zvon, armata-i chiar aici. Vă duceți în munți, nu?

— Ne ducem spre casa Kitaoka.

Oamenii se uitară unul la altul, radiind, şi se plecară adânc la auzul numelui. O femeie ieşi şontâc-şontâc în față. Era atât de îndoită de şale, încât nu mai avea mult şi atingea pământul cu fața. Întinse o mână cu articulațiile umflate de boală şi mângâie mâneca fetei, pipăind țesătura cu degete bătrâne şi noduroase. După care mârâi apreciativ din adâncul pieptului.

— Din familie, nu? croncăni ea.

Taka dădu din cap cu sfială.

— Era o doamnă care-a trecut p-aci ieri, nu-i aşa?

Alte femei cu fețe palide, boțite, îşi făcură loc mai în față, dând din cap cu un aer solemn. Păsările se aşezară din nou în copaci şi ciripeau de zor, parcă şi mai tare.

— O doamnă? Nobu sesiză ezitarea din glasul fetei: Doar una?

— Nu, trei. Doamne mari, cum sunt la Tokyo. Gheişe, zic eu. Nu prea vezi doamne d-astea prea des p-aci. De fapt, niciodată.

Taka se uită la Nobu şi se înțeleseră din priviri. Mama ei. Înseamnă că erau pe drumul bun. Acum, când se apropiau, Nobu îi simțea tot mai mult împotrivirea. Refuzase de la bun început să meargă în casa doamnei Kitaoka, nu ştia nici ce o aşteaptă acolo şi nici măcar cum avea să fie primită. Şi nu voia să se despartă de el.

Numai că el era angrenat în război. Pentru el nici nu se mai punea problema unei alte femei, asta era de la sine înțeles. Ea era tot ce-şi dorise vreodată. Dar mai avea şi alte treburi de dus la bun sfârşit. Trebuia să o ducă într-un loc sigur şi să-şi vadă de drum.

— Vă conducem noi pân’ acolo, dacă vreți, se oferi femeia.

— Nu putem să vă cerem una ca asta. Spuneți-ne doar pe unde să o luăm.

— Masa din Satu’ cu Bambuşi, aşa îi zicem noi. E om de-al pământului, Masa al nostru, îi place să are cu plugul, să sape, să curețe bălegaru’. Duceți-vă-napoi la drumu’ principal şi apucați p-a doua străduță la dreapta. Casa lui Masa e în sus, spre dealuri. Acu’ nu e nimeni acolo, să ştiți. O mai fi vreun om de pază, puteți să-l întrebați pă el unde s-au dus.

35

— Kitaoka. La Casa cu Bambuşi.

Plăcuța era atât de mică, încât fusese cât pe ce să treacă pe lângă ea.

Taka se oprise să admire un pin negru care-şi întindea ramurile noduroase pe deasupra drumului, o imagine impecabilă precum un desen în tuş. Flori albe şi bombate se risipiseră pe drum. Taka se ridică

pe vârfuri, trase o creangă înspre ea şi frecă ţepii ascuţiţi între degete. De câte ori o să simtă în nări mirosul ăsta proaspăt şi înţepător o să-şi aducă aminte de ziua de azi, îşi zise ea.

Erau aproape pe dealuri. Casele pitite în spatele gardurilor vii dădeau spre câmpuri multicolore de orez, legume şi mei, se simţea miros de sevă, de frunze tinere şi de pământ răscolit, iar undeva la distanţă se desluşea neguros vulcanul. Spice de orez se ridicau ca nişte suliţe de un verde aprins din apa sclipitoare care acoperea câmpurile, numai că nici un om nu ieşise la lucru. Broaştele orăcăiau, un bâtlan începu să dea din aripile albe şi se aşeză pe un banc de nisip, între câmpuri.

Mergeau ţinându-se de mână şi se opreau în dreptul fiecărei porţi să verifice plăcuţa cu numele.

Inima fetei bătea şi acum cu putere. Nu-şi imaginase că, în caz de atac, reacţia ei va fi lupta, nu fuga. Niciodată nu se simţise mai vie. Dar acum, când totul se încheiase, tremura din tot corpul. Auzea în continuare bubuituri în urechi, simţea gloanţele care-i treceau pe lângă obraji, vedea fum şi inhala miros de praf de puşcă. Abia acum, când totul se terminase, simţea spaima, dar nu pentru ea, ci pentru Nobu şi tatăl ei, care erau în situaţia de a supravieţui zi de zi unor bătălii cu mult mai cumplite decât conflictul prin care trecuseră ei.

Îşi încleştă pumnii. Palmele i se umeziseră de frică. Îşi dorea să poată face mai mult decât să se roage şi să spere că îi va vedea întorşi acasă cu bine.

— Aici e locul, zise Nobu.

Taka citi caracterele minuscule şi simţi că îi dau lacrimile.

Mai că-i ieşise din minte unde se duceau. Deveni brusc pe deplin conştientă că pasul pe care se pregătea să-l facă era încărcat de nesiguranţă. Nu ştia dacă doamna Kitaoka sau mama ei se aflau acolo, n-avea nici cea mai vagă idee cum anume o să fie primită. Odată intrată de poartă, păşea într-o altă lume interzisă lui. Era mai mult decât putea să îndure.

— S-ar putea să nu fie nimeni aici…

Poate că au fugit cu toţii, împreună. Ar fi putut să-şi piardă urma pe dealurile din preajmă şi nu i-ar mai fi găsit nimeni niciodată. Gândul coborî peste ea ca o rază de soare. Li se întâlniră privirile şi fata se întrebă dacă nu cumva şi lui îi trecea prin cap aceeaşi idee. Dar nu era cu putinţă. Ca păsările care se adună în stoluri, ca albinele care-şi fac stup împreună, ei doi făceau parte din două clanuri. Nu puteau să existe în afara lor.

Nobu îşi îndreptă spatele.

— Sunt soldat al Armatei Imperiale şi asta e casa generalului Kitaoka. Aştept în faţa porţii să văd că eşti bine.

Acum, când momentul despărţirii se apropia cu paşi repezi, băiatul îşi luase o postură mai rigidă, mai rezervată.

— Te rog să vii cu mine. Dacă există vreun om de pază, o să creadă că eşti servitorul meu şi gata.

Îşi strânsese şi mai tare brâul, dar, cu uniforma pe dedesubt, chimonoul cândva elegant al lui Eijiro părea tot umflat şi mototolit; îşi scosese pălăria de paie şi tunsoarea militară era la vedere.

Poarta casei se arăta decolorată şi şubrezită şi avea un acoperiş de paie albite de soare. Scârţâia la atingere, dar se deschise imediat, dintr-o mişcare. Înăuntru se vedea o potecă mărginită de garduri vii şi în spate erau desişuri de bambuşi şi grădini de legume. Numai că nimeni nu ara cu plugul şi nimeni nu lucra grădina de legume. O sapă şi câteva coşuri de bambus zăceau abandonate alături de o găleată care puţea şi acum a fecale – excremente umane folosite în chip de fertilizator.

Înaintară pe potecă trecând pe lângă bambuşii care se legănau în vânt şi ajunseră la un grup de case cu acoperişuri ascuţite, cu pereţi de pământ şi irişi care creşteau în acoperişul de stuf. Deci aici locuia tatăl

ei. Ca şi el, clădirile erau solide, modeste, practice. De streşini atârnau la vedere prune de un galben-portocaliu şi uriaşe ridichi albe, iar pe pământ, la soare, erau copăi cu frunze de dud puse la uscat.

Nu exista nici un fel de intrare principală grandioasă, ci doar mai multe verande de jur împrejurul clădirilor. Era un loc de refugiu modest, foarte diferit de reşedinţa de la Tokyo în care locuise Taka.

Trecură pe lângă o fântână cu un acoperiş de ţiglă, un depozit de orez cu pereţi văruiţi şi o clădire care părea să fie bucătăria. Acolo se afla un om. Stătea ghemuit pe vine şi braţele subţiri şi arse de soare i se odihneau pe genunchi.

Taka se apropie timid.

— Mă scuzaţi…

Omul pufăi cu poftă din pipă, slobozi un nor de fum şi îşi ridică privirea.

— Primii oameni pe care-i văd pă ziua de azi. Avea o faţă lată, cu pielea tăbăcită, şi gura cu mai multe gingii goale decât dinţi: Acu’ ceva vreme am auzit gălăgie mare. Nu poa’ să fie artificii, zic eu, nu la ora asta. Tre’ e să fie armata în oraş. Doamna a plecat, au plecat toţi. Imediat ce-am auzit că vin soldaţii. Nu-i vorba că cineva i-ar face v’un rău doamnei, da’ mai bine să fii sigur. Ce ai acolo?

Taka îşi scoase pălăria, lăsă bocceaua pe verandă şi o desfăcu. Sub razele soarelui, grămada de portocale şi cartofi dulci lucea în culori aurite. Paznicul îşi luă o portocală.

— Bănuiesc că eşti fata stăpânului, zise el curăţând-o cu atâta dexteritate, încât coaja se desfăcu în petale. Ai ceva din aerul lui. Noroc că nu i-ai moştenit burta, nici p’-a mamei dumitale.

Taka râse.

— Deci mama a ajuns aici?

Paznicul desfăcu fructul şi vârî în gură o felie.

— A plecat cu doamna. Zicea că o să apari şi dumneata pân’ la urmă. Că să te duc sus la ele. Nu-i aşa departe, un *ri* sau p-acolo, treci valea de dincolo de râu şi o iei pe munte. E ceva de urcat. Mare parte din drum se merge şi călare. Îşi miji ochii şi privi către Nobu, care se ghemuise fără o vorbă lângă verandă.

— E servitorul meu. El se întoarce. Dacă e să-mi trimită vreun mesaj, care e cea mai bună cale?

— Surdomut, nu? Când vrei să-ţi ţii secretele, e cel mai sigur. Poa’ să vină aici, că mă găseşte. Chiar dac-o fi plin de soldaţi, eu rămân. Dacă nu mă găseşte, poa’ s-o caute pe doamna la cabana din munţi. Scrie numele pe ceva şi dă-i-l: Beppu. Deşi, dac-o fi să fie rău de tot, n-o să mai fie nimeni p-aici. O să murim cu toţii.

Taka îl conduse pe Nobu înapoi pe potecă, dincolo de gardul viu şi până în dreptul porţii, mulţumită că paznicul nu putea să vadă până acolo. Nu se mai ţineau de mână, nu mai era timp pentru asta. Fata îşi târşâia picioarele învăluită într-un nor de tristeţe. Nu mai era nimic de spus, nu-şi puteau face nici planuri, nici promisiuni. Nici măcar nu cuteza să-l roage să se întoarcă la ea sau să-i promită că o să fie tot acolo când se va întoarce.

— Sper să găseşti uşor drumul înapoi, zise ea cu un aer neajutorat.

Bambuşii se clătinau şi foşneau şi un stol de păsărele se ridică dintre ei chiar atunci. Roiuri-roiuri de insecte bâzâiau în jur.

— O iau în direcţia vulcanului.

Taka se uită la muntele care se ridica deasupra câmpurilor din faţa lor.

El făcu un gest în jos, spre roba lui Eijiro care-i atârna pe lângă picioare.

— Te superi dacă o ţin pe mine până ajung la teritoriul controlat de armată? O să încerc să ţi-o trimit mai târziu.

Taka râse amar.

— Arunc-o.

Oraşul lor urma să fie ars, Eijiro era plecat, totul era sortit pieirii. Cui îi mai păsa de o haină? Îşi făcuse treaba.

Stăteau unul lângă altul la poartă. Fata se înclină şi zise pe un ton ceremonios:

— Îți mulțumesc că ai avut grijă de mine.

Ridică privirea spre chipul lui – ochii căprui şi intenşi, nasul proeminent, obrazul ferm şi gura plină – şi îşi aminti cum era să fii sărutată de acele buze. Ar fi vrut să-şi plimbe degetele pe obrazul lui, poate pentru ultima oară, dar se simțea stânjenită. Ceva din expresia lui se schimbase. Parc-ar fi fost deja înapoi printre soldați, pregătindu-se de luptă, cel puțin în mintea lui. Era samurai din cap până-n picioare, acum înțelegea asta. De-aici aerul lui mereu misterios şi atitudinea lui de servitor atât de puțin verosimilă.

Dar şi ea era tot os de samurai şi era fiica celui mai mare dintre ei.

Nobu îi prinse mâinile şi le duse la buze.

— N-am să te uit niciodată. Dacă zeii mă cruță, dacă mai sunt în viață când se termină luptele, am să vin după tine. Îți promit.

Fata înghiți cu greu şi rămase cu ochii pironiți în pământul negru, presărat cu cenuşă, clipind apăsat. Voia să-l lase cu amintirea unui chip zâmbitor.

— Ai mare grijă de tine şi întoarce-te cu bine, te rog, zise ea în şoaptă.

— Totul e în mâinile zeilor.

— Atunci nu ne rămâne decât să ne spunem rămas-bun…

Dac-ar fi fost amândoi de aceeaşi parte, i-ar fi putut ura succes şi noroc; dar succesul lui ar fi echivalat cu un dezastru pentru tatăl ei şi-atunci nu putea să facă o asemenea urare. Se uită lung la el în speranța că înțelege.

Totuşi, avea un gând căruia putea să-i dea glas. Căpătă brusc convingerea că, dac-ar rosti cuvintele cu destulă putere, dorința ei ar prinde puteri magice, ca o vrajă, iar în jurul lui s-ar țese o armură care să-l protejeze de orice rău. Se mai despărțiseră ei şi în alte împrejurări, şi se regăsiseră de fiecare dată. Şi de fiecare dată fusese altfel. Se puteau regăsi din nou.

— Întoarce-te la mine, zise ea cu toată hotărârea şi puterea de care era în stare. Am să te aştept.

El dădu din cap şi zâmbi. Pe urmă o luă în brațe şi fata închise ochii strâns şi se lipi de el. Simțea că trupurile lor se topesc unul într-altul şi căuta să-şi întipărească totul în memorie – căldura lui, pieptul viguros, bătăile inimii. Se ruga ca timpul să stea în loc şi ei să rămână acolo pe vecie, iar pământul să se rotească în jurul lor şi soarele să se mişte din loc.

Îi dădu drumul şi obrazul lui îl atinse uşor pe al ei, iar degetele puternice mai rătăciră o clipă peste creştetul ei.

— Prințesa mea țesătoare, zise el în şoaptă.

După care poarta se deschise şi el se făcu nevăzut.

PARTEA A VI-A

Ultimul samurai

36

Luna a opta, Anul Boului, al zecelea an al epocii Meiji (septembrie 1877)

Un trosnet de crenguță şi Nobu fu străbătut de un fior pe şira spinării. Simțea furnicături pe ceafă. Țepii şi rugii de mure îl zgâriau, insectele îi bâzâiau în jurul ochilor şi furnicile i se urcau întruna pe brațe, dar rămăsese pe loc fără să mişte un muşchi, rugându-se la toți zeii să nu-i fi luat cineva urma.

Se tupilase în desiş la jumătatea drumului spre vârful dealului şi uniforma din bumbac cenuşiu era pe jumătate sfâşiată şi pătată de transpirație. Din zori era tot pe drum, se cățăra, se lupta să răzbată printre pini, cedri, arbori de ceai verde înfăşurați în plante agățătoare şi crânguri de bambuşi scârțâitori. Vulturii se roteau pe deasupra în căutare de hoituri şi în aer plutea cenuşă vulcanică.

Se putea ca zgomotul abia perceptibil să fi fost provocat de un cerb sau un mistreț, o vulpe sau un iepure, dar cel mai probabil era cineva din clanul Satsuma care se mişca la fel de încet ca jivinele pădurii. Blestemă în gând. Nici măcar nu-i auzise apropiindu-se. Ei cunoşteau bine terenul, el nu, şi erau învățați cu dogoarea înăbuşitoare, în timp ce el – venit din nordul mai răcoros – se simțea obosit şi gâfâia, deşi locuia aici de luni bune. Din fericire, acum avea voie să poarte sandale de paie, în locul cizmelor tari de piele care-i făceau picioarele zob.

Un sunet rău prevestitor îi confirmă bănuielile – hârşâitul unei săbii care ieşea din teacă. Cei din Satsuma nu se oboseau să se dueleze; îşi abăteau sabia asupra duşmanului dintr-un singur gest şi-l spintecau înainte ca omul să mai apuce să respire. „Dacă-ți mai trebuie încă o lovitură, eşti ca şi mort“, asta era vorba lor.

Odată ce scoteau sabia, nu le stătea în fire s-o pună la loc fără s-o fi muiat în sânge.

O ciocârlie risipi liniştea cu trilul ei, iarba înaltă foşnea, greierii țârâiau. Aerul era încărcat de umezeală.

Dacă era să moară, o să se poarte cu stoicism, ca un samurai. Viața lui n-avea nici o importanță. Ştia oricum că, mai devreme sau mai târziu, tot avea să se sfârşească.

În ultimele cinci luni văzuse multe – oameni împuşcați sau ciopârțiți la doi paşi de el. Îi auzise răcnind când sabia sau glonțul le zbura membrele cât colo sau le zdrobea fălcile sau le spinteca burta. Se luptase

contra unor războinici crânceni care-i încolțiseră de mai multe ori pe el şi pe camarazii lui, şi ciopârțise la rândul lui în dreapta şi în stânga, până când ajunsese să calce pe cadavre, iar pământul se îmbibase de sânge vâscos. La spitalul din Kagoshima epidemiile făceau ravagii. Bolnavii zăceau fără vlagă, cu priviri goale, şi mureau pe capete de febră tifoidă şi dizenterie, fără ca măcar să fi dat ochii cu duşmanul.

Şi totuşi, nu se ştie cum, el scăpase mereu de la moarte. Nici măcar rănit nu fusese. De când se ştia crezuse că zeilor le era indiferentă soarta muritorilor, şi probabil că-i dăduseră un răgaz dintr-un motiv oarecare. Cel puțin până acum. Astăzi se pare că îi venise vremea.

Un scurt poem pe care-l recita cu plăcere Yasutaro, fratele lui, nu-i dădea pace:

tsui ni yuku	Deşi am auzit adesea
michi ta wa kanete	c-ar exista un drum
kikishikado	pe care-odată toți vom fi siliți să mergem
kino kyo to wa	nu m-am gândit deloc că pentru mine
omowazarishi o	ziua aceea o să fie azi.

Yasu îi spusese că era poemul de moarte al unui vestit războinic, amorez şi poet din timpurile vechi. Nobu ținea minte că, pe vremea când era copil şi locuia în Aizu, samuraii compuneau poeme înainte să plece la luptă. În epoca aceasta cu puşti şi cu tunuri, moartea se strecura pe nevăzute şi te lua prin surprindere. Nu mai exista nici un răgaz pentru poezie.

În secunda următoare, i se păru că aude şi şuieratul sabiei. Se cutremură imaginându-şi clipa când tăişul i s-ar înfige între umeri şi ar simți gustul uitării totale. Îi apăru în fața ochilor Taka, chipul ei drag, aşa cum arăta când o văzuse ultima oară. „Întoarce-te la mine“, spusese ea cu glasul ei domol şi dulce. „Am să te aştept.“ Se gândi la trupul ei subțire şi la părul mătăsos, la zilele şi lunile pe care le trăiseră împreună la Tokyo. Măcar o regăsise, se regăsiseră. Nu rămânea nimic neterminat. Asta îi aducea o oarecare consolare. Pentru că era luptător, o să se desprindă lin şi-o să se ducă lângă mama, bunica şi surorile lui şi poate lângă frații lui; era foarte posibil ca şi ei să fi trecut pe lumea cealaltă.

Dar mai era ceva. Să dea greş şi să nu-şi poată duce misiunea până la capăt tocmai acum, când se afla atât de aproape, ar fi fost un eşec cât se poate de amar.

Ascunsese scrisoarea în jachetă, îi simțea apăsarea în partea stângă, aproape de inimă. Nu ştia ce conține, dar ştia că e ceva de maximă importanță. Era de datoria lui ca misiva să ajungă în mâinile generalului Kitaoka, ale nimănui altcuiva. De datoria lui, a lui Sakurai şi a lui Sato. Însuşi generalul Yamagata, comandantul-şef al tuturor forțelor guvernamentale, le încredințase această misiune onorantă.

Dar, cu sabia gata să se abată asupra capului, nu mai avea nici o şansă de izbândă. Moartea îl privea în față şi, cu ea, se isprăvea şi misiunea lui. Dezonoarea era cumplită şi greu de suportat. Un samurai nu avea voie să dea greş.

Dintr-odată o voce rosti aspru:

— Stai!

Ciocârlia se opri din cântat. Până şi aerul parcă încremenise. În locul aşteptatei lovituri de moarte, simți cum un picior îl izbeşte în spinare şi se trezi cu fața lipită de pământul stâncos.

— Avem nevoie de el în viață, clănțăni vocea. Îl ducem la stăpân. Ar putea să aibă informații importante.

Nobu recunoscu lesne accentul. Ştia cât de necruțători pot fi cei din Satsuma, cu atât mai mult acum, când erau cu spatele la zid, ca nişte animale încolțite. Cel puțin oamenii ăştia nu erau maeştri spadasini,

îşi zise el. Dacă sabia ar fi fost în mâinile unui luptător din clanul Aizu, capul lui s-ar fi rostogolit chiar acum în josul dealului. Le mulțumea zeilor şi pentru că cei care-l dibuiseră purtau sandale de paie.

O cizmă l-ar fi rănit mult mai serios.

Încercă să se ridice în genunchi, dar primi o altă lovitură, care-l lăsă fără suflare. Simțea gust de țărână şi sânge şi se întreba dacă nu cumva îşi pierduse vreun dinte. Mâini aspre îi smulseră puşca de pe umăr şi îl țintuiră la pământ, în timp ce alte persoane îi înşfăcau sabia şi pumnalul şi-i cotrobăiau prin buzunare. Sunt patru oameni, poate cinci, se gândi.

— Gloanțe! De astea chiar avem nevoie.

— Turte de orez. Şi-aici ce mai e? Apă. Flăcăul e bine echipat.

— O să ducem o parte cu noi.

— Nu e de-ajuns pentru toți.

La urechile lui Nobu ajungeau acum plescăituri şi mormăieli apreciative: bărbații înghițeau lacom toate proviziile lui de drum. Bine măcar că nu găsiseră scrisoarea. Ştia că oamenii ar fi distrus pe loc orice misivă venită de la comandantul-şef al trupelor inamice.

Altă izbitură de sanda în coastă şi o voce care zbiera:

— Sus în picioare, cu mâinile în aer sau eşti mort pe loc.

Soarele îi bătea direct în creştet. Avea picioarele pline de răni şi vânătăi, iar sandalele erau făcute praf. Nici nu mai ştia câtă vreme trecuse de când mergeau aşa. Trebuia neapărat să-şi păstreze cumpătul, să născocească vreo cale prin care să se asigure că scrisoarea ajunge în mâinile lui Kitaoka. Numai că pe moment nu se putea gândi decât la coastele lui pline de vânătăi, la durerea de picioare şi la țeava puştii care-l izbea în spate ori de câte ori se poticnea sau se oprea să respire.

Auzea gâfâieli undeva în spatele lui şi se întreba dacă nu cumva erau colegii lui Sakurai şi Sato – dacă nu fuseseră prinşi ca şi el.

Urcase ore bune, sau aşa i se părea, pe stânci, pe lângă pâlcuri de copaci şi tufişuri, prin desişuri de bambuşi până ajunsese în fața unei palisade uriaşe care se întindea peste deal. Cei care-l capturaseră îi dădură brânci printr-o deschizătură şi se trezi înconjurat de nişte şanțuri săpate în piatră, acoperite de sus până jos cu o împletitură din crengi de bambus, valuri de pământ bine fixate cu paie, suficient de groase încât să poată opri gloanțele.

Înainta cu poticneli şi parcă prin ceață, când un alt brânci îl azvârli în față, se împiedică de ceva, se clătină şi căzu.

Când ridică fruntea, se afla într-un spațiu deschis de dimensiuni considerabile, înconjurat de steiuri pe care creşteau din abundență bambuşi şi copaci. Într-o parte se ridica un perete vertical de piatră, ca o fortăreață naturală. Locul era înțesat de bărbați şi toți aveau bărbi lungi ca hoții la drumul mare şi purtau puşti sau săbii. În clipa aceea se apropiau de el cu paşi apăsați şi le sticleau ochii pe fețele murdare. Chiar şi unui soldat nespălat ca Nobu, duhoarea de transpirație şi jeg îi întoarse stomacul pe dos.

Prin urmare, aici era sălaşul dragonului. Pornise în căutarea rebelilor şi uite că-i găsise – adică ce mai rămăsese din ei, cei care nu pieriseră sau nu se predaseră. Erau vreo cincizeci spre o sută, poate mai mulți, unii cu bandaje însângerate în jurul capului, alții cu câte o mână sau un picior ciuntit, înfăşurate în cârpe murdare şi rupte. Păreau pe jumătate nemâncați şi pe jumătate atinşi de nebunie.

Printre ei, veterani ai războiului civil, care trebuie să fi luat parte la asaltul asupra castelului Aizu cu nouă ani în urmă – capete sure şi trupuri numai muşchi, bărbi dese şi fălci pătrățoase. Dar sub stratul de murdărie şi țepii de pe față se ghicea un aer tineresc. Unii purtau jachete zdrențuite cu mâneci largi şi

pantaloni cu dungi, ca ţăranii. În jurul picioarelor şi al sandalelor de sfoară împletită îşi înfăşuraseră fâşii de materiale groase. Alţii erau în uniforme militare, decolorate, sfâşiate şi împuţite.

Îl priveau lung cu ostilitate, dispreţ sau totală indiferenţă. Vocile lor răsunau, lovindu-se de pereţii stâncoşi.

— Am plecat la vânătoare de iepuri şi uite ce-am prins. Spioni!

— Şi de ce i-aţi mai târât pân' aici? Ar fi trebuit să le tăiaţi capetele, zise un ins scheletic şi-şi umezi buzele arse de soare.

Avea pielea tăbăcită, dar după glas Nobu îşi dădea seama că era un om tânăr.

Alt ins făcu un pas înainte, cu un aer mulţumit de sine. Îşi pierduse un ochi şi avea o cicatrice pe obraz.

— V-am dus de nas, nu-i aşa? Ultimul lucru la care vă aşteptaţi era să apărem din nou aici, pe Dealul Castelului! E drept că voi sunteţi mulţi, dar noi avem de partea noastră strategia, gândirea, idealurile! Voi doar vă faceţi treaba. Noi luptăm pentru cauza noastră şi pentru stăpân.

Nobu încercă să se ridice în picioare, dar mai multe mâini îl împinseră iar, obligându-l să rămână în genunchi. Se uita fix la pământul de sub el. Se întreba dacă ar fi bine să le spună cine era – un mesager care aducea o scrisoare importantă pentru generalul lor mult venerat. Dar când garnizoana din Kumamoto trimisese mesageri către bărbaţii din Satsuma care asediau castelul, capetele lor fuseseră aruncate înapoi peste ziduri. Nici el nu se putea aştepta la milă. Era un om mort.

Trecuseră cinci luni îndelungate şi însângerate.

Duse erau acum cele mai multe dintre reşedinţele grandioase ale samurailor, zona negustorească, magazinele şi pieţele, ba chiar şi casele şubrede din cartierul gheişelor. Armata incendiase sau dărâmase o bună parte dintre ele ca să facă loc pentru şanţuri, garduri de bambus, grămezi de saci cu nisip şi gropi întărite, suficient de mari cât să încapă în ele cincizeci de oameni. Restul fusese distrus în timpul luptelor.

Trupe întregi de rebeli coborâseră ciopor din munţi şi organizaseră atac după atac, silind armata să se retragă înapoi la navele de război. După care îşi construiseră terasamente proprii. Abia după încă o lună reuşise armata să-i alunge şi să recucerească oraşul – sau ce mai rămăsese din el.

Dar războiul nu era nici pe departe încheiat. Duşmanii se fărâmiţaseră în grupuri de gherilă şi dispăruseră în zona dealurilor. Odată cu începerea verii, Nobu fusese trimis când pe un front de luptă, când pe altul. Dacă nu era pe drum, atunci precis trăgea cu puşca sau se lupta cu sabia-n mână, asurzit de răpăitul armelor şi de bubuitul tunurilor. Cu ochii şi nările arse şi înnegrite de un fum atât de consistent, încât parcă s-ar fi luptat printr-un văl de ceaţă groasă. Noaptea dormea pe coastele pietroase ale dealurilor sau la adăpostul stâncilor, veşnic chinuit de înţepăturile furnicilor şi ale păduchilor. După care veniseră ploile; cădeau în perdele atât de grele, încât nu vedeai nimic prin ele, şi făceau râuri din pâraie şi noroi din poteci. Oamenii începeau să cadă pradă bolilor. O vreme armata aproape că renunţase la încercarea de a înfrânge rezistenţa duşmanilor.

Adunaţi în cete, rebelii îi sleiau pe soldaţi cu atacuri prin surprindere. Odată, când înaintau cu greu prin desişul de pe coama unui deal, Nobu auzise strigătul de avertisment al celor din faţă. Poteca era plină de ţepi de bambus, ascunşi sub un strat de pământ. Când soldaţii se chinuiau să dispară târâş-grăpiş de pe drumeag, mai mulţi trăgători bine pitiţi în tufişuri se porniseră să-i culce la pământ. Nobu scăpase ca prin urechile acului, atunci şi în multe alte dăţi. Câteodată se întreba dacă nu se bucura de ocrotirea zeilor, dar nu era deloc convins. Îl bătea gândul că, de fapt, lor nici nu le pasă.

Pe urmă vara se instalase cu drepturi depline. Nobu nu mai avusese niciodată parte de-o asemenea arşiţă. Oamenii leşinau pe capete din pricina zădufului.

Într-o zi, unitatea din care făcea parte Nobu se întâlnise cu un contingent de poliție trimis să îngroaşe rândurile luptătorilor guvernamentali. Mare-i fusese bucuria când îi regăsise printre polițişti pe frații lui. Toți trei se înrolaseră imediat ce guvernul îi chemase la arme pe foştii samurai – singurii bărbați capabili să le țină piept neînfricaților mânuitori ai sabiei din Satsuma.

Petrecuseră noaptea bând şi depănând poveşti. Kenjiro cel bolnăvicios, care prin nu se ştie ce miracol reuşise să-şi păstreze ochelarii intacți, arăta în formă şi-avea culoare în obraji. Yasu, cu piciorul lui vătămat, era doldora de istorii despre duşmanii pe care-i doborâse – şi fiecare lovitură era în contul femeilor din familia lor şi al lui Jubei, zicea el. Iar Gosaburo venise de hăt departe, din Aizu, doar ca să ia parte la lupte.

Oricât de mare era numărul soldaților care cădeau, întotdeauna mai apăreau alte câteva mii. De la Tokyo soseau nave pline de recruți, iar fabricile de armament ale guvernului lucrau zi şi noapte producând în mare grabă gloanțe şi praf de puşcă, tunuri şi puşti.

Cât despre rebeli, lor li se adăugau oamenii din partea locului, iar țăranii, care țineau cu ei, le dădeau mereu informații despre mişcările armatei. Dar de-acum începeau să se împuțineze şi muniția şi hrana şi ascunzişurile, iar rândurile lor se tot subțiau. Se predau, unul câte unul. Armata îi alunga din alte şi alte locuri de refugiu, îi silea să se retragă copleşindu-i numeric, până când îi încolțise. Pe urmă, rebelii se făcuseră nevăzuți. Timp de câteva zile, nimeni n-a mai ştiut pe unde sunt. Ieşiseră brusc la iveală, dar nu în nordul insulei, cum prevăzuseră şi plănuiseră generalii, ci acolo unde începuse totul – la Kagoshima. Veniseră acasă ca să moară.

După ce-i urmărise pe tot cuprinsul insulei, Nobu ajunsese şi el la punctul de pornire. Acum, în barăcile de la Kagoshima, avea chiar şi o saltea de dormit. În plus, ştia că Taka era şi ea pe-aproape – pe unul dintre dealuri. Şi-ar fi dorit să se poată convinge cumva că fata e în siguranță.

Îşi plecă fruntea la pământ şi suspină. Când se gândea la ea, se simțea adânc îndurerat. Tocmai acum când războiul era aproape pe terminate, acum când aproape întrezărea viitorul, acum când în sfârşit ar fi putut avea norocul să se întoarcă la ea, tocmai acum să-şi piardă viața – era prea nedrept, prea crud.

37

Un bărbat scund cu ochelari ciobiți îl înghionti în coaste cu un picior înfăşurat în zdrențe urât mirositoare.

— Hei, tu. Ce puneai la cale de te strecurai pe-acolo pe jos?

Vocea stridentă se lovi cu putere de zidul stâncos. Se prea poate ca omul să fi fost profesor înainte de război.

Tot mai mulți oameni nespălați, neraşi, se strângeau în jurul lui Nobu şi îl fixau cu ochi încrâncenați. Nobu se întrebă deodată dacă ştiau că sunt prinşi în cursă ca nişte vulpi. Armata ridicase sisteme de apărare în jurul dealului pe care se aflau rebelii – garduri de bambus de înălțimea unui om, pe urmă scânduri pline de cuie, pe urmă un şanț lat şi adânc, pe urmă plăci de bambus ridicate deasupra pământului în aşa fel încât cine păşea peste ele să le spargă şi să-şi facă picioarele ferfeniță în aşchii, apoi un al doilea şanț plin de crengi, pe urmă o baricadă de pământ cu saci de nisip deasupra şi în spatele întregului dispozitiv un şir de soldați, înarmați cu muschete. Toate zăvoarele erau bine trase. De data asta nu aveau cum să scape nici dacă se ascundeau în gaură de şarpe.

Nu departe se vedea silueta vânjoasă a unui bărbat care stătea în genunchi. Sakurai. Părea rănit la cap. Dar nici urmă de Sato. Probabil că e mort, îşi zise Nobu, cum vor fi şi el şi Sakurai nu peste multă vreme.

Îi ajunse la urechi văicăreala cu accente nazale a lui Sakurai, care se ruga să fie cruțat. Când se întorseseră din prima misiune de recunoaştere, cu cinci luni în urmă, Sakurai se lăudase în gura mare spunând că el şi Sato descoperiseră un cuib de rebeli şi-i bătuseră doar ei doi. Drept dovadă, îşi arătau vânătăile. În povestea lui, Nobu, Taka şi sătenii se transformaseră într-o adevărată armată, iar Sakurai şi Sato lăsaseră, pasămite, vreo zece sau douăzeci de morți în urma lor. Nobu era singurul care cunoştea povestea adevărată, dar el tăcea mâlc.

Cei doi fanfaroni şi-au dat însă repede seama că făcuseră o mare greşeală, dar era prea târziu. Fuseseră promovați, trimişi pe front şi, de câte ori se ivea vreo însărcinare periculoasă, asupra lor se oprea alegerea. Într-un fel sau altul, reuşiseră să scape cu viață. Şi Nobu fusese promovat, iar acum, după luni de zile în care nu se mai văzuseră deloc, toți trei fuseseră trimişi în această misiune.

Unii dintre rebeli îşi pierduseră deja orice interes față de captivi şi se retrăgeau târându-şi picioarele. Nobu auzea voci şi muzici şi recunoscu sonoritățile de *biwa*[18]. Cineva cânta o melodie populară din Satsuma. Locul era încins şi închis ca un furnal. Se auzea şi sfârâit de flăcări, dar n-ajungeau la el arome de mâncare, ci miros de metal. Umbla un zvon că rebelii erau într-o situație atât de disperată, încât se apucaseră să topească oalele de mâncare şi gloanțele trase ca să-şi facă muniție. Se părea că zvonurile erau adevărate.

18. Instrument asemănător lăutei. (N. tr.)

Se încruntă. Oamenii ăştia care-şi arătau muşchii erau soldați de rând. N-avea nici un sens să le vorbească lor despre misiunea sa. N-ar face decât să distrugă scrisoarea. Trebuia cumva să ajungă chiar el până la generalul Kitaoka. Pentru moment, era mai bine să-şi țină gura. Accentul lui de Aizu n-ar face decât să înrăutățească lucrurile. Şi Sakurai păstra tăcerea.

Nobu auzi plesnetul palmei şi prinse exact momentul când omul cu ochelari îl pocnea pe Sakurai peste cap.

— Ce făceați voi acolo?

Sakurai tresări.

— Avem o…

Un individ cu expresie posacă îşi apropie fața de obrazul lui Sakurai.

— Ştii ce le facem noi spionilor?

— Ia arată-i tu, Taniguchi.

Omul îşi strânse pumnii şi se uită crunt la Nobu, pe urmă la Sakurai, de parcă încerca să se hotărască în care să dea mai întâi. Nobu era pregătit.

— Ce se întâmplă aici?

Mulțimile se dădură înapoi şi un bărbat palid îmbrăcat în uniformă apăru în fața lui. Omul avea un aer autoritar. Nobu observă o vipuşcă de un roşu decolorat pe cusătura exterioară a pantalonilor sfâşiați. Fusese cândva ofițer în Garda Imperială sau poate că uniforma era de furat, pur şi simplu.

— I-am prins pe coasta dealului, domnule.

Ofițerul se uită fix la Nobu.

— Ce căutați acolo? Avea un glas sever şi energic şi vorbea pe un ton care te obliga să-i dai un răspuns.

— Am un mesaj pentru generalul Kitaoka din partea generalului Yamagata.

Ofițerul avea o amuletă care îi atârna peste centură, fixată cu o clemă de lemn. O purta cu un soi de ostentație ciudată. De obicei, oamenii le țineau în mâneci sau în buzunare.

— Deci eşti din Aizu şi spui că aduci un mesaj. Atunci de ce n-ai venit direct pe potecă? De ce te-ai strecurat pe furiş, ca un hoț?

Nobu se încruntă şi îşi plecă privirea. Omul ştia la fel de bine ca el că, dacă ar fi procedat aşa, ar fi fost împuşcat înainte să facă doi paşi.

— Care e mesajul?

Era mai bine să nu pomenească de scrisoare.

— Am primit ordin să vorbesc direct cu generalul Kitaoka.

— Şi crezi că poți s-ajungi chiar aşa uşor să dai ochii cu stăpânul nostru? De unde ştiu eu că nu eşti un asasin?

— Hei, Kuni-*don*! Kuninosuké! Ce avem aici? Oamenii se dădeau din nou deoparte, când un ins cu fața oacheşă şi părul prins într-o coadă stufoasă îşi făcu loc printre ei.

Nobu tresări. Ştia prea bine acea voce. Dincolo de stratul de murdărie şi de barba deasă, desluşea ochii cu pleoape lăsate şi gura senzuală, cu buze pline. Fratele lui Taka, Eijiro. Se bronzase, arăta mai slab şi mai în formă, dar era el fără nici o urmă de îndoială. Nobu se simți brusc descurajat. Acum chiar era terminat.

Se chirci şi lăsă capul în jos. Cu puțin noroc, poate că Eijiro n-avea să-l recunoască. Îşi amintea perfect ultima împrejurare în care se întâlniseră, la Yoshiwara, cu mai bine de un an în urmă. Atunci sărise în ajutorul lui Eijiro, dar asta nu-i folosea la nimic. Se duşmăniseră de la bun început, erau şi acum duşmani. Eijiro n-ar pregeta nici o clipă să-l omoare, mai ales în aceste momente când rebelii erau la capătul puterilor şi el se afla chiar acolo, azvârlit în mijlocul lor, ca o jertfă tocmai bună de adus zeilor. Eijiro ştia probabil că şi lui i se apropia moartea şi i-ar fi făcut cea mai mare plăcere să ştie că-l târăşte şi pe Nobu odată cu el.

— Prizonieri!

Două picioare înfăşurate în zdrențe murdare şi încălțate cu sandale de sfoară se plantară în fața lui Nobu. O mână îl apucă de păr şi-i trase capul pe spate dintr-o smucitură. Nobu se pomeni cu ochii în firele aspre de păr negru care ieşeau din nişte nări lăbărțate. După care omul se retrase, scuipă în palmă şi mânji toată fața lui Nobu cu scuipat. I se măriseră ochii.

— Pe toți zeii! Aş recunoaşte mutra asta hidoasă dintr-o mie. Nobu, tânărul Nobu. Se pare că nu pot scăpa de tine. Oriunde m-aş duce, hop şi tu. Oriunde te-ai duce, vine şi ghinionul cu tine.

Îl azvârli pe Nobu la pământ şi-l lovi cu toată puterea. Nobu ținea ochii strânşi şi se ghemuia cât putea în timp ce piciorul lui Eijiro îl pocnea cu sete în coaste, iar şi iar. Brusc, auzi mai multe rânduri de paşi târşâiți care se apropiau. Ceilalți bărbați strângeau rândurile pe lângă ei, aşteptând să le vină rândul.

Atacul violent încetă dintr-odată.

— Eijiro-*dono*. Noi nu suntem bătăuşi. Suntem samurai.

Nobu se destinse cu prudență şi deschise ochii. Ofițerul cu amuleta fixată la centură îl prinsese pe Eijiro de braț şi-l trăgea înapoi.

— Dacă l-ai cunoaşte pe tipul ăsta, şi dumneata ai da cu piciorul în el. Ticălosul a fost servitor în casa noastră. Cu ce gânduri ai venit aici, trădătorule?

Nobu respira chinuit şi îşi lingea sângele de pe buze. În situația de față, mai rău de atât nu putea fi, orice-ar fi spus.

— Am un mesaj pentru tatăl dumitale.

— Pentru tata? se încruntă Eijiro. Sunt sentimental, am o inimă prea bună, asta e problema mea. Mi-am adus aminte de Yoshiwara, atunci mi-ai sărit în ajutor. Pentru asta ar trebui să te cruț. Numai că acum eşti

soldat, suntem duşmani. Şi tu m-ai omorî pe mine dacă ți s-ar ivi ocazia. Mă tem că nu am de ales.

Se eliberă de mâna ofițerului şi îşi scoase pumnalul de la brâu.

— Nu e acum momentul pentru rivalități personale, zise scurt şi apăsat ofițerul. Omul ăsta e samurai. Are dreptul să fie tratat cu respect.

— Samurai? E din clanul Aizu şi e doar un servitor. Un ticălos insolent. S-a purtat foarte urât. Am fost obligat să-l dau afară. Stătea prea mult pe lângă sora mea.

— Sora dumitale?

În glasul ofițerului se strecură brusc o inflexiune ciudată şi Nobu îşi ridică iute privirea. O îmbujorare întunecată se răspândise pe chipul sever al omului. Se uita într-o parte şi îşi ferea privirea, cu un aer stânjenit. Nobu se uita fix la expresia lui, nedumerit. Asta nu însemna nimic, îşi zicea el. Probabil că Taka făcuse cunoştință cu mulți ofițeri din Satsuma şi cine o ştia n-avea cum să n-o admire.

Eijiro îşi aruncă ochii de la unul la altul şi rânji. Nu era deloc un rânjet plăcut.

— Dacă a dezonorat-o, atunci trebuie să moară, zise ofițerul cu răceală.

Îşi recâştigase stăpânirea de sine, dar avea şi acum pete de culoare în obraji.

— E o fată prostuță, dar nici chiar aşa, deşi numai zeii ştiu de ce-ar fi fost în stare omul dacă i-aş fi lăsat cea mai mică şansă, admise Eijiro schimonosindu-se. Fiica generalului Kitaoka – ar fi fost un act nemaipomenit de răzbunare, îți dai seama. Nu, nu, l-am azvârlit afară din casă înainte să se întâmple ceva rău. E doar o creatură jalnică, nici măcar nu ştie să citească. Surorii mele i s-a făcut milă de el. Ştiu că ai o slăbiciune pentru ea, Kuni-*don*.

O rază rătăcită de soare căzu exact pe centura ofițerului şi amuleta fixată de ea sclipi. Era un săculeț delicat de brocart roşu, brodat cu auriu.

Nobu rămăsese cu ochii la ea, ca vrăjit. O vedea cum se clatină uşor când în față, când în spate. Parcă s-ar fi aflat pe muchia unui colț de stâncă şi se apleca mai mult, tot mai mult, ascultând îndemnul unei voci funeste care-i spunea să se-arunce. Aproape că vedea pământul care se repezea spre el să-l înghită.

Amuleta. Semăna cumplit cu cea pe care i-o dăruise el la Templul Sengaku. Dar asta nu însemna nimic, repeta el în gând cu disperare. Oricine putea să aibă o amuletă de la Sengaku. Era un templu foarte căutat. Numai că bănuiala îi încolțise deja în minte. Îl rodea pe dinăuntru şi îi scormonea măruntaiele adânc, tot mai adânc, încât nici măcar durerile din coaste nu le mai simțea.

Pe urmă amuleta şi emoția vădită a ofițerului şi chipul plin de satisfacție crasă al lui Eijiro îşi găsiră toate locul, ca într-un puzzle. Nobu închise ochii şi scoase un geamăt. Văzuse sute de oameni murind în jurul lui, călcase pe cadavre, auzise nechezatul strident al cailor sfârtecați de tunuri – şi totuşi, nimic nu-l cutremurase atât de tare. Parc-ar fi fost sfârşitul tuturor lucrurilor pentru care trăise şi luptase de când se ştia. Gândul la Taka îi dăduse puterea să meargă înainte, ținuse trează speranța că lupta s-ar putea sfârşi şi, la capătul ei, ar fi viitorul. Dar acum era ca pierdut în ceață şi nu avea de ce să se agațe, nici încotro să se îndrepte.

Undeva, la mică distanță, Eijiro şi ofițerul discutau în contradictoriu, dar el n-auzea decât sângele care-i zvâcnea în urechi şi nu vedea decât pereții stâncoşi care păreau să-l împresoare tot mai strâns. Umerii îi căzură şi se lăsă greoi în față, respirând sacadat. Căldura era de nesuportat. O imagine îi trecu prin fața ochilor – o cameră de la etaj, prăfuită, lumina soarelui după-amiezii într-o zi de primăvară la Kagoshima, pielea ei mătăsoasă şi talia subțire, gustul buzelor dulci, părul negru şi lung atârnând în şuvițe dezordonate, parfumul cu iz de mosc. Dacă ofițerul ăsta, dacă el…

Gândul era mai mult decât putea să îndure. Şi-ar fi dorit ca Eijiro să-i taie beregata pe loc, ca să amuțească zbuciumul care pusese stăpânire pe mintea lui. Deşi mai bine nu, mai întâi avea să se răzbune.

Se încordă din cap până-n picioare, gata să sară asupra omului cu mâinile goale şi să-l strângă de gât, chiar dacă risca să fie omorât în bătaie înainte de a-i face cine ştie ce rău.

O mână îl înşfăcă de păr şi-l ridică în genunchi. Chipul oacheş al lui Eijiro îi apăru plutind în fața ochilor.

— Nobu, prietene, zise el cu politețe exagerată. Vrei să ne faci onoarea de a pleca înaintea noastră spre Paradisul de Apus, ca să ne deschizi şi nouă calea?

Nobu ar fi vrut să-l scuipe drept în față, dar avea gura uscată. Cu un rânjet, Eijiro ridică pumnalul şi-i trase capul pe spate. Nobu se zbătea cu furie. Nu era pregătit să moară.

Brusc, mâna lui Kuninosuké prinse încheietura lui Eijiro. Fața îngustă a ofițerului era neagră de supărare.

— Destul, răcni el. Noi nu suntem călăi. Omorâm oameni în luptă, nu cu sânge rece. Să vedem ce are de spus tatăl dumitale.

La picioarele stâncii se aflau nişte grote şi în fiecare dintre ele ar fi putut dormi uşor doi oameni. Unele păreau naturale, altele erau scobite în stânca dură. La umbra lor zăceau răniții, care se uitau în jur cu ochi mari, lucind de febră. Pe o piatră mare era aşezat un muzician care-şi plimba degetele peste coardele unei *biwa*, iar alți câțiva bărbați stăteau aplecați şi jucau *go*, folosind pietre în loc de piese. Mai încolo, se vedea un ditamai focul la care rebelii topeau metal pentru gloanțe. În lumina orbitoare a flăcărilor, oamenii în haine zdrențuite şi crengile care atârnau de sus aruncau umbre lungi, pâlpâitoare, pe peretele de stâncă. Câinii dădeau târcoale prin preajmă şi se-ntorceau spre nou-veniți să-şi arate colții.

Frunze de viță atârnau ca o draperie peste intrarea celei mai mari grote. Eijiro le dădu într-o parte şi intră. Nobu îi auzea glasul tărăgănat şi mai auzea o altă voce, mai joasă. Pe urmă, printre frunze se făcu iar o deschizătură şi cineva ieşi din grotă.

Nobu avea coastele şi fluierele picioarelor atât de învinețite, încât abia putea să se țină drept, dar şi el simți un val neaşteptat de înfiorare. Se lăsă în genunchi. Vocile care răsunau de jur împrejur se stinseră şi, unul câte unul, bărbații se întorceau şi se plecau.

Deci aşa arăta tatăl fetei pe care o iubea, vestitul general Kitaoka. Îl domina pe Eijiro, de parcă ar fi fost un copac pe lângă un tufiş mititel. Nu doar că era înalt, era uriaş. Pieptul, mare cât un butoi de sake, întindea mai să plesnească bumbacul subțire al chimonoului cu dungi, burta i se revărsa peste brâul lăsat, iar picioarele masive erau îmbrăcate în pantaloni strâmți, albaştri. Era ciudat şi destul de nepotrivit să vezi un personaj atât de impunător în straie modeste de țăran. Ochii îi scăpărau ca două diamante negre. Era un om care nu ştia ce înseamnă teama.

Se uită la Nobu ca şi cum i-ar fi citit până-n adâncul sufletului. Într-o mână ținea o pipă cu tijă lungă. O lovi tacticos de o piatră, de parc-ar fi avut tot timpul de pe lume, după care îşi drese vocea.

— Fiul meu îmi spune că te-au prins pe coasta dealului, spionând.

Nobu se uită fix în pământ, aşteptând lovitura sau ordinul de executare. N-auzi în schimb decât un chicotit. Ridică privirea din cale-afară de surprins. Generalul îl privea binevoitor, aproape patern.

— Un flăcău curajos. Mare păcat că nu eşti de partea noastră. Oameni ca tine ne-ar prinde bine.

Eijiro îşi ținea pumnalul în mână şi-l răsucea pe toate părțile.

— Să-l iau la întrebări, tată?

— Şi ce-ar putea să ne spună? Că suntem prinşi aici ca vulpile în capcană, că nu mai avem unde să mai fugim? Că armata s-a instalat la poalele dealului, hotărâtă să ne lase să flămânzim? Ştim deja toate astea.

— Să-l omor?

— Lasă-l în pace. Nu-şi face decât datoria.
— E din clanul Aizu, tată. E duşmanul nostru. Ne-ar omorî dacă i-ar sta în putinţă.
— Este credincios faţă de clanul lui, cum şi noi suntem credincioşi faţă de al nostru.
Se întoarse către Nobu:
— Cum te cheamă, băiete?
Nobu îşi umezi buzele.
— Nobuyuki Yoshida, domnule. Glasul îi suna ca un croncănit.
— Daţi-i flăcăului ceva de băut.
Ofiţerul cel înalt apăru lângă Nobu şi-i puse o carafă în mâini. Nobu bău dintr-o suflare, crezând că era apă, şi lichidul de foc care i se scurse pe gât în jos îl făcu să se înece. Îl apucă o tuse violentă.
— Văd că nu eşti învăţat cu băutura locului. Mă tem că nu avem deloc apă, doar *shochu*. Generalul se puse pe râs. Înţeleg că ai un mesaj pentru mine.
Nobu simţea că prinde iar viaţă, pe măsură ce licoarea ajungea în stomacul lui gol şi se făcea simţită până în vârful degetelor. Bâjbâi cu mâinile în adâncul jachetei şi dădu de scrisoare, mototolită, dar intactă. Se ridică pe jumătate şi o depuse în mâinile generalului.
Generalul o netezi şi o depărtă de ochi. Se încruntă, se uită la ea chiorâş, o trase mai aproape şi pe urmă începu s-o citească.
— Ştii ce scrie aici, tinere Yoshida? Nobu se înclină cu respect. Bineînţeles că nu ştia.
— „Aritomo Yamagata, prieten apropiat, îi adresează cu smerenie acest mesaj oficial mult onoratului său camarad Masahiro Kitaoka“, citi el. Se uită spre Nobu cu ochii lui mari şi negri. E adevărat. Yamagata şi cu mine suntem prieteni vechi. Am luptat împreună în războaiele din nord şi am lucrat amândoi în guvern. Mă îndoiesc că şi-a dorit să conducă armata împotriva mea, dar e un om care-şi cunoaşte datoria. Uite ce scrie: „Cât este de compătimit situaţia în care te afli! Mă doare nenorocirea ta cu atât mai adânc cu cât am multă înţelegere pentru tine“.
Şi generalul continuă să dea glas răspicat cuvintelor răsunătoare.
— N-au cum să fie scrise de el. A avut parte de o educaţie bună, Yamagata al nostru, dar n-a fost niciodată un maestru al stilului. Aici e mâna unui profesionist, zise apoi se întoarse iar cu ochii la scrisoare. „De luni de zile suntem prinşi în păienjenişul războiului; ambele tabere numără zilnic sute şi sute de pierderi; prietenul îşi omoară prietenul, ruda îşi îngroapă ruda, deşi nici unul dintre soldaţi nu intră în luptă cu gânduri rele. Trupele imperiale îşi fac datoria de militari, în timp ce bărbaţii din Satsuma luptă loial de partea lui Kitaoka.“ Tot ce spune e adevărat. „Sfârşitul acestor lupte este doar în mâinile tale. Te implor să iei toate măsurile pentru încetarea luptelor, ca să demonstrezi că situaţia de faţă nu este opera ta şi să pui capăt pierderii de vieţi umane de ambele părţi, cât mai curând posibil.“
Se opri şi se încruntă.
— „Să iei toate măsurile pentru încetarea luptelor…“ Ce crezi că înseamnă asta, tinere Yoshida? E mult prea şiret ca să spună lucrurilor pe nume, dar îmi oferă şansa unei capitulări onorabile, nu-i aşa? Spune-mi, ce-ai face în locul meu? Te-ai preda?
Cu fiecare nouă înghiţitură de *shochu* Nobu se simţea tot mai îndrăzneţ. Se uită la general. Cu privirea lui sinceră şi atotştiutoare, era greu să-ţi imaginezi că un asemenea om ar putea fi duşmanul cuiva, ca să nu mai vorbim de faptul că îngăduise violenţele şi vărsările de sânge din ultimele luni – şi totuşi o făcuse. Nobu înţelegea perfect că era genul de persoană care putea fi venerată ca un zeu, pe care oamenii ar urma-o orbeşte, supunându-se ordinelor fără nici o ezitare. Dar înţelegea şi că era un om de omenie.

Poate că alți bărbați stârniseră flacăra ce pusese în mişcare toate evenimentele îngrozitoare, poate că el fusese prins în ițele lor şi nu mai reuşise să-i oprească.

Orice samurai care se respecta nu putea avea decât un răspuns la întrebarea generalului: „Nu, domnule, nu vă predați. Capitularea este dezonoare. Nu există capitulare onorabilă“. Dar a spune asta ar fi ca şi cum i-ar condamna pe aceşti oameni la moarte. Poate că generalul Yamagata chiar voia să-i dea unui vechi prieten şansa de a salva viețile tuturor celor rămaşi în luptă.

Nobu îşi fixă privirea în pământ.

— Onoarea nu e cu nimic ştirbită, domnule, dacă vă predați acum. Se lăsă tăcerea. Nobu îngheță. Ştia că în acel moment pericolul să fie scurtat de cap era mai mare decât oricând.

— Viața mea nu valorează nimic, mârâi Kitaoka. Dar oamenii mei s-au luptat să străbată Kyushu pas cu pas şi n-am să-i las acum să moară decapitați, ca nişte criminali de rând. Merită să moară pe câmpul de luptă. Ne-am luptat, am vrut să afirmăm cu tărie valorile samurailor şi am dat greş. Dar încă mai putem arăta lumii cum ştiu să moară samuraii.

— E răspunsul dumneavoastră, domnule?

Eijiro fornăi. Nobu auzea zgomot de metal hârşâit pe piatră. Eijiro îşi ascuțea pumnalul. Slabe şanse să ajungă întreg până la poalele dealului dacă era după Eijiro.

— Nu e nevoie de răspuns, zise generalul. Mai rămâi o vreme. Relaxează-te, pune-ți picioarele în cruciş, bucură-te de privelişte.

Era adevărat. Din locul acela se vedea vulcanul.

— Îmi pare rău că nu putem să-ți oferim ospitalitatea care i s-ar cuveni unui trimis al vechiului meu prieten, generalul Yamagata. Ți-am putea da nişte mâncare, dar nu avem deloc. Înainte de plecare, te invit să bem împreună puțin *shochu*. Văd eu că eşti un bărbat care ştie să aprecieze băutura.

Generalul se aşeză pe pământ în fața lui Nobu şi îşi încrucişă picioarele mari. Ofițerul cel înalt cu amuleta la centură aduse o tavă cu pahare ciobite. Kitaoka luă carafa şi umplu paharul lui Nobu, după care îi dădu carafa lui Nobu, care, la rândul lui, trebuia să-i umple paharul. Ciocniră.

Eijiro se ghemui pe lângă tatăl lui, şi pe fața lui bronzată se citea supărarea. Îşi tot sucea şi răsucea vârful pumnalului în pământ.

— Nu-l lăsa să ți se strecoare pe sub piele, tată.

— Fiul meu e încăpățânat şi vede rânjetul morții peste tot. Trebuie să-i ierți purtarea. Eijiro, băiete, deci îl cunoşti pe flăcăul ăsta?

Eijiro mârâi.

— A lucrat în casa noastră de la Tokyo.

— Tokyo.

Kitaoka suspină şi îşi aținti privirea în depărtare. Ochii lui mari erau melancolici.

— Deci ştii casa noastră de la Tokyo. Ştii familia mea de la Tokyo – şi pe gheişa mea, Fujino, pe care oamenii o numeau Prințesa Porcuşor. Era cea mai frumoasă femeie din tot oraşul Kyoto – casa femeilor frumoase –, iar la Tokyo era suverană. Ştiai, tinere Yoshida?

Nobu constată cu uimire că generalul avea lacrimi în ochi. Femeile, ele îmi lipsesc cel mai mult.

— Femeile, care dau dulceață vieții, aduc frumusețe şi tandrețe. Soția mea e o femeie bună. Port un *obi* pe care mi l-a făcut chiar ea. Dar când am vrut să-mi alin inima, m-am dus la Fujino. Ai adus cu tine amintiri plăcute, Yoshida. Sunt fericit să am parte de asemenea amintiri în ziua de dinaintea morții.

Oamenii se adunau în jurul lor şi se aşezau în linişte. Kuninosuké împărțea pahare şi ei îşi turnau unul altuia. Umbrele se lungeau. Soarele dispărea în spatele stâncilor.

Generalul îşi goli paharul.

— Multe s-au întâmplat de atunci, zise el. Prea multe. Acum nu mai contează decât un singur lucru: să murim cu demnitate. Restul nu mai are nici o importanță. Mi-am scris poemul de moarte, Yoshida. Înainte să pleci, dă-mi voie să ți-l spun.

Îşi potrivi mai bine picioarele şi respiră din rărunchi, de parcă ar fi fost într-o mânăstire Zen şi s-ar fi pregătit să mediteze. Soarele care se lăsa trimitea sclipiri peste fața lui cu fălci grele. Îşi pironise ochii în pământul pietros şi rosti cuvintele încetişor, mai mult ca pentru sine.

Un strop de rouă dac-aş fi, m-aş putea lesne adăposti pe vârful unei frunze,
Dar om fiind, nu este loc şi pentru mine în lumea asta mare.

Nobu se înfioră. Era ceva cumplit – să stea aici, alături de toți aceşti bărbați care nu aşteptau altceva decât moartea. Parcă s-ar fi aflat într-o adunare solemnă de fantome. Nici ura lui Eijiro, nici măcar Kuninosuké cu tot cu amuleta lui nu mai contau în fața spectrului atotdistrugător al morții.

Dădu încet din cap. Când ascultai asemenea cuvinte, într-un asemenea moment, nu mai era nimic de spus. Kitaoka îşi ridică palma.

— Noi, cei de-aici, suntem toți ca şi morți, Yoshida. Toți în afară de tine şi de prietenul tău, zise generalul făcând un gest în direcția lui Sakurai, care stătea ghemuit cu spatele la stâncă şi mângâia morocănos un pahar de *shochu*. Voi sunteți de pe tărâmul celor vii. Nu prea se întâmplă ca oamenii să ajungă în Paradisul de Apus şi să poată pleca, dar voi aşa o să faceți.

De undeva se auzi țipătul unei bufnițe, prelung şi melancolic, iar crengile trosneau sub greutatea unei maimuțe care sărea din copac în copac.

— Nu m-aşteptam la vizitatori, dar dacă tot eşti aici, am un mesaj pe care să-l duci înapoi; numai că nu e pentru Yamagata. Eşti din clanul Aizu. Eu unul n-am văzut căderea oraşului vostru – nu eram acolo –, dar am auzit cum s-au comportat femeile voastre, cu cât curaj s-au luptat şi au murit.

Nobu tresări, deşi timpul îi mai îndulcise durerea. Acum glasul lui Kitaoka era ca un tunet.

— Ascultă bine ce îți cer. Găseşte-mi familia – găseşte-mi soția şi gheişa, pentru care ai lucrat la Tokyo, şi fiica. Uite aici ce trebuie să le dai.

Vârî mâna în *obi* şi scoase un evantai. Kuninosuké se şi instalase lângă el, cu o pensulă şi o piatră plată pe care se vedea un strop de tuş negru. Generalul desfăcu larg evantaiul, scrise câteva cuvinte, îl flutură prin aer ca să usuce tuşul, pe urmă îl strânse la loc şi i-l dădu lui Nobu:

— Spune-le că m-ai văzut şi că eram vesel şi împăcat. Spune-le că am înfruntat moartea cu mult curaj. Se opri iarăşi şi se uită atent la Nobu: Tare mă tem că, dacă murim, femeile noastre o să-şi pună capăt zilelor. Poate au şi făcut-o…

Stânca neclintită şi cuvertura ei densă de copaci, de bambuşi şi licheni şi viță se clătinau de parcă ar fi fost pe punctul să-i cadă în cap. Bărbați bărboşi îmbrăcați în haine zdrențuite, cu paharele lor pline de licoare incoloră, apăreau şi dispăreau din fața ochilor lui Nobu. Urechile îi vâjâiau, ca şi cum pământul de sub el s-ar fi pregătit să se caşte şi să-l înghită în adâncuri. Se uita fix la general, clipind des şi apăsat. Era clar că nu auzise bine. De vină trebuie să fi fost băutura, care-i încețoşase mințile.

Despre propria lui moarte Kitaoka vorbise pe un ton degajat, dar acum părea că obrajii i se lăsaseră, pălise. Iar ochii i se măriseră, de parcă ar fi cercetat tărâmul de sub pământ uitându-se stăruitor după femeile lui. Cuvintele atârnau şi acum în aer. „Poate au şi făcut-o…“

Nobu trase aer în piept şi se cutremură din cap până-n picioare. Mama, bunica şi surorile lui îşi curmaseră viața la gândul că ar putea fi dezonorate de bărbații victorioşi ai clanului Satsuma. Nu, sigur

că lucrurile nu se puteau repeta. Sigur că femeile din familia Kitaoka n-ar recurge la acelaşi gest. Numai că erau la fel de mândre şi de năvalnice cum fuseseră şi femeile din familia lui. Şi dacă şi-au luat viaţa înseamnă că şi Taka… Taka…

— Credeam că nu pot să intervin cu nimic, dar acum înţeleg că pot. Salvează-le, Yoshida. Nimeni altcineva nu are cum. Încearcă să le găseşti, încearcă să le opreşti. Generalul avea un ton imperios, stăruitor: Dacă sunt moarte, te rog să te asiguri că la incinerare se respectă tot ritualul cuvenit. Noi, bărbaţii putem să ajungem hrană pentru ciori, dar vreau ca femeile mele să se odihnească în pace.

Nobu se ridică orbeşte, cu mintea zdruncinată. Uitase de bătăi. Nu mai simţea nici urmă de durere. Doar un singur gând mai conta acum. Taka.

— Trebuie să plec, zise el icnit şi glasul lui suna ca un scâncet firav şi îngrozit. Trebuie să plec imediat.

— Kuninosuké, zise generalul, escortează-i pe amândoi până la liniile lor. Şi ţine minte – dacă li se întâmplă ceva, răspunzi în faţa mea.

Dar lui Nobu vorbele îi trecură doar vag pe la ureche pentru că se şi pornise glonţ în josul dealului. Crengi se întindeau să-i ţină calea, rădăcini şi pietre se ridicau din pământ să-i pună piedică, dar nimic nu-i putea încetini pasul. Mintea părea să se fi avântat în zbor, lăsând corpul în urma ei. Se simţea prins în ghearele unei certitudini negre care-i strângea inima cu atâta putere, că abia reuşea să respire şi-i îngheţa sângele în vine. Nici măcar nu cuteza să dea formă gândului. De-ar fi să o găsească la vreme, dacă zeii aveau vreun pic de milă. De-ar fi să nu ajungă prea târziu.

38

Soarele asfinţea şi începea să se lase întunericul. În spatele copacilor, dungi de un roşu adânc şi strălucitor brăzdau cerul, iar Taka urca pieptiş pe poteca pietroasă spre poiana din vârful dealului. Se ridica în vârful picioarelor şi îşi făcea loc printre crengi, ferigi şi firele de iarbă adunate în pâlcuri înalte şi unduitoare. La picioarele ei se vedea oraşul, deşi cu greu îl mai puteai numi aşa – era mai curând o întindere de ruine, fără nici un semn care să indice că acolo ar fi fost cândva o aşezare omenească. Ici-colo se zăreau lumini şi focuri, în locurile unde se instalaseră taberele militare.

Se mai vedea ridicându-se o masă stâncoasă întunecată – Dealul Castelului. Şi acolo se distingeau nişte puncte de foc, iar lumina flăcărilor se înălţa cutezătoare la jumătatea pantei. Cu puţin timp înainte, paznicul de la Casa cu Bambuşi apăruse şchiopătând pe cărarea care ducea la ferma lor de la Beppu şi îi vestise că, în zorii zilei care urma, armata pornea un atac asupra tatălui ei şi a cetei lui de rebeli, ca să-i facă una cu pământul. Militarii ar fi putut să dea greş, generalul ar fi putut să-i alunge de pe deal, dar nici unul dintre ei nu credea într-o asemenea posibilitate. Mai erau cel mult două sute de rebeli în viaţă, iar soldaţii erau mii şi mii, şi toţi înarmaţi până-n dinţi cu cea mai nouă tehnică de luptă.

Taka plecase în mare grabă şi se căţărase până la poiana din vârf, ca să scruteze cu privirea dealul pe care se afla tabăra lui. Era straniu şi cumplit gândul că tatăl ei era atât de aproape şi totuşi atât de departe. Îşi strânse ochii, imaginându-şi că ar putea să-l zărească dacă şi-ar ascuţi privirea. În văi bubuiau focuri de armă şi pe coamele îndepărtate se zăreau licăriri de lumină. Fiori de spaimă o străbăteau la fiecare explozie. Pe urmă zgomotul se opri o vreme. Se auzeau doar chiţăitul liliecilor şi foşnetul vulpilor care se strecurau prin tufişuri. Frunzele tremurau în băiata vântului.

Cu ochi uscaţi, Taka fixa întunericul din jur şi încerca să şi-l închipuie pe tatăl ei, masiv şi impunător, cu sclipirile din ochi şi felul serios în care vorbea, cântărind fiecare cuvânt. Îl revedea aşa cum era la

Tokyo, mergând pe jos mereu însoțit de iubiții lui câini, discutând cu mai-marii zilei, care veneau să-şi prezinte omagiile şi să-i ceară sfatul sau îmbrăcat în chimono şi stând în birou, când avea de lucru. Chiar şi atunci când se dusese să-l vadă pe împărat se îmbrăcase tot ca un țăran – în chimono, cu pantaloni strânşi pe picior şi cu sandale de paie împletite chiar de mâna lui. Îi revenea în minte şi ultima noapte, când venise în casa lor din cartierul gheişelor.

Toată lumea îl iubea şi îl respecta. Era cel mai de seamă, cel mai cinstit şi cel mai de nădejde om din toată țara. Şi împăratul îl îndrăgise. Cum de i-a lăsat inima să trimită trupe, de ce voiau să ucidă un asemenea om?

Zi de zi, ea şi mama ei şi toată lumea de la fermă încercau din răsputeri să pară veseli, să le ridice moralul celorlalți. Dar, în adâncul sufletului, Taka mai avea o durere care o chinuia şi pe care n-o putea împărtăşi nimănui.

Îşi ridică privirea spre bolta cerului, care se întindea vastă şi misterioasă deasupra ei. Întunericul se lăsase aproape peste tot şi stelele începeau să-şi arate sclipirile. Râul Cerului se revărsa învolburat dintr-o parte în alta, cu miriadele lui de lumini. Regăsi o stea strălucitoare pe o parte a râului, pe urmă una la fel de intensă pe partea cealaltă. În fiecare noapte se uita după ele, dar acum le vedea limpede – erau iubiții despărțiți în chip tragic, prințesa țesătoare şi ciurdarul, sortiți să stea departe unul de celălalt tot anul, mai puțin în acea zi de Tanabata, a şaptea zi a lunii a şaptea, când coțofenele făceau punte peste râu cu aripile lor.

Nobu. Era cu gândul la el în fiecare clipă din zi. Şi noaptea, când vedea cele două stele, se ruga la zei să-l ocrotească şi să-l aducă înapoi la ea. Poate că nu se rugase cu destulă stăruință. Poate că, dacă s-ar ruga mai fierbinte, zeii i-ar asculta ruga.

Vedea aievea nasul aristocratic, zâmbetul neaşteptat de dulce, privirea intensă în care o învăluia. I se umplură ochii de lacrimi, căzu în genunchi şi-şi îngropă fața în mâini. De când o lăsase singură acolo, la poarta Casei cu Bambuşi, se aşternuse tăcerea. Era într-o aşteptare continuă, dar nu-i ajungea la urechi nici o veste. Nu scrisese nici un rând, nu trimisese nici un mesaj. De câte ori îl vedea pe omul de pază că vine, se gândea că poate are vreo scrisoare pentru ea, dar nu-i aducea nimic.

Cel mai rău era că nici măcar nu putea spune nimic nimănui. Nu avea cum să dea glas îndoielilor, tristeții, spaimei şi mâniei. Doar aici, când era singură pe vârful dealului, putea să dea frâu liber sentimentelor. Plângea în hohote şi i se zguduiau umerii…

De ce nu scria? Prin minte îi treceau tot felul de gânduri negre. Poate nu pentru că n-ar fi vrut să țină legătura cu ea; poate erau alte motive. Poate că pur şi simplu nu putea să-i dea nici un semn, pentru că ceva îngrozitor îl împiedicase. Poate că era rănit sau poate că-şi găsise pe altcineva sau poate, poate…

Nu îndrăznea să pună în cuvinte nici măcar în sinea ei gândul care-o înspăimânta cel mai mult, de teamă că s-ar putea împlini. Scoase un geamăt şi îşi apăsă fruntea de pământul răcoros, după care se ridică încetişor şi suspină adânc, cutremurat. Viața se întindea în fața ei, tristă şi pustie. Îşi şterse lacrimile cu mâneca şi încercă să-şi ia un aer vesel. Va trebui să coboare înapoi la doamna Kitaoka, mama ei şi mătuşa Kiharu. Trebuia să zâmbească şi să pară veselă, chiar dacă pierduse totul.

De-acum războiul era pe sfârşite. Nobu spunea că vine să o caute atunci când se termină totul şi asta urma să se întâmple cât de curând – chiar mâine. Atunci o să afle adevărul, cu siguranță; poate o să-l vadă sau poate nu. Iar dacă nu venea, o să ştie că e mort şi-o să-l poată jeli. Pentru că, dacă e în viață, oricât de grav rănit ar fi, tot o să vină. Ştia ea.

Şi dacă atunci când o va vedea, nu o va mai recunoaşte? se întreba ea. Nu mai era fata cu piele albă pe care o ştia el. În locul rochiilor înfoiate în stil occidental sau al chimonourilor din mătase brodată, purta

pantaloni lăbărțați de cânepă şi o jachetă cu mâneci largi din bumbac grosolan de culoare indigo, precum o țărancă. Săpa şi însămânța şi recolta, tăia lemne şi făcea focul, învățase cum să pună curse ca să prindă iepuri şi porumbei, să găsească ciuperci şi fructe sălbatice, ba chiar să împrăştie fecale peste culturi. Mâinile ei drăgălaşe şi catifelate se aspriseră şi murdăria parcă îi intrase în piele. Culmea e că oricât de mult munceau, nici unul dintre ei nu avea mâncare de-ajuns. Când se uita în oglinda pătată a mamei ei, vedea o stafie înfometată, cafenie şi slăbănoagă – numai piele şi os – şi nişte ochi mari care-o priveau fix. Devenise fiica de care tatăl ei putea fi mândru, îşi zicea ea cu tristețe. Munca pământului – asta era viața care-i plăcea lui cel mai mult.

Din spatele muntelui Sakurajima, se ridica luna uriaşă şi rotundă, cu fața albă învăluită într-o pâclă de cenuşă întunecată. Taka se uita atent la ea, căutând să vadă iepuraşul care face turtițe de orez[19]. Încă două zile, îşi zicea ea, şi luna o să fie un cerc perfect, ca oglinzile din altarele Shinto. Îşi amintea Sărbătoarea Mijlocului Toamnei la Tokyo, când admirau imaginea lunii pline în iaz, scriau poezii şi se îndulceau cu prăjituri sățioase de batate, în timp ce muzicienii cântau la flaut şi la *koto*.

19. *Mochi*, prăjituri tradiționale de Anul Nou. (N. tr.)

Anul ăsta nu mai fusese nici un fel de sărbătoare. Aici, în refugiul de pe munte, singurele lumini erau amenințătoarele puncte roşii ale focurilor aprinse de armată şi singurul zgomot era păcănitul armelor.

Alte bubuituri şi iar se cutremura aerul, şi vedea lumini care fulgerau peste coasta întunecată unde se afla tabăra tatălui ei. O nouă serie de împuşcături.

Mai târziu, armele luară iar o pauză şi, în momentul de acalmie, i se părea că aude un sunet îndepărtat şi cu totul neaşteptat. Îşi ținu respirația şi ascultă cu atenție. Nimic. Pe urmă, sunetul reveni.

Nu era cu putință – şi totuşi asta se auzea. Undeva, în depărtare, cineva cânta la *biwa*.

Acum nu mai încăpea nici o îndoială – muzica plutea peste vale în neclintirea nopții, un sunet slab, dar cât se poate de clar. Auzea voci bărbăteşti care cântau odată cu instrumentul şi recunoscu cântecul – *Luna de toamnă*, încărcat de dulci păreri de rău pentru vara care s-a sfârşit. Îl cântau şi ei pe vremea când generalul stătea la Tokyo. Pe urmă auzi şi sunetul delicat al flautului, iar ritmul se schimbă: începuse un dans al săbiilor, sfidător şi sălbatic. În clipa în care realiză ce se întâmpla, Taka sări în picioare şi râse în gura mare.

Nu erau nici soldații din armată care se pregăteau pentru asaltul final, nici oamenii care – acum când se aştepta sfârşitul războiului – începeau să se mute înapoi în casele lor devastate. Sunetele nu veneau dinspre oraş. Veneau dinspre Dealul Castelului.

Lovindu-se de pietre şi de rădăcini în graba ei, Taka o luă la picior spre mica fermă cu acoperiş de stuf aşezată pe la jumătatea coastei. De obicei, în preajma ei se auzeau glasuri şi se vedeau siluete în mişcare, dar în seara asta totul părea ciudat de liniştit. În spatele paravanelor de hârtie se distingea pâlpâit de lumânări.

— Pe Dealul Castelului se cântă muzică, strigă ea apropiindu-se. Şi se dansează!

O bufniță scoase un țipăt strident şi din copaci se desprindeau în zbor uşor liliecii. Când sosise aici era primăvară, iar acum frunzele începeau să-şi schimbe culoarea şi de curând zărise stoluri de gâşte care zburau spre sud.

După atâtea luni petrecute aici, ajunsese să se simtă acasă între pereții de lemn şi încăperile înghesuite cu uşi şubrede şi în bucătăria în care pământul bătătorit ținea loc de podea. Nu mai lua seama la mirosul de lemn ars care li se îmbiba în păr, în piele şi în haine sau la duritatea podelei pe care-şi aşezau saltelele de stuf când se duceau la culcare. Uitase aproape de tot că trăise şi în alte locuri. Cu excepția

paznicului cel bătrân, nu vedeau nici țipenie de om din afară, de parcă toată lumea asta mare ar fi pierit, iar ei ar fi fost singurii supraviețuitori. Se ciorovăiau, îşi aruncau cuvinte grele, dar ştiau că au nevoie unul de celălalt ca să răzbată.

Taka se năpusti printre copaci şi o ținu tot într-o fugă până în fața casei. Toți erau adunați acolo – opt adulți, şapte copii –, şi toți păreau complet absorbiți. Frații şi surorile vitrege – cei trei copii micuți ai doamnei Kitaoka – şi odraslele celor două mătuşi ale lui Taka aveau un aer concentrat şi solemn, îşi plecaseră capetele şi-şi făcuseră mâinile pâlnie la urechi.

— Aud muzică, o aud bine! strigă Kentaro, fiul mătuşii Kiyo, un băiat de patru ani cu ochi mari şi o claie de păr negru, des, care tresălta de atâta entuziasm.

În lumina lunii, ai fi zis că e o adunare de fantome. Obrajii doamnei Kitaoka erau numai piele şi os, mătuşa Fuchi şi mătuşa Kiyo – căsătorite cu frații tatălui ei – arătau ca nişte schelete, iar unchiul Seppo – bătrânul caligraf care trăise la Casa cu Bambuşi şi îi însoțise la fermă – era îndoit ca un toiag uscat, uitat de vreme. Okatsu îşi pierduse rotunjimile drăgălaşe, iar mătuşa Kiharu se împuținase atât de mult, încât Taka abia o mai vedea. Carnea albă şi plină a mamei ei atârna flasc pe brațe şi pe burtă. Nimeni n-ar mai fi putut ghici că femeia fusese cândva celebra Prințesă Porcuşor, pe care întregul Kyoto o admira pentru formele generoase.

Fujino îi povestise fetei cum se petrecuseră lucrurile când ea, mătuşa Kiharu şi Okatsu ajunseseră prima oară la Casa cu Bambuşi. Vânduseră cele câteva chimonouri pe care izbutiseră să le ia cu ele de la Tokyo, ca să trimită bani armatei din Satsuma. Toate trei erau îmbrăcate modest şi, cu toate astea, pe fruntea lor scria clar ce sunt – două doamne din cartierul plăcerilor de la Kyoto şi servitoarea lor.

Stând ca pe ace pentru că nu ştia cum avea să fie primită, Fujino îngenunchease în momentul când doamna Kitaoka ieşise din casă.

— Îmi pare atât de rău că deranjăm, începuse ea şi se sprijinise cu palmele de pământ, plecându-se cât mai adânc. Nu sunt sigură dacă ați auzit vreodată de umila şi nevrednica mea persoană. Onorabilul dumneavoastră soț a avut cândva amabilitatea…

Doamna Kitaoka nu arătase nici cel mai mic semn de surprindere la vederea ei. Se plecase energic şi întinsese mâna.

— Bineînțeles. Sunteți bine-venite, surioară. Suntem doar noi aici, soțul meu a plecat, toți bărbații au plecat. Mă bucur să vă văd. Sunteți ca o rază de lumină în viața mea.

În aceeaşi zi le dăduse drumul servitorilor. Oamenii se puseseră pe plâns şi o rugaseră să-i ia şi pe ei la fermă, dar ea le explicase clar: era mai bine ca fiecare să se ducă la casa lui; dacă mai rămâneau alături de familia ei, se puneau în pericol. După care porniseră cu toții – doamna Kitaoka, cele două mătuşi, unchiul Seppo, Fujino, mătuşa Kiharu, Okatsu şi cei şapte copii – spre Beppu de Vest.

Taka apăruse şi ea acolo în aceeaşi seară, dar mai târziu. Paznicul deschisese porțile şi o condusese până în dreptul uşii, iar ea stătuse în prag mustind de mânie şi de ciudă. Se simțea înfrântă. Îşi făgăduise cu jurământ că n-avea să calce niciodată acolo, că n-avea să dea în veci ochii cu doamna Kitaoka şi uite că asta făcea, n-avea încotro.

Dar doamna Kitaoka o primise cu amabilitate şi, spre surprinderea ei, fata se simțise dintr-odată împăcată. Nu mai era ca o vietate încolțită în spațiul strâmt al casei din cartierul gheişelor, devenea o părticică dintr-o familie mare, cu mulți copii, care alergau de colo-colo. Împărtăşeau cu toții aceleaşi temeri, aşteptau neliniştiți să sosească paznicul care era la curent cu ce se mai întâmpla în lume. Îşi dăduseră seama destul de repede că, dacă voiau să supraviețuiască, trebuiau să muncească din greu. Şi se puseseră imediat pe treabă.

Deşi nu era încântată de asta, Taka fusese nevoită să recunoască un lucru: mama ei se adaptase mai bine decât toți ceilalți. Când erau la Kyoto sau la Tokyo, se purta întotdeauna ca o femeie din cale-afară de răsfățată şi neajutorată, dar în clipa când ajunsese la fermă, cântărise întreaga situație dintr-o privire, văzuse exact ce trebuie făcut, îşi legase mânecile şi se apucase de treabă. Doamna Kitaoka era cea care conducea casa şi toți ceilalți o ascultau cu respect, dar Fujino asigura bunul mers al lucrurilor. Fiecare dintre ele intrase exact în rolul pe care te-ai fi aşteptat să-l aibă soția unui bărbat şi gheişa lui.

Zi de zi, Taka urca până în poienița din vârful dealului. Vedea cum se ridică fumul bătăliilor şi auzea păcănitul gloanțelor de câte ori rebelii cucereau oraşul sau când armata îi obliga iar să se retragă. Pe urmă se lăsase tăcerea şi, în lunga fierbințeală a verii, nu se mai zăreau decât dărâmăturile care sclipeau la picioarele ei, pe toată întinderea oraşului.

O explozie de gloanțe acoperi cu totul sunetul îndepărtat al muzicii. În liniştea de după ajungeau iar până la ei picurii sonori şi sfidători ai flautului, plutind peste dealuri. Doamna Kitaoka îşi îndreptă umerii. Avea cam aceeaşi vârstă ca Fujino, probabil, dar părul încărunțit şi strâns într-un conci sever îi dădea un aer mai bătrânicios. De când stăteau împreună, Taka ajunsese să o admire, ba chiar să o placă. Era o femeie de care nu te puteai apropia uşor, dar avea un anume fel de mândrie, o fire oțelită care o făcea să nu se dea niciodată bătută, şi pentru asta Taka o considera o persoană de invidiat.

— Îşi iau rămas-bun, spuse încet doamna Kitaoka. Sărbătoresc ultima lor noapte pe pământ.

Pe fața trasă apăru un zâmbet fugar, primul pe care Taka îl vedea de luni bune. Doamna Kitaoka era de obicei tăcută şi retrasă, dar muzica parcă scosese la suprafață toată vioiciunea ascunsă în ea:

— Să dăm şi noi splendoare ultimei nopți. O să aprindem un foc pe deal, un foc mare de tot, ca să se vadă până la ei. Masa ştie unde e ferma. O să-şi dea seama că suntem noi.

Taka făcuse ochii mari şi nu-i venea să creadă. În mod normal, doamna Kitaoka era cea care conducea cu înțelepciune şi cumpătare tot grupul, şi uite-o cum lansa cea mai necugetată şi revoltătoare idee dintre câte auzise ea vreodată. Veniseră aici ca să stea la fereală. Dacă vedeau flăcări pe vârful dealului, armata – şi toți ceilalți – ar fi urmat semnalul luminos şi ar fi ştiut exact unde s-au ascuns. Nici măcar nu era sigură că tatăl ei ar fi zărit focul. Şi de unde să ştie el că se aflau cu toții la fermă? Şi, dac-ar fi ştiut, oare ar fi fost de părere că un asemenea semnal luminos, care invita armata să vină într-acolo, era o idee bună? O senzație de singurătate o copleşi brusc. Îi era tare dor de el. Îşi dorea să-l fi avut acolo, aproape, să le spună ce trebuia făcut. Îşi aruncă privirea de jur împrejur şi pe chipurile scobite citi aceeaşi dorință. Absența lui era palpabilă.

Unde mai pui să nici nu aveau lemne de foc de care să se poată lipsi. Aveau nevoie de ele ca să poată face mâncare.

Îşi frământa degetele frustrată şi se răsuci spre mama ei, implorând-o tăcut să intervină. Ea era prea tânără, nu se cădea să-şi spună părerea. Numai că Fujino radia de atâta entuziasm.

— O să cântăm tare de tot şi o să se audă peste vale, strigă ea bătând din palme. Nu mai avea mâini durdulii şi catifelate. Erau cafenii şi osoase, cu unghii rupte – ca şi mâinile fetei.

— Dacă pentru ei a venit sfârşitul, atunci a venit şi pentru noi! declară mătuşa Fuchi şi chipul ei subțire şi drăgălaş se lumină.

Taka le privea cu admirație pe mătuşile ei. N-aveau cum să fie decât cu vreo câțiva ani mai mari ca ea, se căsătoriseră nu de mult şi cu siguranță nu se aşteptaseră să-şi piardă soții atât de repede. Nu-i mai văzuseră de mai bine de jumătate de an, nu ştiau nimic despre soarta lor, dar nu lăsau să le scape nici cel

mai mic semn de disperare. Se simţeau mândre de bărbaţii lor. Trudeau din greu, fără vorbăraie şi văicăreală, şi erau tot timpul gata să zâmbească.

— Da, trebuie să marcăm momentul, adăugă mătuşa Kiyo.

Dintre ele două, ea părea să ştie cel mai bine care îi este locul şi rangul. Acum avea o faţă bătută de soare şi vânt – ca o nevastă de fermier –, dar îşi păstra aerul semeţ de samurai.

Taka nu-şi credea urechilor – era singura care înţelegea nebunia unui astfel de gest. Se uită disperată spre unchiul Seppo, dar el stătea sprijinit în toiag, cu ochii închişi şi se prefăcea că moţăie, ca şi cum s-ar fi străduit să ignore vocile ascuţite ale femeilor.

— Trebuie să începem chiar acum, îi îmboldi doamna Kitaoka.

Toţi se aşezară în şir lângă casă – femei, copii, ba chiar şi unchiul Seppo – în dreptul grămezii de lemne şi fiecare luă cât de mult putea duce. Okatsu mergea clătinându-se sub povara unui ditamai braţ de lemne, unchiul Seppo ducea câteva beţe, iar copiii trăgeau vitejeşte după ei crengi întregi, râzând şi urcând panta, de parcă totul ar fi fost o joacă.

— Okatsu, Taka, duceţi voi butucul ăsta, zise doamna Kitaoka. O să ardă mult şi bine.

Butucul era mare cât un trunchi de copac tânăr. Găsiră două cioturi de-o parte şi de alta, tocmai bune de prins, scrâşniră din dinţi şi-l azvârliră până în partea de jos a potecii, după care porniră în sus târând butucul după ele. Când au ajuns în vârf, aveau mâinile jupuite şi pline de zgârieturi.

Taka se întoarse în fuga mare la fermă. Doamna Kitaoka ţinea în braţe o legătură mare, fără formă.

— Taka, du tu asta sus.

Ochii îi sclipeau în întuneric. Taka luă legătura cu amândouă mâinile. Era moale şi mare şi grea. S-ar fi zis că înăuntru erau haine.

Au făcut multe drumuri înainte ca grămada de lemne culese cu atâta efort să fie aşezată cum trebuie în vârful dealului. Au adunat vreascuri numai bune pentru aprins şi le-au pus unele peste altele, până au făcut un rug de proporţii considerabile.

Doamna Kitaoka se apropiase de marginea poienii şi stătea acolo ca un comandant, cu silueta firavă proiectată pe cerul întunecat. Se uita ţintă la punctul de lumină de pe Dealul Castelului care strălucea cu putere, ca raza unui far.

— Acolo sunt bărbaţii noştri. Glasul părea să se înece. Bărbaţii noştri cei viteji.

Îşi plecă fruntea şi Taka o auzi cum îşi înghiţea lacrimile. Alte focuri de armă zguduiră aerul. Taka îşi îngropă faţa în mâini. Erau ca într-o barcă şi se răsuceau pe apele unui râu înspumat, gonind spre vâltori, spre dezastrul care se grăbea să-i lovească din plin, dar ea nu putea să facă nimic, n-avea cum să-l oprească. Nici speranţa, nici rugăciunea nu mai erau de vreun folos. Zeilor nu le păsa de soarta lor.

Când îşi ridică privirea, doamna Kitaoka era tot cu ochii ţintă în depărtare. Vântul îi zburlea părul şi-i încreţea pantalonii largi. Norii goneau pe cer şi lumea se rotea la picioarele lor.

Cu mişcări lente şi studiate, de parcă s-ar fi pregătit pentru ceremonia ceaiului, nu pentru foc, doamna Kitaoka îngenunche lângă grămada de lemne şi scăpără cremenea. După mai multe încercări, crengile începură rând pe rând să ardă mocnit şi-apoi cu flacără, până când tot lemnul deveni un rug aprins. Taka se întreba dacă tatăl ei era pe Dealul Castelului şi îl vedea.

— Lăsaţi-l să se întindă, zise doamna Kitaoka. O să fie şi mai luminos.

După care aduse ultimele clondire cu *shochu*. Seara, când se aşezau să bea, mama ei şi mătuşa Kiharu erau primele la cântat şi dansat. Erau gheişe, cunoşteau perfect arta de a-i face pe oameni să râdă şi să-şi uite necazurile. Dar în seara aceea, cea care conducea balul era doamna Kitaoka.

Discret, Fujino şi mătuşa Kijaru vărsară licoarea direct pe pământ. Taka făcu la fel. Bărbații lor urmau să moară şi ele n-ar fi putut face nimic care să împiedice asta. Decât să stea şi să-şi plângă soarta, era mult mai bine să-i petreacă pe drum şi să facă totul cu demnitate. Şi totuşi, Taka nu se simțea în largul ei, ceva din gestul necugetat de a face un ditamai focul cu tot lemnul pe care-l aveau o nelinişte a. Voia să-şi păstreze sângele rece şi să judece rațional.

Şapte femei, şapte copii şi unchiul Seppo ridicară ceşcuțele.

— Pentru victorie! Pentru Masa, iubitul nostru stăpân! Pentru frumusețea pământului nostru, Satsuma!

— Pentru tata, zise Taka în şoaptă!

— Pentru lumea cealaltă, adăugă cu glas scăzut doamna Kitaoka.

— Pentru lumea cealaltă!

Taka simți un fior pe şira spinării. I-ar fi plăcut să aibă unde să plece, să fugă de aici, dar nu-i venea în minte nici un loc. Abia îşi mai amintea lumea de dincolo de coasta dealului lor, dar ştia că de acolo nu putea spera la nici un ajutor. Se duse cu gândul la Nobu. Şi-ar fi dorit să-l vadă venind. Atâta doar că, în cazul în care mai era în viață, el era de partea forțelor inamice, care se pregăteau să-l prindă pe tatăl ei într-un cerc tot mai strâns. Se cutremură. Nu era nimic de făcut, trebuia să rămână aici şi să treacă prin încercarea pe care doamna Kitaoka o avea în plan, oricare-ar fi fost ea.

Curând, vuietul şi trosnetul flăcărilor, şuierăturile şi pocniturile bucăților de lemn care se crăpau şi se mistuiau acoperiră muzica venită din depărtări, ba chiar şi zgomotul de împuşcături. Dogoarea devenea tot mai puternică şi ei se mutau mai departe şi mai departe, până când ajunseră toți chiar la marginea poienii. Flăcările aruncau lumini pe fețe, desenând găuri întunecate în loc de cearcăne şi dând pomeților un unghi ascuțit din cale-afară. Parcă s-ar fi transformat în demoni.

Doamna Kitaoka umplu iar ceşcuțele.

— Surioară, zise ea. Eşti de acord să dansezi?

— E ultima noastră noapte, interveniră mătuşile cu glas rugător.

Vorbeau despre ultima lor noapte la Beppu de Vest, nu ultima noapte pe care-o petreceau pe pământ, îşi zise Taka. Nu era cazul să-şi lase imaginația s-o ia razna.

— Nu vrei să dansezi *Dojoji*? ziseră ele în cor.

Fujino înclină capul cu grație şi se ridică în picioare.

Musume Dojoji era cel mai frumos şi mai dramatic dans din repertoriul gheişelor şi cel pentru care era absolut vestită. Fujino surâse şi, la lumina focului, Taka distingea bine contururile chipului pe care tatăl ei îl iubise cu atâta ardoare.

— Nu mai sunt în formă, murmură ea. De ani buni n-am mai dansat în fața publicului. Nu am nici pălăria roş-aurie cu boruri largi, nici cele nouă chimonouri şi nici roba cu solzi ca de şarpe, aşa că trebuie să vi le imaginați voi pe toate. Nu avem pe nimeni să ne cânte la *shamisen*, dar măcar avem *biwa*.

Kiharu îşi adună picioruşele sub ea, luă *biwa* şi începu să-şi plimbele degetele pe strunele ei. Modulațiile tânguitoare se ridicau în aerul neclintit. Fujino purta o pereche de pantaloni lăbărțați şi o jachetă grosolană de cânepă, dar când începea să danseze, înclinându-şi capul şi mişcându-şi mâinile cu o precizie fascinantă, uitai cu totul de hainele nepotrivite. Nu vedeai decât o preafrumoasă fecioară îndrăgostită de un slujitor al altarului.

Vocea lui Kiharu, murmurată şi seducătoare, creştea treptat şi întreaga forță dramatică a poveştii se transmitea prin vibrația ei. Dispreţuită de preot, luptându-se cu emoțiile şi cu patima ei zădărnicită, fata se transformă într-un şarpe care scoate flăcări pe nări. Dansul lui Fujino era năvalnic, tot mai năvalnic şi

Taka o şi vedea aruncând de pe ea nouă chimonouri, unul după altul, ca un şarpe care îşi leapădă cele nouă rânduri de piele.

Taka o văzuse de multe ori pe mama ei dansând *Dojoji*, dar niciodată ca acum. Dansa cu foc, se răsucea şi se învârtea, aruncându-şi mâinile în sus. Însă ea nu dansa pentru ei, nu, ci pentru iubitul ei, tatăl lui Taka, îşi închipuia că, de pe dealul lui îndepărtat, el o vede. Era darul pe care i-l făcea ea, ultimul lucru pe care putea să-l aibă în fața ochilor înainte de moarte.

La sfârşitul dansului, preotul înspăimântat stă ascuns sub clopotul de bronz al templului. Fecioara mânată de dorul răzbunării, acum pe deplin transformată în şarpe, se încolăceşte în jurul clopotului, suflă foc peste el până îl topeşte, iar preotul se face scrum.

Când Fujino execută ultima mişcare de dans, stând cu capul sus pe clopotul imaginar, Kiharu înşfăcă două bețe şi bătu cu ele în piatră imitând bubuitul unei tobe. Taka tresări văzând durerea care trecea, ca o fulgerare, pe chipului doamnei Kitaoka. Pentru prima dată, părea că înțelege ce emoții adânci descoperise soțul ei alături de Fujino.

În liniştea care se lăsase, se auzi țipătul prelung şi grav al unei bufnițe. Toată lumea stătea ca în transă, apoi, unul câte unul, se porniră să aplaude.

Luna ajunsese la zenit. Ca nişte santinele tenebroase, copacii aruncau umbre amenințătoare deasupra poienii. Taka se simțea de parcă şi-ar fi pierdut controlul asupra propriului corp. Se ridică în picioare, dar avea impresia că o forță mai presus decât ea o luase pe sus. Toți ceilalți erau în picioare şi formau un cerc în jurul flăcărilor. Începură să cânte şi să bată din palme, legănându-se când la stânga, când la dreapta, într-un ritm din ce în ce mai rapid. Prinsă în vraja dansului, Taka uitase cine era şi unde se afla, uitase până şi de evenimentele cumplite care urmau să vină peste ei. Se mişca precum în vis, dansa şi se învârtea în cerc şi nu simțea decât bătaia ritmului, avântul trupului care se răsucea şi căldura focului.

Dansase de multe ori la sărbători şi-atunci uitase de toți şi toate, se pierduse în mulțimea de trupuri înfierbântate, unduitoare, parcă sudate între ele. Dar acum se simțea mai degrabă ca şi cum s-ar fi desprins de orice legături cu viața.

La lumina focului şi umbrele lor dansau. Dacă le-ar fi văzut, nici n-ar fi crezut că sunt ființe omeneşti, ci spirite-vulpi care luaseră chip de femei.

Limbile focului se ridicau şi căldura se întețea. Mătuşa Kiharu îşi aruncă haina şi pantalonii cu şnur în talie, iar Taka făcu întocmai, până când toate ajunseră să danseze în pielea goală, ca un cerc de schelete prinse într-un vârtej. Samurai, gheişe – fără haine, nu era nici un semn care să arate ce statut avea fiecare, nu mai era nici o barieră între ele, aşa cum se întâmpla la băile publice sau la marile festivaluri unde, pe timp de vară, străzile se umpleau de oameni în pielea goală. Până şi unchiul Seppo, care îşi scosese hainele şi rămăsese doar cu fâşia din jurul coapselor, se prinse în joc. Deveneau toți parte dintr-un ritual de la începuturile timpului, dansând nebuneşte, ca Spaima Cerului când căuta să o momească pe Zeița Soarelui să iasă din peştera ei şi să aducă iar lumină peste lume.

39

Focurile de armă se opriseră şi peste poiană se lăsase o linişte stranie. Luna coborâse pe boltă şi focul se domolise, dar în întunericul nopții strălucea şi acum un punct roşu în dreptul povârnişurilor de pe Dealul Castelului. Oboseala o învăluia pe Taka precum o pâclă cețoasă şi fata îşi dădu brusc seama cât de tare o dureau picioarele. Dansaseră toată noaptea şi ea nu pusese deloc geană pe geană. Reuşi cu greu să se mai prindă în ultima roată, după care îşi lăsă brațele în jos şi se opri poticnit. Acum stătea neclintită

şi asculta. Pierduse din vedere ceva foarte important. Picioarele încă frământau pământul carbonizat, dar sunetul muzicii din depărtări se stinsese cu totul.

Unul câte unul, dansatorii se rupeau din cerc gâfâind, se uitau în jur după haine şi se îmbrăcau la loc. Copiii se desprinseseră de mult şi dormeau ghemuiți sub copaci. Taka îşi fixă privirea pe vulcanul de peste văi – o siluetă triunghiulară, mătăhăloasă proiectată pe cerul negru; din craterul lui ieşea o pană de foc, estompând strălucirea stelelor. Cerceta orizontul în căutarea unei dâre de lumină şi se ruga. Şi-ar fi dorit ca răsăritul să nu mai vină niciodată. Ar fi vrut să-l țină în loc, şi nu doar de dragul tatălui ei, ci şi pentru ea.

— Se apropie vremea.

Doamna Kitaoka urmărise dansul asemeni unei preotese care veghează un ritual misterios. Trase lângă ea legătura pe care o cărase Taka şi o desfăcu. Un vraf de veşminte netede şi albe ca zăpada licări la lumina tremurătoare a lumânărilor. Taka strânse pumnii până îşi simți unghiile intrând adânc în palmă şi încercă să-şi înăbuşe panica; simțea cum îi inundă pieptul ca un val mare. Inima îi bubuia, sudoarea îi înțepa pielea. Ştia exact ce sunt acele haine: veşminte funerare.

— Veghea noastră se apropie de sfârşit, zise doamna Kitaoka. Când o să auzim din nou focuri de armă, atunci e momentul.

Fujino se ridică brusc în capul oaselor.

— Momentul? Pentru ce anume? întrebă ea respirând precipitat.

— Pentru călătoria noastră spre lumea cealaltă. Asta aşteaptă Masa de la noi.

— Nu şi Masa pe care îl cunosc eu. Ochii lui Fujino parcă se măriseră şi fața i se înnegrise de furie.

— Draga mea surioară. Te rog să nu strici frumusețea ritualului.

Femeile se înfruntară aprig din priviri, dar în cele din urmă Fujino îşi plecă ochii. Oricât de formidabilă era ea, doamna Kitaoka era şi mai şi.

Un pârâit sec de haine scrobite pluti în aer când doamna Kitaoka desfăcu unul dintre veşminte, îşi strecură brațele prin mânecile largi şi îşi legă brâul alb în talie. Cele două mătuşi începură să-i scuture pentru a-i trezi pe copiii mai măricei. După care toți îşi traseră veşmintele funerare peste ce mai aveau pe ei, tremurând mărunt în aerul rece de dinaintea răsăritului. Doamna Kitaoka aruncă o privire întrebătoare spre Taka. Ochii ei o sfredeleau şi se simțea de parcă femeia ar fi avut puterea să privească până în adâncul ei şi să găsească acolo cele mai ascunse porniri – gândurile nedemne şi pline de dor pentru un soldat din rândul duşmanilor, spaima laşă în fața morții.

Un veşmânt alb zăcea şi acum desfăcut pe legătura în care se aflaseră toate. Doamna Kitaoka se aplecă şi îl luă, după care, cu mâinile întinse, i-l prezentă. Mirosea a mucegai şi apret, ca orice haină ținută la păstrare pe timpul unei veri umede şi fierbinți.

Taka îl privi fix, împietrită. Inima îi bătea cu atâta putere, încât abia reuşea să respire. Instinctele nu o înşelaseră. Făcuseră o greşeală cumplită – mama ei, mătuşa Kiharu, Okatsu şi ea însăşi – când se lăsaseră cu totul în grija doamnei Kitaoka. Ea făcea parte din lumea samurailor, a săbiilor şi a morții – în numele căreia tatăl ei pornise la luptă. Numai că Taka nu era parte din acea lume. Ea venise la Beppu de Vest în căutarea unui loc de refugiu, nu a morții. Războiul se apropia de sfârşit. Acum sau niciodată, avea să vină clipa întoarcerii lui Nobu – dacă rugăciunile ei erau ascultate, dacă zeii se hotărau să-şi arate bunătatea. Moartea era ultimul lucru pe care şi-l dorea.

Nu se poate să nu existe vreun loc în care s-ar putea duce, vreo vorbă pe care s-o poată spune, vreun motiv pe care să-l poată invoca în fața lor ca să nu fie nevoită să ducă lucrurile până la capăt. Numai că nu reuşea să întrevadă nici o cale de scăpare. Era ca o vulpe cu piciorul prins în capcană. Sub imperiul

panicii, îşi plimbă privirea de jur împrejur şi ochii i se opriră asupra punctului incandescent de pe Dealul Castelului. Acolo era tatăl ei, cu trupul lui mătăhălos şi calmul lui desăvârşit. Îi simțea prezența. Şi el se afla față în față cu moartea.

Brusc se simți copleşită de ruşine. Cum de se lăsase pradă unor asemenea spaime mişeleşti, nedemne de fiica unui samurai? Îi datora tatălui ei o moarte demnă, înfruntată cu inima uşoară. N-ar fi decât o slabă revanşă pentru faptul că îl trădase, pentru că îşi legase inima de inima duşmanul său de moarte. Care nu era doar soldat în armata inamică, ci şi parte din clanul Aizu.

Acum înțelegea. Aşa trebuia să se sfârşească totul. Era urmarea firească a ultimelor luni – lecțiile de mânuire a halebardei, apropierea de femeile samurailor şi admirația pe care ajunsese să le-o poarte, hotărârea de a veni să locuiască în casa doamnei Kitaoka. În gândirea samurailor, pe care tatăl ei se luptase din răsputeri să o păstreze, moartea era momentul de glorie supremă. Îşi aminti povestea celor patruzeci şi şapte de ronini şi focul care se aprinsese în privirile lui Nobu atunci când îi spusese cum întâmpinaseră ei toți moartea, cu mare bucurie. Asta şi-ar dori tatăl ei, asta şi-ar dori şi Nobu – ca ea să treacă pragul dintre lumi în mantia de foc a gloriei.

Doamna Kitaoka se uita la ea cu ochi mijiți, de parcă i-ar fi spus: „Ştiam eu că ai să alegi calea cea bună“. Taka îşi vârî un braț, apoi pe celălalt, în mânecile veşmântului alb şi niciodată folosit, netezind uşurel bumbacul scorțos. Soarta ei era pecetluită, şi avea să o accepte cu eleganță. Numai că, în ciuda tuturor eforturilor, gândurile de răzvrătire nu-i dădeau pace. Trebuia să existe vreo cale de scăpare. Respiră adânc. Nu era bine să se îndrepte spre moarte cu gânduri atât de tulburi.

Mătuşile aprindeau bețişoare de tămâie şi în aer se înălțau şerpuitor firişoare de fum parfumat – aloe, cuişoare, camfor şi ambră cenuşie. Era mireasma amețitoare care te întâmpina în templele budiste, mirosul care însoțea ceremoniile funerare, care plutea în preajma călugărilor când stăteau şi meditau. Taka trase aer în piept şi, odată cu el, simți că mintea i se linişteşte, inima nu-i mai bate cu atâta furie, vârtejul nebunesc al gândurilor se domoleşte. Pricepea acum că nu mai trebuia să se agațe de viață, nu avea nici un motiv. Să moară acum la tinerețe, când avea toată viața înaintea ei, ar fi fost cu siguranță un gest de mare frumusețe.

Doamna Kitaoka, cele două mătuşi şi cei trei copii mai măricei îngenuncheară în cerc. Copiii stăteau acolo încruntați ca nişte mici samurai, în veşmintele lor albe.

Doamna Kitaoka luă pumnalul şi aranjă şnururile de mătase în care era înfăşurat mânerul. Era o piesă de mare finețe, păstrată într-o teacă metalică învelită în piele de căprioară, cu flori de cireş desenate pe ea. Când scoase arma din teacă, flacăra lumânărilor aruncă săgeți de lumină care cădeau pe tăişul ei. Pe mâner se vedea emblema Casei Kitaoka. Inima fetei se umplu de mândrie la gândul că face parte dintr-o familie atât de nobilă. Doamna Kitaoka se înroşise toată şi se luminase la față, de parcă ar fi fost cu adevărat nerăbdătoare să întâmpine moartea aşa cum făcea şi iubitul ei. Obrajii ei înguşti şi traşi păreau mai plini. Acum era de-a dreptul frumoasă.

Fujino, mătuşa Kiharu şi Okatsu se uitau la ea cu groază, fără să mai încerce să-şi ascundă gândurile. Doamna Kitaoka se întoarse către ele:

— Fujino, surioara mea. Şi tu, Kiharu. Am o ultimă rugăminte. Vă rog să faceți în aşa fel încât Masa să fie incinerat cum se cuvine, să aibă parte de tot ritualul. Armata o să încerce să vă împiedice, dar voi trebuie să faceți tot ce vă stă în puteri.

— E prea devreme pentru rugămințile de pe urmă, protestă Fujino. Îi tremura glasul şi respira precipitat: Nu e nevoie să muriți, nu e nevoie să moară nimeni.

Doamna Kitaoka răspunse cu un aer calm.

— Învingătorii nu vor arăta pic de milă față de femeile samurailor. O să ne violeze şi-o să ne transforme în sclave. Le-au şi arestat pe câteva dintre femeile rebelilor şi le-au dus să muncească la Tokyo. Pentru noi, nu există decât o singură cale.

— Împăratul are să-l ierte pe Masa, zise Fujino tânguindu-se.

Doamna Kitaoka clătină din cap şi zâmbi cu milă.

— Voi, gheişele, nu aveți cum să înțelegeți. Decât să-şi petreacă tot restul vieții în închisoare, preferă să moară.

Ochii lui Fujino aruncau scântei. Tremura din tot corpul. Ai fi zis că mai avea puțin şi exploda.

— Suntem oameni moderni, zbieră ea. Mâncăm carne de vită, purtăm haine în stil occidental. Şi nu ne luăm viața. Te-aştepți ca noi să stăm aici şi să ne uităm cum duceți la capăt un ritual barbar? Se prinse cu putere de mâneca fetei: Tu n-ai să mori, zise ea înşfăcând-o de braț. Nu te numeri printre samurai, eşti fata mea.

— Ea face parte din casa tatălui ei, spuse doamna Kitaoka cu glas liniştit.

Taka şovăia. Ea nu era obligată să meargă până la capăt, era clar. Nimeni nu o constrângea. Era decizia ei dacă vrea sau nu să devină unul dintre personajele acestei drame. Purtarea mamei ei i se părea umilitoare. Fujino era mai curajoasă decât oricine. Văzuse sângele curgând pe străzile de la Kyoto, înfruntase poliția shogunului şi era iubita celui mai mare samurai – tatăl ei. Ştia bine că bărbații preferau să moară decât să fie prinşi. Numai că viața de lux pe care o duseseră la Tokyo o făcuse să uite totul.

Taka se desprinse din strânsoarea ei şi se alătură cercului.

— Lasă-mă să hotăresc eu singură, mamă.

Scoase pumnalul din mânecă. Simțea în palmă învelitoarea mătăsoasă a mânerului. Iar metalul rece al lamei refăcea cumva o legătură cu ceva ce pierduse demult, ceva străvechi, puternic şi real.

Bineînțeles că nu dorea să moară; nimeni nu dorea. Dar a fi samurai înseamnă a fi gata să faci lucruri pe care nu doreşti să le faci. O să se ducă spre moarte de bunăvoie şi cu fruntea sus. Aşa-i cerea rangul pe care-l avea şi era hotărâtă să ducă lucrurile până la capăt, cu toată demnitatea.

Tatăl ei nu se temea de moarte şi nici ea n-avea de ce să se teamă. Şi ea avea de gând să o îmbrățişeze ca pe o ființă iubită.

Muntele Sakurajima se ivi amenințător, proiectându-se întunecat pe fundalul primelor raze de lumină. Dâre rozalii şi portocalii începeau să coloreze orizontul, iar din gura vulcanului se ridica o panglică cenuşie. Taka simți că îi dau lacrimile. Să mori având în fața ochilor o privelişte atât de măreață – nu-şi putea închipui ceva mai apropiat de perfecțiune.

Brusc, răpăitul unor arme de foc sparse liniştea. Parc-ar fi fost boabe de fasole care săreau în tigaie. Iar zgomotul era mai tare, mai concentrat decât fusese până atunci. Pe Dealul Castelului, în stânga şi în dreapta, se zăreau sclipiri ca nişte fulgere. Şi toate erau îndreptate către locul unde ar fi trebuit să fie punctul roşu.

— A început atacul, zise doamna Kitaoka. Şi cuvintele ei rămaseră suspendate în aer.

Taka pipăi pumnalul. Cum de-i trecuse prin cap să-şi trădeze tatăl şi să nu moară odată cu el? Avusese parte de o viață frumoasă, cunoscuse dragostea şi fericirea. Acum avea şi şansa unei morți frumoase.

Din trecut, răzbătea spre ea ecoul unor voci. Îşi aminti de Kyoto şi de copilăria ei, cu străzile înguste şi casele de lemn, întunecate, cu etajul de sus şi obloanele din lemn de bambus care se bălăbăneau şi trosneau în bătaia vântului, de mama ei care îi vrăjea pe toți cu dansul, de tatăl ei care se ridica şi el, greoi, şi se punea pe dansat. Îşi aducea aminte jocurile, râsetele şi silueta gheişei bătrâne şi minuscule

care cânta la *shamisen*, chicotind şi frecându-şi mâinile pline de noduri. Pe urmă îi veniră în minte alte imagini: luptele de stradă, capetele înfipte în pari de-a lungul râului, oamenii din poliția shogunului mărşăluind cu figuri încrâncenate, umăr la umăr, cu mâinile pe mânerul sabiei.

După care se revăzu în casa de la Tokyo, stând liniştită într-una dintre camerele lor spațioase şi aerisite, citind sau cosând. Chipul lui Nobu îi apăru în fața ochilor, îşi reaminti zilele acelea nevinovate când treceau prin grădinile încărcate de frumusețe, când stăteau în ascunzişul lor din pădure şi se sprijinea de el, când culegeau ierburi sălbatice sau când scriau aşezați pe verandă. Zâmbi în sinea ei când revăzu cu ochii minții întâlnirile lor secrete de vara trecută, pe urmă din primăvară. Parcă i-ar fi simțit din nou atingerea, parcă s-ar fi aflat din nou lângă el. I-ar fi plăcut să moară amândoi deodată, ar fi fost calea perfectă de a-şi consuma iubirea. Dar nu era să fie.

Avea senzația că pluteşte, că se şi duce încet-încet spre Paradisul de Apus. Bubuitul armelor de foc se stingea. În jurul ei se aşternuse liniştea. Lumea întreagă începea să se estompeze. Un cerc auriu îi plutea în fața ochilor şi lumina lui devenea tot mai strălucitoare, parcă era o chemare. Încă puțin şi zărea zâmbetul lui Amida Buddha şi mâna lui întinsă către ea, în semn de bun venit.

Îşi pipăi gâtul cu degetele căutând vena care zvâcnea puțin mai jos de ureche, ridică pumnalul şi depărtă brațul, concentrându-se din toate puterile. Respiră adânc. Nu avea decât o singură şansă. Trebuia să înfigă pumnalul cât putea de tare şi de hotărât.

Deodată, peste zgomotul armelor de foc, auzi un strigăt:

— Opriți-vă!

O siluetă întunecată se desprindea năvalnic din pădurea de pe vârful dealului, apropiindu-se de ele în goană. Taka zări o uniformă, un trup subțire, un cap cu păr sârmos şi simți o tresărire în inimă.

Nobu! Fireşte. Cine altcineva? Cine altul s-ar fi dat peste cap să le găsească, dacă nu el?

Vraja se risipise. Pumnalul îi căzu din mână.

Vulcanul stătea acum într-o ramă de lumină. Taka respira cu hopuri, atât de mare era bucuria care o inunda, încât abia mai reuşea să tragă aer în piept. Povârnişul dealului, copacii învăluiți în umbră şi cerul care se lumina mai tare cu fiecare clipă se clătinau nebuneşte în jurul ei. Închise ochii şi-şi acoperi fața cu mâinile. Simțea că îi vâjâie urechile. O ciocârlie începea să cânte şi primele raze ale zilei îi mângâiau mâinile. Mirosul de trifoi, garofițe sălbatice şi gențiane îi gâdila nările. Un greiere țârâia în apropiere.

Ajunsese în sfârşit. Totul era în regulă şi aşa avea să fie. Nimeni nu mai trebuia să moară.

Abia aştepta să fie singură cu el. Avea atâtea lucruri să-i spună. Se întrebă care-ar putea fi sentimentele lui în clipa când se vor întâlni. Ştia că se schimbase mult. Oare el mai era la fel de îndrăgostit? Nu putea să creadă că se îndoise de venirea lui. Ar fi trebuit să aibă mai multă încredere în el.

Pentru moment, trebuia să-şi înfrângă orice pornire, să nu ridice ochii, să nu strige de bucurie, să-şi înfrâneze râsul şi dorința de a-i ieşi în cale fugind, de a-l strânge în brațe. Va trebui să rămână acolo, nemişcată şi netulburată, şi să-şi ascundă cumva sentimentele de ochii, cu priviri agere de şoim, ai mamei şi ai doamnei Kitaoka.

Da, iată că era aici, era chiar aici. Venise în cele din urmă. Gândul era dulce şi tulburător şi atât de minunat, încât o copleşea.

Nu se mai putea abține. Tremurând, îşi strecură privirea printre degete.

Peste zgomotul atacului se auzeau gâfâieli, ca şi cum cineva s-ar fi încăierat, şi glasul ascuțit al doamnei Kitaoka.

— Pleacă de aici. Ia-ți mâinile de pe mine, e un ordin. Toyoda-*sama*. Kuninosuké!

Kuninosuké!…

Taka se încovoie respirând cu mare greutate, de parcă cineva ar fi lovit-o cu toată puterea lăsând-o fără aer. Nuanțele de rozaliu se estompaseră şi, la lumina răsăritului, văzu un bărbat înalt şi palid, cu păr negru şi aspru, cu barbă lățoasă, care strângea cu putere brațul doamnei Kitaoka. La început, s-ar fi zis că vrea să o atace, dar pe urmă o înşfăcă de mână şi îi smulse pumnalul dintre degete. După care se răsuci şi rămase cu ochii la Taka. Se uita la ea cu un aer sălbatic şi fata observă imediat că ținea aninat la brâu un săculeț mic şi roşu, cusut cu fire aurii, care străluceau acum în lumina primelor raze pale.

Totul părea să se prăbuşească în jurul ei. Acum lucrurile căpătau un alt înțeles, şi încă unul teribil. Pusese în mişcare un lanț karmic ce nu mai putea fi rupt nicicând. Zeii o pedepseau – pentru că îi îngăduise acestui bărbat să se apropie de ea, pentru că-şi deschisese inima în fața lui, pentru că-i dăduse amuleta de mare preț, singura ei legătură concretă cu Nobu. Pierduse totul şi era doar vina ei. Cuprinsă de o disperare adâncă, închise ochii, se ghemui şi îşi lăsă capul pe pământul plin de cenuşă. Se simțea atât de copleşită, încât nici măcar nu putea să plângă. Umerii îi tresăreau spasmodic şi hohotea fără lacrimi. Nu mai voia altceva decât să fie lăsată în pace, să alunece în neființă.

— Nimeni nu moare, sunt ordinele stăpânului. Lăsați pumnalele, zise omul, cu glas lătrat. Mulțumesc zeilor că am ajuns la vreme. Acum îi tremura vocea. Taka se cutremură. Era vocea pe care o auzise la Kagoshima, în seara aceea de iarnă, cu puțin înainte ca tatăl ei să plece la luptă.

— Ai…ai stricat totul, absolut totul, spuse doamna Kitaoka scrâşnind din dinți şi scoase un urlet atât de disperat, că nici nu părea să fi ieşit din gâtlejul unui om.

Dinspre partea cealaltă a văii răsună un bubuit puternic şi aerul se cutremură. Păsările se desprinseră stoluri, stoluri din copaci, cârâind.

Cu mişcări lente, Taka îşi ridică fruntea. Un miros acru îi înțepa nările. Poiana era plină de butuci arşi şi mormane de cenuşă. Stâncile şi pietrele se înnegriseră, iar din iarbă nu mai rămăsese nimic. Până şi copacii fuseseră pârliți.

Cele două mătuşi, unchiul Seppo şi copiii mai măricei stăteau şi acum în cerc, în veşmintele lor albe, uitându-se cu ochi goi la pumnalele pe care le aveau în mână. Taka era conştientă că şi ea părea, probabil, la fel de atinsă de nebunie. Ei se aflaseră la jumătatea drumului spre lumea cealaltă, văzuseră lucruri care nu se puteau uita niciodată. Părul doamnei Kitaoka atârna pe umeri, în şuvițe. I se lăsase fața şi din ochi îi pierise orice licărire, de parcă ar fi şi plecat de pe lumea asta, şi-acum, obligată să se întoarcă, trecea printr-un adevărat chin. De pe gât, din locul unde fusese fixată lama, se prelingea sânge. O clipă dac-ar mai fi trecut, ar fi fost prea târziu.

Kuninosuké îşi rotea privirile cuprinzându-i pe toți. Ochii parcă i se măriseră. Gâfâia.

— Îmi pare rău, zise el deodată.

Dincolo de barba neîngrijită, chipul i se subțiase. Avea pete negre sub ochi şi sub pomeți. Picioarele îi erau înfăşurate în zdrențe, observă Taka, şi peste ele îşi legase sandalele de paie, şi ele înnădite. Cu glas îndulcit, omul adăugă:

— Stăpânul vă porunceşte să nu vă luați viața. Nu vrea să mergeți pe calea morții. Vă roagă din suflet să nu-l însoțiți pe drumul spre lumea cealaltă.

Doamna Kitaoka făcea eforturi vizibile pentru a-şi recâştiga stăpânirea de sine.

— Să nu-l însoțim pe drumul spre lumea cealaltă? repetă ea, de parcă nici n-ar fi ştiut ce spune. Îi clănțăneau dinții: Cum e posibil să fie asta voința stăpânului? De ce să mă smulgă din brațele morții? De ce ar trebui să-mi doresc o viață trăită în dezonoare? Şi tu cum de eşti încă în viață, Kuninosuké, după

atâtea luni de luptă? Ar trebui să fii acolo, pe Dealul Castelului, înfruntând moartea alături de stăpânul tău, nu stând aici şi sfădindu-te ca o femeie.

Cuvintele i se rostogoleau pe buze, dar nu aveau pic de vlagă. Taka se simțea la fel de golită. Brusc, îşi văzu iar viața întinzându-se în fața ei şi nu reuşea nici ea să-i mai găsească vreun sens. Mătuşa Fuchi se puse pe plâns şi hohotele puternice îi scuturau tot corpul.

Kuninosuké se făcuse şi mai alb la față; respira greu, dar se ținea tare. Nimeni nu avea să-şi pună capăt vieții cât era el acolo.

Îmbrăcate în hainele lor de culoare indigo, Fujino, Kiharu şi Okatsu erau singurele care păreau să nu-şi fi pierdut mințile. Acum se apropiau de copii, îi ridicau de jos, îi scuturau, îi țineau în brațe, le desfăceau degetele, luau pumnalele din palmele lor şi le puneau la loc în teacă. Copiii se uitau în jur cu ochi mari, buimăciți.

Fujino se aşeză apoi în dreptul doamnei Kitaoka. O prinse în brațe şi o ținu strâns. După care amândouă se aşezară în genunchi, iar umerii osoşi ai doamnei Kitaoka se scuturau convulsiv, în timp ce Fujino o mângâia pe cap şi murmura cuvinte duioase, ca şi cum ar fi alinat un copil. Era o imagine atât de nemaipomenită, încât şi pe Taka reuşi să o smulgă din stupoare. Ea n-ar fi cutezat în veci să o ia în brațe pe doamna Kitaoka. Nimeni n-ar fi cutezat.

Cum stătea aşa în genunchi pe pământul cenuşiu, Fujino se întoarse către noul sosit.

— Toyoda-*sama*, îți rămânem îndatorați. Ai sosit la timp. Eu sunt Fujino, a doua soție a stăpânului.

Omul se înclină.

— Iertare, doamnă. Ar fi trebuit să ştiu cine sunteți. Am venit de multe ori la reşedința de la Tokyo.

Fujino îşi întinse mâinile într-un gest rugător.

— Te rog, spune-mi, ce ştii despre fiul meu, Eijiro?

Bărbatul clătină din cap.

— Nu am cum să vă mint. Când am plecat de acolo, se pregăteau cu toții să moară. Nu mai avem muniție, nici mâncare. Dar un lucru pot să garantez. Puteți fi mândre de el. Fiți sigure că are să moară ca un luptător.

Pe urmă, omul îşi întoarse ochii spre Taka şi abia atunci îşi dădu ea seama că se holba la el. Îşi riscase viața coborând Dealul Castelului şi traversând oraşul care era împânzit de trupe ostile, doar ca să dea de ele. Se întreba cum anume şi de ce tocmai el, mâna dreaptă a generalului, ajunsese până aici şi nu se afla pe dealul din față, alături de tatăl ei. El spunea că-l trimisese chiar stăpânul, dar ea bănuia că lucrurile nu stăteau chiar aşa. Poate venise cumva – măcar în parte – pentru că o ştia pe ea acolo.

Numai că simpla lui prezență îi dădea un sentiment şi mai acut al dezamăgirii. Gândul că el ajunsese aici – şi Nobu nu – era insuportabil. Îşi întoarse fața şi-şi înghiți lacrimile care amenințau să pornească şiroaie. Dacă s-ar lăsa în voia lor, nu ar mai conteni, îşi zicea ea. Ar plânge întruna până la sfârşitul timpului.

Mama ei o luă de braț şi o scutură uşor.

— Taka, cred că ți-l aduci aminte pe Toyoda-*sama*. E un erou. Şi unul dintre cei mai loiali oameni ai tatălui tău. A venit cu un mesaj extrem de important din partea lui.

Taka sesiza prea bine nota de înflăcărare din glasul mamei ei. Totuşi, nu-i venea deloc să-şi ridice privirile spre bărbatul abia sosit.

— Am auzit mesajul, zise ea cu glas cleios. Dacă asta e dorința tatălui meu, mă supun.

Rămase cu ochii lipiți de pământ. Şi văzu brusc cum viața ei o lua pe un alt făgaş, absolut neaşteptat. Mama ei o să vrea să o vadă căsătorită cu el – nu acum, nu în aceste momente cumplite, dar mai târziu

când toate se vor sfârşi, atunci da. Eroul care sfidase focurile de armă ale duşmanului, ca să poată aduce mesajul generalului, omul pe care tatăl ei îl îndrăgise şi lângă care şi-ar fi dorit să o ştie, care le-ar aduce tuturor aminte de preaiubitul lor stăpân ori de câte ori ar apărea în fața lor şi pe care – cum bine ştia mama ei – Taka îl admirase pe vremea când era o copilă. Căsătorie mai potrivită nici că se putea. Şi doamna Kitaoka ar fi încurajat o asemenea alianță. Taka suspină şi scutură din cap. Dacă nu l-ar fi cunoscut pe Nobu, dacă el n-ar fi reapărut în viața ei, poate că s-ar fi împăcat cu gândul. Însă acum i se părea cea mai sumbră perspectivă de viitor.

— Dă-i puțin răgaz, Fujino, zise mătuşa Kiharu. Biata fată a fost plecată pe lumea cealaltă şi acum s-a întors. Copii, dați fuga la izvor, aduceți apă. Şi fructe. Cât de multe găsiți.

Copiii îşi lepădaseră veşmintele funerare. Porniră în grup şi se pierdură imediat printre copaci. Privindu-i aveai impresia că toate întâmplările de peste noapte nici nu existaseră cu adevărat.

— Mai vin şi alți oameni, strigă din mers unul dintre ei. A sosit şi paznicul.

Puştile parcă răpăiau şi mai abitir.

— De jos, din vale se vedea focul!

Picioarele lui încălțate în sandale de paie împletite scârțâiau pe pământul pietros. Glasul paznicului era sever:

— La ce s-or fi gândind de-şi pun la bătaie tot lemnu’ de foc, mi-am zis eu.

Paşii se opriră locului şi respirația şuierătoare a paznicului ajunse la urechile fetei. Omul continua să sporovăiască, deşi jumătate din ce spunea se pierdea în zgomotul produs de arme.

— Am urcat cât de repede m-au ținut bătrânele-mi picioare. N-am avut încotro şi am mers pe întuneric. Omul o ținea p’-a lui, orice i-aş fi spus eu. Bate la uşă în miez de noapte, cât pe ce să o dărâme, nu mă lasă nici să iau o gură de apă sau o îmbucătură de mâncare, ceva. „Repede, repede“, zice el. „Ce atâta grabă?“ zic eu. „E foarte urgent“, zice el. Şi eu care credeam că e surdomut.

40

Nu se ştie cum de-a reuşit Taka să prindă puteri, să se ridice în picioare şi să se apropie uşor de locul unde se răreau copacii, să-şi târşâie picioarele pe covorul de frunze, inhalând mirosul dulceag de sevă şi aroma acelor de pin în timp ce-şi croia drum cu mâinile printre tufişuri şi ierburi înalte până la brâu. Trebuia să ajungă la marginea luminişului, să vadă ce se întâmpla pe Dealul Castelului. Acum se ținea zdravăn de o creangă, se înțepenise în loc, dar se simțea tot nesigură pe picioare, şi privea dincolo de vale. Lumina începea să licărească şi ruinele întunecate ale caselor prindeau încet contur. În spatele vulcanului, straturi-straturi de auriu stins, chihlimbariu şi violet se întindeau pe cer. O zburătoare se pornise pe cântat şi alte surate răspundeau la acest salut al zorilor.

Fumul se aşternuse ca un linţoliu peste Dealul Castelului. Fulgerările continuau să brăzdeze aerul pe-aproape de locul unde fusese punctul roşu, incandescent. Ecoul focurilor de armă se lovea de coastele dealurilor şi parcă îi zgâlțâia creierul. Greu de gândit în asemenea condiții, dar era mai bine aşa. Gândurile îi produceau prea multă suferință. Nici o ființă omenească nu avea cum să scape vie dintr-o asemenea îngrădire de foc, neabătută.

Din spate se auzea acum vocea doamnei Kitaoka.

— Ce-ai făcut, bătrân fără minte? Ne-ai trădat! Ai adus armata peste noi!

„Ce nedrept“, îşi zise Taka, „doar ea venise cu ideea că le trebuia un foc cât mai mare. De-acum, ştiau toți unde se ascundea familia“.

— Dar… Era glasul paznicului.

— Linişte! zbieră doamna Kitaoka.

Taka se simțea de parcă picioarele ei nu ar fi fost de fapt ale ei. Îşi răsuci încetişor capul. Dacă se mişca prea repede, o apuca amețeala.

Locul unde se refugiaseră nu mai avea cum să fie nici un secret, evident. Nimic surprinzător în faptul că îl ştia şi Kuninosuké. Mai mult ca sigur venise des pe-aici cu tatăl ei, îi cunoştea pe toți: pe doamna Kitaoka, pe unchiul Seppo şi pe amândouă mătuşile. Aici nu vedea nici un motiv de îngrijorare.

Dar dacă armata le dăduse de urmă, atunci ăsta era sfârşitul tuturor. Şi ei care crezuseră că soldații n-o să-şi bată capul cu nişte femei… dar uite că se înşelaseră, după toate aparențele. Bărbați înarmați – şi nu unul, doi, poate chiar câteva sute – puteau foarte bine să urce dealul la adăpostul întunericului, profitând de răpăiala puştilor care acoperea zgomotul paşilor şi trosnetul crengilor. Probabil că doamna Kitaoka zărise ea ceva printre copaci: o mişcare sau sclipirile vreunei puşti. Probabil că pădurile erau înțesate – câte un soldat pândind în spatele fiecărui tufiş sau copac, în aşteptarea semnalului, a momentului când putea să iasă la atac. Poate că vor sfârşi împuşcate, dar ea credea mai curând că le aştepta exact soarta pe care o prevăzuse doamna Kitaoka: să fie bătute, violate, luate de-acolo pe sus şi transformate în sclave.

Acum îşi dorea să fi ascultat până la capăt. Femeia avusese mare dreptate. Ar fi trebuit să-şi ia viața chiar atunci, înainte de a fi supuse unor asemenea umilințe, înainte ca acest Kuninosuké să le fi putut opri.

Paznicul îşi luase pălăria de pe cap şi învârtea împletitura de paie cu un con ascuțit la mijloc între degetele maronii şi butucănoase, ținându-şi capul plecat şi umerii lăsați. Ochii doamnei Kitaoka erau aprinşi ca un rug. Stătea bine înfiptă pe picioare, cu brațul drept ridicat, cu pumnalul strâns între degete. Făcuse ea cumva şi-l smulsese din mâna lui Kuninosuké. Simțise gustul morții şi experiența o transformase într-o luptătoare care nu ştia ce e frica.

Fujino, celelalte femei şi unchiul Seppo se uitau fix, cu ochi măriți, spre capătul cel mai îndepărtat al luminişului. Taka îşi auzi propria respirație şuierătoare în clipa în care primul soldat ieşi încet dintre copaci, cu puşca aruncată pe umăr. Avea barba nerasă, iar uniforma de pe el era murdară şi zdrențuită. Ochii lui păreau două găuri întunecate. Avea aerul unui veteran oțelit care ştia ce înseamnă lupta, şi nu de azi, de ieri, ci de ani buni.

Taka îşi încordă privirea şi cercetă din ochi pădurea care se întindea în spatele lui. Era prea întunecată, prea depărtată şi nu putea să vadă mare lucru, dar sigur zărise nişte sclipiri frânte, ca nişte siluete înaintând prin desiş. Din clipă în clipă, se aştepta să vadă bărbați în uniformă năvălind din pădure ca o revărsare de ape. O mişcare bruscă o făcu să tresară violent, dar nu era decât o căprioară care se îndepărta în salturi. Maimuțele scoteau strigăte ascuțite. O cioară poposi pe o creangă şi frunzele se făcură covor cât ai clipi. Pasărea scoase un croncănit şi Taka simți un fior de groază pe şira spinării. Era un semn de rău augur, prevestitor de moarte.

Soldatul se uita pierdut când la mormanul de cenuşă, când la veşmintele albe care zăceau aruncate pe jos, după care se răsuci spre femeile îmbrăcate în jachete şi pantaloni de culoare indigo şi iuți pasul. Fugea şchiopătat în direcția lor. Taka se făcu mică, cât putea ea de mică, şi se ascunse în tufişuri, rugându-se fierbinte să treacă neobservată.

Kuninosuké se ghemuise undeva la marginea luminişului şi urmărea cu ochi oțeliți mişcările soldatului. Aruncă o privire spre Taka, vrând cumva să se asigure că fata era bine ascunsă, şi se ridică dintr-un salt zbierând:

— Stai pe loc! Mai departe nu se poate!

Soldatul tresări şi se întoarse către el. Chiar şi în lumina difuză Taka îi desluşi privirea şi observă că omul făcuse ochi mari, de parcă s-ar fi aflat brusc în faţa unei fantome. Kuninosuké se repezi în mijlocul potecii şi se postă în calea soldatului, cu braţul pe mânerul sabiei, cu venele încordate şi maxilarele încleştate. Părea păzitorul necruţător al unei zeităţi, stând încremenit în faţa templului.

Taka îşi întoarse privirea şi rămase cu ochii la vălătucii de fum care se ridicau de pe Dealul Castelului. Când ştiai ce măcel era acolo, mai conta ce se alegea de o mână de femei. Simţea că îi zvâcnesc tâmplele şi un ghem de foc se strângea undeva în adâncul ochilor, ca o greutate apăsătoare. Şi-ar fi dorit din tot sufletul să se întindă pe jos, să-şi strângă genunchii la gură ca un copil, să adoarmă şi să nu se mai trezească niciodată.

— Nu e armata, surioară.

Glasul uscat al mătuşii Kiyo abia se distingea din pricina răpăitului de arme. Era singura care îndrăznea să o înfrunte pe doamna Kitaoka:

— E doar un singur om. S-ar putea să fie unul dintre recruţii noi. Sunt câteva mii bune care au trecut de partea noastră. Nu avem cum să-i ştim pe toţi.

— Nu cred că trebuie să ne facem griji din moment ce Kuninosuké e aici cu noi.

Era unchiul Seppo, care se şi grăbi să vâre la loc pumnalul, înaintea tuturor.

Taka trase cu ochiul prin ţesătura încâlcită a frunzelor. Cei doi bărbaţi se înfruntau din priviri, încordaţi, ca şi cum ar fi fost doi luptători de sumo gata de încleştare. Amândoi stăteau neclintiţi, cu ochii mijiţi. Dacă n-ar fi ştiut dinainte, i-ar fi fost imposibil să spună care era rebelul din Satsuma şi care era soldatul. Amândoi erau slabi şi deşiraţi ca nişte schelete, îmbrăcaţi în uniforme decolorate, îmbâcsite, aveau părul zburlit şi bărbile neţesălate. Kuninosuké era mai înalt şi mai voinic, chipul lui cu fălci pătrăţoase era mai alb, în timp ce al soldatului se înnegrise şi avea urme de vânătăi. Ochii le ardeau în cap ca nişte cărbuni încinşi.

La centura soldatului se vedea capătul unui evantai. Îşi duse mâna spre el şi încercă să-l fenteze pe Kuninosuké şi să treacă pe lângă el, dar fostul soldat al Gărzii Imperiale se mişcă mai iute.

— Pleacă. Nu ai ce să cauţi aici. Întoarce-te de unde-ai venit.

Omul se încruntă şi deschise gura, dar Kuninosuké îl prinse de braţ.

— Ai sosit prea târziu. Am făcut tot ce trebuia făcut. Am îndeplinit porunca stăpânului. Te-ai ţinut de cuvânt, eşti un om de onoare, dar acum nu mai e nevoie de dumneata. Nu mai e nimic altceva de făcut.

Soldatul îşi fixă ochii pe centura lui Kuninosuké, pe amuleta care atârna la vedere. Îşi apropie sprâncenele şi faţa i se strânse într-un fel de grimasă. Înşfăcă mânerul sabiei şi făcu un pas înainte.

Taka auzi imediat vibraţia metalului şi văzu fulgerul oţelit, în secunda în care Kuninosuké îşi trase sabia din teacă, preţ de un lat de palmă. Femeile şi unchiul Seppo se retrăseseră la adăpostul copacilor. Doamna Kitaoka era pe poziţii, cu pumnalul în mână. Şi mătuşile samurai îşi scoseseră pumnalele din teacă. Fujino, mătuşa Kiharu şi Okatsu îi ţineau bine pe copii, care se încruntau la fel de fioros ca şi mamele lor.

— Aici suntem pe pământul Satsumei, grăi Kuninosuké pe un ton calm şi ameninţător.

Taka, ghemuită în golul dintre tufişuri, auzea fiecare cuvânt.

— Nu eşti bine-venit. Oamenii voştri au omorât destui dintre ai noştri. Femeile noastre sunt în viaţă, mai mult de atât nici nu trebuie să ştii. Lasă-le să jelească în pace. Pleacă de aici. Nu vreau să-ţi iau viaţa, dar am s-o fac dacă n-am încotro. Eşti un om tânăr. Pleacă de aici şi o să scapi teafăr.

Soldatul îşi luă mâna de pe mânerul sabiei, scoase evantaiul de la brâu şi-l ridică deasupra capului. Râse înfundat. Barba îl făcea să pară bătrân, dar râdea ca un om tânăr. Clătină din cap şi-şi înălţă

mâinile.

— Ştii bine de ce am venit aici, Toyoda-*sama*, zise el. Propriul dumitale stăpân m-a trimis. Şi eu ştiu de ce ai venit aici. Nu avem secrete unul faţă de celălalt.

Taka tresări şi îşi frecă urechile crezând că nu aude bine. Glasul soldatului îi suna cunoscut.

— Ai plecat de lângă mine, m-ai păcălit. Când ai dispărut undeva, la poalele dealului, ar fi trebuit să ghicesc cam ce puneai la cale. Ai dreptate, misiunea a fost îndeplinită. Numai că nu mă pot lupta cu dumneata. Nu am nici cea mai mică intenţie, refuz categoric să fac aşa ceva. Mi-ai salvat pielea acolo, pe Dealul Castelului, şi îţi rămân îndatorat. Eşti un om bun, un om de onoare.

Taka asculta uluită. Parcă abia s-ar fi trezit dintr-un vis. Trecuse aproape un an şi era greu să distingi totul printre pocnete de armă, dar recunoştea fără nici un dubiu şi intonaţia, şi accentele. Nu trebuia să-l vadă la faţă ca să ştie. La celălalt capăt al poieniţei, Okatsu respiră icnit şi îşi duse mâinile la gură. Şi ea îl recunoscuse.

— N-am să mă lupt cu dumneata, continuă soldatul. N-ai decât să mă omori dacă vrei, dacă te lasă inima să-l trimiţi la moarte pe cel care aduce evantaiul propriului dumitale stăpân. Doar un lucru – înainte să mor, vreau să aflu dacă doamna Fujino şi fiica ei sunt vii şi nevătămate.

La început, Taka fusese prea şocată şi prea ameţită ca să se poată mişca, dar acum simţea că îi tresaltă inima în piept. Se căzni să se ridice cât mai iute, dădu deoparte crengile şi tufişurile, o luă la goană printre copaci şi se repezi plutind spre soldat. Picioarele nu o ascultau, nu se mişcau atât de repede cum ar fi vrut ea, se poticnea la fiecare pas. Soldatul se întoarse şi dădu cu ochii de ea. Se lumină la faţă, îşi îndreptă umerii, se scutură de aerul vlăguit şi înfrânt. Arăta tânăr, plesnea de bucurie. Fetei nici acum nu-i venea să creadă că nu-şi dăduse seama de la bun început cine era soldatul.

Cât îşi luase omul ochii de la Kuninosuké, în faţa lui apăru un licărit. Kuninosuké îşi trăgea iar sabia din teacă, dar nu dintr-o mişcare cum e obiceiul samurailor, ci încetişor, pe furiş, cu ochii îngustaţi.

Taka scoase un ţipăt:

— Kuninosuké, nu!

Bărbatul îngheţă, se răsuci spre ea şi o fixă cu nişte ochi care parcă se întrebau dacă nu cumva fata îşi pierduse minţile.

Doamna Kitaoka ridică şi ea glasul:

— Aizu.

Recunoscuse accentul. Cuvântul se roti de jur împrejurul luminişului ca un strigăt de luptă:

— Omoară-l, Kuninosuké, sfârtecă-l cu lama! Altfel mă ocup eu de el.

Cu pantalonii ei de lucrător al pământului, nestânjenită în mişcări cum ar fi fost dacă ar fi avut chimono, femeia se avântă spre mijlocul poienii cu o viteză uimitoare. Avea flăcări în ochi, de parcă ar fi strâns în trupul ei uscăţiv dorul de răzbunare al întregului clan Satsuma. Privirea lui Nobu era doar la Taka. Alerga spre ea, fără să ţină seama de femeia între două vârste care se năpustea asupra lui.

Inima fetei bătea nebuneşte. Nu, n-avea de gând să-l piardă tocmai acum. Se aruncă asupra mormanului de cenuşă, trecu valvârtej prin el împroşcând tot locul cu zgură şi bucăţi de lemn carbonizat şi se propti în calea doamnei Kitaoka. Chipul slăbănog se ivi drept în faţa ei: şuviţe cărunte şi zburlite, buze subţiate într-un rictus războinic, ochi măriţi şi fioroşi.

Taka îşi întinse braţele.

— Omorâţi-mă pe mine mai întâi, zise ea respirând precipitat.

Din locul în care se afla, Doamna Kitaoka se uită la ea şi se opri brusc, cu respiraţia întretăiată.

— Copil fără minte! Pleacă din calea mea!

Preț de o clipă, Taka avu convingerea că femeia era în stare să bage pumnalul în ea.

Se ținu tare pe poziții. Ceilalți se apropiau de ele în fugă. Taka strigă:

— Mamă, e Nobu! Nu-l recunoşti? Nobu!

Dintr-o mişcare, Nobu îşi făcu loc între Taka şi doamna Kitaoka. Şi se răsuci să o înfrunte pe doamna cu deprinderi războinice.

— Eu nu sunt un duşman, doamnă. Îi întinse evantaiul bine strâns: Aduc un mesaj din partea generalului Kitaoka.

Doamna Kitaoka se trase înapoi de parcă n-ar fi suportat ideea că se află la doi paşi de inamicul mult detestat. Îşi înălță capul ca un şarpe care se pregăteşte să muşte. Cu brațul ridicat, mai şuieră o dată:

— Aizu.

Kuninosuké stătea pe loc ca o stană de piatră, cu umerii lăsați. Îşi vârî încet sabia în teacă. Avea în ochi o durere adâncă. Parcă abia atunci lucrurile i s-ar fi limpezit în minte, în toată grozăvia lor.

Taka simți un junghi. Era totuşi bărbatul pe care-l ținuse în brațe în noaptea de dinaintea plecării la luptă, omul pe care tatăl său îl socotea mâna sa dreaptă, pe care-l îndrăgea şi în care se încredea. Era convinsă că tatăl ei şi-ar fi dorit ca ea să rămână alături de acest bărbat. Vedea şi ea prea bine că era un om bun şi dintr-o bucată. Acum, când familia era ruinată, avea o datorie şi mai mare față de ei toți, şi nu doar față de mama ei, ci şi față de doamna Kitaoka. Ce simplu ar fi fost să aleagă ce-şi doreau ei şi să-i facă fericiți.

Numai că inima ei îi aparținea lui Nobu. Era o nechibzuință, împotriva oricărui simț al datoriei sau al dreptății, dar n-avea încotro.

Se uita drept în ochii deschişi la culoare ai lui Kuninosuké şi pentru un moment avu impresia că îi citeşte în suflet. Ar fi fost multe de spus – cât de rău îi părea că nu-i putea da ce-şi dorea el, cât îi era de recunoscătoare că o purta în inimă şi fusese în stare de mari sacrificii ca să vină în ajutorul lor, cât de mult îl admiră şi-l va admira mereu. Dar vorbele păreau prea mici şi nepotrivite.

Obrajii subțiați ai lui Kuninosuké se înroşiră. Înghiți cu zgomot, îşi plecă fruntea, după care se îndreptă şi îşi scoase pieptul în față, stânjenit la culme că dăduse fie şi cea mai mică dovadă de slăbiciune.

Înhăță brusc brațul drept al doamnei Kitaoka şi îl strângea cu atâta putere, încât i se albiseră degetele.

— Destul cu atâta moarte, mormăi el.

Doamna Kitaoka păru că se face mai mică. Se clătină uşor şi nu făcu nici un gest de împotrivire când omul îi luă pumnalul din mână.

— Iertare, doamnă, spuse apoi Kuninosuké, revenind la un limbaj formal. În vârtejul lucrurilor nu mi-am dat seama cine e soldatul. Îl cunosc şi pot să garantez pentru el. A sosit azi-noapte în tabăra noastră cu o scrisoare din partea generalului Yamagata şi stăpânul nostru i-a cerut să vină să vă caute. Aduce evantaiul stăpânului – cea mai bună dovadă că are dreptul să se afle aici.

Doamna Kitaoka se înclină, întinse brațul cu o privire dezgustată şi luă evantaiul din mâna lui Nobu. Îl desfăcu încetişor, cu mare grijă. Închise ochii, îl apropie de față, îl mirosi cu nesaț şi-apoi citi mesajul, urmărind cu degetul caracterele pătate, scrise în grabă. Îşi plecă fruntea şi-şi acoperi ochii cu mâneca:

— Scrisul lui Masa, ultima poruncă a lui Masa.

Taka de-abia o auzea. Îi vâjâiau urechile. Îşi lăsase brațele în jos. Tremura. Nobu se întoarse către ea. Vedea iar aievea chipul care îi apăruse în gând de atâtea ori – ochii înclinați, gura plină, coama de păr negru – şi speranța că de-acum totul avea să se termine cu bine pusese stăpânire pe ea cu atâta putere, încât simțea că i se taie picioarele. Se clătină şi era cât pe ce să cadă, dacă n-ar fi prins-o Nobu şi n-ar fi strâns-o în brațe.

Ochii fetei se umplură de lacrimi. Se prinse cu mâinile de gâtul lui.

— Trăieşti, zise ea în şoaptă. Nici nu ştii cât m-am rugat să te întorci. Nu te mai las niciodată să pleci. Niciodată.

Simțea că doamna Kitaoka o sfredeleşte cu privirea. Nesocotea de-a dreptul regulile decenței din moment ce se lipea fără nici o oprelişte de un bărbat, şi unde mai pui că bărbatul era din clanul Aizu. Putea fi sigură că soția generalului cel puțin avea să facă tot ce-i stătea în putință ca s-o împiedice să-l mai vadă vreodată pe Nobu. Numai că, după ce se întâlnise cu moartea, după ce se aflase la doi paşi de ea, lucrurile se aşezaseră într-o perspectivă nouă. Ce spuneau sau ce gândeau alții nu o mai interesa câtuşi de puțin.

În clipa aceea toate sentimentele pe care şi le înăbuşise în ultimele luni, în ultimii ani, tot dorul, toate tristețile şi dezamăgirile, o luară pe sus ca o dezlănțuire de ape. Se agăță de el, îşi îngropă fața la pieptul lui şi începu să plângă în hohote. În sfârşit, era acolo, lângă ea. Îşi aminti din nou clipa în care dăduse prima oară cu ochii de el, la Tokyo, când le sărise în ajutor – un puştan slăbănog, adunat de pe stradă, cu ochi mari şi haine ca vai de ele –, dar şi ultimul moment când se aflaseră față în față, când el se îndepărtase de poarta Casei cu Bambuşi şi o lăsase acolo. Multe se întâmplaseră de atunci. Se întreba pe unde umblase el, ce-i văzuseră ochii şi dacă aveau să fie vreodată în stare să-şi spună unul altuia măcar o frântură din ceea ce le fusese dat să trăiască.

O pală de vânt mătură dealul din față, aducând foşnet de frunze şi ințepându-i nările cu izul fierbinte al prafului de puşcă. Zgomotul armelor era mai puternic ca niciodată. Nobu n-avea cum să-i salveze tatăl, n-avea cum să ostoiască durerea unei asemenea pierderi, dar era o mângâiere să-l ştie aici în carne şi oase, nevătămat. Nobu îşi plecă fața spre ea. Taka se simțea în siguranță, îşi regăsise adăpostul.

Paznicul îşi drese glasul.

— Eu asta încercam să vă spun, doamnă, zise el timid. Nu venea armata, era doar servitoru' tinerei doamne. Ziceam că e surdomut, dar nici vorbă să fie aşa.

Fujino rămăsese cu privirile fixate pe Dealul Castelului şi pe chip i se citea un fel de fascinație amestecată cu groază, de parcă n-ar fi avut puterea să-şi ia ochii de-acolo. Era trasă la față.

Într-un târziu se întoarse către Nobu.

— Măi să fie, zise ea căznindu-se să schițeze un zâmbet. Tânărul Nobu. Te-ai făcut bărbat în toată firea.

Soarele îi colorase pielea, dar sub stratul de bronz fața ei avea acum culoarea cenuşii. Nu se mai vedea nici urmă din albul opalescent pe care-l etala cândva, acum era palidă ca o stafie. Părea o femeie istovită, fără nici o culoare, vulnerabilă.

Taka o mângâie pe braț. Se temea să nu se ducă şi mama ei odată cu generalul, dar nu curmându-şi singură zilele, ci stingându-se pe picioare.

— Trebuie să mănânci, mamă, zise ea.

Copiii se întorceau cu brațele pline: aduceau carafe cu apă şi cartofi dulci gata copți găsiți cine ştie pe unde. Doamna Kitaoka, mătuşile samurai, cele două gheişe, Okatsu, unchiul Seppo, cei doi tineri îmbrăcați în uniforme jerpelite, ba chiar şi paznicul se aşezară pe jos în cerc. Bubuitul armelor de foc le răsuna în urechi. Taka se simțea ca la un priveghi. Era ca şi cum lumea întreagă s-ar fi apropiat de sfârşit, iar ei ar fi fost singurii supraviețuitori.

Încerca să mănânce, dar înghițea cu greu. Nu-şi putea lua gândul de la tatăl ei, dar nici n-avea puterea să-şi imagineze ce se întâmpla acum pe dealul celălalt.

Chiar şi aşa, cu spectrul morții în gând, nu-şi putea reține un sentiment pervers, însuflețitor: bucuria de a fi în viață. Se simțea mai vie ca niciodată. Era conştientă cu fiecare respirație de prezența lui Nobu acolo, lângă ea. Simțea furnicături pe piele ştiindu-l atât de aproape. Întinse piciorul şi atinse piciorul lui Nobu, cu un gest timid. Nu cuteza să facă mai mult de-atât cu doamna Kitaoka de față şi toți ceilalți strânşi în jurul lor.

Îi studia fața cu îngrijorare. Când îl strânsese în brațe, îi simțise coastele prin uniformă şi avusese un mic şoc. Mai mult, îşi ținea o mână pe lângă şale, ca şi cum l-ar fi durut ceva şi avea vânătăi negre în jurul ochilor.

Se uită la ea şi schiță un zâmbet cam strâmb.

— O nimica toată, mormăi el.

— Yoshida s-a purtat cu mult curaj când l-au adus în tabără, zise Kuninosuké. Unii dintre băieții noştri au cam făcut exces de zel.

— Înseamnă că te-ai întâlnit cu tata, zise Taka în şoaptă.

— Da, am avut onoarea.

Mama fetei se aplecă în față, strângându-şi cu putere palmele pătate de muncă.

— Părea sănătos? întrebă ea încetişor ridicând ochii mari către el. Era vesel?

Nu mai era trupeşă şi măreață, dar păstra în glas acele note uşor răguşite care-l vrăjiseră pe tatăl fetei la Kyoto, cu mulți ani în urmă.

— Ultimele lui cuvinte au fost despre dumneavoastră.

Nobu se opri şi parcă ezita să continue. Fujino lăsă capul în jos şi îşi şterse obrajii cu mâneca. Roiuri de muşte se învârteau bâzâind pe lângă resturile de mâncare. O suflare de vânt ridica în aer vârtejuri de cenuşă.

— Vorbea despre frumusețea dumneavoastră şi spunea cât îi este de dor. Pe urmă, spunea că se teme ca nu cumva… ca nu cumva să vă luați zilele. Voia să fie sigur că o să rămâneți în viață. Când a spus asta, nu m-am putut opri: am luat-o la goană din toate puterile. Kuninosuké a venit cu mine la ordinele generalului, care voia să fie sigur că nici unul dintre oamenii lui nu mă împuşcă. Aveam un steag alb. El m-a apărat cât am fost pe Dealul Castelului şi eu l-am apărat când am ajuns pe teritoriul ocupat de armată. S-a făcut nevăzut în pădure înainte să ajungem la punctul de control, altfel risca el să fie împuşcat. Dar când am ajuns înapoi la bază, a trebuit să dau raportul. N-am reuşit să mă strecor printre rânduri decât în clipa în care armata înainta pe dealul de dincolo. Eu credeam că însoțitorul meu s-a dus înapoi în tabără, dar el a venit în persoană să aducă mesajul generalului. Ştia că era imposibil să ajung la timp.

Nobu se întoarse către Kuninosuké, se lăsă cu mâinile pe pământul cenuşiu şi se plecă ceremonios.

— Toyoda-*sama*. Îți sunt îndatorat. Toți îți suntem. Ai îndeplinit ordinele stăpânului dumitale şi ai salvat viețile tuturor. Ştiu că neamurile noastre – al dumitale şi al meu – se duşmănesc de generații. Ai toate motivele să mă deteşti, mai ales acum. Făcu un gest spre Dealul Castelului unde continuau să răsune focuri de armă. Ştiu că eşti foarte apropiat de generalul Kitaoka. Este un om mare. Şi eu am tot respectul pentru el. E îngrozitor că totul trebuie să se încheie aşa. Acum e prea devreme să vorbim despre asemenea lucruri, dar, odată cu sfârşitul bătăliilor, eu sper ca vechea duşmănie să ajungă şi ea la capăt şi să putem fi prieteni. Eşti un om bun şi onorabil. Şi un samurai adevărat. Nu pot decât să te stimez.

Apoi şovăi. Râse strâmb şi stingherit. Brusc, chipul lui îşi recăpătase iarăşi toată tinerețea.

— Ştiu că mai ai şi alte motive de ură.

Taka încremeni şi ochii îi căzură pe amuleta de la centura lui Kuninosuké. Deci Nobu ştia. Nu zisese nimic, dar n-avea cum să nu o vadă şi ghicise, probabil, că i-o dăruise Taka. Numai că acum nu mai era

nimic de spus, nu mai era nevoie de explicații. Totul ținea de trecut.

Kuninosuké stătea pe genunchi, cu spatele foarte drept, alb la față şi sumbru. Clanul Satsuma pierduse totul, dar el pierduse şi mai mult de atât. Renunțase la şansa unei morți acoperite de glorie – cot la cot cu tatăl ei, generalul, la care ținea din toată inima – doar ca să vină să o salveze. Acum o pierduse şi pe ea.

Se plecă la fel de ceremonios ca şi Nobu.

— Dacă ne-am fi întâlnit pe câmpul de luptă, te-aş fi omorât, zise el liniştit. Dar aici e vorba despre un alt fel de bătălie. M-am abătut de la datorie. Am nesocotit spusele stăpânului meu. El îmi poruncise doar să te escortez până la punctul de control, nu să îndeplinesc misiunea în locul dumitale. M-am purtat ca o femeie. Va trebui să trăiesc cu gândul ăsta până la sfârşitul vieții.

Adevărul era că îi şi salvase, îşi spuse Taka în sinea ei. O pâlpâire se aprinse scurt pe chipul bărbatului şi Taka revăzu îmbrățişarea lor şi îşi aminti cuvintele calde pe care le schimbaseră. Acum, peste ochii lui parcă se trăseseră obloanele. Orice sentiment era bine ascuns în spatele ținutei severe pe care o afişa.

— Aici am fost ca la templu, zise Fujino. Paznicul ne mai aducea veşti, numai că – iertare să-mi fie, om bun – nu ne-a spus niciodată ce era mai rău. Nobu, Kuninosuké, acum e momentul să ne spuneți totul, absolut totul.

Taka se uită spre cei doi tineri, aşezați unul lângă altul cu picioarele încrucişate sub ei, deşi fiecare era din altă tabără, se dedicase altei cauze. În adâncurile întunecate ale ochilor, fiecare dintre ei avea o anume privire – parcă țineau în ei lucruri pe care le făcuseră sau le văzuseră şi care erau mult prea cumplite ca să poată fi spuse.

Brusc se lăsă o tăcere ca de pe altă lume. Taka nici nu mai respira. Aştepta următoarea salvă, dar nu se mai auzea nimic. Focurile de armă se opriseră.

Se ridicară unul câte unul, se apropiară de marginea luminişului şi îşi aruncară privirile dincolo de vale. O mantie funebră de fum acoperea Dealul Castelului. Greierii începură iar să cânte şi păsările îşi reluară zborul rotat. Din spatele vulcanului apăreau pe furiş primele raze de soare.

— S-a terminat, zise Fujino cu glas răguşit, apoi se prăbuşi în genunchi, îşi îngropă fața în mâini şi începu să suspine. Umerii i se mişcau spasmodic: Masa, Masa, striga ea printre lacrimi, cu glas gâtuit. Eijiro, băiețelul meu!

Taka îi înconjură umerii cu brațul şi se lăsă în voia propriei dureri. De aici înainte, în viața ei era un gol pe care n-avea cum să-l mai umple. Chiar şi atunci când tatăl ei stătea departe de ei cu anii, ştiuse întotdeauna că era pe undeva şi că, într-o bună zi, avea să-l vadă din nou. Dar acum… Mătuşa Kiharu şi Okatsu se lăsară şi ele pe genunchi, plângând în hohote.

Kuninosuké se îndrepta cu paşi mari spre marginea poienii. Nobu porni în pas alergător după el şi-l prinse de braț.

— Unde te duci?

— Mă duc la stăpânul meu. Pe fața lui se citea o hotărâre sumbră: L-am trădat venind aici. I-am trădat pe toți.

— O să fii arestat. O să te omoare, zise mătuşa Fuchi.

Taka bănuia că exact asta şi urmărea Kuninosuké.

— Locul meu e alături de stăpân, zise el. Orice s-ar fi abătut asupra lui, eu am să-i împărtăşesc soarta. Dacă a şi murit, trebuie să suport consecințele.

Amuleta pe care-o purta la centură se legăna. Îi oferise un soi de protecție neîndurătoare: îl ținuse în viață şi după moartea tuturor tovarăşilor lui.

Doamna Kitaoka se ridică. Îşi prinsese iar părul în creştetul capului şi doar câteva şuvițe pe jumătate încărunțite mai atârnau libere, cât să le amintească tuturor de luptătoarea care se ascundea în spatele aerului stăpânit şi ceremonios. Flutură poruncitor evantaiul generalului şi zise.

— Că e de bine sau de rău, oricum ne-ai adus înapoi la viață. De-acum karma ne ține legați unii de alții, pe toți. O să coborâm împreună, vom căuta trupurile pentru a-i îngropa cu respect, cum se cuvine, pe bărbații noştri.

— Şi dumneata o să fii arestată. Toată lumea din Kagoshima o cunoaşte pe doamna Kitaoka, zise mătuşa Kiyo.

— Să nu ne gândim la ce e mai rău, zise şi Fujino, cu respirația tăiată. Vorbea cu hopuri, mânată de durere. Nu ştim exact ce s-a întâmplat. Până nu ştim sigur mai e loc de speranță.

— Nu trebuie să ne hrănim cu speranțe false, spuse Nobu. Armata n-ar fi pus capăt atacului decât dacă ar fi avut convingerea că generalul Kitaoka este mort. Trebuie să ne pregătim sufleteşte.

— Pentru noi, totul s-a terminat. Nu ne rămâne decât să ne predăm şi să fim omorâți.

Nobu se răsuci şi înfruntă privirile femeilor.

— Nimeni n-o să mai fie omorât.

Vorbea hotărât, însă pe un ton liniştit. Se opri şi respiră adânc:

— Dacă Kuninosuké ar fi fost văzut coborând Dealul Castelului, ar fi fost împuşcat pe loc, dar el e cu noi. Suntem îmbrăcați în acelaşi fel de uniformă, arătăm cam la fel. Nimeni n-are să-şi dea seama că face parte dintre rebeli. Mă gândesc cu jale la moartea generalului Kitaoka şi a oamenilor care-i erau alături. Toți avem jale în suflet. Generalul Yamagata era cândva prietenul lui, o să-l plângă mai mult decât oricine. Dar acum s-a terminat, nimeni n-o să mai fie omorât. Sunt ofițer al Armatei Imperiale. Vă aflați sub protecția mea. Să nu aveți nici o îndoială.

Doamna Kitaoka ținea evantaiul în față, cu amândouă mâinile. Se uită la Nobu şi-şi înclină capul. Mătuşile samurai îi urmară exemplul. Okatsu păstra tăcerea. Nu putea să spună nimic de față cu Fujino, dar îşi ațintí ochii asupra lui Nobu şi zâmbi.

Taka se uita şi ea la Nobu. Ştiindu-l aici, simțea că poate face față oricărei încercări, chiar şi acestui moment – cel mai crâncen din viața lor. Dacă exista cineva care putea face lucrurile mai lesne de îndurat, atunci el era omul. El era capabil să aibă grijă de tot şi de ei toți. Nu mai aveau de ce să se teamă.

Era sfârşitul vieții lor, dar şi începutul unei noi existențe.

Porniră cu toții în josul dealului, ca într-o procesiune de stafii, siluete slabe, zdrențăroase şi arse de soare. Doamna Kitaoka mergea hotărât în frunte şi ceilalți o urmau, răzlețiți. Fujino rămăsese în spate; înainta poticnit, îşi trăgea picioarele, de parcă tot focul care o animase şi îi dăduse putere s-ar fi stins.

Când treceau pe lângă fermă, Taka aruncă o ultimă privire spre pereții înnegriți de fum şi acoperişul de stuf care le ținuseră loc de casă vreme de cinci luni interminabile. Se întorcea într-o lume care se schimbase cu totul, ştia bine, o lume pe care nici măcar nu şi-o mai putea închipui. Oraşul fusese distrus. Până şi Casa cu Bambuşi pierise în foc.

Păşind în urma celorlalți ca să nu-i vadă nimeni, Taka întinse brațul spre Nobu şi îl apucă strâns de mână. Îi simțea palma peste palma ei şi ştia că, atât timp cât ei doi erau împreună, totul mergea spre bine. Poate că, de fapt, de aici începea noua Japonie, de la ei doi stând alături – nord şi sud, Aizu şi Satsuma. Se duse iar cu gândul la tatăl ei, măreț şi cutezător, şi dintr-odată avu convingerea că, oriunde ar fi el acum, în orice lume s-ar afla, era de acord cu ea.

Postfață

Taka şi Nobu sunt produse ale propriei mele imaginații, dar lumea în care au trăit, evenimentele istorice pe care le-au avut de înfruntat – conflictul care în japoneză este numit Războiul din Sud-Vest, iar în engleză Revolta de la Satsuma – sunt autentice şi m-am străduit să le descriu cât mai corect.

Personajul generalului Kitaoka a fost creat după modelul real al „ultimului samurai“, Takamori Saigo (Saigo Takamori, dacă respectăm tiparul japonez, cu numele de familie în față), care este la fel de cunoscut şi de iubit în Japonia pe cât sunt Winston Churchill şi Ducele de Wellington în Marea Britanie. Orice elev din Japonia îi cunoaşte numele, faptele de vitejie şi sfârşitul tragic.

În ziua de 24 septembrie 1877 – anul în care Edison inventa fonograful, romanul *Anna Karenina* vedea lumina tiparului şi *Lacul lebedelor* era prezentat în premieră la Moscova –, Saigo şi cam trei sute dintre luptătorii lui cei mai devotați şi mai loiali s-au refugiat pe Dealul Castelului. Armata Imperială, cu efective de vreo 35 000 de oameni, era staționată la poalele dealului. Şi-a început atacul la 3.55 dimineața. Până la 5.30 distruseseră fortificațiile rebelilor şi strângeau lanțul în jurul lor. La 7 a.m. Saigo şi o liotă zdrențăroasă de patruzeci de inşi, care hotărâseră că vor să moară alături de stăpânul lor, au năvălit în josul dealului, cu săbiile scoase. Nu mai aveau pic de muniție.

Saigo n-a reuşit să înainteze decât preț de 650 de metri. Chiar puțin mai sus de şcoala în care se antrenaseră rebelii, un glonte i s-a înfipt în pulpă. S-a întors către omul lui de încredere, locotenentul şi adjunctul lui, Shinsuké Beppu (Beppu Shinsuké, în formula japoneză) şi i-a spus: „*Shin-don, mo koko de yokaro*“ („Dragul meu prieten Shin, locul ăsta e la fel de bun ca oricare altul“). Legenda spune că şi-a făcut seppuku (deşi, în realitate, trebuie să fi avut dureri prea mari ca să poată duce ideea până la capăt; mai mult, nu s-a găsit nici o rană abdominală), iar Beppu i-a tăiat capul. După care tot el a strigat către cei din jur, le-a spus că stăpânul era mort şi că, pentru cei care voiau să moară alături de el, sosise momentul. S-au repezit cu toții către liniile inamice şi au fost secerați de gloanțe.

Zgomotul armelor de foc a încetat în clipa în care a fost găsit trupul lui Saigo.

Când au fost aduse toate cadavrele şi a început identificarea fiecăruia în parte, printre ele se afla un trup de proporții impresionante, trupul unui om puternic, fără cap. Era de față şi căpitanul unei nave americane, John Hubbard. Într-o scrisoare către soția sa, el i-a povestit toată scena, momentul în care „a fost adus capul lui Saigo şi aşezat lângă trupul lui. Era un cap cu o înfățişare aparte, remarcabilă, şi oricine şi-ar fi dat seama pe loc că omul acela trebuie să fi fost conducătorul“.

Conform legendei, capul a fost spălat în apă de izvor, uscat cu grijă şi dus generalului Yamagata (Aritomo Yamagata, comandant al forțelor guvernamentale, vechi prieten şi coleg al lui Saigo), care s-a ridicat şi a păstrat un moment de tăcere în semn de omagiu, după care s-a înclinat cu tot respectul şi a spus: „Vai, câtă blândețe se citeşte pe chipul tău“. Alții susțin că ar mai fi spus: „Takamori Saigo a fost un om mare. E cu adevărat păcat că istoria l-a silit să moară aşa“. Rebelii care au supraviețuit atacului final au fost trimişi la moarte sau, copleşiți numeric, au fost dezarmați.

Saigo avea cincizeci de ani.

Saigo şi oamenii lui au fost îngropați pe pământurile unui templu apropiat, cu vedere spre oraş, spre golf şi vulcan. După trei ani, au fost ridicate pietre funerare şi au mai fost aduse oasele altor rebeli – 2 023 de bărbați în total, dintre care doi de numai treisprezece ani. Şi acestea au fost marcate prin pietre

funerare, 755 la număr. În centrul cimitirului se află o piatră de dimensiuni impresionante pe care e scris simplu „Saigo Takamori“. Ghivecele de piatră din fața ei sunt tot timpul pline de flori proaspete.

Saigo a fost reabilitat oficial în decembrie 1898, când la marginea parcului Ueno din Tokyo a fost înălțată o statuie de bronz în care îl vedem cu un picior în aer, gata să facă un pas înainte. Poalele chimonoului sunt în mişcare şi la picioarele lui e un câine. Yamagata s-a numărat printre demnitarii care au dezvelit monumentul. Văduvei lui Saigo nu i-a plăcut statuia. Doamna spunea că bărbatul ei acorda o mare atenție felului în care se îmbrăca. Nu-l văzuse niciodată în haine atât de sărăcăcioase.

Am fost la Kagoshima şi am urcat pe Dealul Castelului, un desiş de verdeață greu de străpuns, cu mulți copaci şi cu bambuşi în tot locul. Am vizitat peştera în care a stat ascuns, dar care nici măcar nu poate fi numită peşteră – e mai curând o gaură în stâncă – şi locul unde a fost ucis. Zidurile din rocă vulcanică înnegrită ale şcolii sunt şi acum în picioare, păstrând urmele gloanțelor. În fiecare dintre aceste locuri există plăci memoriale. M-am dus să văd domeniul castelului – care se întinde la umbra dealului –, la Iso, unde se găsea cândva fabrica de muniție, la Daimonguchi, unde era cartierul gheişelor, am urcat dealul până la Beppu de Vest, apoi am mers la cimitir. Prin „hornul“ conic al muntelui Sakurajima – un decor de proporții uriaşe ce domină toată aşezarea – țâşneşte cenuşa. Vântul poartă vârtejurile de praf înnegrit, care se adună în fiecare cotlon, în fiecare locşor de odihnă şi relaxare – fie el pentru oameni sau pentru animale de companie.

Doamna Kitaoka este sută la sută creația mea. Judecând după fotografii, adevărata doamnă Ito Saigo era o femeie frumoasă, distinsă şi demnă. A trăit discret mult timp după moartea lui Saigo şi (cu excepția acelui comentariu despre statuie) nu şi-a făcut cunoscute niciodată părerile personale. Căsătoria (a treia în cazul lui Saigo) era o alianță între două familii – cum se obişnuia în acele timpuri –, şi nu una născută din iubire.

La Kyoto, a existat cu adevărat o gheişă supranumită Prințesa Porcuşor – Buta-hime – trupeşă şi celebră, iar Saigo a recunoscut că această femeie a fost adevărata iubire a vieții lui. Şi mai spunea că era singura persoană care reuşea să-i aline inima. Despre ea nu se mai ştie nimic altceva (discreția gheişelor este bine-cunoscută), drept care am inventat în întregime povestea ei şi a familiei ei.

Istoria e scrisă de învingători şi cea mai bună dovadă este războiul civil, care a ajuns să fie cunoscut sub numele de Restaurația Meiji. Clanul Aizu s-a aflat categoric în tabăra perdanților şi, drept urmare, poveştile lor sunt mult mai puțin cunoscute decât faptele de vitejie ale contemporanilor din sudul Japoniei.

Ura dintre clanurile de nord şi cele de sud este reală, la fel şi atrocitățile la care au recurs luptătorii din sud şi greutățile prin care au trecut locuitorii din Aizu, în anii care au urmat războiului civil.

Încă din primele faze ale revoltei, guvernul şi-a dat seama că recruții recent mobilizați nu aveau cum să le țină piept cu succes războinicilor căliți în bătălii de la Satsuma şi că era nevoie să pună alți samurai în fața samurailor. Drept care i-au chemat la luptă pe samuraii fără ocupație. Mulți bărbați din clanul Aizu au răspuns apelului, căutând să se răzbune pe cei din Satsuma pentru înfrângerea pe care o suferiseră cu ani în urmă. Şi au luptat cu mult curaj, cu uitare de sine, croindu-şi drum cu sabia până la doi paşi de duşman. Aproape douăzeci şi cinci la sută dintre victimele înregistrate în rândul poliției au fost de neam Aizu, deşi bărbații acestui clan reprezentau mai puțin de zece procente din totalul forțelor mobilizate de guvern.

Nobu şi povestea lui se inspiră în mare măsură din minunatele memorii ale lui Shiba Goro, *Remembering Aizu*: *The Testament of Shiba Goro*, povestea reală şi cutremurătoare a evenimentelor prin

care au trecut el şi familia lui, în timpul şi după bătălia de la Aizu Wakamatsu. Țin să subliniez aici cât de mult îi datorez acestei cărți extrem de tulburătoare, care se bucură de o traducere minunată în engleză. O veți regăsi în bibliografia care urmează şi i-aş îndemna pe toți cei impresionați de povestea lui Nobu să o citească.

Bibliografie

Povestea, aşa cum o spun eu, se bazează în mare măsură pe munca de cercetare a faptelor istorice, deşi am schimbat datele şi multe detalii pe ici, pe colo în ideea de a face o construcţie captivantă. Principalele cărţi de care m-am folosit se găsesc în lista care urmează, dar mai sunt şi altele, multe altele. În afară de cărţi, m-am bazat pe relatările din *Japan Weekly Mail* (1873, 1876 şi 1877) ca sursă primară pentru descrierea Revoltei de la Satsuma. Le-am găsit pe toate la Biblioteca Naţională din Tokyo. Există articole şi în *Illustrated London News*, cu ilustraţii semnate de artistul Charles Wirgman.

Cu excepţia poeziei de la pagina 14, toate traducerile în limba engleză îmi aparţin.

Aizu

Ishimitsu Mahito (ed.), *Remembering Aizu: The Testament of Shiba Goro*, trad. Teruko Craig, University of Hawaii Press, Honolulu, 1999

Saotome Mitsugu, *Okei: A Girl from the Provinces*, trad. Kenneth J. Bryson, Alma Books Ltd, London, 2008 (Roman a cărui acţiune are loc în perioada căderii Aizu.)

Wright, Diana E., „Female Combatants and Japan's Meiji Restoration: the case of Aizu", *War in History*, 2001:8:396

Satsuma

Black, John R., *Young Japan: Yokohama and Yedo, A Narrative of the Settlement and the City from the Signing of Treaties in 1858, to the close of the year 1879. With a glance at the Progress of Japan during a period of twenty-one years*, vol. II, Trubner & Co., London, and Kelly & Co., Yokohama, 1881; reeditat de Elibron Classics, 2005

Booth, Alan, *Looking for the Lost: Journeys Through a Vanishing Japan*, Kodansha International, New York, Tokyo, London, 1995 (O relatare amănunţită a unui periplu prin Kyushu, pe urmele lui Saigo.)

Buck, James H., „The Satsuma Rebellion of 1877. From Kagoshima through the Siege of Kumamoto Castle'", *Monumenta Nipponica*, vol. 28, nr. 4 (iarna 1973)

Cortazzi, Hugh, *Dr Willis in Japan, 1862-1877, British Medical Pioneer*, Athlone Press, London and Dover, New Hampshire, 1985. William Willis este un chirurg renumit care a profesat în Aizu şi ulterior a locuit în Kagoshima din 1870 până în 1877, înainte de declanşarea rebeliunii.

Huffman, James L., *Politics of the Meiji Press: The Life of Fukuchi Gen'ichiro*, University of Hawaii Press, Honolulu, 1980. Fukuchi, unul dintre primii ziarişti japonezi, a scris reportaje de la faţa locului în timpul Rebeliunii din Satsuma.

Man, John, *Samurai: The Last Warrior*, Bantam Press, London, 2011

Morris, Ivan, *The Nobility of Failure: Tragic Heroes in the History of Japan*, Secker & Warburg, London, 1975

Mounsey, Augustus Henry, *The Satsuma Rebellion: An Episode of Modern Japanese History (1879)*, prima ediţie de John Murray, London, 1879; reeditat de Kessinger Legacy Reprints, 2011 (O remarcabilă relatare din epocă.)

Ravina, Mark, *The Last Samurai: The Life and Battles of Saigo Takamori*, John Wiley & Sons, Inc., Hoboken, New Jersey, 2004 (O lucrare academică de mare rigoare.)

Yates, Charles L., *Saigo Takamori: The Man Behind the Myth*, Kegan Paul International, London and New York, 1995

Cărți şi articole despre perioada istorică

Bennett, Terry (ed.), *Japan and the Illustrated London News: Complete Record of Reported Events, 1853 to 1899*, Global Oriental, Folkestone, 2006

Keene, Donald, *Emperor of Japan: Meiji and His World*, Columbia University Press, New York, 2002

Meech-Pekarik, Julia, *The World of the Meiji Print: Impressions of a New Civilization*, Weatherhill, New York and Tokyo, 1987

Mertz, John Pierre, *Novel Japan: Spaces of Nationhood in Early Meiji Narrative, 1870-88*, Center for Japanese Studies, The University of Michigan, Ann Arbor, 2003

Roberts, John G., *Mitsui: Three Centuries of Japanese Business*, Weatherhill, New York and Tokyo, 1973

Seidensticker, Edward, *Low City, High City: Tokyo from Edo to the Earthquake, 1867-1923*, Alfred A. Knopf Inc., New York, 1983

Mulțumiri

Le sunt îndatorată istoricilor japonezi din a căror muncă m-am inspirat când am scris această carte, deşi, din dorința de a înfrumuseța povestea, mi-am permis anumite libertăți. Ca de obicei, toate greşelile, interpretările eronate etc. îmi aparțin.

Țin să-i mulțumesc profesorului Haraguchi Izumi de la Kagoshima – distins cunoscător al perioadei, specialist în istoria provinciei Satsuma şi în biografia lui Saigo –, care nu s-a arătat deloc potrivnic, cum mă temeam eu, ci a îmbrățişat cu entuziasm şi bucurie ideea de a-l transforma pe general în personaj de ficțiune literară şi mi-a oferit multe sugestii strălucite. El mi-a făcut cunoştință cu Higashikawa Ryutaro şi soția lui, Miwa, care mi-au prezentat locurile-cheie, oferindu-mi informații foarte bune. Şi Fukuda Kenji, care lucrează la Muzeul Restaurației Meiji – o instituție excelentă –, dar şi Matsuo Chitoshi de la Muzeul Shokoshuseikan din Iso s-au dovedit experți în ceea ce priveşte aspectele vieții şi personalității lui Saigo. Mulțumiri din inimă doamnei Morita Mikiko de la Centrul de Informare Turistică din Kagoshima nu numai pentru ajutor şi pentru relațiile pe care le-a mijlocit, ci şi pentru o seară de neuitat în Kagoshima. Multe mulțumiri şi lui Kylie Clark de la Japan National Tourism Organization de la Londra pentru contactele pe care mi le-a pus la dispoziție, hărțile şi întregul sprijin entuziast.

Am avut norocul să pot folosi sursele existente în mai multe biblioteci minunate, inclusiv în Biblioteca Națională din Tokyo, unde m-am dus să cercetez cu atenție ziarele din acea perioadă, şi biblioteca de la School of Oriental and African Studies (SOAS) din Londra. Am apreciat mult şi minunatul Muzeu Reimeikan de la Kagoshima, dar şi Muzeul Memorial Saigo Nanshu. La Tokyo, am stat, şi de această dată, la International House şi m-am bucurat deplin de tot ceea ce le oferă oaspeților, inclusiv de excelenta bibliotecă.

Mulțumiri entuziaste agentului meu, Bill Hamilton, care mi-a fost alături cu idei strălucite (ca de obicei), sfaturi înțelepte şi prețioase şi multe altele, lui Jennifer Custer şi tuturor celor de la A.M. Heath.

Le mulțumesc editorilor mei – Selina Walker, cu care m-am consultat, când cartea se afla în primele faze, şi Catherine Cobain de la Transworld, care, pe parcursul ultimelor etape, s-a dovedit a fi un editor atent, chibzuit şi o persoană mereu gata să-şi ofere sprijinul. Îi sunt profund îndatorată ei şi întregii echipe – Deborah Adams, Lisa Horton, Phil Lord şi tuturor celorlalți de la Transworld. Apreciez în mod deosebit şi frumoasa caligrafiere a ideogramelor lui Sakiko Takada de pe coperta ediției în limba engleză, care se traduc prin „Puntea plutitoare a viselor“. Mulțumiri lui Suzanne Perrin şi Heidi Potter de la Japan Society şi lui Rupert Faulkner de la V&A care m-au ajutat să descopăr cel mai potrivit chimono pentru copertă, lui Jonathan Rich şi tuturor celor care s-au ocupat de acest aspect. *Merci* lui Claude Grangier care mi-a furnizat proverbele franceze şi frazele numai bune pentru exerciții de dicție.

Mulțumiri şi lui Kuniko Tamae, care m-a ajutat cu multe sfaturi legate de universul japonez, inclusiv cu informații foarte importante, cum ar fi în ce măsură un nume este potrivit pentru primul fiu, al doilea sau al treilea, şi multe altele.

Ca de fiecare dată, ultimul menționat, dar cel mai important, este soțul meu, Arthur. Fără iubirea, umorul şi mâncărurile sale excelent pregătite nu aş fi reuşit niciodată să scriu această carte. A citit cu mare atenție fiecare versiune provizorie, s-a asigurat că n-am încurcat nimic legat de puşti şi tunuri şi că bărbații vorbeau ca nişte bărbați, şi nu ca nişte pămpălăi. Am vizitat Japonia împreună în 2011, imediat

după cutremurul urmat de uriaşul val tsunami din 11 martie (care a lovit undeva foarte aproape de Aizu Wakamatsu). Am fost la Meiji-Mura, unde am avut ocazia să păşesc într-un restaurant specializat în carne de vită, exact ca cele din epoca Meiji, am mers la templul Sengaku, unde sunt îngropați cei patruzeci şi şapte de ronini, şi la Kagoshima, unde ne-am îmbăiat la poalele vulcanului Sakurajima, în apele învăluite în aburi ale unui izvor termal de unde se vede marea.

Lui îi dedic această carte.

Lesley Downer